LEGENDA
O DRIZZTOVI
III

FORGOTTEN REALMS

R. A. SALVATORE

Temný elf III

ÚTOČIŠTĚ

Pálily mě z něj oči a bolelo celé tělo. Zničilo mé piwafwi a boty. Sežehlo magii zbroje a oslabilo věrné scimitary. Ale přesto jsem každý den sedával venku a očekával příchod svítání, svého soudce.

Drizzt Do'Urden

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-096-1
9 788073 980061

R. A. Salvatore
v nakladatelství **FANTOM *Print***

Magický krystal
Stříbrné prameny
Rubínový klenot
Domovina
Vyhnanství
Útočiště
The Legacy *
Starless Night *

* Připravujeme, české názvy budou upřesněny

FORGOTTEN REALMS

LEGENDA
O **DRIZZTOVI**

III

R. A. SALVATORE

Temný elf III

ÚTOČIŠTĚ

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:O: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd.
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní **FANTOM *Print***
Cover art Todd Lockwood
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7398-001-6

www.fantomprint.cz

PŘEDMLUVA

Fanoušci FORGOTTEN REALMS a DRAGONLANCE si už dlouho mylně myslí, že Bob Salvatore, Ed Greenwood, Tracy Hickman a já jsme zavilí nepřátelé. A nejen to. Také jsou přesvědčeni o tom, že i naše postavy se navzájem nenávidí. Wrestlingový zápas mezi Drizztem, Raistlinem a Elminsterem by do Las Vegas určitě přitáhl celé davy. Pravděpodobnější však je, že by se ti tři na zápas vykašlali a radši by spolu vyrazili za děvčaty. (Kdybyste to náhodou nevěděli, Raistlin přitahuje ženy jako med vosy!)

Ale teď vážně. Bob, Ed, Tracy a já nejsme rivalové. Už dlouhá léta se přátelíme. Vzpomínám si, když jsem Boba poprvé potkala. Bylo to na Gen Conu. Mary Kirchoff, která v té době byla šéfredaktorkou TSR, mě oslovila s tím, že by mě ráda představila slibnému novému spisovateli Bobu Salvatorovi.

Začala jsem se po něm rozhlížet a přitom jsem si všimla, že si Mary zjevně najala osobního strážce. Vedle ní totiž stál pohledný chlapík se statnými rameny, svalnatými pažemi a širokým úsměvem, který vypadal a mluvil jako profesionální boxer. Zdvořile (velmi zdvořile) jsem se na něj usmála a dál pátrala po řečeném spisovateli, protože jsem samozřejmě předpokládala, že to bude vyzáblý, ušlápnutý mužík s brýlemi a dýmkou.

Mary si všimla mého zmatku. „*Tohle* je Bob Salvatore," řekla a ukázala na boxera.

Od toho okamžiku jsme s Bobem přátelé. Nevídáme se však tak často, jak bychom si oba přáli. Obvykle se setkáváme jednou ročně na Gen Conu a někdy, když máme štěstí, si spolu zajdeme na oběd, když je jeden z nás na propagační cestě s novou knihou.

K mému nejmilejšímu zážitku s Bobem došlo právě během takové cesty. Měla jsem autogramiádu v Borders a jako obvykle jsem ještě před ní odpovídala na dotazy čtenářů. Jako vždy se dostavilo velké množství dlouholetých fanoušků DRAGONLANCE, ale já si

všimla, že tentokrát je v davu mnoho lidí, kteří nikdy žádnou knihu z cyklu DRAGONLANCE nečetli. Když jsem se pak podepisovala, přistoupil ke mně jeden chlapík s *Draky podzimního soumraku*. Řekl, že se chystá začít tuto sérii číst. Když jsem mu knihu vrátila, naklonil se ke mně a řekl: „Madam, kdyby se Bob Salvatore ptal, mohla byste mu prosím říct, že jsem tu byl, jak jsem slíbil? Nechtěl bych, aby se na mě naštval!“

Až potom jsem zjistila, že Bob byl v tom samém knihkupectví minulý víkend. Když mu řekli, že já přijedu ten následující, přiměl fanoušky, aby mu slíbili, že se se mnou setkají. Přinutil je přísahat a řekl jim, že pokud přísahu poruší, vyřídí si to s nimi. Ještě nikdy nepřišlo tolik lidí!

Pokud jste dlouholetým fanouškem R. A. Salvatora, pak víte, že jeho knihy jsou plné rychlé akce a vzrušení. Pokud je tohle jeho první kniha, která se vám dostala do rukou, pak se máte na co těšit. A já bych vám přála, abyste jednou dostali šanci se s tímhle úžasným mužským setkat. (A pokud na něho budete zlí, vyřídím si to s vámi!)

Margaret Weis

DRAMATIS PERSONAE

Agorwal z Termalaine
Drizztův přítel

Angelander Hloupý Stříbrňák
stříbrný drak

Bahňák
tlustý horský obr, který slouží Ulgulovi a Kempfanovi.

Bartoloměj Bodlák
Bartoloměj je hlavou Bodlákovic rodiny a celý život žil v Maldobaru.

Belwar Svárlivec
hlubinný gnóm, kterého zmrzačil Drizztův bratr.

Benson Delmo
starosta Maldobaru

Bratr Heršel
jeden z Plačících bratrů

Bratr Jankin
další z Plačících bratrů

Bratr Matouš
vůdce Plačících bratrů

Bruenor Válečné kladivo
patriarcha klanu Válečného kladiva a právoplatný král Mitrilové síně

Catti
lidská dívka, která považuje Bruenora za otce.

Connor Bodlák
nejstarší z Bodlákovic dětí

Dard
malý, svalnatý muž s naježeným vousem

Dilamon
hraničářka a Montoliova učitelka

Dinin Do'Urden
jeden z Drizztových bratrů

Drizzt Do'Urden
temný elf z města Menzoberranzanu, syn Zaknafeina a Matrony Zlovůle Do'Urden

Eleni Bodlák
mladá žena, která se k sourozencům chová jako matka.

Flanny Bodlák
Bodlákovic syn

Fredegar Kamenodrtič
trpasličí pobočník Holubice Sokolnice

Gabriel
vysoký bojovník s přísnou tváří, který doprovází Holubici Sokolnici.

Graul
velitel orků v oblasti Průsmyku mrtvého orka

Guenhwyvar
magická figurka, která se dokáže proměnit v pantera. Drizztova věrná společnice.

Héfaistos
ctihodný drak, který žije v jeskyních poblíž Mirabaru.

Holubice Sokolnice
jedna ze Sedmi sester, hraničářka, která zabila mnoho obrů.

Houkáček
sova a Montoliův zvěd

Karoak
mocný stříbrný vlk, vítěz víc než stovky soubojů.

Kellindil
elfský lučištník, který nenávidí drowy.

Kempfana
Ulgulův bratr, barghestské mládě

Klapok
pech a Drizztův přítel

Mrzout
hnědý medvěd, který žije nedaleko Montolia.

Lady Alustriel
Paní Stříbroluní, jedna ze Sedmi sester

Liam Bodlák
tvrdohlavý desetiletý chlapec a notorický lhář

Mark Bodlák
Bartolomějův otec

Masoj Hun'ett
drow, který kdysi vlastnil Guenhwyvar.

Matrona Zlovůle
Drizztova matka a Matrona rodu Do'Urden

Mergandevinasander z Chultu
černý drak

Mluvčí Cassius
mluvčí Bryn Šanderu a hlavní mluvčí desetiměstské rady

Montolio Debruši
slepý samotář, který naučil Drizzta způsobům hraničářů.

Nalfein Do'Urden
jeden z Drizztových bratrů

Natak
goblin

Roddy McGristl
farmář a lovec odměn

Shawn Bodlák
po Liamu Bodlákovi druhý nejmladší

Špína Blb
goblin, který se vydával za arcimága.

Tefanis
prchlík, který pracoval pro Ulgula a Kempfana.

Ulgulu

strašlivý netvor ze sféry Gehenna krmící se životní energií smrtelníků.

Zaknafein
Drizztův otec, učitel a nejdražší přítel

PŘEDEHRA

Temný elf seděl na holém útesu a úzkostně sledoval rudou zář, která sílila na východním obzoru. Bude to možná už jeho stý úsvit a on věděl, jakou bolest způsobí žhavé světlo jeho levandulovým očím, které více než čtyřicet let neznaly nic než tmu Temných říší.

Ale když se vrcholek slunce vyhoupl nad obzor, drow se neodvrátil. Přijímal světlo jako očistec, bolest, kterou musí vytrpět, pokud se chce skutečně vydat po stezce, již si zvolil, pokud se chce stát stvořením povrchového světa.

Před drowovou temnou tváří se vznášel šedý kouř. Aniž by pohlédl dolů, věděl, co to znamená. Jeho *piwafwi*, magický plášť, který ho v minulosti tolikrát chránil před pátravýma očima nepřítele v Temných říších, konečně podlehl dennímu světlu. Magie pláště se začala vytrácet už před desetidny a látka se prostě rozpouštěla. Jak se háv rozplýval, objevovaly se v něm velké díry a drow se pevně objal pažemi, aby z něj zachránil, co se dá.

Věděl, že nic nezmění. Plášť byl na tomto světě, který se tolik lišil od světa, v němž byl vyroben, odsouzen k záhubě. Drow se ho však pevně držel, protože v něm viděl odraz vlastního osudu.

Slunce stoupalo výš a výš. Drow přimhouřil uslzené levandulové oči. Už neviděl kouř, jen oslepující zář strašlivé ohnivé koule. Přesto zůstal sedět a hleděl na ni, dokud zcela nevyšla.

Aby přežil a přizpůsobil se.

Šlápl palcem na bolestivě ostrý výstupek ve skále, protože potřeboval odvést svoji pozornost od očí, od mdloby, která ho zachvacovala. Myslel na to, jak se jeho jemné boty ztenčily, a poznal, že i ony se brzy rozpadnou.

Přijdou pak na řadu scimitary? Zmizí i úžasné drowí zbraně, které mu tolikrát zachránily život? Jaký osud čekal jeho magickou společnici Guenhwyvar? Drow nevědomky vsunul ruku do váčku a nahmatal úžasnou, propracovanou sošku, kterou kočku přivolával. Nezměnila se a to ho na chvíli uklidnilo, ale pokud ji také vyrobili temní elfové a vložili do ni magii jedinečnou pro jejich svět, ztratí nakonec i ji?

„Jak ubohý tvor se ze mě stal," naříkal drow rodnou řečí. Nebylo to poprvé a určitě ani naposledy, co ho napadlo, zda učinil správně, když opustil Temné říše a svět svého zlého lidu.

Tepalo mu v hlavě. Do očí mu stékal pot a štípání sílilo. Slunce dál stoupalo vzhůru a drow už to nedokázal snést. Vstal a obrátil se k malé jeskyni, kterou si zvolil za domov, a znovu se mimoděk dotkl figurky pantera.

Piwafwi na něm viselo v cárech a bylo jen chabou ochranou před ostrým a studeným horským větrem. V Temných říších nefoukalo, jen z lávových jezírek vál jemný větřík, a ani nemrzlo, proto jedinou chladnou věcí byl dotyk nemrtvé zrůdy. Povrchový svět, který drow znal teprve několik měsíců, nabízel mnoho odlišností, mnoho možností. Často si myslel, že až příliš mnoho.

Drizzt Do'Urden se však odmítal vzdát. Temné říše byly světem jeho lidu, jeho rodiny a on by tam nikdy nenašel klid a mír. Řídil se zásadami, proto se postavil Pavoučí královně Lloth, zlé bohyni, kterou jeho lid ctil víc než samotný život. Temní elfové ani Drizztova rodina by mu kacířství neodpustili a v Temných říších nebyla žádná jáma dost hluboká na to, aby jim unikl.

Drizzt byl přesvědčen, že i kdyby ho slunce sežehlo podobně jako jeho boty a drahocenný *piwafwi*, i kdyby se proměnil v pouhý nehmotný šedý dým v ledovém horském větru, ponechal by si zásady a hrdost, pro něž stál život za to.

Drizzt si svlékl cáry pláště a hodil je do hluboké průrvy. Studený vítr štípal drowa na zpoceném čele, ale Drizzt kráčel hrdě a s hlavou vztyčenou, s čelistmi pevně stisknutými a s očima dokořán.

Tento osud si zvolil.

# # #

Na úbočí jiné hory nedaleko sledovala východ slunce jiná postava. Ulgulu také opustil své rodiště, špinavé, dýmající rozsedliny tak typické pro sféru Gehenna, ale nepřišel sem z vlastní vůle. Ulgulovým osudem, jeho pokáním, bylo vyrůst v tomto světě a zesílit natolik, aby se mohl vrátit domů.

Ulgulu zabíjel a živil se životní energií slabých smrtelníků. Už brzy dosáhne dospělosti a bude obrovský, silný a strašlivý.

S každou vraždou byl mocnější.

ČÁST PRVNÍ

VÝCHOD SLUNCE

Pálily mě z něj oči a bolelo celé tělo. Zničilo mé piwafwi a boty, sežehlo magii zbroje a oslabilo věrné scimitary. Ale přesto jsem každý den sedával venku a očekával příchod svítání, svého soudce.

Pohlížel jsem na ně jako na paradox. Ano, způsobovalo mi bolest, ale zároveň jsem nedokázal popřít jeho krásu. Svět se těsně před východem slunce zahalil do barev, které mě okouzlily tak, jak se to žádnému tepelnému záření v Temných říších nepovedlo. Nejdříve jsem si myslel, že mé uchvácení způsobuje neobvyklost úkazu, ale i nyní, o mnoho let později, se mi pokaždé, když nadcházející úsvit prozáří obzor, rozbuší srdce.

Teď už vím, že můj pobyt na slunci, mé každodenní pokání, nepramenilo jen z touhy přizpůsobit se světu na povrchu. Slunce se pro mě stalo symbolem odlišnosti mého nového domova od Temných říší. Společnost, z níž jsem utekl, svět úkladů a tajných spiknutí, by v otevřeném světě denního světla nemohla přežít.

Přestože mi slunce způsobovalo fyzická muka, odmítal jsem jím druhý, temný svět. Paprsky odhalujícího světla posilovaly mé zásady, a naopak oslabovaly drowí magické předměty.

Na slunečním světle se z mého piwafwi, z pláště, který nositele ukrýval před zvědavýma očima, z oděvu zlodějů a zabijáků, stal jen obyčejný, potrhaný kus hadru.

Drizzt Do'Urden

1

BOLESTNÉ LEKCE

Drizzt se plížil křovím a přes holou skálu, která vedla k jeskyni, v níž našel nový domov. Poznal, že tudy nedávno, velmi nedávno, něco prošlo. Nenašel žádné stopy, ale ve vzduchu se vznášel pronikavý pach.

Guenhwyvar poskakovala po balvanech nad vchodem do jeskyně. Panterova přítomnost drowa trochu uklidnila. Drizzt se naučil Guenhwyvar zcela důvěřovat a věděl, že kdyby ho chtěl nějaký nepřítel napadnout ze zálohy, kočka by ho vyhnala z úkrytu. Drizzt zmizel v temném otvoru a usmál se, když uslyšel, jak panter seběhl dolů, aby ho mohl hlídat.

Drizzt se zastavil za balvanem kousek od vchodu a počkal, až se jeho oči přizpůsobí šeru. Slunce stále jasně zářilo, přestože rychle klesalo k obzoru, ale jeskyně byla natolik tmavá, že Drizztův zrak přešel do infračerveného spektra. Jakmile se jeho vidění změnilo, snadno vetřelce odhalil. Zpoza kamene hlouběji v jeskyni vycházelo tepelné záření živého tvora. Drizzt se ihned uvolnil. Guenhwyvar byla jen několik kroků za ním a kámen byl natolik malý, že se za ním nemohla ukrýt velká nestvůra.

Ale Drizzt vyrostl v Temných říších, kde byl každý živý tvor bez ohledu na velikost respektován a považován za nebezpečného. Dal Guenhwyvar znamení, aby zůstala u vchodu, a připlížil se blíž, aby si vetřelce lépe prohlédl.

Drizzt podobné zvíře ještě nikdy nespatřil. Připomínalo kočku, ale mělo mnohem menší a špičatější hlavu. Mohlo vážit sotva pár liber. Tato skutečnost spolu s chundelatým ocasem a hustou srstí naznačovala, že se nejedná o dravce. Tvor se přehraboval v brašně s jídlem a drowovy přítomnosti si zjevně ani nevšiml.

„Klid, Guenhwyvar," zavolal Drizzt tiše a zasunul scimitary do pochev. Přistoupil blíž, aby si vetřelce lépe prohlédl, ale stále se držel obezřetně dál, aby zvíře nevyplašil. Napadlo ho, že možná našel nového společníka. Jen kdyby se mu podařilo získat jeho důvěru…

Zvířátko se při zvuku Drizztova hlasu zprudka obrátilo a krátkýma předníma nožkama se rychle odsunulo ke stěně.

„Klid," řekl Drizzt tiše a tentokrát promluvil k vetřelci. „Neublížím ti." Drizzt udělal další krok vpřed. Tvor zasyčel, obrátil se a zadupal zadními běhy na kamenitou zem.

Drizzt se skoro zasmál, protože ho napadlo, že se tvor snad chce protlačit zadní stěnou jeskyně. Ale Guenhwyvar v tu chvíli přiběhla blíž a její neklid vymazal drowovi z tváře všechno veselí.

Zvíře zvedlo ocas. Drizzt si v šeru všiml, že tvor má na zádech výrazné pruhy. Guenhwyvar zakňourala a dala se na útěk, ale bylo příliš pozdě…

Asi o hodinu později scházeli Drizzt s Guenhwyvar dolů ze svahu a hledali si nový domov. Z toho starého zachránili, co se dalo, i když toho moc nebylo. Guenhwyvar se držela od Drizzta co nejdál, protože zblízka páchl ještě víc.

Drizzt přijal celou věc s klidem, i když byla tato lekce díky strašlivému zápachu bolestivější, než by se mu líbilo. Samozřejmě nevěděl, jak se zvířátko jmenuje, ale dobře si ho zapamatoval. Až se příště setká se skunkem, dá si mnohem větší pozor.

„A co ostatní tvorové v tomto podivném světě?" zašeptal Drizzt. Nebylo to poprvé, co drow pronesl své obavy nahlas. O povrchu toho věděl jen velmi málo a o tvorech, kteří zde žili, ještě méně. Celé měsíce trávil jen v jeskyni a v její těsné blízkosti a do nižších, obydlenějších oblastí se vydával jen zřídkakdy. Během těchto výprav obvykle z dálky zahlédl různá zvířata, a několikrát dokonce i lidi.

Ale ještě nenašel odvahu úkryt opustit a pozdravit sousedy, protože se obával odmítnutí. Věděl totiž, že nemá kam utéct.

Zvuk zurčící vody zavedl páchnoucího drowa s panterem k rychle tekoucímu potoku. Drizzt ihned našel stín a začal si svlékat zbroj a oblečení. Guenhwyvar zatím vyrazila dolů po proudu, aby si chytila rybu. Když drow uslyšel, jak panter dovádí ve vodě, jeho přísné rysy se roztáhly v úsměvu. Dnes v noci se dobře nají.

Drizzt si opatrně rozepnul přezku opasku a odložil zbraně vedle tenké kroužkové košile. Bez zbroje a scimitarů se cítil zranitelný. V Temných říších by je nikdy neodložil, ale na povrchu je už dlouhé měsíce nepotřeboval. Při pohledu na scimitary ho zalily hořkosladké vzpomínky na okamžik, kdy je použil naposledy.

Bojoval tehdy se Zaknafeinem, se svým otcem, učitelem a nejdražším přítelem. Souboj přežil jen Drizzt. Legendární bojový mistr sice zemřel, ale vítězství nepatřilo jen Drizztovi, ale také Zakovi. Tehdy na mostě v jeskyni se žíravinovým jezerem nenapadl Drizzta skutečný Zaknafein, nýbrž jeho přízrak, který ovládala Drizztova zlá matka, Matrona Zlovůle. Toužila se synovi pomstít za to, že odmítl Lloth a celou chaotickou drowí společnost. Drizzt strávil v Menzoberranzanu více než třicet let, ale zvrhlé, kruté způsoby drowů nikdy nepřijal. I když byl výtečný bojovník, neustále rod Do'Urden zahanboval. Když z města uprchl a rozhodl se žít v divočině Temných říší, připravil matku, jež byla Llothinou nejvyšší kněžkou, o přízeň bohyně.

Proto přinutila Matrona Zlovůle Do'Urden bojového mistra Zaknafeina, jehož obětovala Lloth, vstát z mrtvých a poštvala nemrtvý přízrak na syna. Ale Zlovůle se přepočítala. V oživlém těle se totiž probudil zbytek Zakovy duše a přízrak nedokázal Drizzta zabít. Zakovi se podařilo na okamžik vyrvat Zlovůli kontrolu a s vítězoslavným výkřikem se vrhl do žíravinového jezera.

„Otče," zašeptal Drizzt a načerpal z prostého slova sílu. Uspěl tam, kde se to Zaknafeinovi nepodařilo. Na rozdíl od Zaka, kterého dlouhá staletí ovládala Matrona Zlovůle a využívala ho jako pěšáka v mocenských hrách, se Drizztovi podařilo odmítnout zvrhlé způsoby drowů. Zaknafeinovo selhání a smrt dodaly mladému Drizztovi sílu. Zakovo vítězství v žíravinové jeskyni pak posílilo Drizztovo

odhodlání. Rozhodl se ignorovat pavučinu lží, kterou upředli učitelé v menzoberranzanské Akademii, a vystoupil na povrch, aby zde začal nový život.

Drizzt vstoupil do ledového proudu a otřásl se. V Temných říších poznal jen téměř stálou teplotu a neměnnou tmu. Ale svět na povrchu ho neustále překvapoval. Všiml si, že období světla a tmy nejsou stále stejně dlouhá. Slunce zapadalo každý den o trochu dřív a teplota, která se měnila z hodiny na hodinu, začala v posledních desetidnech rychle klesat. Ale dokonce i tato údobí světla a tmy se často lišila. Někdy se v noci na obloze objevila stříbřitě zářící koule a nebe bývalo přes den šedé, a nejasně modré.

Ale i přesto byl Drizzt se svým rozhodnutím vydat se do tohoto neznámého světa povětšinou spokojen. Umýval se, hleděl na zbraně a zbroj, které ležely ve stínu tucet stop od něj, a říkal si, že i když je svět na povrchu velmi divný, nabízí větší mír, než by Temné říše kdy mohly.

Drizzt našel klid, ale stále žil jen v divočině. Na povrch vystoupal už před čtyřmi měsíci, avšak kromě okamžiků, které trávil s magickou společnicí, zůstával sám. Nyní tu stál jen v otrhaných kalhotách, oči ho pálily od toho, čím ho skunk postříkal, pronikavý zápach mu otupil čich a hučení vody ho skoro ohlušilo. Drow si náhle připadal zranitelný.

„Musím vypadat strašně," přemýšlel Drizzt a štíhlými prsty si hrubě prohrabával hustou hřívu bílých vlasů. Ale když se ohlédl zpět po výzbroji, starosti se vzhledem se mu ihned vypařily z hlavy. Jeho věci obklopilo pět mohutných tvorů, kteří se bezpochyby jen málo zajímali o to, jak temný elf vypadá.

Drizzt se zadíval na šedou kůži a tmavé čenichy psích obličejů těchto sedm stop vysokých, dvounohých bytostí, ale především na oštěpy a meče, kterými na něj mířili. V Menzoberranzanu sloužili podobní tvorové jako otroci, takže je poznal. Ale tito gnolové mu připadali jiní, mnohem děsivější, než si pamatoval.

Napadlo ho, že by se mohl rozběhnout ke scimitarům, ale ihned myšlenku zavrhl, protože oštěp by ho probodl dřív, než by se ke zbraním vůbec přiblížil. Největší gnol, osmistopý obr s jasně rusými

vlasy, se na Drizzta dlouze zadíval, pak střelil pohledem po jeho výzbroji a nakonec se opět zahleděl na drowa.

„O co ti jde?“ zabručel si Drizzt pro sebe. O gnolech toho věděl jen velmi málo. V menzoberranzanské Akademii ho učili, že gnolové jsou příbuzní goblinů, nevypočitatelní a velmi nebezpeční. Ale totéž říkali i o povrchových elfech a o lidech, a když teď o tom Drizzt přemýšlel, tak vlastně skoro o všech národech, které znali. Drizzt se skoro zasmál. Ironií bylo, že národem, který si nejvíce zasloužil označení zlý a nevypočitatelný, byli sami drowové!

Gnolové se nepohnuli ani nepromluvili. Drizzt chápal, proč tváří v tvář temnému elfovi váhají, a věděl, že pokud má mít vůbec nějakou šanci, musí jejich přirozeného strachu využít. Drizzt použil vrozené magické schopnosti, mávl tmavou rukou a obklopil gnoly neškodnými fialovými plameny.

Jeden z tvorů se ihned vrhl na zem, přesně jak Drizzt doufal, ale ostatní zůstali na pokyn zkušenějšího velitele stát. Nervózně se rozhlédli, jako by přemýšleli, jestli by nebylo lepší vzít nohy na ramena. Ale gnolský velitel se už v minulosti s neškodným kouzelným ohněm setkal, když bojoval s nešťastným a nyní také mrtvým hraničářem, takže věděl, o co jde.

Drizzt se napjal a snažil se rozhodnout, co dál.

Gnolský vůdce se rozhlédl, jako by chtěl odhadnout sílu plamenů, které je obklopily. Iluze byla dokonalá, takže pochopil, že před ním nestojí obyčejný drow. Gnol si všiml Drizztova zjevného zmatku, proto něco zavolal hrdelním jazykem goblinů.

Drizzt sice goblinštině rozuměl, ale gnol hovořil tak podivným dialektem, že rozeznal jen slova „přítel“ a „vůdce“.

Drizzt udělal obezřetně krok ke břehu. Gnolové ucouvli a vyklidili mu cestu k výstroji. Drizzt udělal další opatrný krok, ale pak se uvolnil, protože v křoví nedaleko zahlédl přikrčenou černou kočku. Stačilo jediné slovo a Guenhwyvar by se mocným skokem vrhla mezi gnoly.

„Ty a já, bok po boku?“ zeptal se Drizzt gnolského vůdce goblinštinou a snažil se napodobit jeho dialekt.

Gnol něco rychle vykřikl, ale Drizzt rozuměl jen poslednímu slovu otázky, které asi znělo: „…spojenec?“

Drizzt pomalu kývl a doufal, že tvora správně pochopil.

„Spojenec!“ zachraptěl gnol a jeho společníci se rozesmáli úlevou a plácali jeden druhého po zádech. Drizzt se natáhl po zbroji a ihned si připnul opasek se scimitary. Drow si všiml, že si jej gnolové chvíli nevšímají, proto pohlédl na Guenhwyvar a kývl na husté křoví u stezky. Guenhwyvar rychle a tiše zaujala novou pozici. Drizzt se rozhodl, že neprozradí všechna svá tajemství, dokud zcela nepochopí záměry nových společníků.

Drizzt zamířil spolu s gnoly do nižších, klikatých horských průsmyků. Gnolové se od něj drželi dál a on nevěděl, jestli to dělají z úcty k němu a k pověsti, která jeho národ provází, nebo z jiného důvodu. Ale tušil, že to nejspíš dělají kvůli zápachu, kterého ho ani koupel tak docela nezbavila.

Gnolský vůdce na Drizzta občas promluvil a zdůraznil své vzrušení lstivým mrknutím nebo promnutím silných rukou. Drizzt netušil, o čem gnol mluví, ale podle tvorova mlaskání předpokládal, že ho vede na nějakou hostinu.

Drizzt brzy pochopil, kam tlupa míří, protože z vrcholků hor často sledoval světla malé lidské osady v údolí. Když se k vesnici přiblížili, gnolové podřepli v obranném postoji a co nejvíce se pohybovali stíny a křovím. Soumrak se rychle blížil. Tlupa obešla střed osady a zadívala se dolů na farmu, která ležela na západ od vesnice a kousek stranou od ostatních domů.

Gnolský velitel se obrátil šeptem k Drizztovi a pečlivě vyslovoval, aby mu drow rozuměl. „Jedna rodina,“ zachraptěl. „Tři muži, dvě ženy…“

„Jedna mladá,“ dodal další dychtivě.

Gnolský vůdce zavrčel. „A tři mladí muži,“ dodal.

Drizzt náhle pochopil a překvapení a tázavý výraz na tváři přiměly gnola, aby vyvrátil všechny jeho pochybnosti.

„Nepřátelé,“ prohlásil vůdce.

Drizzt o těchto dvou národech téměř nic nevěděl a čelil tak dilematu. Gnolové byli nájezdníci, to bylo víc než očividné, a měli v plánu farmu hned po setmění přepadnout. Drizzt neměl v úmyslu se k nim připojit, dokud nebude vědět mnohem víc o tom, co se děje.

„Nepřátelé?“ zeptal se.

Gnolský vůdce nakrčil obočí ve zjevném úžasu. Začal nesrozumitelně plácat a Drizztovi se zdálo, že zaslechl „člověk… slaboch… otrok.“ Gnolové vycítili drowův náhlý neklid, proto okamžitě sáhli po zbraních a začali po sobě nervózně pokukovat.

„Tři muži,“ řekl Drizzt.

Gnol bodl oštěpem divoce do země. „Zabít nejstaršího! Dva chytit!“

„Ženy?“

Zvrhlý úsměv, který se gnolovi rozlil po obličeji, zodpověděl Drizztovu otázku nade vší pochybnost a drow začínal chápat, co bude muset udělat.

„A co děti?“ Upřeně se na gnolského vůdce zadíval a pronesl svá slova jasně a zřetelně. Nedorozumění nebylo možné. Poslední otázka vše potvrdila. Drizzt dokázal akceptovat nenávist mezi nepřáteli na život a na smrt, ale nikdy nezapomene na jediný nájezd, kterého se zúčastnil. Toho dne zachránil elfské dítě, skryl dívenku před krvežíznivostí drowích společníků pod tělem její matky. Drizzt viděl v životě mnoho zla, ale vraždu dětí považoval za největší zvrhlost.

Gnol bodl oštěpem do země a po psím obličeji se mu rozlil výraz zpustlého nadšení.

„Myslím, že ne,“ řekl Drizzt prostě a levandulové oči mu zaplály. Než si gnolové stačili uvědomit, co se děje, objevily se mu v rukou scimitary.

Gnol opět nakrčil čenich, tentokrát zmateně. Netušil, co má podivný drow v plánu, proto se pokusil zvednout oštěp na obranu, ale příliš pozdě.

Drizzt zaútočil příliš rychle. Gnol ještě ani nezvedl hrot oštěpu a drow už se vrhl s napřaženými scimitary vpřed. Zbývající čtyři gnolové užasle přihlíželi, jak Drizzt dvakrát švihl čepelemi a podřízl jejich statnému vůdci hrdlo. Obr se popadl za hrdlo a tiše se převrátil vzad.

Gnol po Drizztově boku zareagoval jako první. Sklonil oštěp a napadl ho. Mrštný drow přímý útok snadno zablokoval, ale dal si pozor, aby gnola nezpomalil. Když se obrovský tvor prohnal kolem, Drizzt se odkulil stranou a kopl ho do kotníků. Gnol ztratil

rovnováhu, zapotácel se a vrazil oštěp přímo do hrudi překvapeného společníka.

Gnol zbraní škubl, ale držela pevně. Ostnatý hrot se druhému gnolovi zasekl do oblasti páteře. Útočník se o umírajícího společníka nezajímal, prostě chtěl zpátky svoji zbraň. Tahal, točil jí, klel a plival do kamarádova bolestí zkrouceného obličeje – dokud mu scimitar neroztříštil lebku.

Další gnol využil toho, že drow soustředil pozornost jinam, a rozhodl se, že bude moudřejší zaútočit z dálky, proto zvedl oštěp a chystal se jím mrštit. Zvedl paži do výšky, ale než se mohl pořádně rozpřáhnout, srazila ho k zemi Guenhwyvar. Panter s kořistí se odkutálel stranou. Gnol bušil do pantera těžkými pěstmi, ale Guenhwyvařiny ostré drápy napáchaly mnohem víc škody. Drizzt se během zlomku vteřiny odvrátil od tří mrtvých gnolů, kteří mu leželi u nohou, ale velký panter už mezitím zabil čtvrtého. Pátý se dal na útěk.

Guenhwyvar se vytrhla ze sevření mrtvého gnola. Kočka čekala na rozkaz a svaly se jí neklidně vlnily. Drizzt se zadíval na zmasakrovaná těla, na krev na scimitarech a na vyděšený výraz ve tvářích mrtvol. Nechtěl pokračovat v boji, protože si uvědomoval, že se ocitl v situaci, které tak docela nerozumí, že zkřížil cestu dvěma národům, o nichž téměř nic neví. Ale když o tom chvíli přemýšlel, v mysli znovu uslyšel dychtivá slova gnolského vůdce, která slibovala smrt lidských dětí. V sázce toho bylo příliš mnoho.

Drizzt se obrátil ke Guenhwyvar a jeho hlas zněl spíše odhodlaně než odevzdaně. „Zabij ho.“

# # #

Gnol se škrábal vzhůru stezkami, nervózně těkal očima a za každým stromem či balvanem si představoval temné postavy.

„Drow!“ chraptěl znovu a znovu a dodával si tak odvahu. „Drow! Drow!“

Když gnol dorazil do malého lesíku, který rostl mezi dvěma strmými skalními stěnami, funěl a lapal po dechu. Zakopl o spadlý kmen, uklouzl a pohmoždil si žebra o mechem porostlý kámen. Ale

tak drobná bolest vyděšeného tvora v žádném případě nezastavila. Gnol věděl, že ho pronásledují, cítil, jak se někdo plíží stíny, i když nikoho neviděl.

Gnol už byl skoro na konci lesíku, který halilo šero soumraku, když si všiml, jak na něj ze stínů hledí žlutě zářící oči. Viděl, jak panter zabil jeho společníka, a dokázal si proto představit, jaký tvor mu zastoupil cestu.

Gnolové byli zbabělí, ale když je někdo zahnal do kouta, dokázali bojovat s překvapující zuřivostí. A tak tomu bylo i nyní. Gnol neměl kam utéct, nemohl se vrátit zpět směrem, kde na něj čekal temný elf, proto zavrčel a mrštil těžkým oštěpem.

Gnol slyšel zašustění, ránu a bolestivé vyjeknutí, když oštěp zasáhl cíl. Žluté oči na okamžik zmizely, pak se něco rozběhlo ke stromu. Pohybovalo se to nízko při zemi a vypadalo to skoro jako kočka, ale gnol si ihned uvědomil, že na něj nehleděl panter. Když se zraněné zvíře dostalo ke stromu, ohlédlo se a gnol ho ihned poznal.

„Mýval," vyhrkl gnol a zasmál se. „Utíkal jsem před mývalem!" Gnol zavrtěl hlavou a zhluboka vydechl. Objevení mývala ho poněkud uklidnilo, ale nedokázal zapomenout na to, co se stalo. Musel se vrátit do pelechu a podat o drowovi zprávu Ulgulovi, obrovskému goblinskému pánovi, svému bohovi.

Gnol udělal krok vpřed, aby sebral oštěp, ale zastavil se, protože za sebou znenadání ucítil pohyb. Pomalu otočil hlavu. Viděl své rameno a mechem porostlou skálu za sebou.

Ztuhl. Nic se za ním nehýbalo a z lesíka k němu nedoléhal žádný zvuk, ale netvor věděl, že za ním něco je. Chraptivě lapal po dechu a svíral a zase otevíral ruce, které mu visely podél boků.

Gnol se zprudka otočil a zařval, ale vzteklý výkřik se rychle proměnil ve vyděšený jekot, když se na něj z nízko visící větve vrhl šestisetlibrový panter.

Srazil gnola na zem, ale ten nebyl tak slabý, aby ho to hned udolalo. Nevšímal si pálení šrámů, které mu způsobovaly panterovy kruté drápy, a popadl Guenhwyvařinu hlavu zoufale do rukou, aby zabránil smrtícímu chřtánu přiblížit se k jeho zranitelnému hrdlu.

Gnol se bránil skoro minutu a paže se mu chvěly, jak odolávaly tlaku mocných svalů na panterově krku. Panterova hlava nakonec

zprudka klesla a Guenhwyvar se zahryzla gnolovi do hrdla. Obrovské zuby sevřely gnolův krk a vymačkávaly z něj život.

Gnol sebou divoce mrskal a zmítal se a nějak se mu podařilo pantera zalehnout. Ale Guenhwyvar si s tím nedělala žádné starosti. Nepovolila sevření čelistí.

Během několika minut se oběť přestala hýbat.

2

OTÁZKA SVĚDOMÍ

Drizzt nechal oči přejít do infračerveného spektra, do nočního vidění, které mu umožňovalo zachytit tepelné vyzařování stejně jasně jako předměty na světle. Scimitary tak jasně zářily žárem čerstvé krve a z rozsekaných těl gnolů vytékalo do chladného vzduchu teplo.

Drizzt se snažil odvrátit, zahledět se na stezku, kterou zmizela Guenhwyvar, aby ulovila posledního gnola, ale mrtvá těla a krev na zbraních neustále přitahovaly jeho zrak.

„Co jsem to udělal?“ podivil se Drizzt nahlas. Skutečně to nevěděl. Gnolové se zmínili o tom, že chtějí zmasakrovat děti, a to v Drizztovi probudilo strašlivou zuřivost, ale co vlastně věděl o sporu mezi gnoly a lidskou vesnicí? Co když jsou lidé i jejich děti nestvůry? Možná napadli gnolskou vesnici a bez milosti všechny povraždili. Možná jim gnolové chtěli vrátit úder, protože neměli na vybranou a museli se bránit.

Drizzt opustil hrozivou scénu, rozběhl se za Guenhwyvar a doufal, že ji dohoní dřív, než pátého gnola zabije. Pokud gnola najde a zajme ho, možná získá odpovědi, po nichž tolik toužil.

Pohyboval se rychle a ladně křovím podél stezky a nenadělal přitom téměř žádný hluk. Snadno odhalil gnolovy stopy a jeho obavy se potvrdily, protože Guenhwyvar je našla také. Když dorazil do malého lesíka, bylo mu jasné, že jeho pátrání skončilo. Ale přesto mu pokleslo srdce, když uviděl, jak panter sedí vedle mrtvé kořisti.

Guenhwyvar na Drizzta zvědavě pohlédla, protože drow vypadal rozrušeně.

„Co jsme to udělali, Guenhwyvar?“ zašeptal Drizzt. Panter naklonil hlavu na stranu, jako by nerozuměl.

„Kdo jsem, abych je soudil?“ pokračoval Drizzt a hovořil spíše sám k sobě než s kočkou. Odvrátil se od Guenhwyvar a od mrtvého gnola a vydal se k listnatému keři, aby si utřel krev z čepelí. „Gnolové na mě nezaútočili a klidně to mohli udělat. Když mě našli u potoka, byl jsem prakticky bezbranný. A já se jim odvděčil tím, že jsem prolil jejich krev!“

Drizzt poslední slova téměř vykřikl. Zprudka se obrátil ke Guenhwyvar, jako by očekával, a dokonce doufal, že ho panter pokárá, že ho odsoudí a ospravedlní jeho pocit viny. Ale Guenhwyvar se nepohnula. Její kulaté, zelenožluté oči se do Drizzta nezabodly, z ničeho ho neobviňovaly.

Drizzt se chystal něco namítnout, chtěl se cítit provinile, ale Guenhwyvařino tiché pochopení bylo neotřesitelné. Když spolu žili sami v divočině Temných říší, když Drizzt podlehl divokému nutkání a liboval si v zabíjení, Guenhwyvar ho občas odmítla poslechnout, a jednou se dokonce bez dovolení vrátila do Astrální sféry. Ale teď se panter netvářil zklamaně ani se nechystal zmizet. Guenhwyvar vstala, setřásla z hladkého černého kožichu hlínu a větvičky a vydala se k Drizztovi, aby se k němu přitulila.

Drizzt se postupně uvolnil. Ještě jednou utřel scimitary, tentokrát do husté trávy, zasunul je zpátky do pochev a vděčně položil Guenhwyvar ruku na velkou hlavu.

„Podle toho, jak mluvili, to byli zlí tvorové,“ zašeptal drow, aby ujistil sám sebe. „Přinutili mě jednat.“ Jeho slova nezněla zrovna přesvědčeně, ale v tuto chvíli Drizztovi nezbývalo než věřit. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a ponořil se do sebe, aby našel sílu, kterou potřeboval. V tu chvíli si uvědomil, že Guenhwyvar je už po jeho boku příliš dlouho a měla by se vrátit do Astrální sféry, proto sáhl do váčku u boku.

Ale než mohl Drizzt vytáhnout onyxovou sošku, panter zvedl pracku a plácl ho po ruce. Drizzt se na Guenhwyvar zvědavě zadíval. Kočka se o něj celou vahou opřela a málem ho povalila na zem.

„Má věrná přítelkyně,“ řekl Drizzt, protože si uvědomil, že se unavený panter rozhodl zůstat s ním. Vytáhl ruku z váčku, klesl na koleno a pevně Guenhwyvar objal. Bok po boku pak opustili lesík.

Tu noc Drizzt nespal, pozoroval hvězdy a přemýšlel. Guenhwyvar vycítila jeho úzkost, proto mu zůstala nablízku celou noc, a když se Drizzt vydal přivítat úsvit, vyčerpaně se plahočila s ním. Našli si skalnatý výběžek v kopcích, posadili se a čekali na svítání.

Dole pod nimi uhasla ve farmářské osadě poslední světla. Východní obzor zrůžověl, pak zrudl, ale Drizzt upíral oči jinam. Hleděl na farmy pod sebou. Snažil se zjistit, jak neznámá komunita funguje, ospravedlnit to, co předchozího dne provedl.

Lidé byli farmáři, to už Drizzt věděl, a pilně pracovali, protože mnozí z nich už byli venku na polích. To sice vypadalo slibně, ale Drizzt nemohl tvrdit, že se tyto skutečnosti vztahují na celý lidský národ všeobecně.

Denní světlo sílilo a ozařovalo dřevěné budovy osady a širá obilná pole. Drizzt se rozhodl. „Musím zjistit víc, Guenhwyvar,“ řekl tiše. „Pokud chci… chceme zůstat na tomto světě, musíme poznat zvyky našich sousedů.“

Drizzt se nad svými slovy zamyslel, pak kývl. Už se bolestivě přesvědčil, že nemůže zůstat stranou dění. Často ho k činu donutilo svědomí, což byla síla, které se nedokázal vzepřít. Ale protože toho o národech, jež tuto oblast obývaly, věděl tak málo, mohl by snadno udělat chybu. Mohl by ublížit nevinným, čímž by porušil všechny zásady, které toužil dodržovat.

Drizzt zamžoural do ranního světla a zadíval se na vesnici, jako by mu mohla poskytnout odpověď. „Půjdu tam,“ řekl panterovi. „Půjdu a budu se dívat a učit.“

Guenhwyvar se po celou dobu ani nepohnula. Drizzt netušil, jestli s ním panter souhlasí, nebo ne, nebo jestli mu vůbec rozumí. Ale když tentokrát sáhl pro onyxovou sošku, Guenhwyvar neprotestovala. O několik okamžiků později už velký panter běžel sférickým tunelem zpět do astrálního domova a Drizzt se vydal stezkou k vesnici, aby získal odpovědi. Zastavil se jen jednou, a to u těla obrovského gnola, a sebral mu plášť. Drizztovi se taková krádež

nelíbila, ale studená noc mu připomněla, že přišel o *piwafwi* a mohl by se rychle dostat do vážných potíží.

Drizztovy vědomosti o lidech a jejich společnosti byly do té doby velmi omezené. Temní elfové žili v Temných říších hluboko pod zemí a o svět na povrchu se zajímali jen pramálo. V Menzoberranzanu Drizzt slyšel o lidech jen jednou, a to během studia na Akademii, kdy šest měsíců strávil v kouzelnické škole Čarodějec. Drowí mistři studenty varovali, aby nepoužívali magii „jako lidé“, což byla metafora pro nezodpovědnost, která byla obecně spojována s tímto národem, jenž žil mnohem kratší dobu.

„Lidští kouzelníci,“ říkávali mistři, „mají stejné ambice jako ti drowí, ale drowové mají na dosažení svých cílů třeba i pět století, kdežto lidé jen několik krátkých desetiletí.“

Drizzt si lekci pamatoval celých dvacet let, a obzvláště na ni vzpomínal během posledních několika měsíců, jež strávil pozorováním lidské vesnice. Pokud byli všichni lidé a nejen kouzelníci tak ctižádostiví jako mnoho drowů, kteří se fanaticky snažili dosáhnout svého třeba i půl tisíciletí, nechali by se pohltit cílevědomostí, jež by hraničila s hysterií? Ale Drizzt doufal, že příběhy, které v Akademii o lidech slyšel, byly jen dalšími lžemi, které měly za úkol spoutat drowí společnost pavučinou intrik a paranoie. Možná si lidé stanovovali rozumnější cíle a těšili se z malých radostí krátké existence.

Během cest Temnými říšemi se Drizzt setkal s člověkem jen jednou. Byl to kouzelník a choval se nerozumně, nepředvídatelně, a hlavně nebezpečně. Proměnil Drizztova pešského přítele, neškodného humanoidního tvora, v odpornou nestvůru. Když se Drizzt se společníky vydal do kouzelníkovy věže, aby vše napravil, přivítal je muž ohlušujícími výboji. Člověk byl nakonec zabit a Drizztův přítel Klapok trpěl dál.

Drizzta tehdy ovládla hořká prázdnota, protože muž potvrdil vše, před čím ho drowí mistři varovali. Proto Drizzt mířil k lidské vesnici jen velmi opatrně a tížily ho sílící obavy, že pochybil, když gnoly zabil.

Drizzt se rozhodl sledovat farmu, která stála odloučeně na západ od vesnice a kterou si gnolové zvolili pro nájezd. Tvořil ji dlouhý,

nízký srub s jedinými dveřmi a několika okny s okenicemi. Podél čelní strany domu se táhla otevřená, zastřešená veranda. Vedle srubu stála jednoposchoďová stodola s velkými vraty, kterými mohl projet i obrovský vůz. Nejbližší okolí domu bylo rozděleno ohradami různých velikostí a tvarů, v nichž pobíhaly slepice nebo prasata, v jedné přežvykovala koza a další ukrývaly řádky listnatých rostlin, které Drizzt nepoznával.

Dvůr obklopovala ze tří stran pole a vzadu za domem se zvedal svah s hustým křovím a balvany. Drizzt se schoval pod nízko visící borovicové větve u zadního rohu srubu, odkud mohl sledovat skoro celý dvůr.

Tři dospělí muži, Drizzt podle jejich vzezření odhadl, že se jedná o tři pokolení jedné rodiny, pracovali na polích daleko od Drizzta, takže nedokázal rozeznat podrobnosti. Ale u domu se tiše věnovaly svým povinnostem čtyři děti – dívka, která dorůstala v ženu, a tři malí chlapci – a krmily slepice a prasata nebo plely zeleninovou zahrádku. Po většinu dopoledne pracovali všichni odděleně a Drizzt toho o jejich rodinných vztazích zjistil jen velmi málo. Ale pak vyšla na verandu statná žena se stejně slámově žlutými vlasy, jako měly děti, a zazvonila na velký zvon. Najednou to vypadlo, jako by energie, kterou dosud vyčerpávaly povinnosti, vybuchla.

Tři chlapci zajásali a zavýskli, rozběhli se k domu a zastavili se, jen aby po sestře hodili shnilou zeleninou. Drizzt si napřed myslel, že je to počátek vážnějšího konfliktu, ale mladá žena odpověděla stejným způsobem, a když se všichni čtyři rozesmáli, Drizzt pochopil, že se jedná o hru.

O chvíli později vtrhl na dvůr nejmladší ze tří mužů, kteří pracovali na poli – Drizzt odhadl, že se jedná o nejstaršího bratra – křičel a mával železnou motykou.

Mladá žena přivítala nového spojence výkřikem a tři chlapci se rozběhli k verandě. Ale muž byl rychlejší. Silnou paží popadl posledního z chlapců a hodil ho do prasečího koryta.

A žena se zvonem po celou dobu bezmocně vrtěla hlavou a bručela si pro sebe. Z domu vyšla další žena, starší, šedovlasá a vyzáblá, zastavila se vedle ní a hrozivě zamávala dřevěnou naběračkou. Mladý muž byl očividně spokojen, protože objal dívku

kolem ramen a vydal se s ní za dvěma chlapci, jimž se podařilo ukrýt v domě. Zbývající klučina se vyškrábal ze špinavé vody a chtěl je následovat, ale dřevěná naběračka mu v tom zabránila.

Drizzt jim sice nerozuměl, ale pochopil, že ženy odmítly vpustit chlapce do domu, dokud se neusuší. Když se žena s naběračkou otočila a vrátila se do domu, protestující klučina něco zamumlal, ale vybral si špatný okamžik.

Zbývající dva muži, jeden s hustým šedým plnovousem, druhý hladce oholený, se totiž zrovna vrátili z pole a připlížili se k bručícímu chlapci. Klučina vylétl do vzduchu a s hlasitým žbluňknutím přistál znovu v korytě. Muži si srdečně poblahopřáli a za jásotu ostatních vstoupili do domu. Promočený klučina jen zasténal a postříkal vodou prasnici, která se přiblížila, aby zjistila, co se děje.

Drizzt vše sledoval se sílícím úžasem. Nezahlédl sice nic průkazného, ale hravé způsoby rodiny a odevzdané chování poraženého ho povzbudily. Drizzt v lidech vycítil společného ducha a pochopil, že členové rodiny spolupracují, aby dosáhli cíle. Pokud farma odrážela vztahy celé vesnice, pak se toto místo podobalo spíše Třpytivému Skališti, komunitě hlubinných gnómů, než Menzoberranzanu.

Odpoledne proběhlo v podobném duchu, lidé pracovali a hráli si. Rodina šla brzy spát, zhasla lampy krátce po západu slunce, a Drizzt vklouzl hlouběji do křoví, aby si promyslel, co viděl.

Stále si nemohl být jistý, ale tu noc spal mnohem klidněji a smrt gnolů ho už tolik netrápila.

# # #

Po tři dny dřepěl drow ve stínech za farmou a sledoval rodinu při práci a při hře. Bylo stále zjevnější, že si jsou její členové velmi blízcí, a když se mezi dětmi rozpoutala skutečná rvačka, nejbližší dospělý zasáhl a uklidnil je. A protivníci si pokaždé během chvíle opět hráli.

Drizzt už nepochyboval. „Dávejte si na mě pozor, darebáci,“ zašeptal jednou v noci do ticha hor. Mladý drowí odpadlík se

rozhodl, že pokud by se gnolové, goblini nebo jiná stvoření rozhodli tuto rodinu napadnout, budou se napřed muset vypořádat se scimitary Drizzta Do'Urdena.

Drizzt věděl, že riskuje, když farmáře pozoruje. Kdyby si ho lidé všimli, což přece jen nebylo nemožné, určitě by zpanikařili. Ale pro tuto chvíli byl Drizzt ochotný riskovat. Jedna jeho část možná dokonce doufala, že ho odhalí.

Čtvrtého dne brzy zrána, ještě než slunce vystoupalo nad východní obzor, se Drizzt vydal na každodenní hlídku kopci a lesy, které osamocenou farmu obklopovaly. Když se drow vrátil zpět na své místo, lidé na farmě už pilně pracovali. Drizzt se pohodlně usadil na mechu a ze stínů hleděl do jasného dne s oblohou bez mráčků.

Ani ne o hodinu později se z domu vyplížila osamělá postava a vyrazila Drizztovým směrem. Bylo to nejmladší z dětí, klučina s vlasy barvy písku, který trávil skoro stejně tolik času v korytě jako mimo ně, a obvykle ne z vlastní vůle.

Drizzt se schoval za kmen nedalekého stromu, protože si nebyl jist, co má chlapec za lubem. Brzy si však uvědomil, že ho klučina neviděl, protože chlapec vklouzl do lesa, ohlédl se přes rameno a odfrkl si, pak vyrazil do kopců a pískal si. Drizzt pochopil, že se chlapec snaží vyhnout povinnostem, a skoro jeho bezstarostnosti zatleskal. Ale přesto si nebyl jist, zda je moudré, aby se malé dítě vydalo do tak nebezpečné krajiny samo. Chlapci nemohlo být víc než deset let. Byl štíhlý a křehký a hnědá ofina ukrývala nevinné modré oči.

Drizzt chvíli počkal, aby dal chlapci náskok a také aby zjistil, jestli se někdo nevydá za ním, pak vyrazil po jeho stopě a nechal se vést hvízdáním.

Chlapec mířil pryč od farmy a do hor a Drizzt ho ve vzdálenosti sta kroků následoval, protože byl odhodlaný na chlapce dohlédnout.

V tmavých tunelech Temných říší by se Drizzt dokázal k chlapci – nebo ke goblinovi či k jinému tvorovi – přiblížit a poplácat ho po rameni, aniž by si ho předtím všiml. Ale po půl hodině pronásledování Drizztovi nevypočitatelné změny směru a rychlosti a také skutečnost, že hvízdání utichlo, napověděly, že chlapec ví, že ho někdo sleduje.

Drizzta napadlo, jestli klučina nevycítil někoho třetího, proto povolal Guenhwyvar a poslal ji, aby chlapce obešla ze strany. Drizzt vyrazil opět vpřed a tentokrát ještě obezřetněji.

O chvíli později však chlapec vyděšeně vykřikl a drow tasil scimitary a odhodil všechnu opatrnost. Drizzt chlapci nerozuměl, ale zoufalý tón jeho hlasu hovořil za vše.

„Guenhwyvar!“ zakřičel drow, aby přivolal pantera zpátky. Ale Drizzt nemohl čekat, proto vyrazil vpřed sám.

Stezka se táhla vzhůru po prudkém svahu, který se náhle objevil mezi stromy, a končila útesem a roklinou, která byla dobrých dvacet stop široká. Ležel přes ni kmen stromu a téměř na protější straně z něj nad průrvou visel chlapec. Když spatřil elfa s ebenovou kůží a se scimitary v rukou, vytřeštil oči. Vykoktal několik slov, která Drizzt nedokázal rozluštit.

Když si Drizzt uvědomil, v jakém nebezpečí se dítě ocitlo, zachvátil ho pocit viny. Chlapec se do této situace dostal jen proto, že ho Drizzt sledoval. Roklina byla asi stejně hluboká jako široká, ale dno bylo poseto ostrým kamením a porostlé líním. Drizzt zaváhal, protože ho náhlé setkání a jeho nevyhnutelné důsledky zastihly nepřipraveného, ale rychle vyhnal vlastní problémy z mysli. Zasunul scimitary zpět do pochev, založil si paže na hrudi v drowím znamení míru a položil jednu nohu na kmen.

Ale v tu chvíli chlapec zareagoval. Sotva se vzpamatoval ze šokujícího zjevení podivného elfa, vyhoupl se přes okraj skalnatého útesu a shodil kmen dolů. Drizzt rychle ustoupil a kláda se zřítila do rokle. Drow v tu chvíli pochopil, že chlapec jen předstíral, že je v nebezpečí, aby pronásledovatele vylákal z úkrytu. Tušil, že kdyby chlapce sledoval někdo z rodiny, což klučina asi předpokládal, nebezpečí, v němž se ocitl, by ostatní ihned přimělo zapomenout na trest.

Teď se v problémech ocitl Drizzt. Odhalili ho. Snažil se přijít na způsob, jak s chlapcem komunikovat, jak mu vysvětlit, co tady dělá, a zabránit panice. Ale chlapec na vysvětlení nečekal. Vytřeštil oči hrůzou, sešplhal dolů po svahu stezkou, kterou zjevně dobře znal, a zmizel v podrostu.

Drizzt se bezmocně rozhlédl. „Počkej!“ vykřikl drowsky, i když věděl, že mu chlapec nebude rozumět, a i kdyby porozuměl, nezastaví se.

Kolem se prohnala velká černá kočka, odrazila se a snadno rokli přeskočila. Guenhwyvar tiše proběhla po protilehlém útesu a zmizela v hájku.

„Guenhwyvar!“ vykřikl Drizzt, aby pantera zastavil. Netušil, co Guenhwyvar dítěti udělá. Pokud věděl, setkal se panter zatím jen s jedním člověkem, a sice – kouzelníkem, kterého Drizztovi společníci nakonec zabili. Mohl by sešplhat dolů do průrvy, přeběhnout po jejím dně a na opačné straně zase vyšplhat vzhůru, ale to by trvalo příliš dlouho.

Drizzt o několik kroků ucouvl a rozběhl se k roklině. Odrazil se, skočil a použil vrozené schopnosti levitace. Nesmírně se mu ulevilo, když ucítil, jak se oprostil od zemské přitažlivosti. Od chvíle, kdy vystoupal na povrch, levitaci nepoužil. Pod otevřenými nebem mu levitační kouzlo k ničemu nebylo. Drizztova setrvačnost ho přenesla na opačnou stranu rokle. Soustředil se na pomalé klesání, ale kouzlo náhle selhalo, takže dopadl tvrdě. Ignoroval modřinu na koleni i selhání kouzla a rozběhl se. Celou dobu přitom volal Guenhwyvar.

Když ji našel, ulevilo se mu. Guenhwyvar seděla klidně na mýtině a jednou tlapou tiskla chlapce tváří k zemi. Dítě opět křičelo, Drizzt předpokládal, že o pomoc, ale vypadalo nezraněné.

„Pojď sem, Guenhwyvar,“ řekl Drizzt tiše a klidně. „Nech dítě být.“ Guenhwyvar líně zívla a poslechla. Přešla mýtinu a postavila se vedle pána.

Chlapec zůstal dlouho nehybně ležet. Nakonec však sebral odvahu, vyskočil na nohy a zprudka se otočil k temnému elfovi a panterovi. Oči v umazané tváři měl vytřeštěné, takže vypadal jako karikatura hrůzy.

„Co jsi?“ zeptal se chlapec lidskou řečí.

Drizzt nechal ruce svěšené u boků na znamení, že nerozumí. Ale pak poslechl instinkt, píchl se prstem do hrudi a odvětil: „Drizzt Do’Urden.“ Všiml si, že chlapec pomalu couvá. Jednou nohou udělal krok dozadu a druhou k ní pomalu přitáhl. Drizzta proto

nepřekvapilo, když se chlapec náhle obrátil, znovu se dal na útěk a přitom ječel: „Pomoc! Přepadl mě drizzit!“

Drizzt se zadíval dolů na Guenhwyvar, které tentokrát nedovolil za chlapcem vyrazit, pokrčil rameny a zdálo se, že kočka odpověděla stejným způsobem.

3

DĚTI

Goblin s vyzáblými pažemi jménem Natak pomalu šplhal vzhůru do prudkého, kamenitého srázu a kroky mu těžkly hrůzou. Musel podat zprávu o tom, co našel – pět mrtvých gnolů nemohl ignorovat – ale nešťastný tvor vážně pochyboval o tom, že by ho Ulgulu nebo Kempfana přijali s radostí. Ale copak měl Natak na vybranou? Mohl utéct, uprchnout z hor do divočiny. Ale tím by všechno ještě zhoršil, protože věděl, jak je Ulgulu pomstychtivý. Jeho pán s fialovou kůží dokázal holýma rukama vyrvat ze země strom, lámat skálu ze stěn jeskyně a stejně dobře zakroutit krkem uprchlému goblinovi.

Natak se při každém kroku chvěl. Vyšel z křoví a vstoupil do malé předsíně mistrova jeskynního komplexu.

„Konečně seš spátky," odfrkl si jeden z goblinů v místnosti. „Byls pryč celý dva dni!"

Natak kývl a zhluboka se nadechl. „No?" zeptal se další goblin. „Našels gnoly?"

Natak zbledl a nedokázal přemoci paniku, která ho sevřela. „Je Ulgulu tu?" zeptal se ostýchavě.

Goblinští strážci zvědavě pohlédli jeden na druhého, pak zpátky na Nataka. „Von našel gnoly," poznamenal jeden a ihned uhádl, v čem je problém. „Mrtvý."

„Ulgulu nebude spokojenej," poznamenal další. Ustoupili do stran a rozhrnuli těžký závěs, který odděloval vstupní místnost od přijímací síně.

Natak zaváhal a ohlédl se, jako by znovu zvažoval moudrost svého rozhodnutí. Napadlo ho, že útěk by možná přece jen býval lepší. Goblinské stráže vyzáblého tvora popadly a hrubě s ním smýkly do komnaty, pak za ním zkřížily kopí, aby mu zabránily utéct.

Natak se trochu vzchopil, když si všiml, že v obrovském křesle na opačné straně komnaty nesedí Ulgulu, nýbrž Kempfana, který si mezi gobliny získal povést klidnějšího z bratrů. Ale i on sežral dostatečné množství poskoků na to, aby si vydobyl zdravý respekt. Kempfana si goblinova příchodu sotva všiml, protože byl zabraný do rozhovoru s Bahňákem, tlustým horským obrem, který kdysi jeskyně ovládal.

Natak se přišoural blíž a upoutal tak pozornost horského obra, goblinovi podobného tvora se šarlatovou kůží, který byl skoro stejně vysoký jako horský obr.

„Ano, Nataku," pobídl ho Kempfana a umlčel obrovy protesty ledabylým mávnutím ruky. „Co jsi zjistil?"

„Já… já…" vykoktal Natak.

Kempfanovy oči náhle oranžově zažhnuly, což bylo jasné znamení nebezpečného vzrušení.

„Já najít gnoly!" vyhrkl Natak. „Mrtvý. Zabitý."

Bahňák hluboce, výhružně zavrčel, ale Kempfana popadl horského obra pevně za paži, aby mu připomněl, kdo je tady pánem.

„Mrtvé?" zeptal se tvor se šarlatovou kůží tiše.

Natak kývl.

Kempfana litoval ztráty spolehlivých otroků, ale spíše teď přemýšlel o tom, jak výbušně bratr na tuto zprávu zareaguje. Barghestské mládě nemuselo čekat dlouho.

„Mrtví!" Řev málem roztříštil skálu. Všichni tři tvorové v komnatě se přikrčili a instinktivně se otočili právě ve chvíli, kdy se obrovský balvan, který tvořil hrubé dveře do sousední místnosti, zprudka odkutálel a odskákal do strany.

„Ulgulu!" vyjekl Natak, padl tváří k zemi a neodvažoval se vzhlédnout.

Do přijímací síně vrazil obrovský netvor připomínající fialového goblina a oči mu vzteky oranžově svítily. Ulgulu se třemi dlouhými

kroky ocitl vedle horského obra, jenž náhle vypadal malý a zranitelný.

„Mrtví!“ zařval Ulgulu znovu vztekle. Goblinů, kteří mu sloužili, stále ubývalo, protože je zabíjeli lidé z vesnice nebo jiná monstra, nebo je v záchvatech vzteku požíral sám Ulgulu, a malá gnolská tlupa se tak stala hlavním dodavatelem zajatců pro pelech.

Kempfana se na většího sourozence rozzlobeně zadíval. Vstoupili do Materiální sféry společně, dvě barghestská mláďata, která zde měla jíst a růst. Ale Ulgulu se ihned chopil velení, požíral nejstatnější oběti, a proto byl větší a silnější. Podle barvy Ulgulovy kůže a podle jeho velikosti a síly bude mládě brzy připraveno vrátit se do páchnoucích puklin Gehenny.

Kempfana doufal, že k tomu dojde už brzy. Až Ulgulu zmizí, ujme se vlády a bude jíst a sílit. A pak i on unikne dětství v této prokleté sféře a bude moct bojovat s ostatními barghesty v domovské sféře.

„Mrtví,“ zavrčel Ulgulu znovu. „Vstávej, zatracený gobline, a mluv! Kdo to mým gnolům udělal?“

Natak se ještě chvíli plazil, pak se zvedl na kolena. „Já nevědět,“ zafňukal goblin. „Gnolové mrtví, rozsekaní, roztrhaní.“

Ulgulu se zhoupl na patách obrovských měkkých chodidel. Gnolové měli přepadnout farmu a přivést zpátky farmáře a jeho nejstaršího syna. Dva statní lidé by velkého barghesta značně posílili, a možná by Ulgulovi dokonce pomohli dosáhnout dospělosti a vrátit se zpět do Gehenny.

Natakova zpráva však znamenala, že Ulgulu bude muset poslat Bahňáka, nebo dokonce jít sám, a pohled na obra nebo na nestvůru s fialovou pletí by mohl lidskou osadu přinutit k nebezpečnému a organizovanému zásahu. „Tefanisi!“

Ze stěny naproti dveřím, jimiž do místnosti vpadl Ulgulu, se odloupl kámen. Padal jen několik stop, ale než stačil přistát na zemi, vyletěl z malého výklenku, v němž spal, štíhlý skřítek, prosvištěl dvacet stop dlouhou audienční síní, vyběhl nahoru po Ulgulově boku a pohodlně se usadil na barghestově obrovském rameni.

„Volaljstemě, mistře, volalvolal?“ zabzučel Tefanis rychle. Ostatní si příchodu dvě stopy vysokého skřítka ani nevšimli. Kempfana se odvrátil a potřásl užasle hlavou.

Ulgulu zařval smíchy. Rád se díval, jak se Tefanis, jeho nejcennější sluha, předvádí. Tefanis byl prchlík, malinký skřítek, který se pohyboval v dimenzi, jež překonávala obvyklé chápání času. Neomezenou energii a hbitost by prchlíkům mohl závidět i nejobratnější půlčík, proto dokázali vykonat úkoly, o nichž se jiným ani nesnilo. Ulgulu se s Tefanisem spřátelil krátce poté, co přišel do Materiální sféry – Tefanis byl jediný z podivných obyvatel sluje, o němž Ulgulu netvrdil, že mu vládne a jejich pouto poskytlo mláděti výhodu nad bratrem. S pomocí Tefanise, který mu vyhledával potenciální oběti, Ulgulu přesně věděl, které sežrat a které přenechat Kempfanovi, a také jak porazit silnější protivníky.

„Drahý Tefanisi,“ zapředl Ulgulu drsně. „Natak, ubohý Natak, mě informoval, že mé gnoly potkalo neštěstí.“

Goblinovi narážka neunikla.

„Avychcete, abychšelazjistil, cosejimstalo, mistře.“ odpověděl Tefanis. Ulgulovi chvíli trvalo, než pochopil téměř nerozluštitelnou záplavu slov, pak dychtivě pokýval hlavou.

„Hnedpůjdu, mistře. Zachvílijsemzpátky.“

Ulgulu ucítil zachvění na rameni, ale než si on nebo kdokoli jiný v místnosti uvědomil, co Tefanis řekl, těžký závěs, který odděloval komnatu od vstupní místnosti, se už opět vracel zpět na místo. Jeden z goblinů nahlédl dovnitř, aby zjistil, jestli ho Kempfana nebo Ulgulu nevolal, ale ihned zase zmizel přesvědčen, že závěs nadzvedl vítr.

Ulgulu zařval smíchy. Kempfana po něm střelil znechuceným pohledem. Už dávno by skřítka zabil, ale nemohl ignorovat jeho potenciální užitek, pokud se ovšem Tefanis rozhodne pracovat pro něj, až se Ulgulu vrátí zpět do Gehenny.

Natak pomalu couval a chystal se tiše vytratit z komnaty. Ulgulu ho však zastavil pohledem.

„Tvá zpráva mi dobře posloužila,“ začal barghest.

Natak se uvolnil. Ulgulu se však náhle bleskurychle pohnul, popadl goblina za krk a zvedl ho z podlahy.

„Ale posloužil bys mi ještě líp, kdybys zároveň zjistil, co se mým gnolům stalo!“

Natakovi se zatočila hlava a ve chvíli, kdy si Ulgulu nacpal půlku jeho těla do hladové tlamy, vyzáblý goblin zalitoval, že neomdlel.

# # #

„Masáž uleví bolesti, rákoska věští neštěstí. Masáž uleví bolesti, rákoska věští neštěstí,“ opakoval si Liam Bodlák znovu a znovu, aby nemusel myslet na to, jak ho pálí zadek. Uličník Liam znal tuto říkanku velmi dobře. Ale tentokrát to bylo jiné, protože Liam nakonec sám sobě přiznal, že opravdu utekl před povinnostmi.

„Ale drizzit byl skutečný,“ zavrčel vzdorně.

Jakoby v odpověď se pootevřely dveře kůlny a dovnitř vklouzli Shawn, po Liamovi druhý nejmladší, a Eleni, jeho jediná sestra.

„Tentokrát jsi v pořádném průšvihu,“ pokárala ho Eleni hlasem starší sestry. „Jako by nestačilo, že utečeš, když máme tolik práce, ale ještě si vymýšlíš!“

„Drizzit tam opravdu byl,“ protestoval Liam, kterému se Elenino rádoby mateřské chování nijak nelíbilo. Liamovi stačilo pokárání od rodičů, Eleninu důležitost nepotřeboval. „Byl černý jako Connorova kovadlina a měl s sebou stejně černého lva!“

„Buďte oba zticha,“ varoval je Shawn. „Pokud se táta dozví, že jsme tady a mluvíme o takových nesmyslech, všem nám zvalchuje záda.“

„Drizzit,“ zafuněla Eleni pochybovačně.

„Opravdu!“ protestoval Liam příliš hlasitě a vysloužil si bolestivé plácnutí od Shawna. Když se otevřely dveře, všichni tři zpopelavěli a obrátili se.

„Pojď sem!“ zašeptala Eleni drsně, popadla za límec Flannyho, který byl starší než Shawn, ale pořád o tři roky mladší než Eleni, a vtáhla ho do kůlny. Neustále ustaraný Shawn vyhlédl ven, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje, pak tiše zavřel dveře.

„Neměl bys nás špehovat!“ pokárala ho Eleni.

„Jak jsem měl vědět, že jste tady?“ odsekl Flanny. „Jenom jsem se přišel posmívat prckovi.“ Zadíval se na Liama, zkroutil ústa a hrůzostrašně zamával prsty. „Hú hú,“ kvílel. „Jsem drizzit a mám chuť na malé chlapce!“

Liam se odvrátil, ale na Shawna neudělal žádný dojem. „Sklapni!“ zavrčel na Flannyho a zdůraznil slova pohlavkem. Flanny se obrátil, aby mu pohlavek vrátil, ale zasáhla Eleni.

„Nechte toho!“ vykřikla Eleni tak hlasitě, že si všechny čtyři Bodlákovic děti zakryly ústa rukama a zasyčely: „Psssst!“

„Drizzit tam opravdu byl,“ protestoval Liam znovu. „Dokážu vám to – pokud se nebojíte!“

Liamovi sourozenci se na něj zvědavě zadívali. Všichni věděli, že je notorický lhář, ale co by teď lhaním získal? Otec Liamovi nevěřil a na ničem jiném při trestání nezáleželo. Ale Liam trval na svém a tón jeho hlasu napovídal, že to myslí vážně.

„Jak můžeš dokázat, že tam drizzit opravdu byl?“ zeptal se Flanny.

„Zítra nemáme žádné povinnosti,“ odvětil Liam. „Půjdeme trhat borůvky do hor.“

„Táta s mámou nám to nikdy nedovolí,“ namítla Eleni.

„Dovolí, když přesvědčíme Connora, aby šel s námi,“ řekl Liam. Mluvil o nejstarším bratrovi.

„Connor ti nikdy neuvěří,“ hádala se Elen.

„Ale tobě uvěří!“ odsekl Liam ostře, na což ostatní opět odpověděli: „Psssst!“

„Já ti taky nevěřím,“ opáčila Eleni tiše. „Pořád si vymýšlíš, dostáváš se do potíží a pak se z nich snažíš vylhat!“

Liam si založil malé paže na hrudi a dupl netrpělivě nohou, aby přerušil sestřiny logické námitky. „Ale uvěříš mi,“ zavrčel Liam, „pokud Connora přesvědčíš, aby šel s námi!“

„No tak, udělej to,“ žadonil Flanny, ale Shawn, který přemýšlel o možných důsledcích, vrtěl hlavou.

„Tak půjdeme do hor,“ řekla Eleni. Pobídla tak Liama, aby pokračoval, a zároveň dala najevo, že souhlasí.

Liam se zazubil, klekl si, uhladil hromádku pilin a nakreslil do ní hrubou mapu oblasti, kde na drizzita narazil. Jeho plán byl prostý.

Využijí Eleni jako návnadu, pošlou ji trhat borůvky a bratři ji budou potají sledovat. Eleni pak bude předstírat, že si vyvrtla kotník nebo si způsobila jiné zranění. Úzkost přilákala drizzita už dřív. A když bude návnadou pěkná mladá dívka, drizzit se určitě zase objeví.

Eleni nápad odmítla, protože se jí nelíbilo, že by ji měli použít jako červa na háčku.

„Ale ty mi přece nevěříš," namítl Liam rychle. Zeširoka se na ni usmál, odhalil díru po zubu, který si vyrazil, a zahnal ji tak její vlastní tvrdohlavostí do kouta.

„Tak teda jo!" zafuněla Eleni. „A na žádného drizzita nevěřím, Liame Bodláku! Ale pokud je ten lev opravdový a kousne mě, zmaluju ti zadek!" Eleni se obrátila a vyrazila z kůlny.

Liam s Flannym si plivli do dlaní a vyzývavě hleděli na Shawna, dokud nepřekonal strach. Pak si bratři vítězoslavně, mlaskavě plácli. Když některý z nich našel způsob, jak podráždit Eleni, jejich neshody přestaly být důležité.

Connorovi nikdo o lovu na drizzita neřekl. Eleni mu připomněla, že jí dluží spoustu laskavostí, a slíbila, že pokud Connor vezme ji a chlapce na borůvky, bude považovat dluh za splacený – ale to bylo až poté, co Liam slíbil, že když drizzita nenajdou, převezme Connorův dluh sám.

Connor bručel, vzpíral se a vymlouval, že musí znovu okovat jednu z kobyl, ale nikdy nedokázal odolat, když sestřička zamrkala velkýma modrýma očima a zářivě se na něj usmála. A když ještě slíbila, že smaže celý jeho obrovský dluh, bylo rozhodnuto. S požehnáním rodičů a s hrubým mečem za opaskem tedy Connor odvedl Bodlákovic děti s vědry v rukou do hor.

# # #

Drizzt pochopil, že jde o léčku, dlouho předtím, než mladá farmářská dcerka zamířila sama do borůvčí. Také viděl čtyři Bodlákovic děti, které se krčily ve stínech nedalekého javorového hájku. Connor držel v ruce ne zrovna obratně hrubý meč.

Drizzt věděl, že je sem zavedl nejmladší chlapec. Předchozího dne drow viděl, jak klučinu zavřeli do kůlny. Po každém úderu

rákoskou křičel „drizzit!“. tedy alespoň zpočátku. Tvrdohlavý chlapec teď chtěl dokázat, že si nevymýšlel.

Dívka chvíli trhala borůvky, náhle však padla k zemi a vykřikla. Drizzt poznal, že volá o pomoc, stejně jako to udělal chlapec s pískovými vlasy, a po tmavé tváři se mu rozlil úsměv. Dívka spadla tak směšným způsobem, že ihned pochopil. Nebyla zraněná, prostě volala drizzita.

Drizzt nevěřícně potřásl bílou hřívou a vydal se pryč, ale pak se zastavil. Zadíval se zpátky k borůvčí. Dívka tam seděla, mnula si kotník, nervózně se rozhlížela a vrhala pohledy po ukrytých bratrech. Něco zatahalo Drizzta za srdce a on nedokázal odolat. Jak dlouho už byl sám, bez přátel? Náhle se mu zastesklo po ivluarovi, po svirfneblim, který ho doprovázel nebezpečnými Temnými říšemi. Stýskalo se mu po Zaknafeinovi, po otci a příteli. Drizzt Do’Urden už se nedokázal jenom dívat, jak si sourozenci hrají. Nastal čas, aby se setkal se sousedy.

Drizzt si přehodil přes hlavu kápi obrovského gnolského pláště, i když byla tak potrhaná, že sotva ukryla jeho původ, a rozběhl se přes pole. Doufal, že když překoná dívčin úlek, mohl by s ní nějak komunikovat. Byla to jen velmi malá naděje. „Drizzit!“ vydechla Eleni, když viděla, jak se blíží. Chtěla vykřiknout, ale nedokázala popadnout dech. Chtěla utéct, ale hrůza ji ochromila.

Z lesíka se ozval Liamův hlas. „Drizzit!“ vykřikl chlapec. „Říkal jsem to! Říkal jsem to!“ Podíval se na bratry a Flanny se Shawnem se tvářili vzrušeně, přesně jak očekával. Ale Connorův vyděšený výraz připravil Liama o všechnu radost.

„U všech bohů,“ zamumlal nejstarší Bodlák. Connor se s otcem vydával do světa a naučil se rozpoznat nepřátele. Podíval se na zmatené bratry a pronesl slovo, které nezkušeným dětem nic neřeklo. „Je to drow.“

Drizzt se zastavil asi tucet kroků od vyděšené dívky. Byla to první lidská žena, kterou kdy spatřil, proto si ji pečlivě prohlédl. Eleni byla krásná, měla velké, něžné oči, dolíčky ve tvářích a hladkou zlatou kůži. Drizzt poznal, že s ním nebude bojovat. Usmál se na Eleni a jemně si založil ruce na hrudi. „Drizzt,“ opravil ji a

ukázal si na hruď. Pohyb po straně však odvedl jeho pozornost od dívky.

„Utíkej, Eleni!“ vykřikl Connor Bodlák, rozmáchl se mečem a rozběhl se k drowovi. „Je to temný elf! Drow! Zachraň se!“

Ze všeho, co Connor zakřičel, porozuměl Drizzt jen slovu „drow“. Ale mladíkův záměr byl jasný, protože se vrhl přímo mezi Drizzta a Eleni a zamířil na něj mečem. Eleni se vyškrábala na nohy, postavila se za bratra, ale neuprchla, jak přikázal. Také slyšela o zlých temných elfech a odmítla nechat Connora o samotě.

„Zpátky, temný elfe,“ zavrčel Connor. „Jsem výborný šermíř a mnohem silnější než ty.“

Drizzt zvedl bezmocně ruce na znamení, že nechápe. „Zpátky!“ zaječel Connor.

Drizzt se rozhodl, že zkusí odpovědět drowí znakovou řečí, kterou tvořily složité pohyby prstů a výrazy tváře.

„Kouzlí!“ vyjekla Eleni a vrhla se do ostružiní. Connor zavřískl a zaútočil. Než se Connor vzpamatoval, popadl ho Drizzt za předloktí, druhou rukou mu zkroutil zápěstí, sebral mu meč, zatočil hrubou zbraní Connorovi třikrát nad hlavou, pak ji ve štíhlé ruce obrátil a vrátil ji chlapci jílcem napřed.

Drizzt rozpřáhl ruce a usmál se. V drowí společnosti představovala ukázka nadřazených bojových dovedností bez zranění protivníka nabídku přátelství. Ale v nejstarším synovi farmáře Bartoloměje Bodláka vzbudila jen úžas a hrůzu.

Connor zůstal stát s otevřenými ústy a dlouhou dobu se ani nepohnul. Meč mu vypadl z ruky, ale on si toho nevšiml. A nevšiml si ani toho, že si pokálel kalhoty, které se mu teď lepily na stehna.

Connorovi se z hrdla vydral výkřik. Popadl Eleni, která také začala ječet, a spolu se rozběhli do hájku, kde sebrali ostatní a prchali dál a nezastavili se, dokud nepřekročili práh domu.

Drizzt zůstal stát s roztaženými pažemi sám v ostružiní a úsměv mu pomalu zmizel z tváře.

# # #

Střet v ostružiní sledoval s velkým zájmem pár neuvěřitelně rychle těkajících očí. Nečekaný příchod temného elfa, oblečeného do gnolského pláště, zodpověděl Tefanisovi mnoho otázek. Prchlík už prohlédl mrtvoly gnolů, ale nedokázal vysvětlit jejich zranění, protože prostí farmáři bývali obvykle vyzbrojeni jen hrubými zbraněmi. Ale když Tefanis spatřil nádherné scimitary, které měl temný elf ledabyle připnuté u opasku, a uviděl, s jakou lehkostí drow farmářského chlapce odzbrojil, pochopil, co se stalo.

Zaprášená stopa, kterou po sobě prchlík zanechal, by zmátla i nejlepšího hraničáře v Říších. Tefanis se nedokázal pohybovat přímým směrem, proto svištěl po stezkách, obíhal některé stromy, vybíhal a sbíhal po dalších, čímž si cestu dvojnásobně, nebo dokonce trojnásobně prodloužil. Se vzdáleností si však Tefanis nikdy nedělal hlavu. Stál před barghestem s fialovou kůží ještě dřív, než Drizzt opustil ostružiní, aby si rozmyslel, jaké důsledky bude toto mimořádně nepříjemné setkání mít.

4

STAROSTI

Postoj Bartoloměje Bodláka se zcela změnil, když jeho nejstarší syn Connor označil Liamova „drizzita“ za temného elfa. Farmář Bodlák strávil celých čtyřicet pět let v Maldobaru, ve vesnici padesát mil na sever od Sundabaru proti proudu Řeky mrtvého orka. Žil tam Bartolomějův otec a jeho otec před ním. A jediné, co kdy farmář Bodlák o temných elfech slyšel, byla historka o jejich možném nájezdu na malou osadu divokých elfů v Ledovém lese. K nájezdu, pokud ho vůbec spáchali drowové, došlo před víc než deseti lety.

Ale i když farmář Bodlák neměl s drowy žádné osobní zkušenosti, vyprávění dětí o setkání v borůvčí ho vyděsilo. Connor a Eleni, kteří byli dost staří na to, aby v nebezpečí úplně neztratili hlavu, si elfa zblízka prohlédli a neměli pochyb o tom, jakou barvu měla jeho kůže.

„Nechápu jen jednu věc,“ řekl Bartoloměj Bensonu Delmovi, tlustému a bodrému starostovi Maldobaru, a několika dalším farmářům, kteří se té noci sešli v jeho domě. „Proč nechal drow děti jít? Sice toho o temných elfech moc nevím, ale slyšel jsem dost na to, abych očekával něco úplně jiného.“

„Možná si Connor při útoku vedl lépe, než si myslí,“ ozval se Delmo taktně. Všichni slyšeli, jak snadno ho drow odzbrojil. Liam a další Bodlákovic děti, samozřejmě až na chudáka Connora, tuto část příběhu s radostí vyprávěli.

Connor sice ocenil starostovu důvěru, ale přesto důrazně zavrtěl hlavou. „Dostal mě," přiznal Connor. „Možná mě příliš překvapilo, když jsem ho uviděl, ale dostal mě, o tom není pochyb."

„A nebylo to nic snadného," vložil se do hovoru Bartoloměj, aby utišil posměšky drsného shromáždění. „Všichni jsme viděli, jak Connor bojuje. Minulou zimu zabil tři gobliny i vlky, na kterých přijeli!"

„Klid, farmáři Bodláku," chlácholil starosta. „Nikdo o statečnosti tvého syna nepochybuje."

„Já pochybuju o jeho protivníkovi!" ozval se Roddy McGristl. Byl to chlap jako medvěd a stejně tak chlupatý, nejzkušenější válečník mezi vesničany. Raději trávil čas v horách než farmařením, kterému se začal věnovat teprve nedávno a nijak ho nebavilo, a kdykoli někdo nabídl odměnu za orcké uši, Roddy získal největší část, často větší než ostatní měšťané dohromady.

„Nejež se tak," řekl Roddy Connorovi, když se mladík chystal vstát a ostře protestovat. „Vím, co říkáš, žes viděl, a věřím, že jsi přesvědčený o tom, cos viděl. Ale říkáš, že to byl drow, a to znamená víc, než si umíš vůbec představit. Kdybyste fakt narazili na drowa, myslím, že byste ty a tvoji bráchové a sestra teď leželi mrtví tam v borůvčí. Ne, nebyl to drow, ale v horách jsou i jiní tvorové, kteří mohli udělat to, cos říkal."

„Jako například?" zeptal se Bartoloměj podrážděně, protože se mu nelíbilo, že Roddy zpochybňuje synova slova. Bartoloměj neměl Roddyho nijak v lásce. Rodina farmáře Bodláka byla slušná a kdykoli přišel drsný a halasný Roddy McGristl na návštěvu, trvalo Bartolomějovi a jeho ženě mnoho dnů, než dětem, a obzvláště Liamovi, připomněli, jak se mají chovat.

Roddy jen pokrčil rameny. Batolomějův tón ho nijak neurazil. „Goblini, trolli – mohl to být i lesní elf, který byl moc na sluníčku." Vybuchl smíchy a ostatní farmáři se k němu přidali, čímž znevážili i Bartoloměje.

„Tak jak zjistíme pravdu?" zeptal se Delmo.

„Najdem ho," nadhodil Roddy a ukázal na muže, kteří seděli kolem Bartolomějova stolu. „Zítra ráno tam zajdem a uvidíme, co najdem." Tím pro Roddyho narychlo svolaná schůzka skončila.

Uhodil rukama do stolu a vstal. Ale než vyšel ze dveří, ohlédl se, mrkl na shromážděné muže a počastoval je téměř bezzubým úsměvem. „A chlapi," řekl, „nezapomeňte si zbraně!"

Roddyho smích slyšeli ještě dlouho poté, co hrubý zálesák odešel.

„Mohli bychom zavolat hraničáře," nabídl jeden z farmářů s nadějí, když se sklíčené shromáždění začalo rozcházet. „Slyšel jsem, že v Sundabaru je teď jedna ze sester lady Alustriel. Je to hraničářka."

„Na to je ještě moc brzy," odvětil starosta Delmo a připravil tak muže o optimistické úsměvy.

„Opravdu? I když máme na krku drowa?" ozval se Bartoloměj rychle.

Starosta pokrčil rameny. „Půjdeme s McGristlem," odvětil. „Pokud někdo dokáže najít v horách pravdu, je to on." Taktně se obrátil ke Connorovi. „Věřím ti, Connore. Opravdu. Ale musíme si být naprosto jistí, než požádáme o pomoc někoho tak vysoce postaveného, jako je sestra paní Stříbroluní."

Starosta a ostatní farmáři odešli a Bartoloměj, jeho otec Mark a Connor osaměli v Bodlákovic kuchyni.

„Nebyl to ani goblin, ani lesní elf," řekl Connor tichým hlasem, v němž zaznívalo vztek a hanba.

Bartoloměj poplácal syna po zádech, protože o jeho slovech nikdy nepochyboval.

# # #

Také Ulgulu s Kempfanou strávili v jeskyni vysoko v horách celou noc tím, že si dělali starosti s temným elfem.

„Pokud je to skutečně drow, pak je to zkušený dobrodruh," nadhodil Kempfana. „Možná dost zkušený na to, aby Ulgulovi pomohl dospět."

„A vrátit se do Gehenny!" dokončil Ulgulu za lstivého bratra. „Už se nemůžeš dočkat, až odejdu."

„Ty už se taky nemůžeš dočkat, až se vrátíš do dýmajících rozsedlin," připomněl Kempfana.

Ulgulu zavrčel a neodpověděl. Temný elf přiměl Ulgulu přemýšlet a vzbudil v něm strach. Nebylo to tak prosté, jak Kempfana tvrdil. Barghesti stejně jako všichni inteligentní tvorové téměř ve všech sférách bytí o drowech věděli a přistupovali k nim velmi obezřetně. Jeden temný elf možná nebyl tak velký problém, ale Ulgulu věděl, že drowí nájezdníci, a možná dokonce celá armáda, by mohli znamenat katastrofu. Lidská vesnice nabízela Ulgulovi a Kempfanovi snadnou kořist, a pokud budou jednat a útočit opatrně, může tomu tak ještě nějaký čas být. Ale kdyby se objevila jednotka temných elfů, mohli by o snadné oběti lehce přijít.

„Musíme se drowa zbavit," poznamenal Kempfana. „Pokud je to zvěd, nesmí se vrátit zpátky, aby podal hlášení."

Ulgulu zabodl do bratra ledový pohled, pak zavolal prchlíka. „Tefanisi," zakřičel a prchlík se mu objevil na rameni ještě dřív, než jeho jméno dořekl.

„Chcete, abychšeladrowazabil, mistře," odvětil prychlík. „Chápu, copotřebujete!"

„Ne!" vykřikl Ulgulu ihned, protože cítil, že se prychlík chystá zmizet. Než Ulgulu slabiku dokončil, Tefanis už byl v půli cesty ke dveřím, ale ozvěna výkřiku leště nedozněla, a už seděl pánovi zpátky na rameni.

„Ne," zopakoval Ulgulu klidněji. „Mohli bychom drowa využít."

Kempfana se zahleděl na Ulgulův zlý úsměv a pochopil, kam bratr míří. „Vesničané získají nového nepřítele," řeklo menší mládě. „Nového nepřítele, kterému budou klást za vinu vraždy, které spáchá Ulgulu?"

„Vše se dá nějakým způsobem využít," odvětil velký barghest s fialovou kůží prohnaně, „dokonce i temný elf." Ulgulu se obrátil k Tefanisovi.

„Chcete, abychsedozvědělvícodrowovi, mistře," vykřikl Tefanis nadšeně.

„Je sám?" zeptal se Ulgulu. „Je jen předvojem, jak se obáváme, nebo je to osamělý bojovník? Jaké má plány s vesničany?"

„Mohldětizabít," zdůraznil Tefanis. „Asisechcespřátelit."

„Já vím,“ zavrčel Ulgulu. „To už jsi říkal. Teď jdi a zjisti víc! Potřebuju víc než jen dohady, Tefanisi, a drowovy činy jen zřídkakdy odhalí jeho skutečné záměry!“

Tefanis seskočil Ulgulovi z ramene a zastavil se, protože očekával další rozkazy.

„Vlastně, drahý Tefanisi,“ zapředl Ulgulu, „zkus pro mě ukrást jednu z drowových zbraní. Mohla by být užit…“ Ulgulu zmlkl, protože uviděl, jak těžký závěs ve vchodu zavlál.

„Snadno se nadchne,“ poznamenal Kempfana.

„Ale je užitečný,“ odvětil Ulgulu a Kempfana kývl na souhlas.

# # #

Drizzt už na míli viděl, že přicházejí. Deset ozbrojených farmářů následovalo mladíka, s nímž se předchozího dne setkal v borůvčí. Sice spolu hovořili a žertovali, ale šli odhodlaně, zbraně vystavovali na odiv a zjevně byli připraveni je použít. Stranou od hlavní skupiny kráčel zákeřně vypadající muž se statnou hrudí a pochmurnou tváří. Byl oblečený do kůží, ozbrojený ostrou sekyrou a na silných řetězech vedl dva vrčící žluté psy.

Drizzt se chtěl s vesničany znovu setkat, z celého srdce toužil pokračovat v tom, co předchozího dne začal, a zjistit, jestli konečně našel místo, které by mohl nazývat domovem, ale uvědomil si, že s těmito lidmi to nepůjde. Kdyby ho farmáři našli, určitě by vznikly problémy, a i když se Drizzt o vlastní bezpečí nijak zvlášť neobával, protože by si s nevycvičenou tlupou snadno poradil, a to i s bojovníkem s drsnou tváří, obával se, aby se některý z farmářů nezranil.

Drizzt se proto rozhodl farmářům vyhnout a potlačit jejich zvědavost. A věděl o dokonalém způsobu, jak toho dosáhnout. Položil onyxovou sošku na zem a zavolal Guenhwyvar.

Zabzučení, po němž se zatřáslo křoví, drowa na okamžik rozptýlilo, takže se odvrátil od mlhy, která začala vířit kolem sošky. Drizzt si však nevšiml ničeho podezřelého, proto nad celou věcí rychle mávl rukou. Pomyslel si, že má naléhavější problémy.

Když se Guenhwyvar objevila, Drizzt se s ní rozběhl dolů stezkou za borůvčí, kde jak Drizzt tušil, farmáři zahájí lov. Jeho plán byl prostý: Nechá farmáře chvíli se toulat kolem a chlapce zopakovat příběh o tom, co se předchozího dne stalo. Pak se na jednom konci borůvčí objeví Guenhwyvar a zláká farmáře, aby se za ní marně honili. Panter s černou srstí možná hochovu historku zpochybní. Starší muže snad napadne, že děti narazily na kočku, a ne na temného elfa, a že jejich představivost celou událost vyšperkovala. Drizzt věděl, že riskuje, ale Guenhwyvar přinejmenším zaseje zrnko pochybností a odvede lovce na chvíli pryč od Drizzta.

Farmáři dorazili k borůvčí přesně na čas. Několik se jich tvářilo pochmurně. Byli připraveni bojovat, ale většina spolu hovořila a smála se. Našli odhozený meč a Drizzt pokýval hlavou a díval se, jak farmářův syn vypráví, k čemu na místě došlo. Drizzt si však také všiml, že velký muž se sekyrou poslouchá jen napůl ucha, obchází skupinu se psy, ukazuje na různá místa a nutí psy, aby je očichali. Drizzt neměl se psy žádné zkušenosti, ale věděl, že někteří tvorové mají bystré smysly, proto se dají využít při lovu.

„Jdi, Guenhwyvar," zašeptal drow, protože nechtěl, aby psi zachytili jeho pach.

Velký panter se rozběhl pryč a zaujal pozici v koruně stromu v hájku, v němž se předchozího dne chlapci ukryli. Guenhwyvar znenadání zařvala a ihned tak umlčela hovor. Všichni se otočili ke stromům.

Panter skočil na mýtinu, protáhl se kolem šokovaných lidí a vyrazil přes balvany vzhůru po svahu. Farmáři zavýskli, rozběhli se za ním a volali na muže se psy, aby se ujal vedení. Celá skupina včetně divoce štěkajících psů brzy zmizela a Drizzt sešel dolů do hájku s borůvčím, aby zvážil události dne a vymyslel, co dál.

Zdálo se mu, že ho následuje podivné bzučení, ale připsal ho na vrub hmyzu.

# # #

Psi reagovali zmateně, proto Roddymu McGristlovi netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že panter není tvorem, který zanechal pach

na mýtině s borůvčím. A pochopil také to, že ošumělí společníci nemají šanci velkou kočku dohonit, a obzvláště ne tlustý starosta, kterému museli ostatní pomáhat. Panter přeskočil strže, které farmáři museli pracně obcházet.

„Jděte!“ řekl Roddy ostatním. „Žeňte tu potvoru tudy. Já vezmu psy, obejdu ji boku a odříznu ji. Zaženu ji zpátky k vám!“ Farmáři zavýskli na souhlas a rozběhli se pryč. Roddy zatáhl za řetězy a odvedl psy stranou.

Psi byli vycvičeni pro lov a chtěli pokračovat, ale jejich pán měl jiný plán. V tu chvíli dělalo Roddymu starosti několik věcí. Žil v horách už třicet let, ale ještě nikdy takovou kočku neviděl ani o ní neslyšel. Panter také mohl pronásledovatele snadno setřást, ale vždy se objevil na otevřené mýtině kus před nimi, jako by je někam vedl. Roddy poznal, že se jedná o léčku, a snadno uhádl, kde se asi vetřelec ukrývá. Zavázal psům čenichy, aby byli zticha, a vrátil se zpět směrem, odkud přišel. K borůvčí.

# # #

Drizzt se opíral o kmen stromu ve stínech hustého hájku a přemýšlel, jak by se mohl s farmáři setkat, aniž by v nich vyvolal paniku. Během sledování farmářské rodiny si Drizzt uvědomil, že by dokázal mezi lidmi žít, v této osadě nebo jinde, jen kdyby je dokázal přesvědčit, že jim nechce ublížit.

Zabzučení nalevo vytrhlo Drizzta ze zamyšlení. Rychle tasil scimitary. V tu chvíli kolem něco prolétlo, a to tak rychle, že ani nestačil zareagovat. Vykřikl, protože ho náhle ostře zabolelo zápěstí a něco mu vytrhlo z ruky scimitar. Drizzt se zmateně zahleděl na ránu na ruce a očekával, že v ní najde zabodnutý šíp nebo něco podobného.

Rána byla čistá a prázdná. Tenké zachichotání přimělo Drizzta zprudka se otočit doprava. Uviděl před sebou skřítka, který měl Drizztův scimitar uvolněně přehozený přes rameno, takže se zbraň skoro dotýkala země za malinkým tvorem, a v druhé ruce držel dýku, z níž kapala krev.

Drizzt zůstal nehybně stát a snažil se uhádnout, co tvor udělá teď. Nikdy dřív prchlíka neviděl ani o této podivné bytosti neslyšel, ale vytušil, jakou výhodu jeho hbitý protivník má. Ale než mohl drow vymyslet plán, jak prchlíka porazit, objevil se další nepřítel.

Sotva Drizzt uslyšel psí zavytí, pochopil, že ho bolestivý výkřik prozradil. Z křoví vyběhl první z vrčících psů Roddyho McGristla, držel se nízko u země a zaútočil na drowa. Druhý, který byl o několik kroků za druhem, vyskočil a vrhl se Drizztovi na hrdlo.

Ale tentokrát byl Drizzt ten rychlejší. Mávl zbývajícím scimitarem a zasáhl prvního psa do hlavy. Pak se bez přemýšlení vrhl vzad, otočil zbraň a zvedl ji před letícího psa. Zapřel jílec scimitaru o strom a pes, který už nedokázal skok zastavit, se na zbraň nabodl, až mu pronikla hrdlem a hrudí. Tvrdý náraz vytrhl Drizztovi scimitar z ruky a pes i s čepelí odlétl do křoví po straně.

Drizztovi se sotva podařilo vzchopit, když na mýtinu vrazil Roddy McGristl.

„Zabils mi psy!“ zařval obrovský zálesák a sekl Krvotokem, obrovskou, bojem zocelenou sekyrou drowovi po hlavě. Zaútočil velmi rychle, ale Drizztovi se podařilo uskočit. Drow nerozuměl ani slovu z McGristlovy záplavy nadávek a věděl, že ani statný muž neporozumí žádnému z vysvětlení, které by Drizzt mohl nabídnout.

Drizzt byl raněný a neozbrojený, proto mohl jen uhýbat. Další seknutí ho málem dostalo. Rozseklo mu gnolský plášť, ale Drizzt zatáhl břicho a zbraň sklouzla po jemné kroužkové košili. Drizzt odtančil z dosahu ke shluku menších stromů, kde, jak věřil, lépe využije svoji větší mrštnost. Musel se pokusit rozzuřeného muže unavit nebo ho alespoň přesvědčit, aby brutální útok znovu zvážil. Ale McGristlův vztek nepolevoval. Vrhl se za Drizztem, vrčel a sekal.

Drizzt poznal, že jeho plán má i nevýhody. Hustě rostoucí stromy mu sice držely statného muže od těla, ale jeho sekyra pronikala mezerami mezi nimi docela snadno.

Mocná zbraň přilétla ze strany asi ve výšce ramen. Drizzt zoufale padl k zemi a jen o vlásek unikl smrti. McGristl nedokázal seknutí včas zastavit a těžká, očarovaná zbraň zasáhla čtyřpalcový kmen mladého javoru a podťala ho.

Naklánějící se strom však Roddyho sekyru pevně sevřel. Roddy bručel a snažil se zbraň vytrhnout a teprve až v poslední chvíli si uvědomil, v jakém nebezpečí se ocitl. Sice včas uskočil, takže ho nezasáhl samotný kmen, ale pohřbila ho pod sebou koruna. Větve ho tloukly do tváře a do hlavy a vytvořily kolem něj síť, která ho přitlačila k zemi. „Zatracený drowe!“ zařval McGristl a marně bojoval s přírodním vězením.

Drizzt se odplazil stranou a stále si svíral zraněné zápěstí. Scimitar našel zabořený v hrudi nešťastného psa. Když Drizzt psa uviděl, zabolelo ho u srdce, protože si zvířecích společníků velmi vážil. Trvalo mu několik dlouhých, bolestivých okamžiků, než čepel vytrhl z rány. Jeho situaci ještě zdramatizoval druhý pes, kterého jen omráčil, a zvíře se začalo probouzet.

„Zatracený drowe!“ zařval znovu McGristl.

Drizzt poznal jméno svého národa a zbytek si dokázal domyslet. Toužil uvězněnému muži pomoct, protože ho napadlo, že by to mohl být začátek civilizované komunikace, ale pak si uvědomil, že probouzející se pes by jeho plán mohl zhatil. Drizzt se naposledy rozhlédl po skřítkovi, který celou věc začal, pak se odvlekl z lesíka a prchl do hor.

# # #

„Měli jsme ji dostat!“ bručel Bartoloměj Bodlák, když se s ostatními vrátil na mýtinu s borůvčím. „Kdyby byl McGristl tam, kde slíbil, určitě bychom tu kočku doslali! A kde vůbec ten chlap je?“

Na Bartolomějovu otázku odpovědělo zařvání: „Drow! Drow!“ Farmáři si pospíšili blíž a našli Roddyho bezmocně uvězněného pod javorem.

„Zatracený drow!“ křičel Roddy. „Zabil mi psa! Zatracený drow!“ Když mu uvolnili paži, sáhl si na levé ucho, ale zjistil, že o ně přišel. „Zatracený drow!“ zařval znovu.

Connoru Bodlákoví se při potvrzení jeho zpochybněného příběhu vrátila hrdost, ale byl jediný, koho Roddyho nečekané prohlášení potěšilo. Ostatní farmáři byli starší než Connor a uvědomovali si pochmurné důsledky toho, že se v okolí pohybuje temný elf.

Benson Delmo si otíral pot z čela a nenechal nikoho na pochybách o tom, co si o této zprávě myslí. Okamžitě se obrátil k farmáři, který proslul chovem koní a jezdeckými dovednostmi. „Jeď do Sundabaru," rozkázal starosta. „Okamžitě přiveď hraničáře!"

Během několika minut vysvobodili Roddyho zpod podťatého stromu. To už se k němu připlížil zraněný pes, ale ani vědomí, že alespoň jeden ze vzácných mazlíčků přežil, nedokázalo drsného muže uklidnit.

„Zatracený drow!" zařval Roddy alespoň posté a utřel si krev z tváře. „Však já ho dostanu!" Zdůraznil svá slova tím, že sekl Krvotokem do kmene dalšího javoru poblíž a málem ho rovněž podetnul.

5

SMRT PŘICHÁZÍ

Goblinské stráže sotva stačily uskočit, když mocný Ulgulu rozrazil závěs a opustil jeskynní komplex. Ostrý a studený horský vzduch připadal barghestovi velmi příjemný, obzvláště když si vzpomněl, co ho čeká. Zadíval se na scimitar, který mu Tefanis přinesl. Zbraň vypadala v Ulgulově obrovské, tmavé ruce malinká.

Ulgulu zbraň nevědomky upustil. Dnes v noci ji nechtěl použít. Barghest chtěl využít vlastní smrtící zbraně – spáry a zuby – aby oběti ochutnal, pozřel jejich životní energii a zesílil. Ale Ulgulu byl inteligentní tvor a jeho zdravý rozum rychle potlačil přízemní instinkty, které toužily po krvi. Tu noc měl jistý cíl, jenž měl přinést větší zisk a eliminovat reálnou hrozbu, kterou představovalo náhlé objevení temného elfa.

Ulgulu hrdelně zavrčel, jak se v něm naposledy vzepřelo přízemní nutkání, pak znovu popadl scimitar a dlouhými kroky se rozběhl dolů ze svahu. Netvor se zastavil na okraji strže, na jejíž dno vedla po strmé stěně jen jediná stezka. Bude trvat mnoho minut, než po ní sešplhá. Ale Ulgulu měl hlad.

Ulgulu potlačil své vědomí a soustředil se na místo v mysli, které ukrývalo magickou energii. Nepocházel z Materiální sféry a tvorové odjinud si s sebou nepřinášeli schopnosti, které tvorům z nové sféry připadaly magické. O několik okamžiků později se Ulgulu probral z transu a oči mu oranžově zahořely vzrušením. Zadíval se dolů z

útesu na místečko na plochém dně, které se nacházelo asi o čtvrt míle níž.

Před Ulgulem se objevily třpytivé, pestrobarevné dveře, které visely ve vzduchu za okrajem útesu. Jeho smích zněl spíše jako řev. Ulgulu dveře otevřel a za prahem uviděl místo, které si představil. Prošel jimi a jediným extradimenzionálním krokem tak překonal vzdálenost mezi útesem a dnem rokle.

Ulgulu běžel dál, dolů z hor a k lidské vesnici, běžel dychtivě, aby uvedl krutý plán do chodu.

Barghest dorazil na nejnižší svahy hory a opět našel v mysli magický kout. Ulgulu zpomalil a nakonec se úplně zastavil. Křečovitě sebou trhal a nerozluštitelně mumlal, kosti se mu lámaly a zmenšovaly, kůže se trhala, měnila a tmavla skoro dočerna.

Když se Ulgulu opět vydal na cestu, byly jeho kroky mnohem kratší. Byly to kroky temného elfa.

# # #

Toho večera seděl Bartoloměj Bodlák s otcem Markem a nejstarším synem v kuchyni osaměle stojící farmy na západním okraji Maldobaru. Bartolomějova manželka a matka byly ve stodole a připravovaly zvířata na noc a čtyři mladší děti spaly bezpečně v malé sousední místnosti.

Obvykle by už v tuto dobu celá Bodíákovic rodina ležela útulně zachumlaná v postelích, ale Bartoloměj se obával, že bude trvat ještě mnoho nocí, než se vše na farmě vrátí do zaběhnutých kolejí. V okolí zahlédli temného elfa, a i když Bartoloměj nebyl přesvědčen o tom, že jim chce ublížit – mohl Connora i ostatní děti klidně zabít – věděl, že bude v Maldobaru ještě nějakou dobu působit pozdvižení.

„Mohli bychom se přestěhovat do vesnice,“ nadhodil Connor. „Určitě by se pro nás našlo místo a celý Maldobar by se za nás postavil.“

„Postavil?“ odvětil Bartoloměj uštěpačně. „A opustili by sousedé každý den své farmy, aby nám tady pomohli s prací? Kdo z nich by sem každý večer zajel, aby se postaral o zvířata?“

Connor při otcově pokárání sklonil hlavu. Položil ruku na jílec meče a připomněl si, že už není dítě. Ale přesto byl Connor rád, když mu dědeček položil chlácholivě ruku na rameno.

„Přemýšlej, chlapče, než začneš plácat nesmysly," pokračoval Bartoloměj, ale jeho hlas zjihl, když si uvědomil, jak syna pokáráním ranil. „Farma je tvé živobytí, to jediné, na čem záleží."

„Mohli bychom poslat pryč aspoň děti," ozval se Mark. „Chlapec dělá dobře, že se bojí, když se kolem toulá temný elf."

Bartoloměj se odvrátil a odevzdaně si podepřel rukou bradu. Nelíbilo se mu, že by měl rozdělit rodinu. Rodina byla zdrojem jejich síly už víc než pět pokolení. Bartoloměj teď kárá syna za to, že myslí na její dobro.

„Máš pravdu, táto," zašeptal Connor a Bartolomějova hrdost nedokázala Connorově bolesti odolat. „Omlouvám se."

„Není třeba," odvětil Bartoloměj a obrátil se k němu. „To já bych se měl omluvit. Všichni jsme podráždění, protože se v okolí pohybuje drow. Přemýšlel jsi právně, Connore. Žijeme příliš stranou, než abychom tu byli v bezpečí."

Jakoby v odpověď zazněla zvenčí, od stodoly, ostrá rána a tlumený výkřik. V tu strašlivou chvíli si Bartoloměj Bodlák uvědomil, že měl k tomuto rozhodnutí dospět už dávno, dokud denní světlo poskytovalo rodině alespoň částečnou ochranu.

Connor zareagoval první, rozběhl se ke dveřím a rozrazil je. Na dvoře panovalo smrtící, nepřirozené ticho, které nerušil ani cvrček. Z nebe na ně hleděl mlčenlivý měsíc a každý kůl v plotě, každý strom vrhal dlouhé, děsivé stíny. Connor se na dlouhou vteřinu, která jako by trvala celou hodinu, zadíval ven a neodvažoval se ani dýchat.

Vrata stodoly zaskřípala a vyvrátila se z pantů. Na dvůr vyšel temný elf.

Connor zabouchl dveře a opřel se o ně zády, protože potřeboval cítit jejich pevnost. „Máma," vydechl a zadíval se do překvapených tváří otce a děda. „Drow."

Starší Bodlákovi zaváhali a v mysli jim vířily tisíce příšerných možností. Najednou oba vyskočili ze židlí, Bartoloměj sáhl po zbrani a Mark vyrazil ke Connorovi a ke dveřím.

Jejich náhlý pohyb vytrhl Connora z ochromení. Tasil zbraň z opasku a otevřel prudce dveře, aby se vetřelci postavil.

Ulgulu se jediným mocným skokem ocitl přímo před dveřmi do domu. Connor vyběhl poslepu ven ze dveří, vrazil přímo do netvora, který vypadal jako štíhlý drow, odrazil se od něj a ochromeně zavrávoral zpět do kuchyně. Než mohl některý mužů zareagovat, barghest sekl mladíka vší silou scimitarem do hlavy, až ho málem rozsekl v půli.

Ulgulu vstoupil bez zábran do kuchyně. Viděl, jak k němu starý muž, méně nebezpečný nepřítel, vztahuje ruce, a přivolal magii, aby jeho útok odrazil. Marka Bodláka ochromila vlna emocí, zoufalství a hrůza tak obrovské, že s nimi nedokázal bojovat. Otevřel vrásčitá ústa v tichém výkřiku, zapotácel se vzad, narazil do stěny a bezmocně se chytil za hruď.

Bartoloměj Bodlák zaútočil silou bezuzdného vzteku. Farmář vrčel a vydával nesrozumitelné zvuky, sklonil vidle a napadl vetřelce, který zabil jeho syna.

Štíhlá podoba, kterou na sebe barghest vzal, nijak nezmenšila Ulgulovu obrovskou sílu. Hroty vidlí už byly jen několik palců od jeho hrudi, když rukou popadl jejich násadu. Bartoloměj se zprudka zastavil a konec násady se mu zabořil do břicha tak tvrdě, až mu vyrazil dech.

Ulgulu rychle pohnul rukou, zvedl Bartoloměje ze země a vrazil mu hlavou do stropního trámu tak silně, až mu zlomil vaz. Barghest bez okolků odhodil Bartoloměje a jeho ubohou zbraň na opačnou stranu kuchyně a přiblížil se ke starému muži.

Možná ho Mark viděl přicházet, ale možná byl příliš otupělý bolestí a úzkostí, než aby si všiml, co se v kuchyni děje. Ulgulu k němu přistoupil a otevřel ústa dokořán. Chtěl starého muže sežrat, vysát mu životní energii, jako to udělal s mladší ženou ve stodole. Ale sotva extáze pominula, nebyl už Ulgulu tak hladový. S podrážděným zavrčením Markovi vrazil scimitar do hrudi a ukončil tak jeho utrpení.

Ulgulu se rozhlédl po krutém díle a litoval, že nesežral mladé farmáře. Pak si ale připomněl, že ještě někdo z rodiny zbývá. Zmatený výkřik ho zavedl do sousední komory, kde spaly děti.

# # #

Příštího dne Drizzt zdráhavě sestoupil z hor. V zápěstí, do kterého ho skřítek řízl, mu bušilo, ale rána byla čistá a Drizzt si byl jist, že se zahojí. Schoval se do křoví za farmou Bodláků, připraven pokusit se znovu setkat s dětmi. Drizzt sledoval lidskou vesnici už příliš dlouho a strávil příliš mnoho času o samotě, než aby to vzdal. Byl odhodlaný vybudovat si zde nový domov, tedy pokud se mu podaří překonat předsudky lidí, které nejhlouběji zakořenily v obrovském muži s vrčícími psy.

Ze svého místa Drizzt vyražená vrata stodoly neviděl, a tak mu všechno připadalo stejné jako kdykoli jindy za úsvitu.

Ale slunce už se vyhouplo nad obzor a farmáři ještě stále nevyšli ven z domu, a to byli venku vždy nejpozději s jeho příchodem. Kohout zakokrhal a po dvoře se procházelo několik zvířat, ale dům zůstával tichý. Drizzt věděl, že je to neobvyklé, ale napadlo ho, že střet, k němuž došlo předchozího dne v horách, zahnal rodinu do úkrytu. Možná opustila farmu docela a vyhledala úkryt v domech ve vesnici. Takové myšlenky tížily Drizzta jako břemeno. Opět narušil životy tvorů kolem jen tím, že ukázal svoji tvář. Vzpomněl si na Třpytivé Skaliště a na zmatek a nebezpečí, do něhož svojí přítomností svirfnebli uvrhl.

Nastal jasný, slunečný den, ale z hor vál studený vánek. Drizzt stále neviděl, že by se v domě nebo ve stodole něco pohnulo. Drow vše sledoval a s každou vteřinou si dělal větší a větší starosti.

Ze zamyšlení Drizzta vytrhlo známé bzučení. Tasil scimitar a rozhlédl se. Litoval, že nemůže zavolat Guenhwyvar, protože od panterovy poslední návštěvy v Materiální sféře neuplynulo dost času. Kočka si potřebovala ještě den odpočinout v Astrální sféře, než bude opět natolik silná, aby se vrátila k Drizztovi. Drizzt se rozhlédl, ale v nejbližším okolí nic neviděl, proto se přesunul ke dvěma velkým stromům, kde se mohl lépe bránit před skřítkovou oslepující rychlostí.

Ale bzučení o chvilku později utichlo a skřítek se neobjevil. Drizzt strávil zbytek dne tím, že natahoval nízko u země dráty a vykopával plytké jámy. Pokud se měl se skřítkem znovu střetnout, byl odhodlán změnit výsledek souboje.

Stíny se prodloužily, nebe na západě zrudlo a Bodlákovic farma opět přitáhla Drizztovu pozornost. Nikdo v domě nezažehl svíčky, aby se tak bránil nadcházejícímu soumraku.

Drizzt si začal dělat opravdové starosti. Návrat zlého skřítka mu významným způsobem připomenul, jak je tato oblast nebezpečná. Na farmě se stále nic nedělo. V Drizztově duši zakořenil strach, který se rychle měnil v hrůzu.

Soumrak potemněl v noc. Vyšel měsíc a vyšplhal se vzhůru nad východní obzor.

V domě stále nehořely žádné svíčky a neozval se odtamtud žádný zvuk. Drizzt vyklouzl z křoví a přeběhl přes krátké pole za domem. Nechtěl se k domu přiblížit, jen potřeboval zjistit víc. Možná budou koně a vůz pryč, což potvrdí Drizztovo podezření, že se farmáři ukryli ve vesnici.

Ale když Drizzt obešel stodolu a uviděl vylomená vrata, instinktivně věděl, že tomu tak není. Jeho strach s každým krokem sílil. Nahlédl do stodoly a nijak ho nepřekvapilo, že vůz je stále na místě a koně ve stání.

Ale vedle vozu ležela na zemi starší žena, bezvládná a celá od krve. Drizzt se k ní přiblížil a ihned poznal, že ji zabila nějaká ostrá zbraň. Ihned si vzpomněl na zlého skřítka a na svůj scimitar. Ale když našel za vozem druhou mrtvolu, pochopil, že tu byl jiný netvor, mocnější a zvrhlejší. Druhé, napůl sežrané tělo nedokázal ani identifikovat.

Drizzt se rozběhl ze stodoly do domu a odhodil všechnu opatrnost. V kuchyni objevil těla Bodlákovic mužů a zhrozil se, když našel děti, které ležely až příliš nehybně v postelích. Když se drow na mladá těla zadíval, ovládly ho odpor a vina. Při pohledu na chlapce s pískovými vlasy se mu v mysli bolestivě rozezvučelo slovo „drizzit“.

Na Drizzta toho bylo příliš. Zakryl si uši, aby to prokleté slovo neslyšel, ale ono se rozléhalo donekonečna, pronásledovalo ho a upomínalo.

Drizzt nedokázal popadnout dech, proto vyběhl z domu. Kdyby pokoj prohledal pečlivěji, objevil by pod postelí ukradený scimitar, zlomený a zanechaný jako důkaz pro vesničany.

ČÁST DRUHÁ

HRANIČÁŘ

Existuje snad na světě něco, co by tížilo víc než pocit viny? Toto břemeno mě často doprovázelo, při jednotlivých krocích i na dlouhých cestách.

Pocit viny je jako meč s oboustranným ostřím. Na jedné straně bojuje za spravedlnost a vnucuje morálku těm, kdo se jí bojí. Pocit viny, který pramení ze svědomí, odděluje dobré lidi od zlých. Když se drowům naskytne příležitost něco získat, většina dokáže zabít, neznámé i příbuzné, a nic přitom necítí. Drowí zabijáci se sice bojí odplaty, ale pro svoji oběť neprolijí ani slzu.

Pro lidi, povrchové elfy a další slušné národy jsou výčitky svědomí horší než jakákoli vnější hrozba. Dalo by se říct, že pocit viny a svědomí jsou tou základní věcí, která od sebe odlišuje jednotlivé národy Říší. V tomto ohledu je pocit viny pozitivní věc.

Ale tato tíživá emoce má ještě druhou stránku. Svědomí se totiž neřídí rozumem. Pocit viny je trest, který uvalujeme sami na sebe, ale ne vždy po právu. Já se tak cítil cestou z Menzoberranzanu na Planinu ledového větru. Cítil jsem se provinile, protože se pro mě obětoval můj otec Zaknafein. Cítil jsem se provinile, protože můj bratr zmrzačil svirfnebliho Belwara Svárlivce. A cestou se přidala další břemena. Klapoka zavraždil netvor, který pronásledoval mě. Musel jsem zabít tlupu gnolů. A farmáře, to bylo nejbolestivější břemeno ze všech, vyvraždilo barghestské mládě.

Rozum mi říkal, že to není moje vina, že jsem na jejich činy neměl žádný vliv, a v některých případech, jako při střetu s gnoly, jsem jednal správně. Ale zdravý rozum je proti tíživému pocitu viny jen chabou ochranou.

Časem jsem díky sebejistotě důvěryhodných přátel část břemen setřásl. Jiná mi zůstanou navždy. Přijímám je jako nevyhnutelnou věc a jejich tíha řídí mé kroky.

Věřím, že to je skutečný smysl svědomí.

Drizzt Do'Urden

6

SUNDABAR

„Nech toho, Frete,“ řekla vysoká žena trpaslíkovi v bílém hávu a s bílým vousem a plácla ho po rukách. Prohrábla si husté hnědé vlasy a značně je tak pocuchala.

„Ck, ck,“ odvětil trpaslík a ihned znovu natáhl ruce ke špinavé skvrně na ženině plášti. Zběsile ji otíral, ale hraničářka se tak vrtěla, že vlastně nic nezmohl. „Paní Sokolnice, zdá se, že by bylo záhodno, kdybyste si přečetla pár knih o slušném chování.“

„Právě jsem dorazila ze Stříbroluní,“ namítla Holubice Sokolnice uraženě a mrkla na Gabriela, druhého bojovníka, vysokého muže s přísnou tváří, v místnosti. „Na cestě se prostě člověk ušpiní.“

„Dorazila jste už skoro před desetidnem!“ protestoval trpaslík. „V tomhle plášti se včera zúčastnila hostiny!“ Trpaslík si všiml, že si ve snaze vyčistit plášť Holubici umazal vlastní hedvábný háv, a tato katastrofa odvedla jeho pozornost od hraničářky.

„Drahý Frete,“ pokračovala Holubice, olízla si prst a pokusila se skvrnu na plášti vyčistit, „ty jsi ten nejpodivnější sluha.“

Trpaslík zrudl jako vařený rak a dupnul lesklou botkou na dlaždicovou podlahu. „Sluha?“ zafuněl. „Já bych řekl…“

„Tak mluv!“ zasmála se Holubice.

„Jsem ten… ten… nejmoudřejší učenec na celém severu! Má teze o správné etiketě na mezinárodních hostinách…“

„Nebo o jejím nedostatku,“ přerušil ho Gabriel, který si nedokázal pomoct. Trpaslík se k němu obrátil s kyselým výrazem na

tváři. „Alespoň u trpaslíků,“ dodal vysoký bojovník a pokrčil rameny.

Trpaslík se roztřásl a jeho botky bubnovaly o podlahu.

„Ach, drahý Frete,“ řekla Holubice, položila mu chlácholivě ruku na rameno a prohrábla mu dokonale zastřižený žlutý vous.

„Frede!“ odsekl trpaslík ostře a odstrčil hraničářčinu ruku stranou. „Jmenuji se Fredegar!“

Holubice s Gabrielem si vyměnili krátký, vědoucí pohled, pak vybuchli smíchy a společně vykřikli trpaslíkovo příjmení. „Kamenodrtič!“

„Fredegar Kalamář by se hodilo víc!“ dodal Gabriel. Jediný pohled na zuřícího trpaslíka Gabrielovi napověděl, že nastal čas vzít do zaječích, proto popadl plášť, vyrazil ke dveřím, ale ještě se na okamžik zastavil, aby naposledy mrkl na Holubici.

„Jen jsem vám chtěl pomoci!“ Trpaslík schoval ruce do nemožně hlubokých kapes a sklopil hlavu.

„A taky jsi pomohl!“ vykřikla Holubice, aby ho potěšila.

„Přece jen se máte sejít s Helmem Přítelem trpaslíků,“ pokračoval Fret, když získal zpět trochu hrdosti. „Na schůzku s pánem Sundabaru byste měla být slušně oblečená.“

„To bych měla,“ souhlasila Holubice. „Ale mám jen oblečení, které na mě vidíš, drahý Frete, a to je ušpiněné z cesty. Obávám se, že se v očích sundabarského pána zrovna nevyznamenám. A přitom se z něj a z mé sestry stali tak dobří přátelé.“ Tentokrát předstírala ublížený výraz Holubice, a přestože už rozsekala na kaši mnoho obrů, stále dokázala hrát tuto hru lépe než ostatní.

„Co mám dělat?“ Naklonila hlavu zvědavě na stranu a zadívala se na trpaslíka. „Možná kdybych…“ začala škádlivě. Fretova tvář začala zářit.

„Ne,“ řekla Holubice a těžce si povzdychla. „To bych po tobě nemohla chtít.“ Fret téměř skákal radostí a tleskal silnýma rukama. „Ale mohla, paní Sokolnice! Ale mohla!“

Holubice se kousla do rtu, aby jí neuniklo pobavené zasmání, a vzrušený trpaslík odhopsal z komnaty. Přestože Holubice Freta často škádlila, nebála by se přiznat, že má malého trpaslíka ráda. Fret strávil mnoho let ve Stříbroluní, kterému vládla Holubičina sestra, a

mnohým přispěl do tamní slavné knihovny. Fret byl skutečně uznávaný mudrc, který proslul rozsáhlým výzkumem zvyků různých národů, dobrých i zlých, a byl odborníkem na lidské míšence. Byl také slušný skladatel. Holubice si s upřímnou pokorou vzpomněla na to, kolikrát projížděla horskými stezkami a pískala si veselou melodii, kterou trpaslík složil.

„Drahý Frete," zašeptala si pro sebe hraničářka, když se trpaslík vrátil s krásnými šaty, které měl pečlivě přehozené přes ruku, aby je netahal po zemi, se šperky a s nádhernými botami ve druhé ruce, se špendlíky v ústech a s krejčovským metrem pověšeným na uchu. Holubice skryla úsměv a rozhodla se přenechat toto vítězství trpaslíkovi. Vstoupí do audienční síně Helma Přítele trpaslíků v hedvábném hávu a ladně jako skutečná dáma a malinký mudrc jí bude hrdě funět po boku.

Ale Holubice věděla, že ji boty budou tlačit a šaty určitě škrábat na místě, na kterém se nebude moct podrbat. Takové už jsou trpké povinnosti postavení, uvažovala Holubice s pohledem upřeným na šaty a doplňky. Poté se však zadívala do Fretovy rozzářené tváře a uvědomila si, že to stojí za to. Takové už jsou povinnosti přátel, pomyslela si.

# # #

Farmář jel víc než den v kuse. Příčinou byl temný elf. Z Maldobaru odjel se dvěma koňmi. Jednoho nechal po dvaceti mílích v půli cesty mezi městy. Pokud bude mít štěstí, najde tam zvíře v pořádku a nezraněné při zpáteční cestě. Druhý kůň, farmářův vzácný hřebec, začínal být také unavený. Ale farmář se přesto sklonil nad jeho šíji a pobídl ho vpřed. Pochodně sundabarských stráží, které v noci hlídkovaly vysoko na mohutných městských hradbách, už měl na dohled.

„Stůj a prozraď své jméno!" zakřičel formálně kapitán stráží u brány, když farmář o půl hodiny později dorazil k městu.

# # #

Holubice se opřela o Freta a následovala Helmova pobočníka dlouhou, vyzdobenou chodbou do audienční síně. Hraničářka dokázala přejít po provazovém mostě bez zábradlí, dokázala vystřelit se smrtící přesností i ze hřbetu pádícího koně, dokázala vyšplhat v plné zbroji a s mečem a štítem v rukou na strom. Ale přes veškerou mrštnost a hbitost se nedokázala pohybovat v přepychových botách, do kterých jí Fret vmáčkl nohy.

„A tyhle šaty," zašeptala si pro sebe nešťastně, protože věděla, že kdyby v nich musela seknout mečem nebo se třeba jen zhluboka nadechla, praskly by alespoň na šesti nebo sedmi místech.

Fret na ni ublíženě pohlédl.

„Jsou to ty nejkrásnější…" vykoktala Holubice a snažila se potlačit výbuch upjatého trpaslíka. „Nemám slov, kterými bych popsala, jak jsem ti vděčná, drahý Frete."

Trpaslíkovy šedé oči se rozzářily, i když si nebyl jist, jestli jí má věřit. Ale ať už to bylo jakkoli, Fret pochopil, že ho má Holubice tak ráda, že byla ochotna podřídit se jeho návrhu, a na ničem jiném nezáleželo.

„Tisíckrát se omlouvám, má paní," ozvalo se za nimi. Celý průvod se otočil a uviděl, jak chodbou běží kapitán noční hlídky s farmářem po boku.

„Kapitáne!" protestoval Fret proti porušení protokolu. „Pokud chcete požádat o audienci, musíte to udělat v síni. A pak, pokud to ceremoniář dovolí, můžete…"

Holubice sevřela trpaslíkovi rameno, aby ho utišila. Poznala naléhavý výraz, který se mužům vryl do tváří, protože ho vídávala často. „Pokračujte, kapitáne," pobídla ho. Aby uklidnila Freta, dodala: „Naše audience má začít až za pár minut. Nenecháme pana Helma čekat."

Farmář postoupil odvážně vpřed. „Já se taky tisíckrát omlouvám, má paní," začal a v rukou nervózně mačkal čapku. „Jsem farmář z Maldobaru, to je malá vesnice severně od…"

„Znám Maldobar," ujistila ho Holubice. „Z hor jsem na něj mnohokrát shlížela. Je to pěkná, čilá komunita." Farmář se při jejích slovech rozzářil. „Doufám, že Maldobar nepotkalo nic zlého."

„Ještě ne, má paní,“ odvětil farmář, „ale jsme si jisti, že jsme zahlédli potíže.“ Odmlčel se a hledal podporu u kapitána. „Drowa.“

Holubici se rozšířily oči. Dokonce i Fret, který po celou dobu nervózně klepal nohou, ztuhl a poslouchal.

„Kolik?“ zeptala se Holubice.

„Jenom jednoho. Bojíme se, že je to zvěd nebo špeh a že nemá za lubem nic dobrého.“

Holubice pokývala hlavou na souhlas. „Kdo ho viděl?“

„Napřed jenom děti,“ odvětil farmář a Fret si povzdychl a znovu začal netrpělivě podupávat.

„Děti?“ zafuněl.

Ale farmářovým odhodláním neotřásl. „Pak ho viděl McGristl,“ řekl a zadíval se zpříma na Holubici, „a McGristl toho viděl už hodně!“

„Co je McGristl?“ zafuněl opět Fret.

„Roddy McGristl,“ odvětila Holubice poněkud kysele, než mohl farmář odpovědět. „Je to proslulý lovec odměn a kožešin.“

„Drow zabil jednoho z Roddyho psů,“ pokračoval farmář vzrušeně, „a málem podřízl i Roddyho! Shodil na něj strom! Roddy přitom přišel o ucho.“

Holubice tak docela nechápala, o čem farmář mluví, ale ani nemusela. Měla potvrzené zprávy o pohybu temných elfů v oblasti, a to jí stačilo. Skopla elegantní boty a podala je Fretovi. Jednoho z lokajů pak poslala, aby ihned našel její společníky, druhého požádala, aby předal omluvu pánovi Sundabaru.

„Ale lady Sokolnice!“ vykřikl Fret.

„Na zdvořilosti nemáme čas,“ odvětila Holubice a Fret podle jejího vzrušení poznal, že není zrovna zklamaná, že musí audienci u Helma zrušit. Už se začala vrtět a kroutit, aby dosáhla na sponu na zádech nádherných šatů.

„Vaši sestru to nepotěší,“ zavrčel Fret hlasitě a dál podupával nohou.

„Moje sestra pověsila brašnu na hřebík už hodně dávno,“ odvětila Holubice, „ale ta moje je pořád umazaná od bláta!“

„To je,“ zabručel trpaslík a nemyslel to jako poklonu.

„Takže půjdete se mnou?“ zeptal se farmář hlasem plným naděje.

„Samozřejmě,“ odvětila Holubice. „Žádný čestný hraničář neignoruje zprávu o temném elfovi! Moji tři společníci a já vyrazíme do Maldobaru ještě dnes v noci, ale trvám na tom, abyste zůstal tady, dobrý farmáři. Je vidět, že máte za sebou namáhavou cestu a potřebujete si odpočinout.“ Holubice se zvědavě rozhlédla, pak si přitiskla prst na našpulené rty.

„Co?“ zeptal se podrážděný trpaslík.

Holubice pohlédla dolů na Freta a její tvář se rozzářila. „Já mám s temnými elfy jen málo zkušeností,“ začala, „a pokud vím, tak moji společníci se ještě nikdy s žádným nesetkali.“ Po tváři se jí rozlil úsměv, který přiměl Freta ustoupit.

„Pojď, drahý Frete,“ zapředla Holubice. Její bosé nohy hlasitě pleskaly o dlaždice, když vedla Freta, kapitána a farmáře z Maldobaru chodbou do Helmovy audienční síně.

Náhlá změna směru Freta zmátla a posílila jeho naději. Teprve ve chvíli, kdy Holubice promluvila s Fretovým pánem Helmem, omluvila se za nečekané potíže, které působí, a požádala ho, aby s nimi do Maldobaru poslal někoho, kdo by jim pomohl, pochopil.

# # #

Ve chvíli, kdy se slunce příštího rána vyhouplo nad obzor, byla už Holubice se společníky, s elfským lučištníkem a dvěma mocnými lidskými válečníky, od těžké sundabarské brány vzdálena více než deset mil.

„Uf!“ zasténal Fret, když se rozjasnilo. Jel na statném adbarském poníkovi Holubici po boku. „Podívejte se, jak mi bahno umazalo moje krásné šaty! To bude určitě náš konec! Umřeme špinaví na nějaké bohem zapomenuté silnici!“

„Napiš o tom píseň,“ navrhla Holubice a zazubila se na rozesmáté přátele. „Bude se jmenovat Balada o pěti v bahně utopených dobrodruzích.“

Fret se na ni vztekle mračil, jen dokud mu nepřipomenula, že samotný Helm, přítel trpaslíků, sundabarský pán, jí Freta na cestu zapůjčil.

7

ZUŘIVOST

Totéž ráno, kdy Holubice vyrazila se společníky do Maldobaru, se na cestu vydal také Drizzt. Hrůza, která se ho zmocnila, když předchozí noci odhalil strašlivý masakr, nepolevila a drow se obával, že ani nikdy nezmizí, zároveň ho však ovládly jiné emoce. Pro nevinné farmáře a jejich děti už nemohl nic udělat, ale mohl je pomstít. Ta myšlenka Drizzta nijak nepotěšila. Když opustil Temné říše, doufal, že se oprostil od jejich barbarských zvyků. Ale v mysli stále jasně viděl zmasakrovaná těla, a protože byl sám, mohl vykonat spravedlnost jen scimitarem.

Než však Drizzt vyrazil po vrahově stopě, udělal dvě věci. Vplížil se zpět na farmu a vydal se k zadní části domu, kam farmáři odložili zlomenou radlici. Byla sice hodně těžká, ale odhodlaný drow ji stejně vzal s sebou a na osobní nepohodlí přitom ani nepomyslel.

Pak Drizzt přivolal Guenhwyvar. Sotva se panter objevil, všiml si Drizztova zamračení a obezřetně se přikrčil. Guenhwyvar už strávila s Drizztern tolik času, že tento výraz znala a věděla, že než se vrátí zpět do Astrální sféry, vybojují spolu nějakou bitvu.

Na cestu se vydali ještě před úsvitem a Guenhwyvar barghestovu stopu snadno sledovala, přesně jak Ulgulu doufal. Pohybovali se pomalu, protože s sebou Drizzt táhl radlici, když však po chvíli uslyšeli vzdálené bzučení, Drizzt poznal, že udělal dobře, když s sebou těžký předmět vzal.

Zbytek dopoledne proběhl klidně. Stezka společníky zavedla do skalnaté rokliny a k patě vysokého, strmého útesu. Drizzt se obával, že bude muset nahoru vyšplhat a radlici nechat dole, ale pak si všiml úzké, vyšlapané stezky, jež vedla vzhůru po srázu a točila se kolem slepých výstupků ve skále. Drizzt se rozhodl využít terén ve svůj prospěch. Poslal Guenhwyvar napřed a sám se plahočil vzhůru s radlicí, na otevřeném srázu se však cítil velmi zranitelný.

Ale ani to neuhasilo vztekle plápolající ohně v Drizztových levandulových očích, které jasně hořely pod hluboko staženou kápí velkého gnolského pláště. Kdykoli drowa znervóznil pohled do strže, vzpomněl si na farmáře. Krátce poté uslyšel Drizzt o kus níž na úzké stezce známé bzučení. Očekával ho, proto se jen usmál.

Bzučení se rychle blížilo. Drizzt se opřel zády o stěnu útesu, tasil scimitar a bedlivě sledoval, jak dlouho bude skřítkovi trvat, než se přiblíží.

Tefanis se bleskurychle objevil vedle drowa, bodal a píchal malinkou dýkou a snažil se proniknout rychlými obrannými seknutími scimitaru. Skřítek Drizzta během okamžiku předběhl a opět zmizel, ale podařilo se mu zasáhnout drowa do ramene.

Drizzt si ránu prohlédl, kývl a přijal ji jako malé nepohodlí. Věděl, že nemohl bleskurychlý útok odvrátit, a přestože utržil první zranění, nakonec zvítězí. O kus výš po stezce se ozvalo zavrčení a Drizzt opět zpozorněl. Skřítek narazil na Guenhwyvar, a protože se její rychlost vyrovnala skřítkově, kočka ho bezpochyby přinutila ustoupit zpět Drizztovým směrem.

Drizzt se znovu přitiskl zády ke stěně a poslouchal, jak se bzučení blíží. Sotva skřítek oběhl zatáčku, Drizzt skočil doprostřed úzké stezky a zvedl scimitar. V druhé ruce však držel kovový předmět, kterým plánoval zatarasit skřítkovi cestu.

Prchající skřítek se vrhl ke stěně a Drizzt si uvědomil, že se dokáže scimitaru snadno vyhnout. Ale protože se skřítek příliš soustředil na zbraň, nevšiml si, co drow drží v druhé ruce.

Drizzt skřítkovy pohyby sotva vnímal, ale náhlé „Bong!“ a vibrace v paži mu napověděly, že tvor vrazil přímo do radlice. Drizztovi se po tváři rozlil spokojený usměv. Pustil radlici a zvedl bezvědomého skřítka za krk do vzduchu. Guenhwyvar oběhla

zatáčku zrovna ve chvíli, kdy se skřítek probral a potřásl hlavou s výraznými rysy tak silně, až mu skoro zaplácaly uši.

„Kdo jsi?“ zeptal se Drizzt goblinštinou, které gnolská tlupa rozuměla. Přesto ho překvapilo, že mu skřítek rozuměl, i když odpověď, kterou pronesl tenkým hláskem a velmi rychle, byla naprosto nesrozumitelná.

Zatřásl skřítkem, aby ho umlčel, a zavrčel: „Slovo po slově! Jak se jmenuješ?“

„Tefanis,“ odvětil skřítek pohoršené. Tefanis dokázal pohnout nožkami stokrát za vteřinu, ale k ničemu mu to nebylo, když visel ve vzduchu. Skřítek pohlédl dolů na úzkou římsu a uviděl, že jeho malinká dýka leží vedle prohnuté radlice.

Drizztův scimitar se nebezpečně pohnul. „Zabil jsi farmáře?“ zeptal se bez obalu. Skřítek se zachechtal a Drizzt ho za to málem zabil.

„Ne,“ odpověděl Tefanis rychle.

„Tak kdo?“

„Ulgulu!“ prohlásil skřítek. Tefanis ukázal vzhůru na útes a vyhrkl vzrušenou záplavu slov. Drizzt jich rozluštil jen několik. „Ulgulu… čeká… večeře.“ Velmi ho rozrušila.

Drizzt netušil, co se skřítkem udělat. Tefanis byl příliš rychlý, než aby ho Drizzt dokázal udržet. Zadíval se na Guenhwyvar, která seděla kus od něj, ale panter jen zívl a protáhl se.

Drizzt se chtěl ptát dál a zjistit, jak do celé věci zapadá Tefanis, ale drzý skřítek se rozhodl, že už trpěl dost. Pohnul se rychleji, než stačil Drizzt zareagovat, sáhl do boty, vytáhl další dýku a sekl Drizzta do zraněného zápěstí.

Tentokrát ale protivníka podcenil. Drizzt skřítkovi nestačil, nedokázal pohyby malé dýky ani sledovat. Rány byly bolestivé, ale Drizzt příliš zuřil, než aby si jich všímal. Sevřel skřítka pevněji a bodl scimitarem. Tefanis byl sice omezen v pohybu, ale svojí rychlostí a mrštností se přesto dokázal útoku vyhnout a chvíli se divoce smál.

Skřítek znovu bodl a tentokrát zanechal Drizztovi v předloktí hlubší ránu. Drizzt proto zvolil taktiku, proti níž Tefanis nic nezmohl

a která ho připravila o výhodu. Uhodil Tefanisem o skálu a hodil omráčeného skřítka do strže.

# # #

O chvíli později už se Drizzt s Guenhwyvar krčili v křoví u paty prudkého, kamenitého svahu. Na jeho vrcholku se za pečlivě rozmístněným křovím a větvemi ukrývala jeskyně, z níž k nim čas od času dolehly hlasy goblinů.

Vedle jeskyně a svahu se nacházel prudký sráz. Nad jeskyní stoupalo úbočí hory ostře vzhůru. Drizzta s Guenhwyvar sem zavedla stezka, která se občas na holém kameni skoro ztrácela. Nebylo pohyb o tom, že netvor, který farmáře zmasakroval, žije v jeskyni.

Drizzt opět bojoval s rozhodnutím pomstít smrt farmářů. Dal by přednost civilizovanější spravedlnosti, soudu, ale co mohl dělat? Nemohl se se svým podezřením vydat do lidské vesnice ani nikam jinam. Dřepěl v křoví a vzpomínal na farmáře, na chlapce s pískovými vlasy, na pěknou dívku, která sotva dorůstala v ženu, na mladého muže, jehož odzbrojil v borůvčí. Musel se velmi snažit, aby nezačal lapat po dechu. V divočině Temných říší občas podlehl instinktům, temné stránce, která bojovala brutálně a se smrtící efektivitou. Drizzt nyní cítil, jak se v něm toto druhé já snaží probojovat na povrch. Napřed se snažil zuřivost potlačit, ale pak si vzpomněl na to, co se naučil. Temná stránka byla jeho součástí, nástrojem přežití a nebyla úplně špatná. Potřeboval ji.

Ale Drizzt zároveň věděl, že je v nevýhodě. Netušil, na kolik nepřátel může narazit ani na jaké tvory. Slyšel hlasy goblinů, ale masakr na farmě napovídal, že je do celé věci zapletený někdo mnohem mocnější. Rozum Drizztovi napovídal, aby zůstal schovaný, pozoroval a dozvěděl se o nepřátelích víc.

Ale vzpomínka na událost na farmě zdravý rozum potlačila. Drizzt popadl do jedné ruky scimitar, do druhé skřítkovu dýku a začal se plížit vzhůru po kamenitém kopci. Když dorazil ke vchodu do jeskyně, nezpomalil, nýbrž jednoduše odhrnul křoví stranou a vstoupil dovnitř.

Guenhwyvar zaváhala a zpovzdálí drowa sledovala, protože ji jeho chování dočista zmátlo.

# # #

Tefanis cítil na tváři studený vítr a na okamžik ho napadlo, že se mu zdá velice příjemný sen. Rychle se však vzpamatoval a uvědomil si, že se řítí k zemi. Naštěstí nebyl daleko od útesu, proto začal plácat rukama a nohama, až vydával táhlé bzučení, a škrábal a kopal do stěny útesu, aby pád zpomalil. Zároveň začal odříkávat levitační zaklínadlo, což bylo pravděpodobně to jediné, co ho ještě mohlo zachránit.

Než skřítkovo tělo vzpružilo levitační kouzlo, uběhlo několik bolestivě dlouhých vteřin. Dopadl proto tvrdě na zem, ale uvědomil si, že není nijak vážně zraněný.

Tefanis se relativně pomalu postavil a oprášil. Napadlo ho, že by se vydal za Ulgulem a varoval ho před drowem, ale pak si to rozmyslel. Levitační kouzlo by ho nevyneslo až nahoru na útes, takže by se k barghestovi stejně nedostal včas, a byla tam jen jediná stezka, po níž šel drow.

A Tefanis nijak netoužil se s ním znovu setkat.

# # #

Ulgulu se vůbec nesnažil zamést své stopy. Barghest temného elfa využil a teď ho chtěl sežrat, protože mu mohl pomoct dospět a vrátit se do Gehenny.

Drizztův příchod Ulgulovy goblinské strážce zas až tolik nepřekvapil. Ulgulu říkal, že se drow objeví, a rozkázal, aby ho ve vstupní místnosti jen chvíli zdrželi, než se objeví, aby se s ním vypořádal sám. Když se Drizzt přiblížil, goblini ihned přerušili rozhovor, zkřížili kopí před závěsem a nadmuli vyzáblé hrudi, aby pošetile splnili pánův rozkaz.

„Nikdo nesmí…“ začal goblin, ale stačilo jedno seknutí Drizztova scimitaru a oba strážci zavrávorali, popadli se za

podříznutá hrdla a padli k zemi. Oštěpy zařinčely o kámen, Drizzt však ani nezpomalil a prošel závěsem.

Drowův nepřítel stál ve středu vnitřní místnosti. Barghest byl veliký jako obr, měl šarlatovou kůži a čekal na Drizzta s pažemi založenými na hrudi a sebevědomým úsměvem na rtech.

Drizzt mrštil dýkou a zaútočil. Dýka zachránila drowovi život, protože neškodně prolétla netvorovým tělem a odhalila tak Drizztovi klam. Ale drow běžel dál, protože se nedokázal zastavit, a jeho scimitar zasáhl obraz, aniž by našel něco pevného, do čeho by se mohl zabodnout.

Skutečný barghest se ukrýval za kamenným trůnem v zadní části místnosti. Kempfana využil další z nepřeberných magických schopností a umístil svůj obraz do středu komnaty, aby drowa zdržel.

Drizztovy instinkty mu ihned napověděly, že padl do léčky. Nebyla to skutečná nestvůra, jen její obraz, který ho měl udržet v otevřeném prostoru, kde byl zranitelný. V komnatě bylo jen velmi málo nábytku, takže se neměl kam ukrýt.

Ulgulu levitoval nad drowem a rychle a tiše přistál za ním. Plán byl dokonalý a oběť stála na správném místě.

Avšak Drizztovy instinkty a reflexy byly dokonale vycvičené. Když za sebou někoho vycítil, vrhl se vpřed do obrazu, a to zrovna ve chvíli, kdy Ulgulu vší silou udeřil. Barghestova obrovská ruka se jen dotkla Drizztových dlouhých vlasů, ale i tak mu málem utrhla hlavu.

Drizzt se při skoku napůl otočil, překulil se zpátky na nohy a postavil se Ulgulovi tváří v tvář. Čelil netvorovi, který byl ještě větší než obrův iluzorní obraz, ale to rozzuřeného drowa nezastrašilo. Drizzt se odrazil a ihned na protivníka zaútočil, jako když se srazí napnutá pružina. Než se stačil barghest po nečekaném selhání vzpamatovat, Drizzt už ho bodl scimitarem třikrát do břicha a udělal mu pěknou malou dírku pod bradou.

Barghest zařval vzteky, ale nebyl nijak vážně zraněný. Tvora z gehennských rozsedlin dokázaly zranit jen magické zbraně, jako byly například Guenhwyvařiny drápy, a Drizztova drowí zbraň po měsících na povrchu už většinu své magie ztratila.

Obrovský panter přistál na Ulgulovi tak tvrdě, že srazil barghesta obličejem na zem. Ulgulu nikdy nepocítil takovou bolest, jako když mu Guenhwyvařiny drápy začaly drásat hlavu.

Drizzt se chystal ke Guenhwyvar připojit, zaslechl však zašoupání vzadu v místnosti. Kempfana zařval na protest a vyrazil zpoza trůnu.

Tentokrát použil magii Drizzt. Vrhl před šarlatového barghesta kouli temnoty, skočil do ní a padl na všechny čtyři. Kempfana nedokázal zastavit, proto se zařváním vlétl do tmy, zakopl o klečícího drowa tak silně, že mu vyrazil dech, a přistál těžce na zemi na opačné straně koule.

Kempfana potřásl hlavou, aby si ji pročistil, opřel se obrovskýma rukama o podlahu a chystal se vstát. Drizzt ale skočil barghestovi na záda a sekal a sekal. Než se stačil Kempfana zapřít a drowa ze sebe shodit, vlasy už měl slepené krví. Vrávoravě se postavil a obrátil se k drowovi.

# # #

Na opačné straně místnosti se Ulgulu plazil a padal, válel a kroutil. Panter byl na obrovy hřmotné pohyby příliš rychlý a mrštný. Ulgulovu tvář zohyzdil tucet škrábanců a Guenhwyvar se nyní obrovi zakousla zezadu do krku a drápy mu drásala záda.

Ale Ulgulu měl ještě jinou možnost. Kosti mu praskaly a měnily tvar. Ulgulova zjizvená tvář se protáhla do čenichu s ostrými zuby. Z kůže mu vyrašila srst, která odolávala Guenhwyvařiným drápům. Paže a nohy se proměnily v běhy.

Guenhwyvar nyní bojovala s obrovským vlkem a její výhoda měla jen krátkého trvání.

# # #

Kempfana se k Drizztovi blížil pomalu a s respektem.

„Všechny jste je zabili,“ řekl Drizzt goblinsky a tak ledově, že se šarlatový netvor zastavil.

Kempfana nebyl hloupý. Barghest poznal, jak je drow rozzuřený, cítil ostré kousnutí jeho scimitaru. Věděl, že nemůže zaútočit přímo, proto opět využil své nadpozemské schopnosti. Během jediného okamžiku prošel šarlatový netvor extradimenzionálními dveřmi a objevil se přímo za Drizztem.

Jakmile Kempfana zmizel, Drizzt instinktivně ustoupil do strany. Ale netvor udeřil lychleji, zasáhl Drizzta do zad a odhodil ho na opačnou stranu komnaty. Drizzt narazil do skalní stěny, sklouzl po ní dolů, zvedl se do kleku a lapal po dechu.

Tentokrát ho Kempfana napadl přímo. Drow totiž upustil scimitar a ten teď ležel uprostřed místnosti, daleko mimo jeho dosah.

# # #

Barghestský vlk, který byl skoro dvakrát větší než Guenhwyvar, se překulil a postavil se nad pantera. Velké čelisti cvakaly v blízkosti Guenhwyvařina hrdla a ona divoce sekala drápy, aby si je udržela od těla. Panterovou jedinou výhodou byla nyní rychlost. Guenhwyvar vylétla jako černý šíp zpod vlka k závěsu.

Ulgulu zavyl, rozběhl se za ní, strhl závěs a vyrazil do slábnoucího denního světla.

# # #

„To Ulgulu zabil farmáře, ne já," zavrčel Kempfana, když se přiblížil. Odkopl Drizztův scimitar na opačnou stranu komnaty. „Ulgulu tě chce, protože jsi zabil gnoly. Ale zabiju tě já, drowí válečníku. Nakrmím se tvojí životní energií a zesílím!"

Drizzt se stále snažil popadnout dech, proto skoro neposlouchal. V mysli mu vířily obrázky mrtvých farmářů, a to mu dodávalo sílu. Barghest už byl blízko a Drizzt se na něj zlostně zadíval. Jeho odhodlání nepolevilo, přestože se ocitl v zoufalé situaci.

Kempfana při pohledu do přimhouřených, planoucích očí zaváhal a dal tak Drizztovi čas, který potřeboval. Drow už v minulosti bojoval s obrovskými netvory, především s hákovci. Drizztovy scimitary boj vždy ukončily, ale na prvních několik zásahů

měl jen velmi málo času, proto musel útočit tělem. Sílící vztek potlačil bolest v jeho zádech. V podřepu se odrazil od stěny, vrhl se Kempfanovi mezi nohy, obrátil se a kopl ho zezadu do kolen.

Kempfana po drowovi bezstarostně hmátl. Drizzt se obrovým rukám vyhnul a zapřel se. Ale Kempfana přijímal útoky jen jako malou nepříjemnost. Když Drizzt připravil barghesta o rovnováhu, Kempfana se dobrovolně převrátil, protože chtěl mrštného elfa zalehnout. Ale Drizzt byl příliš rychlý. Odkulil se zpod padajícího obra, vyskočil na nohy a rozběhl se na opačnou stranu komnaty.

„Ne, to ne!“ zařval Kempfana. Napřed se plazil, pak se rozběhl. Drizzt právě uchopil scimitar, když ho popadly obrovské paže a lehce ho zvedly ze země.

„Rozdrtím tě a sežeru!“ řval Kempfana a Drizzt cítil, jak mu prasklo žebro. Pokusil se obrátit čelem k nepříteli, ale pak snahu vzdal a raději se soustředil na vysvobození paže se zbraní.

Prasklo mu další žebro. Kempfanovy obrovité paže zesílily sevření. Ale barghest nechtěl drowa prostě zabít. Uvědomoval si, že kdyby sežral tak mocného nepřítele, kdyby se nakrmil Drizztovou životní energií, přiblížil by se o velký krok k dospělosti.

„Kousnu tě, drowe!“ Obr se zasmál. „Nažeru se!“

Drizzt sevřel jílec scimitaru oběma rukama a sebral sílu, kterou v něm probudila zpomínka na farmu. Škubnutím zbraň osvobodil a sekl jí přímo za hlavu. Čepel pronikla Kempfanovi do otevřené tlamy a do chřtánu.

Drizzt zbraní otočil.

Kempfana sebou divoce zmítal a Drizztovy svaly a klouby tlak málem nevydržely. Ale drow se soustředil jen na jílec scimitaru a točil jím a kroutil.

Kempfana spadl na zem, v hrdle mu přitom bublalo, a převrátil se na Drizzta, aby z něj vymáčkl život. Do Drizztova vědomí začala pronikat bolest.

„Ne!“ vykřikl a soustředil se na obrázek chlapce s vlasy barvy písku, kterého zavraždili ve vlastní posteli. Vylezl zpod nepřítele, utřel si krev ze rtů, bez okolků vytrhl scimitar z Kempfanovy tlamy a sebral ze země dýku.

Věděl, že je vážně zraněný, a pokud si rány ihned neošetří, může zemřít. Lapal po dechu a v ústech cítil krev. Ale rozhodl se tím nezabývat, protože Ulgulu, netvor, který povraždil farmáře, stále žil.

# # #

Guenhwyvar seskočila ze hřbetu obrovského vlka a nejistě se zachytila na prudkém svahu nad vchodem do jeskyně. Ulgulu se obrátil a zavrčel. Skočil po panterovi a škrábal se a dral po kamení vzhůru.

Guenhwyvar barghestského vlka přeskočila, obrátila se a sekla Ulgula do zadku. Vlk se zprudka otočil, ale Guenhwyvar se kolem něj protáhla a opět vyskočili na svah.

Hra na kočku a na myš pokračovala několik minut. Guenhwyvar útočila a uskakovala, ale vlk pantera nakonec prohlédl. Ulgulu popadl skákajícího pantera do čelisti. Guenhwyvar se mu vysmekla, ale ocitla se na okraji prudkého srázu. Ulgulu se nad kočkou tyčil a zatarasil jí cestu.

Drizzt vyšel z jeskyně zrovna ve chvíli, kdy se obrovský vlk vrhl na Guenhwyvar, aby ji srazil z útesu. Oblázky padaly do rokle a panterovi podklouzly zadní běhy, jak se jimi snažil udržet rovnováhu. Drizzt věděl, že ani Guenhwyvar nedokáže síle a váze barghestského vlka odolat.

Pochopil, že se k vlkovi a Guenhwyvar nedostane včas. Vytáhl proto onyxovou sošku a hodil ji na zem nedaleko od zvířecích bojovníků. „Zmiz, Guenhwyvar!“ rozkázal.

Guenhwyvar by pána v takovém nebezpečí obvykle neopustila, ale pochopila, jaký má Drizzt plán. Ulgulu se mocně zapřel, aby Guenhwyvar shodil do rokle.

Ale netvor se náhle opíral jen do nehmotné mlhy. Ulgulu zavrávoral vpřed, divoce vykopl a shodil ze srázu další kamení a spolu s ním také onyxovou sošku, ztratil však rovnováhu a nedokázal se udržet. Padal.

Kosti praskaly a srst prořídla. Ve vlčí podobě nedokázal Ulgulu pronést levitační zaklínadlo. Barghest se zoufale soustředil, aby opět

nabyl svoji podobu. Vlčí chřtán se zkrátil v plochou tvář, tlapy zesílily a proměnily se v paže.

Netvor se však nestačil zcela proměnit. Dopadl na skálu.

Drizzt udělal krok přes okraj útesu a díky levitačnímu kouzlu se pomalu a těsně u skalní stěny snesl dolů. Ale kouzlo znovu selhalo. Posledních dvacet stop Drizzt padal a narážel do balvanů a nakonec tvrdě přistál na kamenitém dně. Viděl, jak se barghest zmítá jen několik stop od něj, pokusil se vstát a bránit se, ale zahalila ho tma.

# # #

Drizzt netušil, kolik hodin uplynulo od chvíle, kdy omdlel, ale probudil ho dunivý řev. Nastala tmavá, zamračená noc. Omámený, zraněný elf si začal pomalu vzpomínat na to, co se stalo. Ulevilo se mu, když uviděl, že Ulgulu leží na skále vedle něj mrtvý, napůl goblin, napůl vlk.

Druhé zařvání, které k drowovi dolehlo z jeskyně, ho přimělo vzhlédnout k útesu nad sebou. Stál na něm horský obr Bahňák, který se právě vrátil z lovu. Masakr ho rozzuřil.

Když se Drizzt vyškrábal na nohy, pochopil, že toho dne už nedokáže dál bojovat. Rozhlížel se kolem sebe, dokud nenašel onyxovou figurku. Schoval ji do váčku. O Guenhwyvar si nedělal velké starosti. Panter už zažil horší věci – zasáhl ho výbuch magické hůlky, rozzuřený živel ho vtáhl do Zemské sféry, a dokonce spadl do jezera syčící žíraviny. Soška nebyla nijak poškozená a Drizzt si byl jistý, že Guenhwyvar teď v klidu odpočívá v astrálním domově.

Ale Drizzt si nemohl odpočinek dovolit. Obr už začal šplhat dolů po kamenitém srázu. Drizzt se naposledy zadíval na Ulgula a pocítil zadostiučinění, které však nedokázalo potlačit bolestivé, hořké vzpomínky na zmasakrované farmáře. Vydal se na cestu hlouběji do divokých hor a prchal před obrem i před pocitem viny.

8

STOPY A HÁDANKY

Od masakru už uplynul víc než den, když se jeden ze sousedů rozhodl zajet na Bodlákovic farmu. Zápach smrti varoval návštěvníka před tím, co najde, ještě než stačil nahlédnout do stodoly nebo do domu.

O hodinu později se vrátil se starostou Delmem a s několika ozbrojenými farmáři. Opatrně se plížili domem a dvorem Bodlákových a šátky přes ústa se snažili potlačit odporný zápach.

„Kdo to mohl udělat?“ zeptal se starosta. „Jaký netvor?“ Jakoby v odpověď vyšel jeden z farmářů z ložnice do kuchyně a v rukou nesl zlomený scimitar.

„Drowí zbraň?“ zeptal se farmář. „Měli bychom přivést McGristla.“

Delmo zaváhal. Každým dnem očekával příjezd posil ze Sundabaru a byl si jist, že slavná hraničářka Holubice Sokolnice se s celou situací vypořádá lépe než výbušný a nezvladatelný zálesák.

Ale než mohl cokoli namítnout, vrčení psa upozornilo všechny v domě, že McGristl dorazil. Špinavý mohutný muž vstoupil do kuchyně. Jednu tvář měl strašlivě zjizvenou a slepenou zaschlou hnědou krví.

„Drowí zbraň!“ vyštěkl, protože scimitar moc dobře poznal. „Použil ji i proti mně!“

„Brzy dorazí hraničářka,“ začal Delmo, ale McGristl ho sotva poslouchal.

Prošel místností a vstoupil do ložnice, kde drsně šťouchl nohou do těl a zkontroloval několik drobností.

„Viděl jsem venku stopy," prohlásil McGristl najednou. „Řek bych, že dvoje."

„Drow má spojence," řekl starosta. „Proto bude lepší počkat na posily ze Sundabaru."

„Pcha, ani nevíte, jestli přijedou!" odfrkl si McGristl. „Musíme po něm jít hned, dokud je stopa čerstvá!"

Několik shromážděných farmářů kývlo na souhlas, dokud Delmo moudře nepřipomenul, čemu budou čelit.

„Dostal tě jediný drow, McGristle," řekl starosta. „A teď můžou být dva, možná víc, a ty chceš, abychom na ně uspořádali hon?"

„Měl prostě štěstí!" vyštěkl Roddy. Rozhlédl se a snažil se zapůsobit na farmáře, kteří nyní vypadali mnohem méně odhodlaně. „Měl jsem ho, toho drowa, jako na stříbrným podnose!"

Farmáři neklidně přešlapovali a šeptali si. Starosta uchopil Roddyho za paži a odvedl ho stranou.

„Počkej jeden den," požádal ho. „Pokud se hraničářka objeví, budeme mít mnohem větší šanci."

Roddy nevypadal přesvědčeně. „Vybojuju si své bitvy sám," zavrčel. „Zabil mi psa a zohavil mě."

„Chceš ho? Tak ho taky dostaneš," slíbil starosta, „ale možná tu jde o víc než jen o tvého psa a hrdost."

Roddyho tvář se hrozivě stáhla, ale starosta neustoupil. Pokud se v okolí skutečně pohybovali drowí nájezdníci, pak byl v ohrožení celý Maldobar. Nejlepší obranou, jakou do příjezdu posil ze Sundabaru měli, byla jednota a tu by Roddy rozbil, kdyby skupinu mužů, bojovníků, kterých tu už tak bylo poskrovnu, odvedl na divokou honitbu horami. Ale Benson Delmo věděl, že na Roddyho nebudou podobné námitky platit. Zálesák sice v Maldobaru už několik let žil, ale v podstatě to byl tulák, který nebyl nikomu věrný.

Roddy se odvrátil, protože už nemínil dál poslouchat, ale starosta ho odvážně popadl za paži a znovu ho otočil. Roddyho pes vycenil zuby a zavrčel, ale to nebylo nic ve srovnání s hrozivým pohledem, kterým po starostovi střelil Roddy.

„Dostaneš drowa,“ řekl starosta rychle, „ale já tě prosím, abys počkal na posily ze Sundabaru.“ Zkusil to způsobem, kterému Roddy porozumí. „Nejsem zrovna chudý muž, McGristle. Ty jsi byl před příchodem k nám lovcem odměn a myslím, že jím stále jsi.“

Roddyho výraz se okamžitě změnil ze vzteklého na zvědavý.

„Počkej na pomoc, pak po něm jdi.“ Starosta se odmlčel a zamyslel se nad nabídkou, kterou se chystal učinit. V těchto záležitostech se nevyznal, a i když nechtěl nabídnout příliš málo a přijít tak o Roddyho zájem, nemínil také zatížit vlastni měšec víc, než považoval za nutné. „Tisíc zlaťáků za drowovu hlavu.“

Roddy hrál tuhle hru už mnohokrát. Snažil se skrýt nadšení. Starostova nabídka byla pětkrát vyšší než jeho obvyklá odměna a on by býval po drowovi šel i zadarmo.

„Dva tisíce!“ zabručel zálesák, protože tušil, že může na svých potížích vydělal. Starosta se zhoupl na patách, ale pak si připomněl, že může být ohrožena samotná existence města.

„A ani o měďák míň!“ dodal Roddy a založil si svalnaté paže na hrudi.

„Počkej na paní Sokolnici,“ řekl Delmo chabě, „a dostaneš své dva tisíce.“

# # #

Bahňák sledoval stopu zraněného drowa celou noc. Mohutný horský obr tak docela nevěděl, co si o smrti Ulgula a Kempfany, nechtěných pánů, kteří mu sebrali pelech i život, myslet. Bahňák se bál nepřítele, který dokázal ty dva zabít, ale zároveň věděl, že drow je vážně zraněný.

Drizzt si uvědomoval, že ho sledují, ale mohl dělat jen velmi málo, aby své stopy zamaskoval. Při pádu do rokle si zranil nohu, kterou teď za sebou táhl, a vynakládal všechnu sílu na to, aby si před obrem vůbec udržel náskok. Nastal jasný a čistý úsvit a Drizzt věděl, že se ocitl v ještě větší nevýhodě. Den byl dlouhý a ve slunečním světle, které vše odhalovalo, neměl Drizzt šanci obrovi uniknout.

Stezka klesala do malého lesíku různě vysokých stromů, které se uchytily v puklinách mezi balvany. Drizzt měl v plánu lesíkem prostě

projít, protože jedinou další možností bylo bojovat, ale když se o jeden z velkých stromů opřel, aby chytil dech, něco ho napadlo. Větve stromů byly měkké a ochable visely, takže vypadaly jako lana.

Drizzt se ohlédl. Neúnavný horský obr se plahočil po velké skalnaté plošině o kus nad ním. Drizzt tasil scimitar paží, kterou ještě dokázal pohnout, a usekl nejdelší větev, jakou našel. Pak se rozhlédl po vhodném balvanu.

Obr vstoupil do lesíku asi o půl hodiny později a v mohutné ruce svíral velký kyj. Bahňák se zastavil, protože drow zničehonic vystoupil zpoza stromu a zatarasil mu cestu.

Drizzt si málem nahlas oddychl, protože obr se zastavil přesně tam, kde potřeval. Obával se, že se obrovský netvor prostě požene dál a rovnou zaútočí. Drizzt byl natolik vážně zraněný, že by se jen sotva dokázal bránit. Využil netvorova zavahání a goblinsky zakřičel: „Stůj!“ Pak použil prosté kouzlo a zahalil obra do neškodných plamenů.

Bahňák nervózně přešlápl, ale neodvážil se podivného, nebezpečného nepřítele napadnout. Drizzt se se zájmem zahleděl na obrovy nohy.

„Proč mě sleduješ?“ obořil se na něj Drizzt. „Chceš se připojit k ostatním ve věčném spánku?“

Bahňák si olízl tlustým jazykem suché rty. Setkání zatím neprobíhalo, jak si představoval. Obr se snažil potlačit instinktivní nutkání, které ho sem zavedlo, a zvážil své možnosti. Ulgulu a Kempfana byli mrtví. Bahňák měl zpátky jeskyni. Gnolové a goblini byli pryč a otravného malého prchlíka už taky dlouho neviděl. Obra náhle něco napadlo.

„Přátelé?“ zeptal se Bahňák s nadějí.

Drizztovi se ulevilo, když zjistil, že se možná vyhne boji, ale zvážil nabídku velmi skepticky. Gnolská tlupa mu nabídla něco podobného a skončilo to katastrofou. Obr měl zjevně něco společného s netvory, které Drizzt právě zabil a kteří povraždili rodinu farmáře.

„Proč?“ zeptal se Drizzt zdráhavě. I když to bylo nepravděpodobné, stále doufal, že se tvor řídí nějakým zásadami, a nejen krvežíznivostí.

„Zabíjet,“ odvětil Bahňák, jako by odpověď byla očividná.

Drizzt zavrčel a vztekle a odmítavě potřásl hlavou, až se mu bílá hříva divoce rozlétla. Vytrhl scimitar z pochvy a vůbec ho nezajímalo, jestli obr vstoupil do smyčky, kterou připravil.

„Zabiju!“ vykřikl Bahňák, když pochopil, že se situace změnila. Zvedl kyj a udělal obrovský krok vpřed. Ten však zkrátila smyčka z větve, která se mu utáhla kolem kotníku.

Drizzt ovládl touhu vrhnout se na něj a připomněl si, že past sklapla a že ve svém stavu by měl co dělat, aby střet s tak mocným nepřítelem vůbec přežil.

Bahňák se zadíval dolů na smyčku a podrážděně zařval. Větev nebyla lano a smyčka nebyla pevně uvázaná. Kdyby se Bahňák sehnul, snadno by si ji sundal z nohy. Ale horští obři inteligencí zrovna neprosluli.

„Zabiju!“ vykřikl obr znovu a vší silou vykopl. Kopanec byl tak silný, že pohnul obrovským balvanem, který Drizzt přivázal k opačnému konci větve za obrem. Kámen prolétl křovím a zamířil Bahňákovi přímo na záda.

Bahňák se chystal vykřiknout strašlivou hrozbu potřetí, ale balvan mu v hlasitém zasyčení vyrazil dech z plic. Těžký kyj mu vypadl z ruky, obr klesl na koleno a chytil se za bok.

Drizzt na okamžik zaváhal, protože nevěděl, jestli se má dát na útěk, nebo netvora zabít. O sebe se nebál. Obr se za ním ještě dlouhou dobu nevydá, ale drow nedokázal zapomenout na děsivý výraz, který se objevil obrovi na tváři, když prohlásil, že spolu budou zabíjet.

„Kolik rodin ještě povraždíš?“ zeptal se Drizzt drowsky.

Bahňák jeho slovům nerozuměl. Jenom vrčel a řval bolestí.

„Kolik?“ zeptal se Drizzt znovu, sevřel jílec zbraně a hrozivě přimhouřil oči.

Zaútočil rychle a tvrdě.

# # #

Bensonu Delmovi se nesmírně ulevilo, když později toho dne dorazily posily ze Sundabaru – Holubice Sokolnice, její tři bojovníci

a trpasličí učenec Fret. Starosta jim nabídl něco k snědku a místo k odpočinku, ale sotva se Holubice dozvěděla o masakru na Bodlákovic farmě, ihned tam se společníky vyrazila a starosta, Roddy McGristl a několik zvědavých farmářů je doprovodili.

Když na odloučenou farmu dorazili. Holubice nedokázala skrýt zklamání. Kritická místa už zničily stovky stop a s mnoha věcmi v domě, a dokonce i s těly už někdo pohnul. Ale Holubice se zkušenými společníky dům přesto metodicky prošla a snažila se zjistit o strašlivém masakru co nejvíce.

„Hloupí lidé!“ káral Fret farmáře, když Holubice s ostatními skončila s vyšetřováním. „Pomohli jste nepřátelům!“

Několik farmářů, a dokonce i starosta se při pokárání zatvářili neklidně. Ale Roddy zavrčel a vztyčil se nad uhlazeným trpaslíkem. Holubice rychle zakročila.

„Když jste sem přišli, poškodili jste mnoho stop,“ vysvětlila Holubice odzbrojujícím způsobem starostovi a moudře se postavila mezi Freta a statného zálesáka, Holubice toho o McGristlovi už hodně slyšela a věděla, že zrovna neproslul rozvahou nebo klidem.

„Nevěděli jsme to,“ pokoušel se starosta vysvětlit.

„Samozřejmě,“ odvětila Holubice. „Zareagovali jste obvyklým způsobem.“

„Jako zelenáči,“ poznamenal Fret.

„Drž klapačku!“ zavrčel McGristl a spolu s ním i jeho pes.

„Klid, pane,“ požádala Holubice. „Za hranicemi města máme už dost nepřátel, než abychom si dělali další uvnitř.“

„Zelenáč?“ vyštěkl McGristl. „Já už dostal stovku chlapů a o tomhle drowovi toho vím dost na to, abych našel i jeho.“

„Opravdu to byl drow?“ zeptala se Holubice, protože o tom pochybovala.

Roddy kývl na farmáře po straně a ten vytáhl zlomený scimitar.

„Drowí zbraň,“ řekl Roddy drsně a ukázal si na zjizvenou tvář. „Viděl jsem ji pěkně zblízka!“

Hraničářce stačil jediný pohled na zubatou ránu na zálesákově tváři a věděla, že ji scimitar s jemným ostřím nezpůsobil. Mlčela ale, protože hádkou by nic nezískala.

„A drowí stopy,“ trval na svém Roddy. „Stopy bot jsou stejné jako ty, které jsme našli v borůvčí, kde jsme drowa viděli!“

Holubice se zadívala na stodolu a ostatní pohlédli stejným směrem. „Vrata vylomil nějaký velmi silný tvor,“ namítla. „A mladou ženu uvnitř nezabil temný elf.“

Roddy se odmítal vzdát. „Drow má mazlíčka,“ odporoval. „Velkého, černého pantera. Zatraceně velkou kočku!“

Holubice však stále pochybovala. Nenašla žádné stopy, které by odpovídaly panterovi, a kus ženina těla byl sežrán úplně celý i s kostmi, a to neodpovídalo ničemu, co věděla o velkých kočkách. Ale ponechala si své pochybnosti pro sebe, protože poznala, že zálesák došel k určitým závěrům a odmítal vše, co by je vyvracelo.

„Myslím, že už jsme tu okouněli dost dlouho a měli bychom vyrazit na cestu,“ zahučel Roddy. „Pes zachytil pach a drow už má tak dost velký náskok!“

Holubice se ustaraně zadívala na starostu, který se před pronikavým pohledem zahanbeně odvrátil.

„Roddy McGristl půjde s vámi,“ vysvětlil Delmo a sotva dokázal slova pronést. Litoval, že se nechal unést city a uzavřel s Roddym dohodu. Když nyní viděl, s jak chladnou hlavou hraničářka se společníky k celému problému přistupuje, jak velice se liší od McGristlovy prchlivosti, uvědomil si, že by bylo lepší, kdyby se o celou věc postarali sami. Ale dohoda je dohoda.

„Bude jediný, kdo se k vám z Maldobaru připojí,“ pokračoval Delmo. „Je zkušený lovec a zná zdejší krajinu lépe než kdokoli jiný.“

Fret nemohl uvěřit, že Holubice na něco takového přistoupila.

„Blíží se večer,“ řekla Holubice, pak pohlédla na McGristla a významně dodala: „Vyrazíme za úsvitu.“

„Drow už má tak velký náskok!“ protestoval Roddy. „Měli bychom jít hned teď!“

„Předpokládáte, že drow prchá,“ odvětila Holubice klidně, ale v hlase jí nyní zaznívalo přísné ostří. „Kolik mrtvých mužů si myslelo o svých nepřátelích totéž?“ Tolik Roddyho zmátla, že se nezmohl na slovo. „Drow nebo celá jednotka drowů by se mohli ukrývat někde poblíž. Chtěl byste na ně narazit nepřipravený, McGristle? Potěšilo by vás, kdybyste mohl bojovat s temnými elfy potmě?“

Roddy rozhodil rukama, zavrčel a odkráčel. Pes mu byl v patách.

Starosta nabídl Holubici a jejím společníkům ubytování ve svém domě, ale hraničářka s přáteli raději zůstala na farmě Bodlákových. Holubice se usmála, když farmáři odešli a Roddy se utábořil jen o kus dál, aby na ni očividně dohlédl. Přemýšlela, proč to McGristl dělá, a tušila, že jde o víc než jen o pomstu za zjizvenou tvář a ztracené ucho.

„Opravdu dovolíte, aby nás ten odporný muž doprovodil?“ zeptal se Fret, když později seděl s Holubicí a s Gabrielem u ohniště na dvoře. Elfský lučištník a druhý bojovník stáli na hlídce.

„Je to jejich město, drahý Frete,“ vysvětlila Holubice. „A nemůžu popřít, že se McGristle v okolí dobře vyzná.“

„Ale je tak špinavý,“ bručel Fret. Holubice s Gabrielem si vyměnili úsměvy i Fret si uvědomil, že s námitkou neuspěje. Roztáhl si proto přikrývky, vklouzl do nich a schválně se k ostatním obrátil zády.

„Starý dobrý Kalamář,“ zamumlal Gabriel, ale všiml si, že ačkoli se Holubice usmála, dál se tváří ustaraně.

„Máte problém, lady Sokolnice?“ zeptal se.

Holubice pokrčila rameny. „Něco tady nesedí,“ začala.

„Ženu ve stodole nezabil panter,“ poznamenal Gabriel, protože si také všiml několika podivných skutečností.

„A drow nezabil ani farmáře Bartoloměje v kuchyni,“ řekla Holubice. „Trám, o který mu zlámali váz, byl skoro přeražený. Takovou sílu má jenom obr.“

„Magie?“ zeptal se Gabriel.

Holubice opět pokrčila rameny. „Podle našeho učence,“ řekla Holubice a zadívala se na Freta, který už hlasitě chrápal, „je drowí magie mnohem jemnější a dokonalejší. Fret nevěří, že drowí magie zabila Bartoloměje nebo ženu ve stodole nebo vyrazila vrata. A další záhadou jsou stopy.“

„Dvoje,“ řekl Gabriel, „a následují den po sobě.“

„A jsou různě hluboké,“ dodala Holubice. „Druhé opravdu mohly patřit temnému elfovi, ale ty první, vrahovy stopy, jsou na drowův lehký krok příliš hluboké.“

„Drowí špeh?“ nadhodil Gabriel. „Možná povolal obyvatele nižších sfér a příštího dne sem zašel, aby zkontroloval, jestli netvor odvedl dobrou práci.“ Tentokrát pokrčil zmateně rameny spolu s Holubicí.

„To zjistíme,“ řekla Holubice. Gabriel si zapálil dýmku a Holubice usnula.

# # #

„Mistře, můjmistře,“ naříkal Tefanis, když našel groteskní tělo mrtvého, napůl proměněného barghesta. Prchlík neměl Ulgula ani jeho bratra nijak v lásce, ale jejich smrt mohla vážně ovlivnit skřítkovu budoucnost. Tefanis se k Ulgulovi připojil, protože na tom oba získali. Než se barghest objevil, trávil prchlík celé dny v osamění, a kdykoli mohl, kradl v okolních vesnicích. Nevedlo se mu špatně, ale žil osamělý, nudný život.

Ulgulu to však změnil. Barghestova tlupa nabízela ochranu a společnost a Ulgulu, který neustále hledal nové oběti a zvrhlejší způsoby zabíjení, Tefanisovi zadával důležité úkoly.

A prchlík teď musel všechno opustit, protože Ulgulu byl mrtvý a Kempfana byl mrtvý a nic, co by Tefanis udělal, to nemohlo změnit.

„Bahňák?“ zeptal se prchlík náhle sám sebe. Napadlo ho, že by horský obr, jediný člen tlupy, kterého nenašel, mohl být dobrým společníkem. Tefanis obrovu stopu snadno našel. Vedla pryč od jeskyně a hlouběji do hor. Vzrušeně zatleskal, možná stokrát během jediné vteřiny, a vyrazil najít nového přítele.

# # #

Drizzt Do’Urden se z výšky naposledy zadíval na světla Maldobaru. Poté co drow po nepříjemném střetnutí se skunkem sestoupil z hor, našel svět, který byl téměř stejně barbarský jako temné království, jež opustil. Naděje, které si Drizzt dělal, když sledoval farmářskou rodinu, teď pohřbily vina a strašlivé vzpomínky na masakr, jež ho budou pronásledovat navěky.

Drowova fyzická bolest se zmenšila. Opět se mohl zhluboka nadechnout, i když to velmi bolelo, a šrámy na rukách a nohách se zacelily. Přežije.

Když se však Drizzt zadíval dolů na Maldobar, na další místo, které nebude moct nikdy nazývat domovem, přemýšlel, jestli je to dobře.

9

LOV

„Co je to?“ zeptal se Fret a opatrně se ukryl za záhyby Holubičina pláště v barvě lesní zeleně. Holubice, a dokonce i Roddy se pohybovali stejně zdráhavě. Tvor byl sice mrtvý, ale ještě nikdy nic podobného nespatřili. Vypadal jako podivná obrovská mutace goblina a vlka.

Jak se blížili k tělu, nabývali na jistotě, protože poznali, že netvor je skutečně mrtvý. Holubice se sklonila a strčila do zdechliny mečem.

„Řekla bych, že je mrtvý déle než den,“ oznámila.

„Ale co je to?“ zeptal se Fret znovu.

„Míšenec,“ zabručel Roddy.

Holubice si pečlivě prohlédla netvorovy podivné klouby. Také si všimla podivných zranění, která utrpěl – byly to tržné rány, které se podobaly škrábancům velkém kočky.

„Měňavec,“ hádal Gabriel, který držel hlídku na okraji skalnatého plácku.

Holubice kývla. „Zabili ho uprostřed proměny.“

„Nikdy jsem neslyšel o goblinských kouzelnících,“ protestoval Roddy.

„Ach ano,“ začal Fret a uhladil si rukávy měkké tuniky. „Byl tady samozřejmě Špína Blb, který předstíral, že je arcimág, a…“

Trpaslíka umlčelo hvízdnutí. Nahoře na útesu stál elfský lučištník Kellindil a mával na ně. „Tady nahoře jsou další,“ zavolal,

když upoutal jejich pozornost. „Dva goblini a rudý obr, jakého jsem ještě nikdy neviděl!“

Holubice si prohlédla útes. Byla si jistá, že by po něm dokázala vyšplhat, ale stačilo, aby pohlédla na Freta, a uvědomila si, že se budou muset vrátit ke stezce, což byla cesta dlouhá víc než míli. „Zůstaň tady,“ řekla Gabrielovi. Muž s přísnou tváří kývl a našel si dobře bránitelnou pozici mezi balvany, zatímco Holubice, Roddy a Fret se vydali zpět roklinou.

Uprostřed stezky, která se táhla vzhůru po útesu, narazili na Darda, posledního bojovníka výpravy. Byl to malý, svalnatý muž, který se drbal v neupraveném vousu a prohlížel si něco, co vypadalo jako radlice.

„Je Bodlákovic!“ vykřikl Roddy. „Viděl jsem ji za domem, chtěli ji opravit!“

„Co dělá tady?“ zeptala se Holubice.

„A proč je od krve?“ dodal Dard a ukázal jim skvrny na vyduté straně. Bojovník nahlédl přes okraj útesu, pak se znovu zadíval na radlici. „Nějaký nešťastník do ní tvrdě narazil,“ přemýšlel Dard, „a pak pravděpodobně spadl do rokliny.“

Všichni se obrátili k Holubici. Hraničářka si odhrnula z tváře husté vlasy, podepřela si bradu elegantní, ale mozolnatou rukou a snažila se přijít nové hádance na kloub. Ale měla příliš málo stop, proto po chvíli rozhodila bezradně rukama a vydala se opět vzhůru po stezce. Když se cestička blížila k vrcholu, odklonila se od útesu, ale Holubice přistoupila zpět k jeho okraji přímo nad místem, kde zanechali Gabriela. Bojovník si jí ihned všiml a zamával na znamení, že dole je vše v pořádku.

„Pojďte,“ řekl Kellindil a zavedl ostatní do jeskyně. Jakmile Holubice zahlédla mrtvolu ve vnitřní komnatě, pochopila.

„Barghestské mládě!“ vykřikl Fret, když zahlédl tělo šarlatového obra.

„Barghest?“ zeptal se Roddy zmateně.

„Samozřejmě,“ prohlásil Fret. „To vysvětluje mrtvolu v roklině.“

„Zabili ho uprostřed proměny,“ přemýšlel Dard nahlas. „Než se stačil proměnit, rány, které utržil, a pád mu přivodily smrt.“

„Barghest?“ zeptal se Roddy znovu a tentokrát vztekle, protože se mu nelíbilo, že ho vynechali z rozhovoru, kterému nerozuměl.

„Je to tvor z jiné sféry,“ vysvětlil Fret. „Prý se jí říká Gehenna. Barghesti posílají mláďata do jiných sfér, někdy i do naší, aby se tam živili a rostli.“ Na okamžik se odmlčel a zamyslel se. „Aby se krmili,“ řekl významně.

„Žena ve stodole!“ pochopila Holubice.

Členové Holubičiny výpravy pokývali nad náhlým odhalením hlavami, ale pochmurný McGristl se tvrdohlavě držel původní teorie. „Zabil je drow!“ zavrčel.

„Máte u sebe zlomený scimitar?“ zeptala se Holubice. Roddy vytáhl zbraň ze záhybů a vrstev koženého oděvu.

Holubice si zbraň vzala a sklonila se, aby si mrtvého barghesta lépe prohlédla. Čpel přesně odpovídala ránám, které netvor utrpěl, a především smrtelné ráně v barghestově hrdle. „Říkal jste, že drow měl u sebe dva,“ poznamenala Holubice a ukázala scimitar Roddymu.

„Říkal to starosta,“ opravil ji Roddy, „prý to tvrdil Bodlákovic kluk. Když jsem viděl drowa já,“ vzal si zpátky zbraň, „měl jenom jeden a tím zabil Bodlákovic rodinu!“ Roddy se úmyslně nezmínil o tom, že ačkoli drow bojoval jen jednou zbraní, u opasku měl dvě pochvy.

Holubice zavrtěla hlavou, protože o jeho teorii pochybovala. „Drow zabil barghesta.“ řekla. „Rány odpovídají čepeli, kterou teď držíte v rukách. A když si prohlednete těla goblinů ve vstupní místnosti, uvidíte, že jim hrdla podřízl stejný zahnutý scimitar.“

„Stejné rány měli i Bodlákovi!“ zavrčel Roddy.

Holubice se rozhodla, že bude lepší nechat si svoji hypotézu pro sebe, ale Fret, který velkého muže neměl rád, pronesl nahlas to, co si všichni až na McGristla mysleli. „Zabil je barghest,“ prohlásil trpaslík, když si vzpomněl na dvojí stopy na farmě. „A vzal na sebe podobu drowa!“

Roddy se na trpaslíka zamračil a Holubice na Freta významně pohlédla, aby mlčel. Ale Fret její výraz špatně pochopil a myslel si, že žasne nad jeho dedukčními schopnostmi, proto pokračoval. „To vysvětluje dvojí stopy. První a hlubší patřily bar…“

„Ale co tvor v roklině?“ zeptal se Dard Holubice, protože pochopil, že hraničářka chce, aby trpaslík ztichl. „Odpovídají zbrani také jeho zranění?“

Holubice se na okamžik zamyslela a jemně a vděčně na Darda kývla. „Možná některá,“ odpověděla. „Ale toho barghesta zabil spíše panter.“ Zpříma na Roddyho pohlédla. „Tvrdil jste, že je to drowův mazlíček.“

Roddy mrtvého barghesta nakopl. „Bodlákovic klan zabil drow!“ zavrčel. Roddy přišel kvůli temnému elfovi o psa a o ucho a odmítal přijmout jakoukoli teorii, která by ohrozila odměnu dva tisíce zlaťáků, již mu starosta přislíbil.

Rozhovor ukončilo zvolání vně jeskyně – Holubici i Roddymu se ulevilo. Poté co Kellindil zavedl výpravu do jeskyně, vyšel opět ven, aby sledoval další stopy, které odhalil.

„Otisk boty,“ vysvětlil elf, když ostatní vyšli ven, a ukázal na kousek mechu. „A tady,“ ukázal na škrábance na kameni, které jasně naznačovaly, že zde došlo ke rvačce.

„Myslím, že drow přistoupil k okraji útesu,“ vysvětlil Kellindil. „A asi z něj seskočil, aby následoval barghesta s panterem, ale to už jen hádám.“

Výprava sledovala stopy, které Kellindil objevil, a nakonec museli všichni, a to včetně Roddyho, s jeho závěry souhlasit.

„Měli bychom se vrátit zpátky do rokle,“ navrhla Holubice. „Možná tam najdeme stopy, které nám dají jasnější odpovědi.“

Roddy si poškrábal strupy na tváři a střelil po Holubici znechuceným pohledem, který odhalil jeho pocity. Roddyho jasnější odpovědi nezajímaly, protože už dávno došel k závěrům, jež potřeboval. Byl odhodlaný přinést zpátky drowovu hlavu a Holubice věděla, že ho nic jiného nezajímá.

Holubice Sokolnice si však vrahovou totožností tak jistá nebyla. Hraničářka se zbytkem výpravy musela ještě najít odpovědi na mnoho otázek. Když drow narazil na Bodlákovic děti v horách, proč je nezabil? Pokud řekl Connor starostovi pravdu, proč drow vrátil chlapci zbraň? Holubice věděla určitě, že Bodlákovic rodinu vyvraždil barghest, a ne drow, ale proč pak drow zabil všechny v barghestském pelechu?

Byl drow spojencem barghestů a rozkmotřil se s nimi? Hraničářka přísahala chránit bezbranné v nikdy nekončícím boji mezi slušnými národy a netvory, proto ji zaujala myšlenka, že drow mohl barghesty vyhledat, aby se pomstil za masakr, k němuž došlo na farmě. Holubice tušila, že tomu tak bylo, ale nechápala, co k tomu drowa vedlo. Když barghest rodinu zabil, přiměl tak farmáře v Maldobaru zostražitět. Narušil tak snad plány drowího nájezdu?

Ale kousky skládačky nezapadaly. Pokud temní elfové skutečně plánovali Maldobar napadnout, neprozradili by se. Něco hluboko v duši Holubici napovídalo, že drow jednal sám a vystoupil z úkrytu, aby pomstil zavražděné farmáře. Ale pak takové optimistické myšlenky zavrhla, protože věděla, že temní elfové hraničářskými způsoby zrovna neprosluli.

Když pětice sestoupila dolů po úzké stezce a vrátila se k největší mrtvole, Gabriel jim ukázal cestičku, která vedla hlouběji do hor. Objevili na ní dvojí stopy. První patřily drowovi, druhé a čerstvější pak obrovi, možná třetímu barghestovi.

„Co se stalo s panterem?“ zeptal se Fret, který se začínal cítit poněkud unavený, protože se na výpravu vydal poprvé po dlouhých letech.

Holubice se zasmála a bezmocně zavrtěla hlavou. Každá odpověď přinášela jen další otázky.

# # #

Drizzt se pohyboval v noci a jako už tolikrát za dlouhá léta utíkal před ponurou realitou. Nezabil farmáře, vlastně je zachránil před gnolskými nájezdníky, ale lidé stejně zemřeli. Z vlastní vůle jim vstoupil do životů a teď byli mrtví.

Druhou noc po střetnutí s horským obrem zahlédl Drizzt v dálce oheň. Hořel v místech, kde ležela jeskyně barghestů. Drow pochopil, že nejde o náhodu, proto zavolal Guenhwyvar a poslal ji dolů, aby celou věc prozkoumala.

Velká kočka neúnavně běžela, a jak se blížila k táboru, nebylo její hladké černé tělo ve večerních stínech vůbec vidět.

# # #

Holubice a Gabriel odpočívali u ohniště a bavili se Fretovými kousky. Trpaslík se zuřivě snažil vyčistit měkkou koženou kazajku tuhým kartáčem a celou dobu si přitom bručel pod vousy.

Roddy se držel stranou. Ulehl do výklenku mezi spadlý strom a velký balvan a pes se mu stočil u nohou.

„Zatracená špína!“ naříkal Fret. „Ten oblek už nevyčistím! Budu si muset koupit nový.“ Zadíval se na Holubici, která se marně snažila udržet vážnou tvář. „Klidně se smějte, paní Sokolnice!“ káral ji trpaslík. „Zaplatíte mi ho vy, o tom nepochybujte!“

„Šatit trpaslíka, jaké neštěstí,“ přisadil si Gabriel a Holubice vybuchla smíchy.

„Smějte se!“ řekl trpaslík a přitlačil na kartáč, až udělal do oděvu díru. „Zatraceně a do pekel!“ zaklel a odhodil kartáč na zem.

„Držte huby!“ zabručel Roddy a připravil je tak o všechno veselí. „Chcete k nám přilákat drowa?“

Gabriel se zamračil, ale Holubice si uvědomila, že i když se zálesák chová hrubě, jeho námitka je na místě. „Odpočiňme si, Gabrieli,“ řekla hraničářka spolubojovníkovi. „Za chvíli se objeví Dard a Kellindil a pak budeme muset na hlídku. Zítra nás určitě čeká únavná cesta.“ Mrkla na Freta. „A špinavá.“

Gabriel pokrčil rameny, strčil si do úst dýmku a založil si ruce za hlavou. On i jeho společníci si takový život užívali. Milovali spát pod hvězdami a poslouchat, jak v horách zpívá vítr.

Ale Fret sebou házel a zmítal se na tvrdé zemi a bručel a vrčel, jak měnil nepohodlné pozice.

Gabriel nemusel na Holubici ani pohlédnout, aby věděl, že se také usmívá. A rovněž věděl, že zálesák nad neustálým hlukem zuří. Uším trpaslíka, který si zvykl žít ve městě, asi nepřipadaly pohyby tak hlasité, ale pro ty, kdo byli zvyklí žít v přírodě, to bylo něco jiného.

Ze tmy se ozvalo hvízdnutí a Roddyho pes ve stejnou chvíli naježil srst a zavrčel.

Holubice a Gabriel ihned vyskočili na nohy a zamířili k okraji tábora, směrem, odkud Dardovo varování zaznělo. Roddy odtáhl psa

za obrovský balvan a pryč z přímého světla, aby se jejich oči přizpůsobily šeru.

Fret, kterého příliš zaměstnalo vlastní nepohodlí, si konečně všiml, že se něco děje. „Co?“ zeptal se trpaslík zvědavě. „Co?“

Po krátkém, tichém rozhovoru s Dardem se Holubice a Gabriel rozdělili a obešli tábor z opačných stran, aby vše zkontrolovali.

„Strom,“ ozvalo se zašeptání a Holubice klesla do podřepu. Během okamžiku rozeznala Roddyho, který se chytře schoval mezi balvan a křoví. Tasil zbraň a druhou rukou držel psa pevně za čenich, aby zvíře nedělalo rámus.

Holubice se zadívala do široké koruny osaměle rostoucího jilmu. Hraničářka napřed nedokázala v listnatých větvích nic rozeznat, ale pak zahlédla žlutý lesk kočičích očí.

„Drowův panter,“ zašeptala Holubice. Roddy kývl na souhlas. Stáli bez hnutí a jen se dívali, protože věděli, že i ten nejmenší pohyb může upoutat panterovu pozornost. O několik vteřin později se k nim připojil Gabriel, tiše se zastavil a rovněž se zadíval na tmavého tvora v jilmu. Všichni tři pochopili, že čas je na jejich straně. Dard s Kellindilem se už přesunovali na své pozice.

Určitě by chytili Guenhwyvar do pasti, kdyby v tu chvíli nevyběhl z tábora trpaslík a nesrazil se s Roddym. Málem zálesáka povalil a Roddy instinktivně natáhl ruku, v níž nedržel zbraň, aby udržel rovnováhu. V tu chvíli vyrazil pes vpřed a divoce se rozštěkal.

Panter vylétl ze stromu jako černý šíp a zmizel v noci. Ale Guenhwyvar naneštěstí zamířila přímo k místu, kde se ukrýval Kellindil, a elf ji bystrým zrakem snadno zahlédl.

Kellindil slyšel štěkání a křik v táboře, ale netušil, co se stalo. Ale pak se ozvalo zvolání, které zbavilo elfa pochyb.

„Zabij tu vraždící potvoru!“ vykřikl Roddy.

Kellindila napadlo, že panter nebo jeho drowí společník asi tábor napadli, proto vystřelil. Když se Guenhwyvar prohnala kolem, očarovaný šíp se jí zabořil hluboko do boku.

Ale v tu chvíli zakřičela Holubice něco jiného. „Ne!“ zavolala. „Panter nic neprovedl!“

Kellindil se za panterem rozběhl. Citlivé elfské oči v infračerveném spektru jasně viděly stopu horké krve, která mířila pryč od tábora.

Holubice a ostatní ho během okamžiku dohonili. Kellindilovy hranaté, krásné rysy ostře vystoupily, když se vztekle zahleděl na Roddyho.

„Oklamal jste mě, McGristle," řekl vztekle. „Spolehl jsem se na vaše slovo a postřelil jsem tvora, který si to nezasloužil! Varuji vás, poprvé a naposledy, abyste to už nikdy nedělal." Vrhl po zálesákovi rozzlobený pohled, který jasně říkal, že to myslí vážně, pak vyrazil po krvavé stopě.

Roddy zuřil, ale potlačil zlost, protože věděl, že stojí proti čtyřem bojovníkům a uhlazenému trpaslíkovi sám. Obrátil tak vztek proti Fretovi, protože věděl, že tady je svým způsobem v právu.

„Když se octnem v nebezpečí, drž hubu!" zavrčel. „A neodvažuj se ke mně přiblížit, špinavče!"

Bojovníci zamířili za Kellindilem a Fret se nevěřícně rozhlédl. „Špinavec?" zeptal se trpaslík nahlas. Ublíženě se zadíval na své čisté oblečení. „Špinavec," řekl Holubici, která se zastavila, aby ho uchlácholila úsměvem. „Spíše jsem se ušpinil od něj!"

# # #

Guenhwyvar dokulhala zpět k Drizztovi krátce po východu slunce. Drizzt potřásl bezmocně hlavou. Šíp, který trčel Guenhwyvar z boku, ho skoro nepřekvapil. Váhavě vytáhl prchlíkovu dýku, protože věděl, že není jiné cesty, a šíp vyřízl.

Guenhwyvar po celou dobu tiše vrčela, ale ležela nehybně a nebránila se. Přestože si chtěl Drizzt ponechat pantera u sebe, dovolil mu vrátit se do astrálního domova, kde se rána zahojí rychleji. Šíp drowovi prozradil vše, co o pronásledovatelích potřeboval vědět, a věřil, že bude pantera opět brzy potřebovat. Postavil se na skalnatý výběžek a zadíval se dolů do nižších poloh, na stezky, kterými se blížil další nepřítel.

Samozřejmě nic neviděl. Guenhwyvar byla sice zraněná, ale přesto pronásledovatelům snadno utekla a člověku nebo podobným tvorům bude cesta trvat několik hodin.

Drizzt ale věděl, že přijdou a přinutí ho vybojovat další bitvu, kterou nechtěl. Drizzt se rozhlédl a přemýšlel, jaké pasti by mohl nastražit, jak by mohl využít okolí ve svůj prospěch, až narazí na nepřátele a dojde k boji, protože se zdálo, že každé jeho setkání s tvory na povrchu končí násilím.

Když si ale Drizzt vzpomněl na předchozí střet s lidmi, na muže se psy, ihned změnil názor. Bitvu tehdy vyprovokovalo nedorozumění, bariéra, o které Drizzt pochyboval, že ji někdy překoná. Drizzt tehdy nijak netoužil s lidmi bojovat a stejně se cítil i nyní, a to navzdory ráně, kterou utržila Guenhwyvar.

Rozednívalo se. Drow byl stále zraněný, a přestože si v noci odpočinul, toužil s ukrýt v nějaké tmavé, pohodlné díře. Pokud se ale chtěl Drizzt vyhnout bitvě, nemohl si podobné zdržení dovolit.

„Kam až mě budete pronásledovat?“ zašeptal Drizzt do ranního vánku. Pak pochmurně, ale odhodlaně dodal: „Uvidíme.“

10

OTÁZKA CTI

„Panter našel drowa,“ prohlásila Holubice, když s přáteli prozkoumala okolí skalnatého výběžku. Kellindilův šíp ležel zlomený na zemi asi v místech, kde panterovy stopy náhle končily. „A panter zmizel.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Gabriel, poškrábal se na hlavě a zadíval se na matoucí stopy.

„Pekelná kočka,“ zavrčel Roddy McGristl. „Vrátila se do svého odporného domova!“

Fret se toužil zeptat: „K vám domů?“ Ale nakonec se moudře rozhodl držet jazyk za zuby.

Ostatní si zálesákovy poznámky rovněž nevšímali. Nedokázali najít řešení hádanky, takže Roddyho návrh byl stejně dobrý jako kterýkoli jiný. Zraněný panter a čerstvá krev zmizely, ale Roddyho pes brzy zachytil Drizztův pach. Dychtivě se rozštěkal a vedl je a Holubice s Kellindilem, kteří byli výtečnými stopaři, často našli důkazy, jež jejich směr potvrzovaly.

Stopa vedla po svahu hory, klesla do hustého hájku a pokračovala přes holou plošinu, která končila další roklinou. Roddyho pes přiběhl k okraji a chystal se pustit dolů po zrádném úbočí.

„Zatracená drowí magie,“ zabručel Roddy. Rozhlédl se a uhodil se pěstí do stehna, protože poznal, že jim bude trvat celé hodiny, než strmou stěnu obejdou.

„Blíží se soumrak,“ nadhodila Holubice. „Utáboříme se tady a cestu dolů najdeme zítra.“

Gabriel s Fretem kývli na souhlas, ale Roddy odmítl. „Stopa je čerstvá!“ hádal se zálesák. „Měli bysme sejít dolů a nechat psa, aby ji znovu našel, než půjdem spát.“

„To by mohlo trvat celé hodiny…“ začal protestovat Fret, ale Holubice ho umlčela.

„Pojďme,“ řekla hraničářka a vyrazila na západ, ke stráni, která sice byla prudká, ale dalo se po ní sešplhat.

Holubice s Roddyho námitkami nesouhlasila, ale nechtěla se s maldobarským zástupcem hádat.

Na dně rokle našli další hádanky. Roddy vedl psa různými směry, ale ten nemohl drowovu stopu znovu najít. Holubice se zamyslela a po několika minutách jí myslí probleskla jiskřička pochopení. Její úsměv odhalil zkušeným společníkům vše, co potřebovali vědět.

„Oklamal nás!“ zasmál se Gabriel, který pochopil příčinu Holubičina veselí. „Zavedl nás ke srázu, protože věděl, že nás napadne, že použil magii, aby se doslal dolů!“

„O čem to mluvíte?“ obořil se na ně Roddy vztekle, i když zkušený lovec odměn moc dobře věděl, co se stalo.

„Tím chcete říct, že budeme muset vyšplhat zase zpátky nahoru?“ zakňoural Fret.

Holubice se zasmála, ale rychle zvážněla a upřela pohled na Roddyho. „Až ráno.“

Zálesák tentokrát neprotestoval.

Za úsvitu vyšplhala výprava zpátky na vrchol rokle. Roddyho pes našel opět Drizztův pach a zavedl je zpět ke skalnatému výběžku, kde ho poprvé zachytil. Byl to prostý trik, ale zkušené stopaře mátla jedna otázka: Jak to, že drow nezanechal vůbec žádnou stopu a dokonale tak psa zmátl? Když znovu vstoupili do hájku, Holubice poznala, že našli odpověď.

Kývla na Kellindila, který už si sundal ze zad těžkou brašnu. Mrštný elf popadl nízko visící větev a vyhoupl se do koruny stromu, aby zjistil, kam drow vyšplhal a kudy se vydal. Větve mnoha stromů se proplétaly, takže se zdálo, že možnosti jsou nekonečné, ale

Kellindil po chvíli navedl Roddyho a jeho psa opět na stopu. Mířila pryč od hájku, kolem hory a zpět k Maldobaru.

„Město!“ vykřikl neklidně Fret, ale ostatní si nedělali starosti.

„Ne město,“ opravil ho Roddy, kterého lov natolik zaujal, že přestal být rozzlobený. Roddy byl lovec odměn a dokázal ocenit rovnocenného protivníka, alespoň během honu. „Potok,“ vysvětlil Roddy a napadlo ho, že konečně pochopil, jak drow uvažuje. „Drow chce jít potokem a vrátit se do divočiny.“

„Je mazaný,“ poznamenal Dard, který s Roddyho závěry zcela souhlasil.

„A už má den náskok,“ nadhodil Gabriel.

Fret si znechuceně povzdechl a Holubice ho utěšila: „Neboj.“ řekla. „Máme zásoby, ale drow ne. Musí se zastavit, aby si něco ulovil nebo nasbíral, ale my ne.“

„Budeme spát, jenom když nebude zbytí!“ ozval se Roddy, protože byl rozhodnut nenechat se nikým zpomalit. „A jenom na krátkou dobu!“

Fret si znovu těžce povzdychl.

„A pečlivě rozdělíme zásoby,“ dodala Holubice, aby Roddyho uklidnila a také proto, že to považovala za rozumné. „Budeme mít co dělat, abychom drowa vůbec dohonili, nechci se ničím zdržovat.“

„Příděly,“ zabručel si Fret pod vousy. Potřetí si vzdychl a poplácal se po břichu. Jak moc uhlazený trpaslík toužil být zpátky v uklizeném pokojíku v Helmově sundabarském zámku!

# # #

Drizzt plánoval, že zamíří hlouběji do hor, dokud o něj pronásledovatelé neztratí zájem. Stále zanechával falešné stopy, často se vracel, šplhal do stromů a vydával se úplně opačným směrem. Drizzt také maskoval pach potoky, ale lovci nebyli žádní nováčci a Roddyho pes byl výtečný stopař. Nejenže se pronásledovatelé drželi Drizztovy stopy, ale během následujících několika dní se velmi přiblížili.

Drizzt stále věřil, že jim dokáže uniknout, ale jejich blízkost přidělávala drowovi další, neméně důležité starosti. Neudělal nic,

čím by si pronásledování zasloužil. Dokonce pomstil smrt farmářů. A přestože Drizzt vztekle přísahal, že bude žít sám, že už nikoho neuvede v nebezpečí, během posledních několika let až příliš dobře poznal samotu. Nemohl si pomoct. Ohlížel se přes rameno zvědavě, ne vystrašeně, a jeho zvědavost nepolevovala.

Konečně ji Drizzt nedokázal potlačit. Pozoroval skupinku, která se za temné noci pohybovala kolem ohně, a uvědomoval si, že mu zvědavost může přivodit zkázu. Ale pochyby se naneštěstí dostavily příliš pozdě, než aby s nimi mohl něco dělat. Jeho touhy ho přivedly zpět a tábor pronásledovatelů nyní ležel jen dvacet yardů od něj.

Škádlení Holubice, Freta a Gabriela svíralo Drizztovi srdce, i když slovům nerozuměl. Ale veškerá touha vstoupit do tábora vyprchala pokaždé, když do světla vstoupil Roddy a jeho vzteklý pes. Drizzt věděl, že ty dva by žádné vysvětlení nezajímalo.

Skupina postavila dvě hlídky, elfa a vysokého lidského muže. Drizzt se protáhl kolem člověka, protože správně uhádl, že ve tmě neuvidí tak dobře jako elf. Ale nyní se drow navzdory opatrnosti vydal na opačnou stranu tábora, k elfské hlídce.

Drizzt se v minulosti setkal s povrchovými bratranci jen jednou. Byl to strašlivý zážitek. Nájezdníci, pro které Drizzt špehoval, zmasakrovali všechny povrchové elfy, na které narazili, až na elfskou dívenku, kterou se Drizztovi podařilo ukrýt. Drizzta pronásledovaly vzpomínky, proto znovu potřeboval spatřit živého elfa.

Prvním náznakem toho, že Kellindil není sám, byla malinká dýka, která mu prolétla kolem hrudi a přeřízla tětivu. Elf se zprudka otočil a zadíval se do levandulových očí drowa. Drizzt stál jen několik kroků od něj.

Kellindilovy oči rudě zářily, což znamenalo, že si Drizzta prohlíží v infračerveném spektru. Drow si založil paže na hrudi ve znamení míru Temných říší.

„Konečně se setkáváme, temný bratranče," zašeptal Kellindil drsně drowsky. V hlase mu zaznívalo vztek a zářící oči měl nebezpečně přimhouřené. Rychle tasil krásný meč, který zářil rudě jako plamen.

Drizzt užasl a sevřela ho naděje. Elf promluvil jeho jazykem a potichu, aby neupozornil ostatní v táboře. Byl asi stejně vysoký jako

Drizzt a měl podobně ostré rysy, ale jeho zlaté vlasy nebyly tak dlouhé ani tak husté jako Drizztova bílá hříva.

„Jsem Drizzt Do'Urden," začal Drizzt zdráhavě.

„Nezajímá mě, jak ti říkají!" odsekl Kellindil. „Jsi drow. Nic víc nepotřebuji vědět! Pojď, drowe. Uvidíme, kdo z nás dvou je silnější!"

Drizzt ještě netasil a neměl ani v úmyslu to udělat. „Nechci s tebou bojovat…" Drizzt zmlkl, protože si uvědomil, že nic, co řekne, nepronikne prudkou nenávistí, kterou elf cítil.

Drizzt toužil elfovi vše vysvětlit, povědět mu celý svůj příběh, chtěl, aby mu někdo řekl, že dělá správnou věc. Kdyby si někdo, obzvláště pak povrchový elf, vyslechl, čím v životě prošel, kdyby souhlasil s jeho rozhodnutími, potvrdil, že jednal správně i tváří v tvář hrůzám, sňal by tím Drizztovi z ramen velké břemeno. Kdyby ho ti, kdo stejně jako on nenáviděli zvyky jeho temného lidu, přijali mezi sebe, Drizzt Do'Urden by našel mír.

Ale elf nesklonil meč a jeho pohledná tvář, která byla zvyklá usmívat se, se dál nenávistně šklebila.

Tento elf Drizzta nepřijme, teď ne a možná nikdy. Přemýšlel, jestli ho budou navždy posuzovat nesprávně. Nebo se on mýlil v lidech a v elfech? Považoval je nad za spravedlivější, než si zasluhovali?

Ale těmito myšlenkami se Drizzt bude muset zabývat jindy, protože Kellindilova trpělivost měla své hranice. Elf zaútočil.

Drizzt nebyl překvapený – jak by mohl? Uskočil z dosahu, přivolal vrozené schopnosti a zahalil elfa do koule temnoty.

Kellindil nebyl v magii žádný nováček a ihned drowovu taktiku prohlédl. Uhnul do strany, vyskočil z koule a připravil se k obraně.

Levandulové oči byly pryč.

„Drow!" zvolal Kellindil hlasitě a ostatní v táboře okamžitě vyskočili. Roddyho pes začal výt a vzrušené, hrozivé štěkání pronásledovalo Drizzta do hor a odsuzovalo ho opět k vyhnanství.

Kellindil se opřel zády o strom. Nepolevil v obezřetnosti, ale neobával se, že by drow zůstával nablízku. Drizzt to v tu chvíli nemohl tušit, ale jeho slova a činy, útěk místo boje, opravdu zasely do mysli dobrosrdečného elfa semínko pochybností.

# # #

„Za úsvitu přijde o výhodu,“ prohlásila Holubice s nadějí po několika marných hodinách pronásledování. Ocitli se v kulatém, kamenitém údolí a drowova stopa vedla na opačné straně prudce vzhůru.

Fret, který se vedle ní sotva potácel únavou, rychle odpověděl: „Výhodu?“ Trpaslík zasténal. Zadíval se na další útes a zavrtěl hlavou. „Než toho zatraceného drowa najdeme, padneme vyčerpáním.“

„Když nám nestačíš, tak pro mě za mě padni!“ vyštěkl Roddy. „Tentokrát nám už ten smradlavý drow neuteče!“

Ale nebyl to Fret, nýbrž jiný člen výpravy, kdo náhle a neočekávaně padl k zemi. Mezi skupinu slétl obrovský balvan a zasáhl Darda do ramene tak tvrdě, až ho zvedl ze země a otočil ve vzduchu. Nedostal ani šanci vykřiknout a už ležel tváří v prachu.

Holubice popadla Freta a ukryla se s ním za nedaleký balvan a Roddy s Gabrielem udělali totéž. Další a další kameny létaly vzduchem.

„Lavina?“ zeptal se trpaslík užasle, když se vzpamatoval z šoku.

Holubice si dělala příliš velké starosti o Darda, než aby odpověděla, i když moc dobře věděla, co se děje a že se nejedná o žádnou lavinu.

„Žije,“ zavolal Gabriel z úkrytu za balvanem tucet kroků od Holubice. Přilétl další kámen a jen těsně minul Dardovu hlavu.

„Zatraceně,“ zamumlala Holubice. Vykoukla zpoza balvanu a prohlédla si svah a skaliska na jeho úpatí. „Teď, Kellindile,“ zašeptala si pro sebe. „Dej nám trochu času.“

Jakoby v odpověď zaznělo z dálky zadrnčení elfovy znovu napnuté tětivy, po kterém následovalo vzteklé zařvání. Holubice s Gabrielem na sebe pohlédli a ponuře se usmáli.

„Kamenní obři!“ vykřikl Roddy, když poznal hluboký, drsný řev.

Holubice dřepěla a čekala, zády se opírala o balvan a v ruce držela otevřenou brašnu. Žádné další kameny už nepřilétly. Ale z Kellindilova směru k nim dolehly rány a hromové dunění. Holubice si pospíšila k Dardovi a něžně ho obrátila na zýda.

„To bolelo,“ zašeptal Dard a pokusil se zdrženlivému vyjádření pousmát.

„Nemluv,“ odvětila Holubice a hrábla do brašny pro lektvar. Ale už nebyl čas. Když ji obři na otevřeném prostranství zahlédli, opět se vrhli do útoku.

„Zpátky za balvan!“ zakřičel Gabriel. Holubice vsunula paži pod ramena padlého muže, podepřela ho a pomohla mu dovléct se za balvan.

„Rychle! Rychle!“ křičel Fret, úzkostně je sledoval a zády se tiskl k velkému kameni.

Holubice se náhle nad Darda naklonila a zalehla ho právě ve chvíli, kdy jim nad hlavami prosvištěl další kámen.

Fret si začal okusovat nehty, ale pak si uvědomil, co dělá, a zatvářil se znechuceně. „Rychle!“ zakřičel znovu na přátele. Další kámen dopadl těsně vedle nich.

Holubice s Dardem už byli jen kousek od Freta, když další kámen zasáhl přímo balvan. Fret, který se o něj zády opíral, vylétl do vzduchu a přelétl přátele. Holubice uložila Darda na zem za balvan a obrátila se, protože si myslela, že se bude muset vrátit ještě i pro trpaslíka.

Ale Fret už byl na nohou a klel a bručel a více starostí mu dělala další díra v krásných šatech než fyzická zranění.

„Zpátky!“ zaječela Holubice.

„Zatraceně a do pekel s těmi pitomými obry!“ vyštěkl Fret a oddupal s rukama sevřenýma u boků pevně v pěst za balvan.

Útok pokračoval a kameny dopadaly před přátele i přímo kolem nich. Pak se vrátil i Kellindil a vrhl se do úkrytu za Roddym a jeho psem.

„Kamenní obři,“ vysvětlil elf. „Jejich aspoň tucet.“ Ukázal na vyvýšeninu asi v polovině horského svahu.

„Drow nás zavedl do pasti,“ zavrčel Roddy a zabušil pěstí do balvanu.

Kellindil o tom nebyl přesvědčený, ale držel jazyk za zuby.

# # #

Drizzt sledoval probíhající bitvu z horských vrcholků. Nižšími stezkami prošel ještě před úsvitem asi před hodinou. Ve tmě nebyli pro mrštného drowa čekající obři žádnou překážkou. Drizzt bez problémů proklouzl jejich řadami.

Ale když teď Drizzt mžoural do ranního slunce, přemýšlel, jestli to byl rozumný krok. Když kolem obrů procházel, předpokládal, že se pronásledovatelé dostanou do potíží. Přemýšlel, jestli je neměl nějak varovat. Nebo měl zamířit úplně jinam a odvést lidi a elfa pryč?

Drizzt opět nechápal, kam v podivném, krutém světě zapadá. „Ať si bojují mezi sebou," prohlásil drsně, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. Drizzt si připomněl střetnutí, k němuž došlo minulou noc. Elf na něj zaútočil, i když Drizzt prohlásil, že s ním nechce bojovat. Také si vzpomněl na šíp, který musel vytáhnout Guenhwyvar z boku.

„Ať se navzájem pozabíjejí," řekl si Drizzt a odvrátil se. Ale když se naposledy ohlédl přes rameno, uviděl, že se někteří obři dali do pohybu. Jedna skupina zůstala na hřebeni a zasypávala údolí zdánlivě nekonečnou zásobou balvanů, zatímco další dvě se vydaly vpravo a vlevo, aby uvězněnou výpravu obklíčily.

V tu chvíli Drizzt pochopil, že pronásledovatelé nemají šanci uniknout. Až jim obři vpadnou do zad, nebudou se mít kam ukrýt.

V tu chvíli se něco hluboko uvnitř drowa pohnulo, něco, co ho přimělo zakročit proti tlupě gnolů. Nemohl si být jistý, ale stejně jako u gnolů, kteří plánovali napadnout farmářův dům, vytušil, že obři jsou ti špatní.

Další myšlenky zjemnily Drizztovu odhodlanou grimasu, a sice vzpomínky na lidské děti, které si hrály na farmě, a na chlapce s pískovými vlasy, který skončil v korytě pro prasata.

Drizzt hodil onyxovou sošku na zem. „Pojď ke mně, Guenhwyvar," rozkázal. „Potřebují nás."

# # #

„Chtějí nás obklíčit!“ zavrčel Roddy McGristl, když uviděl skupiny obrů, které se pohybovaly po hřebeni.

Holubice, Gabriel a Kellindil se rozhlédli, pak pohlédli jeden na druhého a pátrali po únikové cestě. V minulosti už s obry mnohokrát bojovali, a to jak sami, tak s jinými výpravami. A pokaždé se do bitvy hnali s nadšením, protože je těšila představa, že zbaví svět několik zrůd. Ale tentokrát všichni tušili, že boj dopadne jinak. Kamenní obři byli nejlepší vrhači kamenů v Říších a jediným balvanem dokázali zabít i toho nejsilnějšího muže. A přestože byl Dard naživu, nedokázal by utéct a nikdo z výpravy ho nemínil opustit.

„Uprchni, zálesáku,“ řekl Kellindil Roddymu. „Nic nám nedlužíš.“

Roddy na lučištníka nevěřícně pohlédl. „Já neutíkám, elfe,“ zavrčel. „Nikdy.“

Kellindil kývl a vložil šíp do luku.

„Pokud nám vpadnou do boků, jsme ztraceni!“ vysvětlila Holubice Fretovi. „Omlouvám se, drahý Frete. Neměla jsem tě s sebou brát.“

Fret prostě pokrčil rameny. Sáhl si do hávu a vytáhl malé, ale silné stříbrné kladivo. Holubice se při tom pohledu usmála a napadlo ji, jak zvláštně vypadá kladivo v trpaslíkových měkkých rukách, které byly spíše zvyklé držet brk.

# # #

Drizzt s Guenhwyvar se plížili za skupinou kamenných obrů, která se blížila k uvězněné výpravě zleva. Drizzt byl odhodlaný lidem pomoci, ale netušil, co zmůže proti čtyřem ozbrojeným obrům. Přesto doufal, že spolu s Guenhwyvar skupinku obrů nějak rozptýlí, aby mohla výprava uniknout.

Na opačné straně se údolí rozšiřovalo a Drizzt si uvědomil, že obři, kteří výpravu obcházeli z opačné strany, se pravděpodobně ocitli mimo dosah kamenů.

„Pojď, přítelkyně,“ zašeptal Drizzt panterovi, tasil scimitar a začal šplhat po ulámaném, ostrém kamení dolů. Ale o chvíli později, když si Drizzt všiml, jak vypadá území kousek před obry, popadl Guenhwyvar za kůži na zátylku a pobídl zpět nahoru na hřeben.

Na tomto místě byla skála popraskaná a ostrá, ale pevná. Ale kousek dál zasypaly prudký svah velké balvany a stovky volných kamínků. Drizzt se sice v horách moc nevyznal, ale i on pochopil, že se uvolněné kamení může kdykoli sesunout.

Drow s kočkou si pospíšili nahoru nad skupinu obrů. Obři už byli skoro na místě a někteří už začali po uvězněné výpravě metat kameny. Drizzt sešplhal dolů k velkému balvanu, opřel se o něj, zatlačil a uvedl ho do pohybu. Guenhwyvařina taktika byla přímočařejší. Panter se rozběhl dolů ze svahu, velkými skoky uvolňoval kameny, skákal na balvany a odrážel se od nich, jakmile se daly do pohybu.

Balvany se valily a padaly. Menší kameny se kutálely a nabývaly na rychlosti. Drizzt, který se zcela oddal úkolu, běžel lavinou, házel kamení a strkal do balvanů cokoli, jen aby lavinu zrychlil. Brzy se pohnula i země pod Drizztovýma nohama a kus hory začal klouzat dolů.

Guenhwyvar běžela v čele laviny jako maják, který věštil obrům zkázu. Panter přeskočil, ale oni si ho sotva všimli, protože do nich v tu chvíli narazily tuny kamení.

Drizzt věděl, že je v průšvihu. Nebyl tak rychlý jako Guenhwyvar, takže neexistovala šance, že by před lavinou utekl nebo alespoň uhnul do strany. Proto seskočil z malé římsy a použil levitační kouzlo.

Ze všech sil se snažil soustředit. Kouzlo už dvakrát zklamalo a věděl, že jestli ho teď neudrží, jestli spadne do záplavy kamení, zemře.

Přes veškeré odhodlání Drizzt cítil, jak je stále těžší a těžší. Marně máchal rukama a snažil se načerpat z těla drowí magii, ale přesto padal.

# # #

„Můžou nás zasáhnout jenom ti vpředu!“ vykřikl Roddy, když zprava přilétl balvan a neškodně dopadl kus od nich. „Ti vpravo jsou moc daleko a ti vlevo…!“

Holubice se zadívala na houstnoucí oblak prachu po levém boku. Dlouze a upřeně se zahleděla na lavinu kamení a na něco, co vypadalo jako černě oblečená elfská postava. Když pohlédla zpět na Gabriela, poznala, že drowa taky viděl.

„Musíme jít. Hned,“ zavolala na elfa.

Kellindil kývl a obrátil se ke straně balvanu, za nímž se ukrýval. Natáhl tětivu.

„Rychle,“ dodal Gabriel. „Než se ti vpravo dostanou na dostřel.“

Kellindil jednou, dvakrát vystřelil. Obr vpředu zavyl bolestí.

„Zůstaň tu s Dardem,“ požádala Holubice Freta, pak spolu s Gabrielem a Roddym, který držel psa pevně na vodítku, vyrazila z úkrytu a rozběhla se k obrům vpředu. Uskakovali za balvany a pobíhali sem a tam, aby obři nemohli předvídat jejich směr. A Kellindil po celou dobu střílel, takže se obři spíše schovávali, než házeli kamení.

Nižší horské svahy tvořila skaliska s hlubokými kaňony, které sice poskytovaly ochranu, ale zároveň trojici bojovníků rozdělily. Obry už neviděli, ale znali zhruba směr, takže si vybrali tu nejlepší možnou cestu.

Roddy oběhl ostrou zatáčku mezi dvěma skalnatými stěnami a narazil na jednoho z obrů. Zálesák ihned pustil psa z vodítka. Zlé zvíře beze strachu zaútočilo, vyskočilo vysoko do vzduchu, ale sotva dosáhlo dvacetistopému netvorovi do pasu.

Obra náhlý útok zaskočil, proto upustil velký kyj a popadl letícího psa. Byl by ho rozmáčkl jako štěnici, ale Roddy mu v tu chvíli zasekl sekyru Krvotoka vší silou do stehna. Obr zavrávoral, Roddyho pes se osvobodil, vyšplhal po obrovi, drásal ho a chňapal mu po obličeji a po hrdle. A Roddy zatím na zemi sekal a sekal, jako by chtěl podetnout strom.

# # #

Drizzt se napůl vznášel nad lavinou, napůl se jí nechával unášet. Viděl, jak se jeden z obrů vyhrabal z kamení, ale už na něj čekala Guenhwyvar. Obr byl zraněný a omámený, a tak snadno padl k zemi.

Drizzt neměl čas radovat se z toho, že zoufalý plán uspěl. Levitační kouzlo ještě stále trochu fungovalo a udržovalo ho natolik lehkým, že mohl dolů po lavině utíkat. Ale i přesto do něj naráželo kamení a prach ho dusil a pálil v citlivých očích. Byl skoro slepý, ale podařilo se mu zahlédnout výstupek, který by mu mohl poskytnout alespoň nějakou ochranu. Ale aby se k němu dostal, musel by uvolnit levitační kouzlo a odplazit se k němu.

Drizzta zasáhl další kámen a málem ho obrátil ve vzduchu. Cítil, že kouzlo selhává, a věděl, že bude mít jen jeden pokus. Vzchopil se, uvolnil kouzlo a tvrdě dopadl.

Kutálel se a padal, ale nakonec se vyškrábal na nohy a utíkal. Odražený kámen ho zasáhl do kolena zraněné nohy a strhl ho k zemi. Drizzt se opět kutálel a dělal vše, co bylo v jeho silách, aby se dostal do bezpečí výstupku.

Ale setrvačností se zastavil příliš rychle. Postavil se a chtěl zbývající kus doběhnout, ale zraněná noha se pod ním podlomila a Drizzt klesl zpátky na zem. Zůstal na otevřeném prostranství, odhalený.

Dostal ránu do zad a byl přesvědčený, že je mrtvý. O chvíli později si uvědomil, že se mu přece jen podařilo dostat za výstupek a že je napůl pohřbený, ale ne pod kameny nebo hlínou.

Guenhwyvar pána zalehla a chránila ho před kamením, dokud se lavina nezastavila.

# # #

Skaliska přešla do rovnějšího území a Holubice s Gabrielem opět uviděli jeden druhého. Přímo před sebou, za asi tucet stop vysokou a padesát stop dlouhou stěnou z volně naskládaných kamenů, zahlédli pohyb.

Nahoře na zdi se objevil obr. Řval vzteky a nad hlavou držel balvan. Netvorovi trčelo z hrudi a z hrdla několik šípů, ale vypadalo to, že ho to vůbec nezajímá.

Ale další Kellindilův šíp určitě upoutal obrovu pozornost, protože se mu zabodl do lokte. Obr zavyl a popadl se za paži. Zjevně však zapomněl, že v rukou drží kámen, a balvan mu tak zaduněl o hlavu. Obr zůstal nehybně a omámeně stát a další dva šípy ho zasáhly přímo do obličeje. Zapotácel se a pak spadl do prachu.

Holubice a Gabriel si vyměnili rychlé úsměvy, protože oba ocenili dovednosti elfského lučištníka, pak pokračovali v útoku a každý se hnal k jednomu konci zdi.

Přímo za rohem zastihla Holubice jednoho z obrů naprosto nepřipraveného. Netvor sáhl po kyji, ale Holubice ho předběhla a usekla mu mečem paži. Kamenní obři byli mocní protivníci, kteří dokázali pěstmi zarazit nepřítele do země, a jejich kůže byla skoro stejně tvrdá jako kámen, který jim dal jméno. Ale obr byl zraněný, překvapený a nedržel v ruce kyj, takže se zkušené hraničářce nedokázal vyrovnat. Vyskočila na vrchol zdi, čímž se ocitla obrovi tváří v tvář, a rychle se pustila mečem do práce.

Dvěma bodnutími obra oslepila a seknutím mu podřízla hrdlo, takže vypadal, jako by se usmíval. Pak Holubice přešla do obrany a obratně odrážela poslední zoufalé útoky umírajícího netvora.

Gabriel neměl takové štěstí jako jeho společnice. Zbývající obr nebyl nikde poblíž konce zdi. Gabriel sice netvora překvapil, ale obr měl dost času, aby zareagoval. A také držel v ruce kámen.

Gabriel stačil zvednout meč, aby kámen odrazil, a to mu zachránilo život. Balvan mu však vyrazil meč z ruky a povalil ho na zem. Gabriel byl zkušený veterán mnoha bitev a přežil tak dlouho proto, že věděl, kdy ustoupit. I přes bolest se přinutil soustředit, vyškrábal se na nohy a rozběhl se pryč kolem zdi.

Obr se s kyjem v pravé ruce vrhl za ním. Sotva oběhl roh, zasáhl ho šíp, ale netvor ho smetl jako pouhou nepříjemnost a hnal se za bojovníkem.

Gabriel se brzy dostal do úzkých. Pokusil se dostat zpět ke skaliskům, ale obr ho uvěznil ve slepém kaňonu plném balvanů. Gabriel tasil dýku a proklel svoji smůlu.

Holubice se zatím zbavila protivníka a rychle oběhla zeď. Ihned Gabriela s obrem zahlédla.

Gabriel hraničářku také uviděl, ale jen téměř omluvně pokrčil rameny, protože věděl, že se k němu Holubice nedostane včas, aby ho zachránila.

Vrčící obr postoupil o krok vpřed a rozmáchl se, aby drzého človíčka zabil. Najednou se však ozvalo ostré prasknutí a netvor se zastavil. Na okamžik zatěkal očima, pak padl Gabrielovi mrtvý k nohám.

Gabriel se zadíval na vrchol skalnaté stěny a málem se hlasitě rozesmál.

Fretovo kladivo nebyla velká zbraň, její hlava měla jen dva palce v průměru, ale byla to pevná věcička a on ji jediným mocným úderem zarazil kamennému obrovi do hlavy.

Holubice se zmateně přiblížila a schovala meč do pochvy.

Jejich užaslé výrazy Freta nepobavily.

„Jsem přece trpaslík, ne?“ vyhrkl a založil si paže na hrudi. Ale tím se potřísněným kladivem dotkl hávu a jeho podráždění potlačila panika. Olízl si silné prsty, utřel jimi odpornou skvrnu a na hmotu na své ruce se zadíval s ještě větší hrůzou.

Holubice a Gabriel se hlasitě rozesmáli.

„Zaplatíte mi novou tuniku!“ vztekal se Fret na Holubici. „Já na to rozhodně nezapomenu!“

Z pobaveného uvolnění je však vytrhl výkřik. Když čtyři zbývající obři uviděli, že jednu skupinu jejich společníků pohřbila lavina a druhé se tak umně zbavili lidé, ztratili o léčku zájem a vzali nohy na ramena.

A Roddy McGristl se psem vyrazil za nimi.

# # #

Dunění laviny a panteřím drápům unikl jediný obr. Nyní divoce pobíhal po svahu a snažil se vyšplhat na vrchol.

Drizzt za ním rychle vyslal Guenhwyvar, pak si našel větev, kterou mohl použít jako hůl, a vyškrábal se na nohy. Byl zhmožděný, zaprášený a stále si léčil zranění z bitvy s barghestem, k nimž se nyní

připojil další tucet nových. Vydal se pomalu pryč, ale jeho pozornost upoutal pohyb pod svahem. Obrátil se k elfovi a zadíval se na šíp, který Kellindil vložil do luku.

Drizzt se rozhlédl, ale neměl se kam schovat. Mohl mezi sebe a elfa vyčarovat kouli temnoty, ale uvědomil si, že elf je zkušený lučištník, a jakmile jednou zamíří zasáhne cíl bez ohledu na překážky. Drizzt se napřímil, pomalu se otočil k elfovi a hrdě a zpříma se na něj zadíval.

Kellindil povolil tětivu a vytáhl z ní šíp. Také si všiml tmavě oblečené postavy, která se vznášela nad lavinou.

„Ostatní jsou s Dardem," řekla Holubice, která v tu chvíli k elfovi dorazila, „a McGristle honí…"

Kellindil neodpověděl ani na hraničářku nepohlédl. Krátce kývl a upozornil tak Holubici na temného elfa, který opět začal šplhat vzhůru do kopce.

„Nech ho jít," řekla Holubice. „Nikdy nebyl naším nepřítelem."

„Bojím se nechat jít temného elfa," přiznal Kellindil.

„To já taky," odvětila Holubice, „ale víc se bojím toho, co by se stalo, kdyby ho našel McGristl."

„Vrátíme se do Maldobaru a zbavíme se toho chlapa," navrhl Kellindil, „pak se s ostatními vrátíme do Sundabaru na vaši schůzku. Tady v horách žijí elfové, společně na našeho temného přítele dohlédneme a postaráme se o to, aby nikomu neublížil."

„Dobrá," řekla Holubice. Odvrátila se a vyrazila pryč a Kellindil, který už další pobízení nepotřeboval, se vydal za ní.

Zastavil se však a naposledy se otočil. Sáhl do brašny, vytáhl z ní čutoru a položil ji na zem. Pak si vzpomněl ještě na něco, sáhl za opasek a hodil na zem vedle čutory nějaký předmět. Teprve pak se spokojeně otočil a následoval hraničářku.

# # #

Ve chvíli, kdy se McGristl vrátil z divokého, marného honu, Holubice a ostatní už se sbalili a připravili se vyrazit na cestu. „Jdem za drowem," prohlásil Roddy. „Má náskok, ale rychle ho doženem."

„Drow je pryč,“ řekla Holubice ostře. „Už ho nebudeme dál pronásledovat.“ Roddyho tvář se stáhla nevírou. Vypadal, jako by měl každou chvíli vybuchnout.

„Dard si nutně potřebuje odpočinout!“ zavrčela Holubice a tentokrát nemínila ustoupit. „Kellindilovi už skoro došly šípy a nám zásoby.“

„Já na Bodlákovy tak snadno nezapomenu!“ prohlásil Roddy.

„To ani drow,“ ozval se Kellindil.

„Bodlákovi už byli pomstěni,“ dodala Holubice, „a vy to víte, McGristle. Drow je nezabil, ale zbavil se jejich vrahů!“

Roddy zavrčel a odvrátil se. Byl zkušený lovec odměn a v pátrání se vyznal. Samozřejmě už dávno odhalil pravdu, ale nedokázal zapomenout na své jizvy a ztrátu ucha – a na velké peníze, které by za drowovu hlavu dostal.

Holubice očekávala a chápala jeho nevyslovené námitky. „Až se obyvatelé Maldobaru dozví pravdu o masakru, ztratí o drowovu hlavu zájem,“ řekla, „a ani za ni nebudou ochotní zaplatit.“

Roddy se na ni vztekle zadíval, ale nedokázal popřít logiku jejích slov. Když se Holubičina výprava vydala zpět do Maldobaru, Roddy McGristl šel také.

# # #

Později toho dne sešel Drizzt dolů z hor a pokusil se zjistit, kam jeho pronásledovatelé odešli. Našel Kellindilovu čutoru a zdráhavě k ní přistoupil, ale když spatřil předmět vedle ní, malinkou dýku, kterou sebral skřítkovi a kterou použil k tomu, aby elfovi při prvním setkání přeřízl tětivu, uvolnil se.

Tekutina v čutoře sladce voněla a drow, který měl hrdlo vysušené prachem, se rád a zhluboka napil. Drizzta zabrnělo a zastudilo celé tělo a hned se cítil osvěžený a plný života. Během posledních několika dní skoro nejedl, ale síla, která z jeho křehkého těla vyprchala, se mu nyní vrátila, jako by něco v jeho nitru vybuchlo. Zraněná noha mu na okamžik otupěla a Drizzt cítil, jak také sílí.

Drizzta ovládla závrať, odvrávoral do stínu nedalekého balvanu a sedl si, aby si odpočinul

Když se probudil, nebe bylo tmavé a plné hvězd a on se cítil mnohem lépe. Dokonce i noha, kterou mu lavina tak ošklivě pochroumala, opět unesla jeho váhu. Drizzt věděl, kdo tady pro něj čutoru a dýku zanechal, a když poznal, že tekutina v čutoře léčí, cítil se ještě více zmatený a nerozhodný.

ČÁST TŘETÍ

MONTOLIO

Na světě žijí různí lidé, ale neexistuje nic, co by jim bylo více vzdálené a zároveň bližší a více je ovládalo než představa boha. Má vlastní zkušenost s těmito nadpřirozenými tvory je velmi omezená, protože v drowí domovině existuje jen jediný bůh, a to zlá Pavoučí královna Lloth.

A protože jsem na vlastní oči viděl, jaké zvrhlosti Lloth páchá, nebyl jsem připraven přijmout jakéhokoli boha, který diktuje, jak se má společnost chovat a co si má myslet. Copak morálka není vnitřní silou? A pokud je, mají být její zásady přikázány, nebo mají vycházet z cítění každého z nás?

A pak jsou tady sami bohové: Jsou tyto bytosti skutečnými tvory, nebo jen manifestací společné víry? Jsou temní elfové zlí, protože se řídí příkazy Pavoučí královny, nebo je Lloth výsledkem přirozeně zlé podstaty drowů?

A když se barbaři Planiny ledového větru ženou přes tundru do války a křičí jméno boha války Tempa, řídí se Tempovými zásadami, nebo je Tempus jen idealizovanou manifestací jejich vlastních činů?

Uvědomil jsem si, že na to nedokážu odpovědět nejen já, nýbrž ani nikdo jiný, i když nahlas tvrdí něco jiného – především pak kněží jednotlivých bohů. Naneštěstí pro kazatele je výběr boha osobním rozhodnutím, které musí odpovídat zásadám hluboko v duši každého z nás. Misionář může ovládnout nebo oklamat rádoby věřící, ale žádná rozumně uvažující bytost nebude následovat příkazy božského tvora, pokud se protiví jejímu přesvědčení. Já, Drizzt Do'Urden, ani můj otec Zaknafein bychom se nikdy nemohli stát stoupenci Pavoučí královny. A Wulfgar z Planiny ledového větru, s nímž jsem se v pozdějších letech spřátelil, sice stále křičí jméno boha války, ale přináší této

bytosti potěšení jen ve chvílích, kdy se ohání velkým válečným kladivem.

V Říších žije mnoho různých bohů – nebo možná jen jedna jediná bytost, kterou každý nazývá jinak.

Nevím, jak to doopravdy je, a ani mě to nezajímá.

Drizzt Do'Urden

11

ZIMA

Drizzt putoval vysokými horskými masivy po mnoho dní a snažil se dostat co nejdále od farmářské vesnice a také od ošklivých vzpomínek. Pro útěk se nerozhodl vědomě. Kdyby byl Drizzt víc při smyslech, pochopil by, že elfovy milosrdné dary, lektvar a dýka, mohly v budoucnu vést k něčemu víc.

Ale drow se nedokázal tak snadno zbavit vzpomínek na Maldobar a tíživého břemene viny. Farmářská vesnice se pro něj stala jen další zastávkou na cestě za novým domovem a Drizzt začínal pomalu věřit, že jeho pátrání je marné. Přemýšlel, jak se může vůbec odvážit přiblížit k další vesnici, na kterou narazí. Teď už moc dobře věděl, k jaké tragédii může dojít. Nenapadlo ho, že přítomnost barghestů mohla být něčím neobvyklým a kdyby jich nebylo, mohlo setkání s lidmi dopadnout úplně jinak.

V tuto chvíli se všechny Drizztovy myšlenky soustředily na jediné slovo, které se mu donekonečna rozléhalo v hlavě a probodávalo mu srdce: „Drizzit.“

Stezka Drizzta nakonec zavedla do širokého horského průsmyku a do rokliny se strmými skalními stěnami, kterou naplňovala mlha stoupající z burácející řeky. Vzduch neustále chladl, čemuž Drizzt nerozuměl, a vlhký opar proto připadal drowovi velmi příjemný. Sešplhal dolů po kamenitém srázu, což mu zabralo větší část dne, a našel břeh vířící řeky.

I v Temných říších narazil Drizzt na řeky, ale žádná se nemohla vyrovnat této. Rauvina se řítila přes kameny a vystřikovala vodu vysoko do vzduchu. Obtékala velké balvany, pěnila přes pole oblázků a zničehonic padala z útesů pětkrát vyšších než drow. Drizzta řeka a její burácení okouzlily, ale hlavně pochopil, že by toto místo mohl využít jako útočiště. Koryto řeky obklopovaly malé zátočiny a klidná jezírka, která se bránila tahu hlavního toku. V nich se shlukovaly ryby, aby si odpočinuly po namáhavém boji se silným proudem.

Při tom pohledu Drizztovi zakručelo v břiše. Klekl si vedle jednoho z jezírek, zvedl ruku a připravil se. Trvalo mu dlouho, než pochopil, jak se světlo ve vodě láme, ale byl rychlý a dost chytrý na to, aby se naučil, co má dělat. Drizzt znenadání vrazil ruku do vody a pevně popadl asi stopu dlouhého pstruha.

Drizzt vyhodil rybu na břeh, nechal ji plácat na kamenech a brzy ulovil další. Tu noc se dobře nají, poprvé od chvíle, kdy uprchl z oblasti kolem farmářské vesnice, a má dost čisté a studené vody na to, aby utišil žízeň.

Ti, kdo se v okolí vyznali, nazývali toto místo Průsmykem mrtvého orka. Jednalo se však o poněkud zavádějící pojmenování. Ve skalnatém údolí sice opravdu zemřely v nespočetných bitvách s lidmi stovky orků, ale další tisíce jich tady stále žily, ukrývaly se v horských jeskyních a čekaly, až budou moct zaútočit na vetřelce. Zavítalo sem jen málo lidí, protože ostatní se průsmyku moudře vyhnuli.

Ale naivnímu Drizztovi připadala roklina s velkými zásobami jídla, vody a příjemnou mlhou, která potlačovala překvapivý chlad vzduchu, jako dokonalé útočiště.

Drow trávil dny tím, že se krčil v bezpečí stínů balvanů a malých jeskyní a ven vycházel a rybařil raději jen v noci. Návrat k nočnímu životu nepovažoval za návrat k tomu, čím býval dřív. Když opustil Temné říše, byl odhodlaný žít mezi tvory na povrchu jako jeden z nich, proto zacházel do krajností, aby se přizpůsobil slunečnímu světlu. Přišel však o iluze. Nyní se rozhodl žít v noci, protože ho citlivé oči méně bolely a také proto, že čím méně bude vystavovat scimitar slunci, tím déle si udrží zbytky drowí magie.

Ale Drizztovi netrvalo dlouho, aby si uvědomil, proč tvorové na povrchu dávají přednost dennímu světlu. Teplé sluneční paprsky dělaly studený vzduch snesitelným. Za nocí se však Drizzt často musel ukrývat před řezavým větrem, který dul z útesů zamlžené rokliny. Do severních oblastí se rychle blížila zima, ale drow vyrostl v Temných říších, které roční období neznají, proto to nevěděl.

Za jedné takové noci, kdy severák dul tak krutě, že drowovi naprosto zkřehly ruce, došel Drizzt k důležitému poznání. I když seděl schovaný pod nízkým převisem a Guenhwyvar se kolem něj stočila do klubíčka, bolest v jeho údech sílila. Úsvit byl stále v nedohlednu a Drizzt se vážně obával, zda se dožije svítání.

„Příliš zima, Guenhwyvar," vykoktal přes jektající zuby. „Příliš zima."

Protáhl si svaly a snažil se pohybovat, aby si obnovil krevní oběh. Pak se připravil mentálně, vzpomínal na časy, kdy mu bylo teplo, snažil se potlačit zoufalství a přimět tělo, aby na zimu zapomnělo. V mysli mu jasně vyvstala vzpomínka na kuchyně v menzoberranzanské Akademii. V Temných říších bylo neustále teplo, proto Drizzta nikdy ani nenapadlo považovat oheň za zdroj tepla. Drizzt vždy používal oheň jen k vaření, jako zdroj světla nebo jako zbraň. Nyní se stal pro drowa ještě důležitějším. Vítr byl stále studenější a studenější a Drizzt si ke své hrůze uvědomil, že jen teplo ohně ho udrží naživu.

Rozhlédl se po dříví na podpal. V Temných říších spaloval nohy hub, ale na povrchu tak velké houby nerostly. Ale byly zde jiné rostliny, stromy, které dorůstaly větších velikostí než podzemní houby.

„Přines mi… hůl," vykoktal Drizzt, protože neznal slova jako strom nebo dřevo. Panter se na něj zvědavě zadíval.

„Oheň," žadonil Drizzt. Pokusil se vstát, ale nohy a chodidla už měl úplně prokřehlé.

Panter konečně pochopil. Guenhwyvar zavrčela a vyrazila do noci. Velká kočka málem zakopla o hromadu větví, kterou někdo, Guenhwyvar netušila kdo, nechal přímo před vchodem do jeskyně. Drizzt bojoval o holé přežití, proto ho koččin náhlý návrat vůbec nezarazil.

Drizzt dlouhé minuty škrtal dýkou o kámen a marně se snažil zažehnout oheň. Nakonec pochopil, že vítr brání tomu, aby se dříví vzňalo, proto se přesunul do závětří. Nohy ho bolely a sliny mu mrzly na rtech a na bradě.

Suché dříví nakonec přece jen vzplálo. Drizzt malinký ohýnek opatrně rozdmýchával a chránil ho dlaněmi, aby ho vítr nesfoukl.

# # #

„Oheň," řekl elf společníkovi.

Kellindil vážně kývl, stále si nebyl jist, jestli udělal dobře, když drowovi pomohl. Zatímco Holubice s ostatními vyrazila do Sundabaru, Kellindil se z Maldobaru vrátil do hor a setkal se s malou elfskou rodinou, se svými příbuznými, kteří žili nedaleko Průsmyku mrtvého orka. S jejich pomocí drowa snadno našel a několik desetidnů ho pak zvědavě pozoroval.

Drizzt nikomu neškodil, pochybnosti ostražitého elfa přesto nerozptýlil. Drizzt byl koneckonců drow, měl tmavou kůži a legendy tvrdily, že také temnou duši.

Přesto Kellindil vydechl úlevou, když v dálce zahlédl zář plamenů. Drow nezmrzne. Kellindil totiž věřil, že tento drow si podobný osud nezaslouží.

# # #

Později v noci Drizzt pojedl, opřel se o Guenhwyvar, která se s ním ráda podělila o tělesné teplo, a zadíval se na hvězdy, které se ve studeném vzduchu jasně třpytily. „Vzpomínáš si na Menzoberranzan?" zeptal se pantera. „Na naše první setkání?"

Pokud mu Guenhwyvar rozuměla, nedala to nijak najevo. Guenhwyvar zívla, přitulila se blíž k Drizztovi a položila si hlavu mezi natažené pracky.

Drizzt se usmál a drsně ji podrbal za uchem. Setkal se s Guenhwyvar v Čarodějci, v kouzelnické škole Akademie. Pantera tehdy vlastnil Masoj Hun'ett, jediný drow, kterého kdy Drizzt zabil. Drizzt se o tom snažil v tuto chvíli nepřemýšlet. Oheň jasně hořel a

zahříval mu prsty u nohou, proto tuto noc nechtěl uvažovat o ničem nepříjemném. Přestože se Drizzt musel v rodném městě vypořádat s mnoha hrůzami, některé věci mu přinášely potěšení a také se tam naučil spoustu užitečných lekcí. Dokonce i Masoj ho naučil věci, které mu nyní pomáhaly víc, než by věřil. Drizzt se zadíval do plamenů a uvědomil si, že kdyby se nestal Masojovým učedníkem a nemusel mu zapalovat svíčky, ani by nevěděl, jak oheň rozdělat. Nemohl popřít, že ho tato dovednost zachránila před umrznutím.

Ale jak o tom Drizzt dál přemýšlel, jeho úsměv se vytratil. Pár měsíců po této užitečné lekci byl nucen Masoje zabít.

Drizzt ulehl a povzdychl si. Nehrozilo mu žádné nebezpečí ani ho nemátla přítomnost jiných osob, takže možná žil tím nejprostším životem, ale přesto ho tížilo, jak složitý jeho život zároveň je.

Z rozjímání ho o chvíli později vytrhl velký pták, sova s rohy připomínajícím chomáčkovitým peřím na kulaté hlavě, která mu zničehonic proletěla nad hlavou. Drizzt se zasmál vlastní neschopnosti uvolnit se. Trvalo mu sotva vteřinu, než poznal, že pták nepředstavuje žádnou hrozbu, přesto však stačil vyskočit na nohy a tasit scimitar a dýku. Guenhwyvar na ptáka také zareagovala, ale docela jiným způsobem. Jakmile Drizzt vstal a uhnul stranou, panter se překulil blíž k ohni, líně se protáhl a zívl.

# # #

Sova se vznášela na neviditelných poryvech větru, mířila ven z údolí a ke skalnaté stěně naproti té, po níž Drizzt původně sešplhal dolů. Pták rychle prolétl nocí a zamířil do hustého jehličnatého háje, který rostl na úbočí hory, a usadil se na mostě z provazů a dřeva, jenž spojoval koruny tří vysokých stromů. Pták si chvíli upravoval pírka, pak zazvonil na stříbrný zvoneček, který byl na mostě právě pro takové příležitosti umístěn.

O chvíli později pták zazvonil znovu.

„Už jdu,“ ozval se hlas zespodu. „Trpělivost, Houkáčku. Slepec se pohybuje vlastní rychlostí!“ Zdálo se, že pták chápe, ale hra ho baví, proto znovu zazvonil.

Na mostě se objevil obrovský muž s naježeným šedým vousem a bílýma očima. Vydal se k ptákovi. Montolio kdysi býval slavným hraničářem, ale rozhodl se strávit poslední roky života v osamění v horách, obklopen tvory, které nejvíce miloval (a lidi, elfy, trpaslíky ani žádný jiný inteligentní národ mezi ně nepočítal). Montolio byl sice velmi starý, ale stále měl vysokou, vzpřímenou postavu, i když si na něm léta vybrala svoji daň a zkroutila mu jednu ruku tak, že se podobala drápu ptáka, k němuž se nyní blížil.

„Trpělivost, Houkáčku," mumlal pořád dokola. Kdokoli, kdo by pozoroval, jak hbitě kráčí po poněkud zrádném mostě, by nevěřil, že je slepý, a ti, kdo Montolia znali, by ho tak rozhodně nepopsali. Spíše by řekli, že mu nefungují oči, ale rychle by dodali, že je ani nepotřebuje. Starý hraničář byl tak obratný a světaznalý a měl tolik zvířecích přátel, že „viděl" ze světa víc než mnozí z těch, kterým oči fungovaly.

Montolio natáhl paži a velká sova na ni vyskočila a opatrně se usadila na mužově těžkém koženém rukávě.

„Viděl jsi drowa?" zeptal se Montolio.

Sova odpověděla zahoukáním, pak začala křičet a hulákat a Montolio bedlivě naslouchal a zvažoval každou podrobnost. Za pomoci přátel, a obzvláště upovídané sovy hraničář drowa už několik dní sledoval, protože byl zvědavý, proč se temný elf do údolí zatoulal. Montolio zpočátku předpokládal, že drow má něco společného s Graulem, vůdcem místních orků, ale postupem času začal tušit něco jiného.

„To je dobré znamení," řekl Montolio, když ho sova ujistila, že se drow ještě nesetkal s žádným z orckých kmenů. Graul byl dost zlý i bez tak mocných spojenců, jakými byli temní elfové!

Ale hraničář přesto nedokázal pochopit, proč drowa nevyhledali sami orci. Možná si ho ještě nevšimli. Drow se snažil přitáhnout co nejméně pozornosti. Až do dnešní noci nezapaloval oheň a vycházel jen po setmění. Když se však Montolio zamyslel, uvědomil si, že je pravděpodobnější, že orci drowa viděli, ale ještě nenašli odvahu se s ním sejít.

Tato záležitost byla pro hraničáře v každém případě během rutinní přípravy na zimu vítaným rozptýlením. Nebál se drowa.

Montolio se už bál jen máločeho. A pokud drow a orci nebyli spojenci, výsledná bitva by mohla být zajímavá.

„Klidně běž," řekl hraničář, aby rozzlobenou sovu uklidnil. „Běž si ulovit nějakou myš!" Sova ihned vzlétla, zakroužila pod mostem, pak nad mostem a zamířila do noci.

„Jenom nesežer žádnou z těch, které pro mě sledují drowa!" zavolal Montolio. Zasmál se, potřásl divokou hřívou a zamířil k žebříku na konci mostu. Přísahal si, že si brzy připne meč a půjde zjistit, co tu temný elf dělá.

Starý hraničář už složil spoustu takových přísah.

# # #

Podzimní větry rychle ustoupily před útokem zimy. Drizzt brzy pochopil, co to znamená, když se na nebi objeví šedá mračna, ale když tentokrát začaly z nebe místo deště chumelit sněhové vločky, dokonale užasl. Všiml si bílých vrcholků hor, ale nikdy se nevydal tak vysoko, aby si je prohlédl, a prostě předpokládal, že se jedná o zvláštní zabarvení kamene. Nyní Drizzt sledoval, jak údolí zasypávají bílé vločky. V burácející vodě mizely, ale na kamenech ulpívaly.

Sníh se začal hromadit a mraky visely na nebi ještě níž. Drizzt si uvědomil něco strašlivého a rychle přivolal Guenhwyvar.

„Musíme si najít lepší úkryt," vysvětlil unavenému panterovi. Drizzt propustil Guenhwyvar do astrálního domova teprve včera. „A musíme si vytvořit zásobu dříví."

Na této straně řeky se ve skalní stěně nacházelo několik jeskyní. Drizzt našel jednu, která byla dost hluboká a temná a před fičícím větrem ji chránila kamenná římsa. Když vstoupil dovnitř, na okamžik se zastavil, aby se jeho oči po oslňujícím jasu sněhu přizpůsobily tmě.

Podlaha jeskyně nebyla rovná a strop byl nízký. Kolem ležely rozházené velké balvany a Drizzt si po straně všiml tmavšího stínu, který naznačoval druhou jeskyni. Odložil náruč větví a zamířil k ní, ale náhle se zastavil, protože s Guenhwyvar vycítil přítomnost někoho dalšího.

Drizzt tasil scimitar, připlížil se k balvanu a nahlédl za něj. Infračerveným viděním bez problému našel dalšího obyvatele jeskyně, zářící kouli tepla, která byla větší než drow. Drizzt ihned poznal, co je to za tvora, i když neznal jeho jméno. Častokrát ho z dálky sledoval, jak navzdory své mohutnosti obratně loví ryby v řece.

Ať se tvor jmenoval jakkoli, Drizzt neměl zájem s ním o jeskyni bojovat. Kolem se nacházely jiné jeskyně, které budou opuštěné.

Ale velký hnědý medvěd si zjevně myslel něco jiného. Pohnul se, postavil se na zadní, dunivě zařval a odhalil nebezpečné zuby a drápy.

Guenhwyvar, astrální duše pantera, medvěda znala, považovala ho za dávného nepřítele a moudře se mu vyhýbala. Ale statečný panter přesto skočil před Drizzta, odhodlán postavit se většímu protivníkovi, aby pán mohl uniknout.

„Ne, Guenhwyvar!“ rozkázal Drizzt, popadl kočku a postavil se před ni.

Medvěd byl další z Montoliových přátel. Nezaútočil, ale rovněž nemínil ustoupit, a nijak se mu nelíbilo, že ho vyrušili z dlouho očekávaného spánku.

Drizzt vycítil něco, co nedokázal vysvětlit – nebylo to přátelství, nýbrž pochopení medvědova postoje. Říkal si, že se chová pošetile, když zasunul scimitar zpět do pochvy, ale nedokázal popřít, co cítil, jako by na celou situaci pohlížel medvědovýma očima.

Drizzt opatrně přistoupil blíž, aby viděl zvíře celé. Medvěd vypadal skoro překvapeně. Pomalu spustil tlapy a jeho vrčící grimasa nabyla výrazu, který Drizztovi připomínal zvědavost.

Drizzt pomalu sáhl do brašny a vytáhl rybu, kterou si schovával k večeři. Hodil ji medvědovi, který ji očichal a bez žvýkání spolkl.

Dlouze se na sebe zahleděli, ale napětí pominulo. Medvěd říhl, stočil se do klubíčka a za chvíli už spokojeně chrápal.

Drizzt pohlédl na Guenhwyvar a bezmocně pokrčil rameny, protože netušil, jak se zvířetem komunikoval. Ale panter zjevně pochopil, že se stalo něco důležitého, protože přestal ježit srst.

Po zbytek času v jeskyni dbal Drizzt na to, aby se, kdykoli měl jídlo nazbyt, o ně se spícím medvědem podělil. Někdy, obzvláště

když mu Drizzt přinesl rybu, medvěd začichal a probudil se na tak dlouho, aby ji sežral. Ale povětšinou jídlo ignoroval, rytmicky chrápal a snil o medu, bobulích, medvědicích a dalších věcech, o nichž se medvědům zdá.

# # #

„Zabydlel se v jeskyni s Mrzoutem?“ vydechl Montolio, když se od Houkáčka dozvěděl, že drow a svárlivý medvěd žijí spolu. Kdyby Montolio nestál vedle stromu, kterého se zachytil, svalil by se na zem. Starý hraničář se omráčeně opřel o kmen, škrábal se ve strništi na tváři a tahal se za knír. Znal medvěda už několik let a nebyl si jistý, jestli by s ním chtěl bydlet. Mrzouta bylo velmi snadné rozčílit, jak mnozí Graulovi orci během let poznali.

„Mrzout je asi příliš unavený, než aby se s drowem hádal,“ řekl si Montolio, ale tušil, že se tu děje ještě něco jiného. Kdyby do jeskyně vstoupil ork nebo goblin, Mrzout by ho bez přemýšlení zabil. Ale drow s panterem s ním žili, udržovali oheň v přední jeskyni a Mrzout zatím spal spokojeně vzadu.

Montolio byl hraničář a znal mnoho jiných hraničářů, takže slyšel o podivnějších věcech. Ale až do této chvíle byl přesvědčený, že vrozená schopnost mentálně komunikovat s divokými zvířaty přísluší výlučně povrchovým elfům, skřítkům, pulčíkům, gnómům a lidem, kteří byli vycvičeni v tom, jak to v lese chodí.

„Odkud by mohl temný elf znát medvěda?“ zeptal se Montolio nahlas a dál se drbal ve vousech. Hraničáře napadly dvě možnosti. Buď měli drowové schopnosti, o nichž nic nevěděl, nebo se tento elf ostatním drowům vůbec nepodobal. A protože se elf choval už tak podivně, Montolio předpokládal, že druhá možnost je ta správná, rád by to však věděl jistě. Ale pátrání bude muset počkat. Napadl už první sníh a hraničář věděl, že druhý a třetí a mnoho dalších budou zakrátko následovat. A s příchodem sněhu se v horách kolem Průsmyku mrtvého orka pohnulo jen máloco.

# # #

Během následujících desetidnů byla Guenhwyvar Drizztovou spásou. V době, kdy panter obýval Materiální sféru, vycházel neustále ven do zmrzlého, hlubokého sněhu, lovil, a hlavně nosil zpátky dříví na životodárný oheň.

Ale drowovi bez domova se přesto nežilo snadno. Drizzt musel každý den scházet dolů k řece a rozbíjet led, který se vytvořil na jezírcích podél břehu, v nichž lovil. Nebyla to daleká cesta, ale sníh byl brzy hluboký a zrádný, často za ním sklouzával ze svahu a pohřbíval ho v ledovém objetí. Drizzt se několikrát vpotácel zpět do jeskyně s prokřehlýma rukama a nohama. Brzy se naučil, že musí přiložit do ohně, než odejde, protože po návratu neměl dost sil na to, aby uchopil dýku a kámen a vykřesal jiskru.

Ale i když měl Drizzt plné břicho a obklopovala ho zář ohně a Guenhwyvařina srst, stále mu byla zima a cítil se mizerně. Poprvé po mnoha desetidnech Drizzta napadlo, zda bylo rozumné Temné říše opustit, a jak jeho zoufalství sílilo, začal dokonce pochybovat o svém rozhodnutí odejít z Menzoberranzanu.

„Teď je ze mě ubožák bez domova," stěžoval si často v okamžicích sebelítosti, které přicházely stále častěji. „A určitě tady zemřu v chladu a sám."

Drizzt netušil, co se v podivném světě kolem něj děje. Vrátí se někdy teplo, které cítil, když poprvé vystoupil na povrch? Nebo to byla nějaká strašlivá kletba, kterou na něj uvrhli nepřátelé v Menzoberranzanu? Zmatek přivedl Drizzta k nepříjemnému dilematu. Má zůstat v jeskyni a pokusit se bouři (protože co jiného mohl tento studený čas být) přečkat? Nebo má říční údolí opustit a pokusit se najít teplejší oblast?

Odešel by a cesta horami by ho určitě zabila, kdyby si nevšiml dalšího úkazu, který s krutým počasím souvisel. Den se zkrátil a noc se prodloužila. Zmizí snad slunce docela a zahalí povrch věčná tma a chlad? Drizzt o tom vážně pochyboval, proto použil trochu písku a prázdnou čutoru, kterou si schoval do brašny, a začal období světla a tmy měřit.

Drizztovy naděje se však zmenšovaly, protože měření ukázalo, že slunce zapadá stále dřív, a spolu s tím se také prohlubovalo jeho

zoufalství. Jeho zdraví se také zhoršovalo. Vypadal uboze, byl vyzáblý a chvěl se. Ale pak si poprvé všiml změny k lepšímu, zimní rovnodennosti. Sotva tomu dokázal uvěřit, protože jeho měření nebylo zrovna přesné, ale po několika dnech nedokázal Drizzt popřít to, co mu přesýpající se písek prozradil.

Dny se prodlužovaly.

Drizztovi se vrátila naděje. Od chvíle, kdy poprvé ucítil studené vichry, předpokládal, že se na povrchu mění období. Než se k medvědovi nastěhoval, všiml si, že tvor se zhoršujícím se počasím rybaří stále pilněji, a nyní věřil, že chlad očekával a vytvářel si zásoby tuku, aby mohl studené období prospat.

Tato víra a měření denního světla Drizzta přesvědčily o tom, že zmrzlá bezútěšnost jednou skončí.

Ale rovnodennost nepřinesla žádnou okamžitou úlevu. Severák fičel ještě silněji a sníh se dál hromadil. Drizzt však získal zpět odhodlání a obyčejná zima nemohla nezdolného drowa porazit.

A pak se to stalo, jakoby přes noc. Sníh ustoupil, ledy na řece se pohnuly a vítr se obrátil a přinesl teplejší vzduch. Drizzta prostoupila naděje, oprostil se od žalu a viny, i když netušil jak. Drizzt nevěděl, jaké nutkání ho pobízí, neměl pro ně jméno a nechápal, o co jde. Jako všechny přirozené tvory povrchového světa ho totiž uchvátilo jaro.

Jednoho rána, Drizzt zrovna dojedl a chystal se ulehnout, se jeho spící spolubydlící probudil a vylezl z boční komnaty. Byl znatelně štíhlejší, ale stále impozantní. Drizzt loudajícího se medvěda bedlivě sledoval a přemýšlel, jestli má přivolat Guenhwyvar nebo tasit scimitar. Ale medvěd mu nevěnoval žádnou pozornost. Probelhal se kolem Drizzta, zastavil se, aby očichal a olízal kámen, který Drizzt použil jako talíř, a vypotácel se do teplého slunečního svitu. Ve vchodu do jeskyně se zastavil, zívl a mocně se protáhl. Drizzt pochopil, že medvědův zimní spánek skončil. Věděl také, že by se život s nebezpečným zvířetem stal brzy nepohodlným. Rozhodl se proto využít příznivějšího počasí, odejít a o jeskyni nebojovat.

Když se medvěd vrátil, byl Drizzt pryč, ale k jeho radosti mu zanechal poslední rybí svačinku. Drow se brzy usídlil v mělčí a méně chráněné jeskyni o několik set yardů níž v údolí.

12

POZNEJ SVÉHO NEPŘÍTELE

Zima odešla stejně rychle, jako se objevila. Sníh každý den ustupoval a jižní větry přinášely teplý vzduch. Drizzt brzy zapadl do příjemné rutiny. Největším problémem, se kterým se musel ve dne vypořádat, byly sluneční paprsky, které se odrážely od sněhu. Během prvních několika měsíců na povrchu se drow slunci snadno přizpůsobil, protože se pohyboval venku, a dokonce i bojoval ve dne. Ale sníh mu teď vrhal jasnou sluneční zář přímo do tváře, takže skoro nemohl vycházet.

Jeskyni opouštěl jen v noci a den přenechával medvědovi a ostatním tvorům. Drizzt si nedělal velké starosti. Věřil, že sníh brzy docela zmizí a on se tak bude moct vrátit k jednoduchému životu, kterým žil před příchodem zimy.

Jednou v noci se najezený a odpočinutý zahleděl ve svůdném, třpytivém svitu měsíce na protilehlou stranu údolí na opačné straně řeky.

„Co tam asi je?“ zašeptal si drow pro sebe. Řeka sice jarním táním zmohutněla, ale dříve té noci našel Drizzt způsob, jak ji překročit, a to po několika obrovských balvanech, které ležely těsně vedle sebe a vykukovaly nad zurčící vodu.

Noc byla teprve na svém počátku a měsíc ještě nevystoupal k zenitu. Drizzt zatoužil toulat se, prodchnul ho duch tak typický pro toto roční období, proto se rozhodl podívat se tam. Seběhl dolů k řece a lehce a hbitě ji po balvanech přeskákal. Pro člověka nebo orka

a stejně tak pro většinu národů světa by bylo velmi obtížné překročit řeku po mokrých, nepravidelně rozmístěných a často ohlazených kamenech, které byly tak zrádné, že by se o to možná nikdo ani nepokusil, ale pro mrštného drowa to byla docela snadná věc.

Když dorazil na opačný břeh, rozběhl se a bez přemýšlení přeskakoval a obíhal kameny a průrvy. Jak jinak by se choval, kdyby tušil, že se ocitl na území, které ovládal velký orcký vůdce Graul!

# # #

Orcká hlídka zahlédla poskakujícího drowa v půli cesty ke stěně rokle. Orci drowa občas zahlédli, když lovil u řeky. Graul se temných elfů bál, proto nohsledům rozkázal, aby se od drowa drželi dál, a doufal, že sníh vetřelce z údolí vyžene. Ale zima skončila, osamělý drow zůstával, a teď dokonce překročil řeku.

Když Graul obdržel hlášení, promnul si nervózně silné ruce. Velkého orka poněkud uklidnila víra, že drow je sám, že není součástí velké skupiny nájezdníků. Mohl to být zvěd nebo odpadlík. Graul si tím nebyl jist a důsledky, které z jednoho i z druhého vyplývaly, se mu nijak nelíbily. Pokud byl drow špeh, mohli se v údolí objevit další temní elfové, a pokud byl odpadlík, mohl by orky považovat za možné spojence.

Graul byl vůdcem už několik let, což bylo u velmi chaotických orků něco velmi neobvyklého. Velký ork přežil proto, že neriskoval, a stejnou taktiku se rozhodl zvolit i nyní. Temný elf ho mohl připravit o vůdcovství, po němž Graul tolik toužil. To Graul nemínil dopustit. Krátce poté vyrazily z temných děr dvě orcké hlídky s přesnými rozkazy drowa zabít.

# # #

Nad stěnou rokliny dul studený vítr a sníh tady byl hlubší, ale to Drizztovi nevadilo. Před ním se do dálky táhly velké jehličnaté lesy a horská údolí tak vypadala tmavě a lákavě a po dlouhé zimě, kterou Drizzt strávil zavřený v jeskyni, ho nyní zvala, aby je navštívil a prozkoumal.

Uběhl skoro míli, než si uvědomil, že ho pronásledují. Popravdě nikoho neviděl, možná zahlédl koutkem oka stín, ale instinkty válečníka Drizztovi prozradily, co se děje. Vyšplhal vzhůru po prudkém svahu nad hustý háj a rozběhl se k hřebeni. Když k němu dorazil, vklouzl za balvan a ohlédl se.

Ze stromů za ním vystoupilo sedm tmavých postav, šest bylo dvounohých, sedmý stín pak velký vlk, a opatrně a metodicky se vydalo po jeho stopě. Drizzt nedokázal z dálky rozeznat, o koho se jedná, ale tušil, že to jsou lidé. Rychle se rozhlédl a pátral, kudy by mohl utéct nebo kde by se mohl nejlépe bránit.

Drizzt si ani nevšiml, že drží v jedné ruce scimitar a v druhé dýku. Když si uvědomil, že tasil zbraně a že se pronásledovatelé nepříjemně blíží, zastavil se a zamyslel.

Mohl by si na ně počkat přímo tady a napadnout je v posledním zrádném úseku stoupání.

„Ne," zavrčel Drizzt a odmítl tu myšlenku, sotva ho napadla. Mohl by zaútočit a pravděpodobně by i zvítězil, ale jaké břemeno by si z boje odnesl? Drizzt netoužil bojovat, netoužil se s nimi ani setkat. Další vinu by už neunesl.

Uslyšel hrdelní hlasy pronásledovatelů, jejichž jazyk se podobal goblinštině. „Orci," pronesl Drizzt bezhlesně, když poznal řeč lidem podobných tvorů.

Ale ani to nezměnilo drowův názor. Drizzt orky nijak nemiloval, v Menzoberranzanu jich poznal víc než dost, ale zároveň neměl důvod ani ospravedlnění pro to, aby skupinu napadl. Obrátil se, zvolil si stezku a odběhl do noci.

Ale pronásledovatelé se nevzdávali a byli tak blízko, že se je Drizztovi nedařilo setřást. Poznal, že se dostal do potíží. Pokud měli orci nepřátelské úmysly, a podle jejich křiku a vrčení je skutečně měli, pak Drizzt propásl svoji výhodu. Měsíc už dávno zapadl a nebe začalo modrat úsvitem. Orci neměli sluneční světlo rádi, ale v oslepující záři slunce by Drizzt byl prakticky bezmocný.

Ale drow tvrdohlavě ignoroval místa vhodná pro boj, snažil se pronásledovatelům uniknout a zabočil zpět k údolí. Ale tady Drizzt udělal druhou chybu. Čekala tu totiž na něj druhá orcká hlídka,

kterou tentokrát nedoprovázel jen vlk, ale také mnohem větší kamenný obr.

Stezka, po které Drizzt utíkal, byla docela rovná, nalevo klesla prudce do údolí, napravo stoupala přes balvany strmě vzhůru. Drizzt věděl, že pronásledovatelé nebudou mít problém ho sledovat, protože jeho směr byl předurčen, ale spoléhal nyní na rychlost. Snažil se dostat zpátky do dobře bránitelné jeskyně dřív, než vyjde oslepující slunce.

Varovalo ho jen zavrčení. Zpoza kamenů nad ním vyběhl náhle obrovský vlk s naježenou srstí, kterému se říkalo worg, a odřízl mu cestu. Worg po něm skočil a chňapl mu po hlavě. Drizzt se sklonil, bleskurychle tasil scimitar, sekl a rozřízl vlkovi velkou tlamu. Worg těžce přistál za drowem a olizoval si vlastní stříkající krev.

Drizzt po něm znovu sekl a zabil ho, ale v tu chvíli se objevilo šest orků s oštěpy a kopími. Drizzt se dal znovu na útěk a přikrčil se, protože kolem prolétl kámen a odkutálel se dolů ze svahu.

Drizzt se bez přemýšlení zahalil do černé koule.

Čtyři orci vpředu do ní vběhli, aniž by si to uvědomili. Zbývající dva se zastavili, sevřeli pevně oštěpy a nervózně se rozhlédli. V kouli magické tmy vůbec nic neviděli, ale podle dunění kyjů, řinčení čepelí a divokých výkřiků se zdálo, jako by uvnitř bojovala celá armáda. A pak k nim ze tmy dolehl další zvuk, kočičí vrčení.

Dva orci ustoupili, ohlédli se přes rameno a přáli si, aby kamenný obr už konečně dorazil. Z černočerné tmy vyrazil napřed jeden, pak druhý ork a oba křičeli hrůzou. První proběhl kolem překvapených společníků, ale druhý to nestihl.

Guenhwyvar se na nešťastníka vrhla, strhla ho k zemi a rozsápala ho. Panter však sotva zpomalil. Skočil po jednom z čekajících orků, zrovna když se dal zběsile na útěk. Ostatní vně koule začali zakopávat a škrábat se pryč a Guenhwyvar, která zabila i druhého orka, se vrhla za nimi.

Drizzt vystoupil z koule na opačné straně nezraněný, ale ze scimitaru a z dýky mu kapala orcká krev. Cestu mu zastoupil velikánský obr se širokými rameny a nohama silnýma jako kmeny stromů. Drizzt nezaváhal. Vyskočil na balvan a vrhl se na obra.

Jeho mrštnost a rychlost obra překvapily. Netvor nestačil zvednout kyj ani paži v obraně. Ale tentokrát nestálo štěstí na drowově straně. Scimitar, očarovaný drowí magií, byl už příliš dlouho vystavený světlu. Zastavil se o kůži patnáctistopého obra, ohnul se a zlomil u jílce.

Drizzt odlétl stranou. Věrná zbraň ho poprvé zradila.

Obr zavyl, zvedl kyj a zle se zasmál, ale v tu chvíli prolétl nad jeho obětí černý stín, vrazil obrovi do hrudi a začal ho drásat spáry.

Guenhwyvar Drizzta opět zachránila, ale obr ještě nebyl se silami u konce. Oháněl se kyjem a zmítal se, dokud pantera neshodil. Guenhwyvar se pokusila obrátit a skočit hned zpátky, ale přistála na svahu a sníh se pod její vahou utrhl. Kočka klouzala a kutálela se, a když se nakonec nezraněná vyprostila z laviny, byla od Drizzta i od bitvy příliš daleko.

Tentokrát se obr nezasmál. Na hrudi a na tváři měl tucet krvácejících šrámů. Za ním se stezkou blížila druhá orcká hlídka vedená worgem.

Drizzt se zachoval jako každý moudrý válečník, který zjistí, že nepřítel je v přesile. Dal se na útěk.

Kdyby se dva orci, kteří před Guenhwyvar utekli, vrátili z kopce dolů, mohli drowovi odříznout cestu. Ale orci odvahou zrovna neprosluli a ti dva už přelezli hřeben a prchali dál, aniž by se ohlédli.

Drizzt běžel po stezce a hledal místo, kde by mohl sešplhat dolů a připojit se k panterovi. Žádné nenašel. Musel by lézt pomalu a opatrně a kamenný obr by po něm určitě házel balvany. A šplhat nahoru bylo s obrem v zádech stejně marné, proto běžel dál a doufal, že stezka náhle neskončí.

Slunce se vyhouplo nad východní obzor. Další problém pro zoufalého drowa.

Drizzt pochopil, že se štěstí obrátilo proti němu, proto věděl ještě dřív, než oběhl poslední ostrou zatáčku, že cesta před ním končí. Lavina kamení kdysi dávno stezku zatarasila. Drizzt sklouzl, zastavil se a sundal si ze zad brašnu. Věděl, že čas pracuje proti němu.

Orcká hlídka vedená worgem dohonila obra a všichni čerpali sebejistotu z přesily, kterou měli. Rozhodli se tedy zaútočit a zákeřný worg běžel v čele.

Zvíře oběhlo ostrou zatáčku, ale zakoplo a snažilo se zastavit, protože se najednou chytilo do smyčky lana. Worgové nebyli hloupí, ale když drow shodil z římsy kulatý balvan, tento ještě zcela nechápal, v jakých potížích se ocitl. Pochopil až ve chvíli, kdy kámen napnul lano a strhl zvíře s sebou.

Jednoduchá past dokonale uspěla, ale byla to jediná výhoda, v jakou mohl Drizzt doufat. Stezka za ním byla zablokovaná a srázy nad ním i pod ním příliš prudké, než aby mohl uniknout. Orci s obrem obešli zatáčku opatrně, protože viděli, jak worg po hlavě slétl ze skály, ale Drizzt na ně čekal jen s dýkou v ruce.

Drow se pokusil vyjednávat a promluvil na ně goblinsky, ale orci odmítli poslouchat. Drizzt ještě nedořekl ani slovo a jeden z nich už po něm mrštil oštěp.

Slunce drowa oslepilo, takže zbraň viděl jen rozmazaně, ale naštěstí byla zahnutá a hodil ji nešikovný tvor. Drizzt snadno ustoupil stranou a v odpověď hodil dýku. Ork viděl lépe než drow, ale nebyl tak rychlý. Dýka ho zasáhla přímo do krku. Orkovi zabublalo v hrdle a padl k zemi. Jeho kamarád vytrhl dýku z rány, ne aby ho zachránil, ale aby získal dobrou zbraň.

Drizzt popadl hrubý oštěp a zapřel se nohama, protože se k němu blížil kamenný obr.

V tu chvíli nad obrem proletěla sova a zahoukala, ale odhodlaný netvor si jí sotva všiml. O chvíli později sebou však trhl, protože se mu do zad náhle zabodl šíp.

Vzteklý netvor se zprudka otočil a Drizzt uviděl, jak se mu v zádech chvěje šíp s černým opeřením. Drow se nad nečekanou pomocí nepozastavil. Vší silou vrazil obrovi oštěp do zad.

Obr by se otočil a na útok odpověděl, ale v tu chvíli se znovu objevila sova a zahoukala a jakoby na znamení se obrovi zabodl nový šíp tentokrát do hrudi. Další zahoukání a další šíp si našel cíl.

Orci se udiveně rozhlédli a pátrali po skrytém útočníkovi, ale paprsky ranního slunce se zprudka odrážely od sněhu a noční tvory oslepovaly. Šíp zasáhl obra do srdce a ten jen stál a zíral a vůbec si neuvědomoval, že jeho život skončil. Drizzt mu znovu vrazil oštěp do zad, ale to vedlo jen k tomu, že netvor zavrávoral a převrátil se.

Orci se podívali jeden na druhého, pak se rozhlédli a pátrali, kudy by mohli utéct.

Podivná sova znovu slétla dolů a tentokrát zahoukala nad orkem. Ork pochopil, co to znamená, proto vyjekl a zamával rukama, ale okamžitě utichl, protože se mu do tváře zabodl šíp.

Čtyři zbývající orci opustili formaci, jeden se začal škrábat vzhůru po svahu, druhý prchl zpátky cestou, kterou přišli, a zbývající dva se rozběhli k Drizztovi.

Drizzt udeřil jednoho orka koncem oštěpu do obličeje, pak se obrátil a srazil hrotem oštěpu druhého orka k zemi. Ork zbraň pustil, protože si uvědomil, že ji nestačí vytáhnout včas, aby drowa zastavil.

# # #

Ork, který šplhal vzhůru po srázu, pochopil, že se blíží jeho konec. Mířila k němu totiž sova. Zahoukala a vyděšený tvor se vrhl za balvan. Kdyby byl rozumnější, uvědomil by si, že dělá chybu. Podle směru, ze kterého šípy, jež zabily kamenného obra, přilétly, stál lučištník někde nad ním.

Ork si dřepl a šíp ho zasáhl do stehna. Vytrhl si ho z rány a padl na záda. Vrčel, zmítal se a dělal takový rámus, že lučištník ani nepotřeboval houkání sovy, aby orka zasáhl. Tentokrát se mu šíp zabodl do hrudi a navěky ho umlčel.

# # #

Drizzt se ihned obrátil a zasáhl druhého orka koncem oštěpu do obličeje. Během okamžiku drow oštěp potřetí otočil a vrazil protivníkovi hrot do hrdla a do mozku. První ork, kterého Drizzt udeřil násadou do obličeje, potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Najednou ucítil, jak ho drow popadl za špinavou tuniku z medvědí kůže, zaznamenal poryv větru, jak přelétl přes římsu, a pak už jen padal stejně jako předtím worg.

# # #

Ork prchající stezkou za sebou slyšel křik umírajících společníků, proto sklonil hlavu a přidal do kroku. Chválil se za to, jak byl chytrý, když se vydal touto cestou. Ale když oběhl zatáčku, ihned změnil názor. Ocitl se totiž přímo v čekajících prackách obrovského černého pantera.

# # #

Drizzt se vyčerpaně opřel zády o skálu a připravil se hodit oštěp, protože sova se opět snesla níž. Ale pták se držel dál a přistál na skalním převisu, který tvořil ostrou zatáčku na stezce jen o tucet kroků dál.

Drowovu pozornost upoutal pohyb nad ním. V oslepujícím světle sotva viděl, ale rozeznal člověku podobnou postavu, která opatrně mířila dolů k němu.

Sova opět vzlétla, kroužila nad drowem a houkala, a když muž sklouzl za skalnatý výčnělek, Drizzt ostražitě a neklidně přidřepl. Ale na soví volání neodpověděl žádný šíp. Místo toho se objevil sám lučištník.

Byl vysoký, vzpřímený a velmi starý, měl obrovský šedý knír a rozcuchané šedé vlasy. Ale nejpodivnější byly jeho mléčně bílé oči bez zorniček. Kdyby Drizzt nevěděl, jak výtečný střelec muž je, myslel by si, že je slepý. Mužovy údy vypadaly velmi křehké, ale Drizzt se nenechal jeho vzhledem oklamat. Lučištník držel dlouhý luk napnutý, šíp připravený k výstřelu, a zdálo se, že ho to nestojí žádnou námahu. Drow na vlastní oči viděl, s jak smrtící přesností muž luk ovládá.

Stařec pronesl něco v jazyce, kterému Drizzt nerozuměl, pak jinou řečí a nakonec goblinsky. „Kdo jsi?“

„Drizzt Do’Urden,“ odvětil drow klidně a naději mu dodávalo to, že může s protivníkem alespoň komunikovat.

„To je jméno?“ zeptal se stařec. Zasmál se a pokrčil rameny. „Vlastně nezáleží na tom, co to je, kdo jsi nebo co tady děláš.“

Sova si všimla pohybu a začala houkat a létat v širokých kruzích, ale pro starce bylo příliš pozdě. Guenhwyvar se proplížila kolem zatáčky a jediným dlouhým skokem se ocitla u muže, přitiskla uši k hlavě a vycenila zuby.

Starý muž si jí zjevně nevšiml, neboť klidně dokončil myšlenku. „Protože jsi mým vězněm.“

Guenhwyvar tiše, hrdelně zavrčela a drow se zazubil.

„Řekl bych, že ne,“ odvětil Drizzt.

13

MONTOLIO

„Tvoje přítelkyně?“ zeptal se starý muž klidně.

„Guenhwyvar,“ vysvětlil Drizzt.

„Velká kočka?“

„Ó ano,“ odvětil Drizzt.

Stařec sklonil luk, uvolnil napjatou tětivu a nechal z ní vyklouznout šíp. Zavřel oči, zaklonil hlavu a zdálo se, jako by se ponořil sám do sebe. O chvilku později si Drizzt všiml, že Guenhwyvar náhle nastražila uši a drow pochopil, že podivný člověk se s panterem nějak telepaticky spojil.

„Je to hodná kočka,“ řekl stařec. Když Guenhwyvar obešla skalní výběžek, sova zběsile zaplácala křídly a vznesla se do vzduchu, ale panter prošel klidně kolem starce a postavil se vedle Drizzta. Zjevně už starého muže nepovažoval za nepřítele.

Drizztovi připadalo Guenhwyvařino chování podivné, ale pohlížel na ně stejně jako na vlastní empatickou dohodu s medvědem v jeskyni před příchodem zimy.

„Hodná kočka,“ zopakoval stařec.

Drizzt se opřel o skálu a uvolnil stisk, kterým pevně svíral oštěp.

„Jsem Montolio,“ vysvětlil starý muž hrdě, jako by jeho jméno mělo drowovi něco říct. „Montolio Debruši.“

„Zdravím, a sbohem,“ odvětil Drizzt pevně. „Pokud jsme tady skončili, půjdeme si každý po svém.“

„To můžeme,“ souhlasil Montolio. „Pokud si to budeme oba přát.“

„Takže se mám stát vaším… vězněm?“ zeptal se Drizzt a z hlasu mu zaznívala uštěpačnost.

Montolio se tak upřímně rozesmál, že se Drizzt musel navzdory svému cynismu usmát. „Mým?“ zeptal se stařec nevěřícně. „Ne, ne, myslím, že tuto záležitost už jsme vyřídili. Ale dnes jsi zabil několik Graulových nohsledů a to ti orcký král neodpustí. Dovol, abych ti nabídl pokoj na svém hradě. Orci se k němu nepřiblíží.“ Pokřiveně se usmál, pak se naklonil k Drizztovi, jako by chtěl, aby následující slova zůstala jejich tajemstvím. „Bojí se mě, víš?“ zašeptal a ukázal si na oči. „Myslí si, že používám temnou magii kvůli svým…“ Montolio se snažil najít slovo, kterým by myšlenku vysvětlil, ale hrdelní jazyk měl jen omezenou slovní zásobu, a tak to musel po chvíli podrážděně vzdát.

Drizzt si v duchu znovu prošel celou bitvu, a když si uvědomil, co se stalo, čelist mu poklesla nepopiratelným úžasem. Stařec byl opravdu slepý! Jeho šípy vedla sova, která kroužila nad nepřítelem a houkala. Drizzt se zadíval na mrtvé orky a na obra a ještě stále se nevzpamatoval z úžasu. Stařec ani jednou neminul!

„Půjdeš se mnou?“ zeptal se Montolio. „Rád bych zjistil…“ Znovu pátral po správném slově. „Důvod… proč temný elf žil celou zimu v jeskyni s medvědem Mrzoutem.“

Montoliovi neschopnost komunikovat s drowem nesmírně vadila, ale Drizzt z kontextu pochopil, o čem stařec mluví, a dokonce si domyslel i význam neznámých slov jako „zima“ a „medvěd“.

„Orcký král Graul má deset stovek bojovníků, které by za tebou mohl poslat,“ dodal Montolio, když pochopil, že drow váhá, zda nabídku přijmout.

„Nepůjdu s vámi,“ prohlásil Drizzt nakonec. Drow skutečně chtěl jít, chtěl se o podivném muži dozvědět víc, ale každého tvora, kterému Drizzt zkřížil cestu, nakonec postihla tragédie.

Guenhwyvar hluboce zavrčela a dala tak Drizztovi najevo, že s jeho rozhodnutím nesouhlasí.

„Způsobil bych vám potíže," pokusil se Drizzt vysvětlit muži, panterovi i sobě. „Bylo by pro vás lepší, Montolio Debruši, kdybyste se ode mě držel dál."

„To má být hrozba?"

„Varování," odvětil Drizzt. „Pokud mě přijmete, a dokonce mi dovolíte, abych s vámi zůstal, zemřete, jako zemřeli farmáři ve vesnici."

Při zmínce o vzdálené farmářské vesnici Montolio nastražil uši. Slyšel o tom, že v Maldobaru někdo brutálně vyvraždil jednu rodinu a že na pomoc přivolali hraničářku Holubici Sokolnici.

„Nebojím se smrti," řekl Montolio a přinutil se usmát. „Přežil jsem už mnoho… bitev, Drizzte Do'Urdene. Bojoval jsem v tuctu krvavých válek a jednou jsem strávil celou zimu uvězněný v horách se zlomenou nohou. Zabil jsem obra obyčejnou dýkou a spřátelil se se všemi zvířaty v okruhu pěti tisíc kroků. Nemusíš se o mě bát." Opět se vědoucně, pokřiveně usmál. „Ale myslím," řekl Montolio, „že se vlastně nebojíš o mě."

Drizzt se cítil zmatený a trochu uražený.

„Bojíš se sám o sebe," pokračoval Montolio odvážně. „Sebelítost? Někomu tak statečnému nesluší. Nech ji být a pojď se mnou."

Kdyby Montolio viděl, jak se Drizzt mračí, věděl by, jak odpoví. Guenhwyvar si jeho zamračení všimla a tvrdě mu strčila do nohy.

Montolio podle Guenhwyvařiny reakce pochopil, co má drow v plánu. „I kočka chce, abys šel se mnou," poznamenal. „Bude to lepší než žít v jeskyni," slíbil, „a můžu ti nabídnout i lepší jídlo než jen napůl upečenou rybu."

Drizzt se zadíval dolů na Guenhwyvar a ta do něj znovu strčila a hlasitěji, naléhavěji zavrčela.

Drizzt však zůstal neoblomný, neboť v mysli stále jasně viděl masakr na farmě. „Nepůjdu," prohlásil pevně.

„Pak tě prohlašuji za nepřítele a vězně!" zařval Montolio a znovu zvedl luk. „Tvá kočka ti tentokrát nepomůže, Drizzte Do'Urdene!" Montolio se naklonil dopředu a po tváři mu přelétl úsměv. „Kočka se mnou souhlasí."

To už bylo na Drizzta příliš. Věděl, že ho stařec nezastřelí, ale Montolio byl tak bláznivý a přesvědčivý, že naprosto rozložil Drizztovu velmi pevnou mentální obranu.

Montolio popsal svůj příbytek jako hrad, ale ve skutečnosti se jednalo o skupinu dutin, vyhrabaných v kořenech obrovských a hustě rostoucích jehličnanů. Chránily je přístavky z propletených větví, které je zároveň víceméně propojovaly, a celý komplex lemovala nízká kamenná zeď. Jak se Drizzt blížil, všiml si také několika mostů z provazů a dřeva, které v různých výškách propojovaly koruny stromů. Vedly k nim provazové žebříky a na mostech byly v pravidelných intervalech rozmístěny kuše.

Ale drow si nestěžoval, že hrad je ze dřeva a hlíny. Strávil tři desetiletí v Menzoberranzanu, kde žil v úžasném zámku, obklopený budovami tak nádhernými, až braly dech, ale žádná z nich mu nepřipadala tak útulná jako Montoliův dům.

Starého hraničáře pozdravilo při příchodu švitoření ptáků. Ve větvích stromů vzrušeně poskakovaly veverky, a dokonce se objevil i mýval, a všichni se snažili dostat ke starci co nejblíže – ale když si všimli, že Montolia doprovází velký panter, raději se drželi dál.

„Mám tady hodně pokojů," vysvětlil Montolio Drizztovi. „Hodně přikrývek a hodně jídla." Montoliovi se nelíbilo, že má goblinština tak omezenou slovní zásobu. Chtěl toho drowovi tolik říct a tolik se od něj dozvědět. Ale to by bylo zdlouhavé až nemožné, protože goblinština byla primitivní a ve své podstatě vše negující a nebyla stvořená pro komplexní myšlenky a názory. Měla víc než stovku označení pro zabíjení a nenávist, ale žádné pro vyšší emoce, jako byl soucit. Goblinské slovo pro přátelství se dalo vysvětlit jako dočasné vojenské spojenectví nebo služba silnějšímu goblinovi, přičemž žádná z těchto definic neodpovídala tomu, co chtěl Montolio osamělému temnému elfovi nabídnout.

Hraničář se proto rozhodl, že první věcí, kterou udělá, bude, že drowa naučí obecné řeči.

„Tímto jazykem nemůžeme mluvit…" Goblinština neměla slovo pro „správně", proto musel improvizovat. „Dobře," vysvětlil Drizztovi. „Ale poslouží nám, abychom tě naučili jazyku lidí – pokud chceš."

Drizzt se zdráhal nabídku přijmout. Když odešel z farmářské vesnice, rozhodl se žít jako poustevník a do této chvíle si vedl dobře – lépe, než očekával. Ale nabídka byla lákavá a Drizztova praktičtější část věděla, že by bylo dobré znát místní řeč, protože tak mohl zabránit budoucím problémům. Když drow souhlasil, Montolio se zazubil od ucha k uchu.

Ale Houkáček zjevně takovou radost neměl. S drowem, a hlavně s jeho panterem poblíž bude sova moci trávit v pohodlí nižších větví mnohem méně času.

# # #

„Bratranče, Montolio Debruši se ujal drowa!“ zakřičel elf vzrušeně na Kellindila. Od konce zimy pátrala celá skupina po drowových stopách. V Průsmyku mrtvého orka ho nenašli, a proto se elfové, a obzvláště Kellindil obávali, že se drow připojil ke Graulovi a jeho nohsledům.

Kellindil vyskočil na nohy, protože tak překvapivé zprávě sotva dokázal uvěřit. Věděl o Montoliovi, o tomto legendárním, i když poněkud výstředním hraničáři, a také věděl, že se zvířecími přáteli dokáže dobře odhadnout každého vetřelce.

„Kdy? Jak?“ zeptal se Kellindil a sotva věděl, kde začít. Drow ho v posledních několika měsících velmi zmátl, ale nyní povrchového elfa dočista vyvedl z míry.

„Před desetidnem,“ odvětil druhý elf. „Nevím, jak k tomu došlo, ale drow se teď svobodně prochází po Montoliově lesíku a panter je s ním.“

„Je Montolio…“

Druhý elf Kellindila přerušil, protože pochopil, co dělá bratranci starosti. „Montolio je nezraněný a má vše pod kontrolou,“ ujistil Kellindila. „Přijal drowa dobrovolně, a teď to dokonce vypadá, že ho učí obecnou řeč.“

„Úžasné.“ Na nic víc se Kellindil nezmohl.

„Mohli bychom postavit u Montoliova hájku hlídku,“ nabídl druhý elf. „Jestli se bojíš o bezpečí starého hraničáře…“

„Ne,“ odvětil Kellindil. „Ne, drow nám opět dokázal, že není naším nepřítelem. Už od chvíle, kdy jsem se s ním setkal nedaleko Maldobaru, jsem tušil, že nám nechce ublížit. Teď jsem spokojený. Věnujme se opět vlastním životům a hraničáře s drowem nechejme být.“

Druhý elf kývl na souhlas, ale malinké stvoření, které poslouchalo venku před Kellindilovým stanem, si jeho rozhodnutím tak jisté nebylo.

Tefanis se každou noc vloudil do elfského tábora a kradl tu jídlo a další předměty, díky nimž se mu žilo pohodlněji. Když se před několika dny elfové znovu pustili do pátrání po Drizztovi, skřítek se to dozvěděl a snažil se špehovat všechny jejich rozhovory, protože ho nesmírně zajímalo, kde žije ten, kdo zničil Ulgula s Kempfanou.

Tefanis divoce zavrtěl hlavou, až mu zaplácaly uši. „Zatraceně, žesemuselvracet!“ zašeptal a zněl přitom trochu jako rozčilený čmelák. Pak se rozběhl pryč a jeho malé nožky se přitom sotva dotýkaly země. Po Ulgulově smrti si Tefanis našel nového mocného spojence, kterého nechtěl ztratit.

Během několika minut objevil na vrcholcích, které teď nazýval domovem, Karoaka, velkého stříbrného zimního vlka.

„Drowjeshraničářem,“ vyhrkl Tefanis a zdálo se, že mu velké zvíře rozumí. „Dávejsinanějdobrýpozor! Toonzabilmédřívějšípány. Zabil!“

Karoak se zadíval na široké horské úbočí, na němž rostl Montoliův háj. Zimní vlk to místo dobře znal a věděl, že je lepší držet se od něj dál. Montolio Debruši se přátelil s mnoha zvířaty, ale zimní vlci byli spíše netvoři než zvířata a s hraničáři se nepřátelili.

Tefanis se také zadíval k Montoliovu domovu a dělal si starosti, že se bude muset znovu postavit lstivému drowovi. Při té představě malého skřítka ihned rozbolela hlava (a modřina, kterou při nárazu do radlice utržil, nikdy úplně nezmizela).

# # #

Během několika následujících desetidnů přešla zima v jaro a Drizzt se uvolnil a spřátelil se s Montoliem. Obecná řeč této oblasti

se od goblinštiny zase tolik nelišila, šlo spíše o změnu skloňování než o zcela nová slova a Drizzt vše brzy pochopil, a dokonce se učil číst a psát. Ukázalo se, že Montolio je dobrý učitel a během třetího desetidne už s Drizztem mluvil výhradně obecným jazykem a mračil se pokaždé, když se Drizzt vrátil ke goblinštině, aby mu něco rychle vysvětlil.

Pro Drizzta to byla zábava, žil snadný život a dělil se o malé radosti. Montolio vlastnil velkou sbírku knih a drow se snadno nechal unést báječnými dobrodružstvími, příběhy o dracích a popisy epických bitev. Drizztovy pochybnosti, rovněž ty o Montoliovi, už dávno zmizely. Příbytek v jehličnanech byl skutečně hrad a stařec byl tím nejlepším hostitelem, jakého kdy Drizzt poznal.

Drizzt se během prvních desetidnů naučil spoustu praktických věcí, které mu budou prospěšné po zbytek života. Montolio Drizztovi potvrdil, že se na povrchu skutečně střídají roční období, a dokonce Drizzta naučil, jak předpovídat změnu počasí ze dne na den prostým pozorováním zvířat, nebe a větru.

Drizzt se rychle učil, přesně jak Montolio tušil. Kdyby to Montolio neviděl na vlastní oči, nikdy by neuvěřil, ale tento drow se choval jako povrchový elf, a možná měl dokonce srdce hraničáře.

„Jak jsi uklidnil medvěda?“ zeptal se Montolio jednoho dne. Ta otázka ho zaměstnávala už od chvíle, kdy se dozvěděl, že se Drizzt dělí o jeskyni s Mrzoutem.

Drizzt upřímně nevěděl, jak odpovědět, protože stále netušil, co se vlastně stalo. „Stejně jako jsi ty uklidnil Guenhwyvar toho dne, kdy jsme se setkali,“ odvětil drow nakonec.

Montolio se zazubil, což Drizztovi napovědělo, že stařec ví mnohem lépe, co se děje, než Drizzt. „Srdce hraničáře,“ zašeptal Montolio a odvrátil se. Drizzt měl velmi bystrý sluch, proto poznámku zaslechl, ale netušil, o co jde.

Jak dny ubíhaly, čas vyhrazený Drizztovým lekcím se zkracoval. Montolio se nyní soustředil na život kolem nich, na rostliny a zvířata. Ukázal Drizztovi, jak si sehnat potravu a jak poznat, co zvíře cítí, jen podle jeho pohybů. Drizzt krátce poté čelil první skutečné zkoušce. Když totiž rozhrnul křoví, narazil na malou noru a velice rozzlobeného jezevce.

Houkáček Montolia několika výkřiky varoval a hraničářovou první myšlenkou bylo vyrazit drowímu příteli na pomoc. Jezevci byli pravděpodobně ta nejzáludnější stvoření v oblasti, byli dokonce horší než orci, rozčílili se rychleji než medvěd Mrzout a byli připraveni zaútočit na jakéhokoli nepřítele bez ohledu na velikost. Ale Montolio nakonec nezakročil, držel se zpátky a poslouchal, jak Houkáček celou scénu popisuje.

Drizztovou první reakcí bylo tasit dýku. Jezevec se postavil na zadní, odhalil zuby a drápy, syčel a hlasitě si stěžoval.

Drizzt ustoupil a schoval dýku zpět do pochvy. Náhle viděl celou situaci z pohledu jezevce, věděl, že se zvíře cítí ohroženo. A zároveň pochopil, že si jezevec vybral tuto noru proto, aby v ní vychoval mláďata, která se měla brzy narodit.

Jezevce drowovy rozvážné pohyby očividně zmátly. Samice byla březí a potomstvo mělo přijít už brzy na svět, proto nechtěla bojovat, a když Drizzt opatrně nahrnul křoví zpátky, aby noru opět zakryl, jezevec klesl na všechny čtyři, začichal, aby si zapamatoval drowův pach, a vrátil se do díry.

Když se Drizzt otočil, Montolio stál za ním, usmíval se a tleskal. „Dokonce i hraničář by měl problém uklidnit rozzlobeného jezevce," vysvětlil stařec.

„Samice byla březí," odvětil Drizzt. „Toužila po boji ještě míň než já."

„Jak to víš?" zeptal se Montolio, i když o Drizztových slovech nepochyboval.

Drizzt se chystal odpovědět, ale pak si uvědomil, že neví jak. Zadíval se bezmocně na křoví, pak zpátky na Montolia.

Montolio se hlasitě rozesmál a vrátil se k práci. Už dlouhá léta byl věrný bohyni Mieliki, proto věděl, co se děje, i když to Drizzt netušil.

„Jezevec tě mohl ošklivě zranit," prohlásil hraničář ironicky.

„Samice byla březí," připomněl Drizzt, „a nebyla tak velká."

Montolio se posměšně zasmál. „Nebyla tak velká?" zopakoval. „Věř mi, Drizzte, raději bys bojoval s Mrzoutem než se samicí jezevce!"

Drizzt jen pokrčil rameny, protože nemohl zkušenějšímu muži odporovat.

„Opravdu si myslíš, že bys proti ní svým nožíkem něco zmohl?“ zeptal se Montolio, protože chtěl zavést rozhovor jiným směrem.

Drizzt se zadíval na dýku, kterou sebral skřítkovi. Opět neměl co namítnout. Opravdu to byl směšný nožík. Zasmál se dýce i sobě. „Obávám se, že nic jiného nemám,“ přiznal.

„O to se postaráme,“ slíbil hraničář, ale dál už o tom nemluvil. Přestože se Montolio choval klidně a sebejistě, věděl, jak jsou divoké hory nebezpečné.

Hraničář nyní Drizztovi už zcela věřil.

# # #

Montolio probudil Drizzta krátce před západem slunce a odvedl ho k velkému stromu na severním konci hájku. U jeho paty se nacházela velká díra, téměř jeskyně, kterou chytře zakrývalo křoví a přikrývky barvy kůry. Jakmile je Montolio odhrnul stranou, Drizzt pochopil, co tak pečlivě ukrývá.

„Zbrojnice?“ užasl drow.

„Máš rád scimitary,“ odvětil Montolio, protože si vzpomněl na zbraň, kterou Drizzt zlomil, když bojoval s kamenným obrem. „Já tady jeden dobrý mám.“ Vplížil se dovnitř, chvíli se uvnitř přehraboval, a když opět vylezl ven, držel v ruce krásnou zahnutou čepel. Drizzt poté také vlezl do díry, aby si úžasnou sbírku zbraní prohlédl. Montolio vlastnil rozličné zbraně od ozdobných dýk přes bojové sekyry až po lehké i těžké kuše a vše bylo dokonale naleštěné a pečlivě ošetřené. O stěnu, kterou tvořil kmen stromu, byly opřené oštěpy, a to včetně korseky s kovovou násadou a deset stop dlouhé píky se špičatou hlavicí a dvěma malými ostny, které vyčnívaly ze stran hrotu.

„Do druhé ruky chceš štít, nebo dýku?“ zeptal se Montolio, když drow vylezl ven a mumlal si pro sebe v upřímném obdivu. „Můžeš si vzít cokoli kromě věcí, které zdobí znak sovy se spáry. Štít, meč a přilba jsou moje.“

Drizzt na okamžik zaváhal a snažil se představit si slepého hraničáře vyzbrojeného pro boj zblízka. „Meč," řekl nakonec. „Nebo další scimitar, pokud ještě nějaký máš."

Montolio se na něj zvědavě zadíval. „Dvě dlouhé čepele," poznamenal. „Řekl bych, že se do nich spíše zamotáš."

„Mezi drowy to není zas tak neobvyklý způsob boje," řekl Drizzt.

Montolio pokrčil rameny, protože o jeho slovech nepochyboval, a vrátil se zpátky dovnitř. „Tahle je spíše pro parádu," řekl, když se vrátil, a ukázal příteli přehnaně zdobenou čepel. „Můžeš ji použít nebo si vybrat meč. Mám jich dost."

Drizzt si scimitar vzal a zkusil, jak je vyvážený. Čepel byla trochu moc lehká a možná také příliš křehká. Ale drow se rozhodl ponechat si ji, protože ho napadlo, že doplní scimitar lépe než rovný, těžkopádný meč.

„Budu se o ně starat stejně dobře jako ty," slíbil Drizzt, protože si uvědomoval, jak velký dar mu hraničář dal. „A použiji je, jen když budu muset," dodal, neboť věděl, co chce Montolio doopravdy slyšet.

„Pak se modli, abys je nepotřeboval nikdy, Drizzte Do'Urdene," odpověděl Montolio. „Zažil jsem mír a zažil jsem válku a mohu ti říct, že dávám přednost tomu prvnímu! Pojď, příteli. Chci ti ukázat ještě tolik věcí."

Drizzt se naposledy zadíval na scimitary, pak je schoval do pochev u opasku a následoval Montolia.

Léto se rychle blížilo a učitel s neobvyklým žákem měli dobrou náladu a užívali si vzrušující společnost. Už se nemohli dočkat dalších cenných lekcí a úžasných zážitků.

# # #

Jejich úsměvy by jistě povadly, kdyby věděli, že jistý orcký král, kterého nesmírně rozčílila ztráta deseti vojáků, dvou worgů a cenného obřího spojence, právě pozoruje krví podlitýma očima krajinu a pátrá po drowovi. Velkého orka napadlo, že se Drizzt mohl vrátit zpět do Temných říší nebo se mohl připojit k někomu jinému,

třeba k malé tlupě elfů, která prý v oblasti žije, nebo k tomu zatracenému slepému hraničáři Montoliovi. Pokud je drow stále někde poblíž, Graul už ho najde. Orcký vůdce nerad riskoval a drowova přítomnost byla stále nebezpečná.

14

MONTOLIŮV TEST

„No, čekal jsem dost dlouho!“ prohlásil Montolio přísně jednou odpoledne a zatřásl drowem.

„Čekal?“ zeptal se Drizzt a promnul si ospale oči.

„Jsi bojovník, nebo kouzelník?“ pokračoval Montolio. „Nebo obojí? Jsi jeden z těch, kdo mají více talentů? Mezi elfy na povrchu takoví jsou.“

Drizzt se zatvářil zmateně. „Nejsem kouzelník,“ zasmál se.

„Děláš tajnosti, co?“ káral ho Montolio, ale jeho úsměv napovídal, že podráždění jenom hraje. Významně se napřímil venku před dírou, kterou Drizzt používal jako ložnici, a založil si paže na hrudi. „To nepůjde. Vzal jsem tě k sobě, a pokud jsi kouzelník, musíš mi to říct!“

„Proč to říkáš?“ zeptal se zmatený drow. „Odkud jsi…“

„Řekl mi to Houkáček!“ vyhrkl Montolio. Teď už Drizzt vůbec nic nechápal. „V boji, při kterém jsme se setkali,“ vysvětlil Montolio. „Jsi prý začernil území kolem sebe a několika orků. Nepopírej, kouzelníku. Houkáček mi to řekl!“

„To nebylo zaklínadlo,“ protestoval Drizzt bezmocně, „a já nejsem kouzelník.“

„Nebylo to zaklínadlo?“ zopakoval Montolio. „Takže nějaký přístroj? No, ukaž mi ho!“

„Není to ani přístroj,“ odvětil Drizzt. „Jde o schopnost. Všichni drowové, i ti nejníže postavení, dokážou vytvořit kouli temnoty. Není to tak těžké.“

Montolio se nad odhalením na okamžik zamyslel. Než mu do života vstoupil Drizzt, neměl s drowy žádné zkušenosti. „Jaké máš ještě ‚schopnosti’?“

„Kouzelný oheň,“ odvětil. „Je to…“

„To znám,“ řek! Montolio. „Často ho používají lesní kněží. Dokáží ho vykouzlit taky všichni drowové?“

„To nevím,“ odvětil Drizzt upřímně. „A taky dokážu – dokázal jsem levitovat. To umí jen šlechtici. Obávám se, že tuhle schopnost jsem ztratil nebo ji brzy ztratím. Vytrácí se od chvíle, kdy jsem vystoupil na povrch. A přišel jsem také o *piwafwi*, boty a drowí scimitary.“

„Zkus to,“ nadhodil Montolio.

Drizzt se dlouhou dobu soustředil. Cítil, jak se stává lehčím, a nakonec se vznesl ze země. Ale sotva se mu to podařilo, opět ztěžkl a dopadl na nohy. Nevznesl se víc než tři palce nad zem.

„Ohromující,“ zamumlal Montolio.

Drizzt se jen zasmál a potřásl bílou hřívou. „Můžu jít zase spát?“ zeptal se a obrátil se zpátky k lůžku.

Ale to Montolio odmítl dovolit. Chtěl toho o společníkovi zjistit víc, odhalit limit jeho fyzických i kouzelnických schopností. Hraničáře napadl nový plán, ale musel ho uvést do chodu ještě před západem slunce.

„Počkej,“ požádal Drizzta. „Můžeš si odpočinout později, po západu slunce. Teď potřebuji jak tebe, tak tvé ‚schopnosti’. Můžeš vytvořit kouli temnoty hned, nebo potřebuješ čas, aby sis připravil zaklínadlo?“

„Několik vteřin,“ odvětil Drizzt.

„Tak popadni zbroj a zbraně,“ řekl Montolio, „a pojď se mnou. Ale pospěš si. Nechci ztratit výhodu denního světla.“

Drizzt pokrčil rameny, oblékl se a následoval hraničáře po málo používané stezce do severní části háje.

Montolio klesl na kolena, stáhl Drizzta k zemi a ukázal na malou díru v travnatém kopečku.

„Usídlil se tu divočák,“ vysvětlil hraničář. „Nechci mu ublížit, ale neodvažuji se k němu přiblížit, abych navázal kontakt. Divočáci jsou dost nevypočitatelní.“

Rozhostilo se ticho. Drizzt přemýšlel, jestli chce Montolio prostě čekat, dokud se divočák neobjeví.

„No tak, běž,“ pobídl ho hraničář.

Drizzt na něj nevěřícně pohlédl, protože ho napadlo, že Montolio očekává, že prostě přistoupí k noře a nevítaného a nevypočitatelného návštěvníka pozdraví.

„Udělej to,“ řekl hraničář. „Vytvoř kouli temnoty přímo před dírou, pokud můžeš.“

Drizzt pochopil a oddechl si tak ulehčeně, až se Montolio musel kousnout do rtu, aby potlačil pobavený úsměv. O chvilku později zahalila oblast kolem travnatého kopečku černá tma. Montolio Drizztovi pokynul, aby počkal, pak vstoupil přímo do koule.

Drizzt se napnul, díval se a poslouchal. Ozvalo se několik vysokých zakvičení, pak Montolio vyděšeně vykřikl. Drizzt vyskočil, vběhl do tmy a málem přitom zakopl o přítelovo tělo.

Starý hraničář sténal a zmítal se, ale na drowovo tiché volání neodpověděl. Drizzt nikde kolem žádného kance neslyšel, proto si dřepl, aby zjistil, co se stalo. Ucukl, když zjistil, že Montolio leží schoulený na boku a drží se za hruď.

„Montolio,“ vydechl Drizzt, protože si myslel, že je stařec vážně zraněný. Naklonil se blíž, aby promluvil hraničáři přímo do tváře, ale rychle se opět napřímil, protože ho ze strany udeřil do hlavy Montoliův štít.

„To jsem já, Drizzt!“ vykřikl drow a promnul si místo, kde už se mu tvořila podlitina. Slyšel, jak Montolio vyskočil na nohy a tasil meč.

„Samozřejmě že jsi!“ zachechtal se Montolio.

„Ale co divočák?“

„Divočák?“ zopakoval Montolio. „Žádný divočák není, hloupý drowe. Nikdy žádný nebyl. Protivníky jsme my dva. Nastal čas trochu se pobavit!“

Drizzt konečně pochopil. Montolio ho přiměl vytvořit kouli temnoty, aby ho připravil o výhodu zraku. Vyzval ho na souboj ve

chvíli, kdy si byli rovni. „Ploché strany čepelí!“ odvětil Drizzt, protože byl víc než ochoten změřit se s ním. Drizzt miloval podobné souboje se Zaknafeinem v Menzoberranzanu!

„Zachrání ti život!“ opáčil Montolio a upřímně se rozesmál. Hraničář se rozehnal mečem a Drizzt útok snadno odrazil scimitarem.

Drizzt pak zaútočil dvěma krátkými seknutími do břicha, což byl útok, kterým by porazil většinu protivníků, ale nyní jen dvakrát škrábl do Montoliova chytře umístěného štítu. Hraničář nyní věděl, kde se Drizzt nachází, proto do něj vrazil štítem.

Než stačil Drizzt uskočit stranou, Montolio ho přiměl zhoupnout se na patách. Hraničář pak sekl ze strany a Drizzt ránu opět vykryl. Stařec znovu zaútočil štítem, ale Drizzt se mu postavil a tvrdohlavě se zapřel patami.

Zkušený starý hraničář v tu chvíli prudce zvedl štít, připravil Drizzta o čepel a o velkou část rovnováhy a přitom zaútočil drowovi mečem na břicho.

Drizzt útok nějak vycítil. Zvedl se na špičky, vtáhl břicho a prohnul se v pase, ale i přes tuto zoufalou reakci cítil závan vzduchu, když meč švihl kolem.

Drizzt převzal iniciativu a zaútočil několika lstivými, složitými sestavami, o nichž byl přesvědčen, že souboj ukončí. Ale Montolio každý útok vytušil a přes veškerou Drizztovu snahu duněl jeho scimitar neustále o štít. V ten okamžik naopak zaútočil hraničář a zatlačil Drizzta do úzkých. Drow uměl bojovat poslepu, ale Montolio žil bez očí každý den a vedl si stejně dobře jako jiní muži s dokonalým zrakem.

Drizzt si brzy uvědomil, že uvnitř koule nevyhraje. Napadlo ho, že by mohl hraničáře vytlačit do světla, ale situace se náhle změnila, protože tma vyprchala. Drizzt si myslel, že hra skončila, proto o několik kroků ustoupil a nohou poslepu vyhledal cestu vzhůru po kořeni stromu.

Montolio se na okamžik zvědavě zastavil, protože si všiml, že se změnil protivníkův způsob boje, ale pak znovu zaútočil, tvrdě a nízko.

Drizzt vymyslel plán, který mu připadal nesmírně chytrý. Chtěl hraničáře přeskočit, překulit se na nohy a zaútočit na Montolia ze strany, protože předpokládal, že se muž zmateně otočí.

Ale nestalo se tak. V okamžiku, kdy byl Drizzt nad Montoliem, hraničář zvedl štít a uhodil jím drowa do tváře. Drizzt zasténal a tvrdě dopadl na zem. Když se konečně vzpamatoval, uvědomil si, že mu Montolio sedí na zádech a tiskne Drizztovi k ramenům meč.

„Jak…“ začal Drizzt.

Montoliův hlas ještě nikdy nezněl tak ostře. „Podcenil jsi mě, drowe. Považoval jsi mě za slepého a bezmocného. Už to nikdy nedělej!“

Drizzt na okamžik uvěřil, že ho hraničář zabije, tak byl rozčilený. Věděl, že jeho blahosklonnost muže hluboce ranila, a pochopil, že i když je Montolio Debruši velmi sebejistý a schopný, tíží jeho stará ramena vlastní břímě. Drizzt poprvé od chvíle, kdy hraničáře potkal, přemýšlel, jak bolestivá pro něj musela ztráta zraku být. Napadlo ho, co ještě Montolio ztratil.

„Bylo to tak očividné,“ řekl Montolio po chvíli a hlas mu opět zjihl, „když jsem zaútočil nízko.“

„Bylo, ale jen kdybys vycítil, že koule temnoty zmizela,“ odvětil Drizzt a přemýšlel, co všechno vlastně Montolio vnímá. „Ve tmě, aniž bych viděl, kam skáču, bych se o takový skok nikdy nepokusil. Jak mohl slepý muž vědět, že kouzlo přestalo fungovat?“

„Sám jsi mi to řekl!“ protestoval Montolio a dál seděl Drizztovi na zádech. „Svým chováním! Tvé kroky byly najednou příliš lehké, tak by ses ve tmě nepohyboval. A oddechl sis, drowe! Výdech prozradil, jak se ti ulevilo, protože už jsi věděl, že mě beze zraku neporazíš.“

Montolio vstal, ale Drizzt zůstal ležet a přemýšlel nad tím, co mu hraničář řekl. Uvědomil si, jak málo toho o starci ví a kolik věcí považoval v souvislosti s Montoliem za samozřejmé.

„Pojď,“ řekl Montolio. „První lekce je u konce. Byla cenná, ale mám na práci ještě spoustu dalších věcí.“

„Řekl jsi, že budu moct jít spát,“ připomněl mu Drizzt.

„Myslel jsem, že jsi lepší," odsekl Montolio a zazubil se na ležícího drowa.

# # #

Drizzt dychtivě přijímal vše, co ho Montolio během noci a několika následujících dnů naučil, a starý hraničář zatím sbíral informace o drowovi. Soustředili se především na současnost a Montolio učil Drizzta o světě kolem a jak v něm přežít. A Drizzt čas od času poznamenal něco o své minulosti. Bylo to, jako by hráli hru. Jeden nebo druhý se zmínil o nějaké dávné události, spíše aby zjistil, jak se jeho společník bude tvářit, než že by to nějak souviselo s tím, co právě dělali. Montolio bavil přítele historkami o letech strávených na cestách, o úžasných bitvách s gobliny nebo o veselých kouscích, které často tak vážní hraničáři prováděli jeden druhému. Drizzt si vlastní minulost střežil víc, ale přesto byly jeho příběhy o Menzoberranzanu, o hrozivé a záludné Akademii a o divokých válkách, které štvaly rodiny proti sobě, něčím, co si Montolio nedokázal ani představit.

Ale i když Drizzt vyprávěl úchvatné příběhy, Montolio věděl, že se drží zpátky, že ho tíží nějaké velké břemeno. Hraničář na Drizzta zpočátku nenaléhal. Byl trpělivý a spokojil se s tím, že Drizzt sdílel stejné zásady a stejný náhled na svět, což poznal, když se Drizztovy hraničářské dovednosti začaly drasticky zlepšovat.

Jedné noci, kdy měsíc stříbrně zářil, seděli Drizzt s Montoliem na dřevěných židlích, které hraničář vyrobil vysoko ve větvích velkého jehličnanu. Jas ustupujícího měsíce, který vykukoval zpoza letících, potrhaných mračen, drowa uchvátil.

Montolio sice měsíc neviděl, ale Guenhwyvar mu ležela pohodlně rozvalená na klíně, a tak si rovněž užíval svěží noční vzduch. Nepřítomně prohrabával rukou hustou srst na panterově svalnaté šíji a poslouchal zvuky, které k němu nesl vítr, štěbetání tisíců tvorů, jichž si drow vůbec nevšiml, i když slyšel lépe než Montolio. Hraničář se občas zasmál, třeba když slyšel, jak polní myš rozzlobeně pští na sovu pravděpodobně na Houkáčka – protože přerušila její večeři a přinutila ji uprchnout do nory.

Drizzt se zadíval na hraničáře a na Guenhwyvar, kteří se chovali tak uvolněně a tak snadno přijímali jeden druhého, a srdce ho bolelo přátelstvím a pocitem viny. „Možná jsem sem neměl nikdy chodit," zašeptal a obrátil zrak zpět k měsíci.

„Proč?" zeptal se Montolio tiše. „Nechutná ti moje jídlo?" Jeho úsměv zachmuřeného Drizzta odzbrojil.

„Sem, na povrch," vysvětlil Drizzt a navzdory melancholii se zasmál. „Někdy si myslím, že jsem se zachoval sobecky."

„Přežití je obvykle sobecké," odvětil Montolio. „Já se tak občas taky cítil. Jednou jsem musel vrazit muži meč do srdce. Svět je drsný a probouzí v nás velkou lítost, ale ta naštěstí pomine a rozhodně by se neměla zatahovat do bitvy."

„Přál bych si, aby pominula," poznamenal Drizzt a promluvil spíše sám k sobě nebo k měsíci než k Montoliovi.

Ale jeho poznámka Montolia tvrdě zasáhla. Čím si byli s Drizztem bližší, tím víc hraničář trpěl pod tíhou Drizztova neznámého břemene. Drow byl na elfské standardy ještě stále mladý, ale už byl protřelejší a zkušenější než mnozí profesionální vojáci. Nebylo pochyb o tom, že někdo s tak temným původem, jako byl Drizzt, narazí ve světě na povrchu, který byl plný předsudků, na mnoho překážek. Ale Montolio odhadoval, že Drizzt dokáže díky mnoha talentům předsudky překonat a žít dlouhý a bohatý život. Copak elfa asi tíží? přemýšlel Montolio. Drizzt víc trpěl, než se usmíval, a trestal se víc, než si zasloužil.

„Je tvé bědování upřímné?" zeptal se Montolio. „Většina není, víš? Většina břemen, která nás tíží, vychází ze špatného pochopení. Ti, kdo jsou upřímní, vždy soudí sami sebe přísněji než ostatní. Je to prokletí nebo požehnání, podle toho, jak se na to díváš." Obrátil slepé oči k Drizztovi. „Považuj to za požehnání, příteli, za vnitřní hlas, který tě nutí dosahovat nedosažitelných výšin."

„Je to velmi frustrující požehnání," odvětil Drizzt věcně.

„Jen když se nezamýšlíš nad výhodami, které ti přináší," odvětil Montolio rychle, jako by drowova slova očekával. „Ti, kdo mají menší cíle, toho v životě méně dokáží. O tom není pochyb. Myslím, že je lepší natahovat se po hvězdách než se litovat, že jich nikdy nemůžu dosáhnout." Věnoval Drizztovi typický pokřivený úsměv.

„Ten, kdo se o to snaží, se alespoň dobře protáhne, rozhlédne se kolem, a možná si dokonce utrhne i nízko visící jablko.“

„A možná ho taky zasáhne nízko letící šíp skrytého nepřítele,“ poznamenal Drizzt kysele.

Montolio bezmocně naklonil hlavu na stranu, protože už nevěděl, co na Drizztův přetrvávající pesimismus říct. Bolelo ho, že drowovo dobré srdce hyzdí takové jizvy. „Možná,“ řekl Montolio drsněji, než zamýšlel, „ale ztráty života litují jen ti, kdo se odvážili žít! Já tvrdím, že šíp, který poletí nízko, zasáhne toho, kdo se krčí u země. Jeho smrt tragická nebude!“

Drizzt nedokázal popřít logické námitky starého hraničáře ani útěchu, kterou mu poskytoval. Během posledních několika desetidnů přiměly Drizzta Montoliovy drsné názory a náhled na svět, který byl sice pragmatický, ale také mladistvě nadšený, uvolnit se, což se nestalo od prvních dnů v Zaknafeinově péči. Ale Drizzt musel zároveň přiznat, že útěcha nemá dlouhého trvání. Slova dokázala potěšit, ale nedokázala vymazat vzpomínky na Drizztovu minulost, hlasy mrtvého Zaknafeina, Klapoka a farmářů, které ho pronásledovaly. V duchu se mu stále rozléhalo volání „drizzit“, které zapudilo celé hodiny Montoliových dobře míněných rad.

„Konec s absurdním tlacháním,“ pokračoval Montolio a tvářil rozrušeně. „Nazývám tě přítelem, Drizzte Do’Urdene, a doufám, že ty cítíš to samé. Jak ti mohu jako přítel pomoct s těžkým břemenem, které ti leží na ramenou, když mi o něm nepovíš víc? Buď jsem tvým přítelem, nebo jím nejsem. Rozhodnutí je na tobě, ale pokud jím nejsem, pak nevidím důvod, proč s tebou trávit tak krásnou noc. Mluv, Drizzte, nebo opusť můj dům!“

Drizzt sotva dokázal uvěřit tomu, že ho Montolio, který se vždy choval tak trpělivě a uvolněně, zahnal do kouta. Drowovou první reakcí bylo ucouvnout, schovat se před troufalostí starého muže za hradbu vzteku a lpět na tom, co považoval za soukromou věc. Ale jak vteřiny ubíhaly, Drizzt překonal překvapení, znovu si prošel Montoliova slova a odhalil jednu základní pravdu, která hraničářovu troufalost omlouvala: Opravdu se s Montoliem spřátelil, a to hlavně díky hraničářově snaze.

Montolio se toužil dozvědět víc o Drizztově minulosti, aby nového přítele lépe pochopil a mohl ho utěšit.

„Víš něco o Menzoberranzanu, o drowím městě, ve kterém jsem se narodil?“ zeptal se Drizzt tiše. Bolelo ho to jméno třeba jen vyslovit. „A znáš zvyky mého lidu nebo nařízení Pavoučí královny?“

„Prosím, pověz mi víc,“ požádal Montolio vážným hlasem.

Drizzt kývl – Montolio pohyb vycítil, i když ho neviděl – a uvolněně se opřel o strom. Zadíval se na měsíc, ale ve skutečnosti hleděl do minulosti. V mysli se vrátil zpět do Menzoberranzanu, do Akademie a sídla rodu Do’Urden. Tam se v myšlenkách na okamžik zastavil a přemýšlel o tom, jak složitý je drowí rodinný život a jak vítal prosté časy v Zaknafeinově cvičební síni.

Montolio trpělivě čekal, protože uhádl, že Drizzt hledá místo, kde začít. Z Drizztových poznámek pochopil, že žil dobrodružný, divoký život, a Montolio věděl, že Drizzt ještě stále zcela neovládá obecnou řeč, proto pro něj nebude snadné vše správně vysvětlit. A drowa také zjevně tížily vina a lítost a Montolio tedy tušil, že Drizzt bude váhat.

„Narodil jsem se v den, který byl pro moji rodinu velmi důležitý,“ začal Drizzt. „V ten den rod Do’Urden eliminoval rod DeVir.“

„Eliminoval?“

„Vyvraždil,“ vysvětlil Drizzt. Montoliovy slepé oči nic neodhalily, ale jeho výraz prozrazoval odpor, přesně jak Drizzt očekával. Drizzt chtěl, aby společník pochopil strašlivou podstatu drowí společnosti, proto dodal: „A toho dne také vrazil můj bratr Dinin meč do srdce našeho bratra Nalfeina.“

Montolio se otřásl a zavrtěl hlavou. Poznal, že teprve začíná chápat břemena, která Drizzta tížila.

„Takové jsou drowí zvyky,“ řekl Drizzt klidně a věcně, aby si Montolio uvědomil, že pro temné elfy vražda vůbec nic neznamená. „V Menzoberranzanu vládne přísná hierarchie hodností. Kdo chce získat vyšší postavení, ať už se jedná o jedince nebo o rodinu, jednoduše eliminuje toho, kdo stojí nad ním.“

Drizztovi se zachvěl hlas, a to hraničáři odhalilo pravdu. Montolio pochopil, že Drizzt tyto zlé praktiky nepřijímá a nikdy ani nepřijímal.

Drizzt pokračoval ve vyprávění, popisoval vše pečlivě a do podrobností, tedy alespoň prvních čtyřicet let, která strávil v Temných říších. Vykládal o dnech, jež strávil pod přísným dohledem sestry Vierny, o tom, jak donekonečna uklízel kapli, učil se používat vrozené síly a chovat se podle postavení, které mu v drowí společnosti příslušelo. Drizztovi trvalo dlouho, než Montoliovi vysvětlil podivnou společenskou strukturu, hierarchii, která vycházela z přísného kastovního systému, a pokrytectví drowího „práva“, které bylo jen krutou fasádou, jež zakrývala naprostý chaos. Hraničář sebou trhl, když uslyšel o válkách mezi rodinami. Byly to brutální konflikty, v nichž nesměl přežít žádný šlechtic, a to ani děti. Montolio se schoulil ještě víc, když mu Drizzt vyprávěl o drowí „spravedlnosti“, o naprostém zničení rodu, kterému se nepodařilo ze světa zcela vymazat jiný rod.

Příběh pozbyl na pochmurnosti, když Drizzt vyprávěl o Zaknafeinovi, o otci a příteli. Drizztovy šťastné vzpomínky však byly jen krátkým oddechem, po němž následovala Zaknafeinova hrůzostrašná smrt. „Má matka zabila mého otce,“ vysvětlil Drizzt ponuře a bylo zjevné, jak moc při tom trpí, „obětovala ho Lloth, aby odčinila mé zločiny, pak oživila jeho mrtvolu a poslala ji za mnou, aby mě potrestala za to, že jsem zradil rodinu a Pavoučí královnu.“

Drizztovi chvíli trvalo, než mohl pokračovat, ale když se opět ujal slova, vyprávěl vše popravdě, a dokonce přiznal i vlastní selhání v dobách, kdy žil o samotě v divočině Temných říší. „Bál jsem se, že jsem ztratil sám sebe a své zásady, že jsem je obětoval divokému netvorovi, který se řídil jen instinkty,“ řekl Drizzt a hlas se mu téměř zlomil zoufalstvím. Ale pak se zase vyhoupl na vrcholek citové vlny, která byla pro jeho život tak typická, usmál se a vyprávěl o dnech, které strávil ve společnosti Belwara, nejctihodnějšího svirfneblijského štolmistra, a Klapoka, pecha, který byl proměněn v hákovce. Ale jeho úsměv trval podle očekávání jen velmi krátce, protože se v příběhu nakonec dostal k tomu, jak Klapok padl rukou

nemrtvého netvora Matrony Zlovůle. Další přítel zemřel kvůli Drizztovi.

Bylo příhodné, že ve chvíli, kdy se Drizzt dostal k příchodu na povrch, objevily se na východním obzoru první známky svítání. Drizzt teď volil slova opatrněji, protože ještě nebyl připraven prozradit, jaká tragédie potkala farmářskou rodinu. Obával se, aby ho Montolio neodsoudil, neobvinil a nezničil jejich nové pouto. Rozum Drizztovi připomínal, že on farmáře nezabil, že dokonce pomstil jejich smrt, ale pocit viny se zřídkakdy řídí rozumem a Drizzt jednoduše nedokázal najít správná slova – ještě ne.

Montolio byl starý a moudrý a měl zvířecí zvědy v celé oblasti, proto věděl, že mu Drizzt něco tají. Když se poprvé setkali, drow se zmínil o vyvražděné farmářské rodině a Montolio slyšel o masakru ve vesnici Maldobar. Montolio ani na okamžik nevěřil, že to Drizzt udělal, ale tušil, že drow je do celé záležitosti nějak zapleten. Nenaléhal však. Drizzt byl upřímnější a popsal vše mnohem podrobněji, než očekával, a hraničář si byl jist, že se mu nakonec svěří i se vším ostatním.

„Je to dobrý příběh," řekl Montolio nakonec. „Za pár desetiletí jsi toho zažil víc než ostatní elfové za tři staletí. Ale odnesl sis jen pár jizev a ty se zahojí."

Drizzt si tím nebyl tak jist, proto se zatvářil pochmurně, a Montolio ho mohl utěšit jen poplácáním po rameni. Pak se zvedl a zamířil do postele.

# # #

Drizzt ještě stále spal, když Montolio probudil Houkáčka a přivázal mu k noze stočenou zprávu. Houkáčka hraničářovy rozkazy nijak nepotěšily. Cesta mu může trvat třeba i desetiden, který mohl v době, kdy myši vylézaly z děr a ptáci se pářili, strávit zábavou. Ale přestože si sova stěžovala, uposlechla.

Houkáček si načechral pírka, zachytil první poryv větru a lehce se vznesl nad zasněžené pohoří a průsmyky, které ho zavedou do Maldobaru – a dál do Sundabaru, pokud bude potřeba. Díky zvířecím špehům Montolio věděl, že se jistá slavná hraničářka, sestra paní

Stříbroluní, stále nachází poblíž, a proto Houkáčkovi přikázal, aby ji našel.

# # #

„Copaktonikdyneskončí?“ fňukal skřítek, když sledoval, jak stezkou šplhá vzhůru statný muž. „Napředohavnýdrowateďtenhlehrubián! Copaksetěchpotížistůnikdynezbavím?“ Tefanis se plácl do čela a zadupal nohama tak rychle, že udělal do země dolík.

Velký, zjizvený žlutý pes na stezce zavrčel a vycenil zuby a Tefanis si uvědomil, že jeho protesty byly příliš hlasité, proto oběhl velký půlkruh, přeběhl cestičku daleko za poutníkem a přiblížil se k němu z opačné strany. Žlutý pes, který ještě stále hleděl opačným směrem, naklonil hlavu na stranu a zmateně zakňučel.

15

STÍN NAD ÚTOČIŠTĚM

Příštích několik dní se ani Drizzt, ani Montolio o drowově příběhu nezmínili. Drizzt truchlil nad znovuprobuzenými bolestivými vzpomínkami a Montolio mu taktně poskytl prostor, který potřeboval. Věnovali se každodenním povinnostem, i když s menším nadšením a dál od sebe, ale oba si uvědomovali, že jejich odstup je jen dočasný.

Postupně se opět sblížili a Drizzt začal doufat, že našel přítele tak věrného jako byl Belwar, nebo dokonce Zaknafein. Ale jednoho rána drowa probudil hlas, který moc dobře znal, a ihned ho napadlo, že čas, který s Montoliem strávil, s konečnou platností pominul.

Připlížil se k dřevěné stěně, která chránila jeho vyhloubenou dutinu, a vyhlédl ven.

„Drowí elf, Muši," řekl Roddy McGristl a ukázal starému hraničáři zlomený scimitar. Statný zálesák, který v mnoha vrstvách kožešin vypadal ještě mohutněji, seděl na malém, ale statném koni u kamenné zdi, která hájek obklopovala. „Viděls ho?"

„Viděl?" zopakoval Montolio uštěpačně a přehnaně zamrkal mléčně bílýma očima. Roddy nevypadal pobaveně.

„Víš, co myslím!" zavrčel. „Vidíš víc než my ostatní, takže ze sebe nedělej blbýho!" Roddyho pes, kterému po Drizztově úderu zůstala velká jizva, v tu chvíli zachytil známý pach a začal vzrušeně čenichat a pobíhat sem a tam po hájku.

Drizzt se připravil a do ruky uchopil scimitar. Tvářil se vyděšeně, ale zároveň zmateně. Netoužil bojovat – nechtěl ani znovu ublížit psovi.

„Seber si svého psa!“ zafuněl Montolio.

McGristl byl očividně zvědavý. „Viděls temného elfa, Muši?“ zeptal se znovu a tentokrát podezřívavě.

„Možná,“ odvětil Montolio. Obrátil se a ostře a sotva slyšitelně hvízdl. Roddyho pes zaslechl hraničářovo jasné podráždění, a tak stáhl ocas mezi nohy a připlazil se zpátky k pánovi.

„Mám tam noru plnou liščat,“ lhal hraničář rozzlobeně. „Jestli se na ně tvůj pes vrhne…“ Montolio víc neřekl, ale na Roddyho zjevně udělal dojem. Hodil psovi kolem krku smyčku a přitáhl ho blíž.

„Drow, asi máš na mysli toho, který tudy prošel před prvním sněhem,“ pokračoval Montolio. „Toho dohoníš už jen těžko, lovče odměn.“ Zasmál se. „Pokud vím, dostal se do potíží s Graulem, takže se asi vydal zpátky do temného domova. Chceš ho snad sledovat až do Temných říší? Sice by sis vylepšil reputaci, lovče odměn, ale obávám se, že bys za to zaplatil životem!“

Drizzt se při jeho slovech uvolnil. Montolio kvůli němu lhal! Poznal, že si hraničář McGristla nijak neváží, a to Drizzta rovněž potěšilo. Ale Roddy se nevzdal a pokrouceným způsobem hraničáři vyložil, k jaké tragédii v Maldobaru došlo. Přátelství Drizzta a Montolia mělo projít těžkou zkouškou.

„Drow zabil Bodlákovy!“ zařval Roddy a hraničářův samolibý úsměv v okamžení zmizel. „Zmasakroval je a jeho panter jednoho sežral. Znal jsi Bartoloměje Bodláka, hraničáři. Taková ostuda, že si děláš legraci z jeho vraha!“

„Drow je zabil?“ zeptal se Montolio.

Roddy znovu zvedl zlomený scimitar. „Rozsekal je,“ zavrčel. „Vypsali na něho odměnu dva tisíce zlaťáků – když ho pro mě najdeš, dám ti pět set.“

„Já tvoje zlato nepotřebuji,“ odvětil rychle Montolio.

„Ale nechceš, aby vraha potrestali?“ odsekl Roddy. „Copak nelituješ, že je celý Bodlákovic klan mrtvý? Taková dobrá rodina.“

Montolio se odmlčel a Drizzta napadlo, že se hraničář obrátí proti němu. Drizzt se rozhodl, že neuteče, ať už se Montolio

rozhodne jakkoli. Vzteku lovce odměn se vyhnout mohl, ale ne Montoliovu. Pokud ho hraničář obviní, Drizzt se mu postaví a bude souzen.

„Smutný den," zamručel Montolio. „Dobrá rodina, opravdu. Chyť toho drowa, McGristle. Bude to nejlepší odměna, jakou sis kdy vysloužil."

„Kde mám začít?" zeptal se Roddy klidně, protože si zjevně myslel, že získal Montolia na svoji stranu. Drizzt o tom byl rovněž přesvědčen, obzvláště když se Montolio obrátil k hájku.

„Slyšel jsi o jeskyni Morueme?" zeptal se Montolio.

Roddy se zatvářil nešťastně. Jeskyně Morueme ležela na okraji velké pouště Anauroch a název dostala podle modrých draků, kteří tam žili. „To je sto padesát mil odsud," zasténal McGristl. „Podsvětím, to jsou nebezpečné hory."

„Drow tím směrem zamířil na počátku zimy," lhal Montolio.

„Drow šel za drakama?" zeptal se Roddy překvapeně.

„Spíše chtěl zalézt do nějaké díry v té oblasti," odvětil Montolio. „Draci v Morueme by o něm mohli vědět. Měl by ses jich zeptat."

„Mně se s drakama moc dohadovat nechce," přiznal Roddy pochmurně. „Je to moc nebezpečné a i cesta by byla moc drahá!"

„Takže to vypadá, že Roddymu McGristlovi poprvé někdo utekl," řekl Montolio. „Ale proti temnému elfovi jsi udělal, co bylo v tvých silách."

Roddy přitáhl koni uzdu a obrátil ho. „Nesázej proti mně, Muši!" zařval přes rameno. „Tenhle mi neuteče, i kdybych měl osobně prohledat všecky díry v Podsvětí."

„Řekl bych, že to za dva tisíce zlaťáků nestojí," poznamenal Montolio, na kterého to neudělalo velký dojem.

„Drow mě připravil o psa a o ucho a udělal mi tuhle jizvu!" odsekl a ukázal na potrhaný obličej. Lovec odměn si však rychle uvědomil, jak pošetile se chová, protože slepý hraničář ho samozřejmě nemohl vidět, a tak se obrátil a pobídl koně ven z háje.

Montolio znechuceně mávl rukou a obrátil se, aby našel drowa. Drizzt na něj čekal na okraji háje a nevěděl, jak Montoliovi poděkovat.

„Nikdy jsem ho neměl rád," vysvětlil Montolio.

„Bodlákovy zavraždili,“ přiznal Drizzt upřímně.

Montolio kývl.

„Věděl jsi to?“

„Věděl jsem o tom ještě dřív, než jsi sem přišel,“ odvětil hraničář. „Vlastně mě napřed napadlo, jestli jsi to neudělal ty.“

„Neudělal,“ řekl Drizzt.

Montolio opět kývl.

Nastala chvíle, aby Drizzt hraničáři pověděl, co se stalo během prvních několika měsíců, které strávil na povrchu. Když popisoval bitvu s tlupou gnolů, vrátil se mu pocit viny, a když vyprávěl o Bodlákových a o svém strašlivém odhalení, opět ho zasáhla prudká bolest, která se soustředila do slova „drizzit“. Montolio identifikoval hbitého skřítka jako prchlíka, ale netušil, jak vysvětlit obrovského goblina a vlčího tvora, s nimiž se Drizzt střetl v jeskyni.

„Udělal jsi dobře, že jsi gnoly zabil,“ řekl Montolio, když Drizzt skončil. „To si odpusť a zapomeň na to.“

„Jak jsem to mohl vědět?“ zeptal se Drizzt upřímně. „Vše, co znám, jsem se naučil v Menzoberranzanu, a ještě stále nedokážu odlišit pravdu od lží.“

„Máš za sebou cestu, jež pro tebe byla příliš matoucí,“ řekl Montolio a upřímným úsměvem uvolnil napětí. „Pojď a dovol, abych ti pověděl o různých národech a o tom, proč jsi udělal správnou věc, když jsi gnoly zabil.“

Jako hraničář zasvětil Montolio život nekonečnému boji mezi dobrými národy – hlavně lidmi, elfy, trpaslíky, gnómy a půlčíky – a zlými gobliny a obry, kteří žili jen proto, aby ničili a zabíjeli nevinné.

„Nemám rád hlavně orky,“ vysvětlil Montolio. „A tak jsem se spokojil s tím, že dohlížím, tedy sova dohlíží, na Graula a jeho smradlavé kamarády.“

V tu chvíli pochopil Drizzt mnoho věcí. Potěšilo ho, že se jeho instinkty nezmýlily a že se teď mohl, alespoň na čas a do jisté míry, oprostit od pocitu viny.

„A co lovec odměn a jemu podobní?“ zeptal se Drizzt. „Nějak neodpovídá tomu, jak jsi národy popsal.“

„V každém národě je dobro i zlo,“ vysvětlil Montolio. „Mluvil jsem obecně, ale nepochybuj o tom, že goblini a obři jsou obecně zlí!“

„Jak to můžeme vědět?“ naléhal Drizzt.

„Sleduj děti,“ odvětil Montolio a pustil se do vysvětlování ne zrovna malých rozdílů mezi dětmi dobrých a zlých národů. Drizzt ho poslouchal jen napůl ucha, protože vysvětlení nepotřeboval. Zdálo se, že vše se nakonec vždy vrací zpátky k dětem. Když se Drizzt díval na to, jak si Bodlákovic děti hrají, cítil se hned lépe, i když zabil gnoly. A jeho otec prohlásil v Menzoberranzanu něco podobného – zdálo se mu, jako by od té doby uběhl teprve den, ale zároveň tisíc let. „Rodí se všechny drowí děti zlé?“ ptal se tehdy Zaknafein. Celý život, který byl plný utrpení, ho pronásledoval křik umírajících dětí drowích šlechticů, lapených mezi dvěma válčícími rodinami.

Když Montolio skončil, rozhostilo se dlouhé ticho, jak se oba přátelé snažili zpracovat to, co se toho dne dozvěděli. Montolio pochopil, že Drizzta potěšil, protože drow se k němu zcela nečekaně otočil, zazubil se a změnil pochmurné téma.

„Muši?“ zeptal se Drizzt, když si vzpomněl, jak McGristl Montolia oslovil.

„Montolio Debruši.“ Starý hraničář se zachechtal a mrkl na Drizzta. „Přátelé a lidé jako McGristl, kteří bojují se slovy delšími než dvě slabiky, mi říkají Muši.“

„Muši,“ zamumlal si Drizzt pro sebe a bavil se na Montoliův účet.

„Copak nemáš nic na práci, Drizzte?“ zafuněl starý hraničář.

Drizzt kývl a se smíchem se vydal pryč. Tentokrát ho ozvěna slova „drizzit“ tolik nebolela.

# # #

„Jeskyně Morueme,“ bručel Roddy. „Zatracená Morueme!“ O zlomek vteřiny později seděl na Roddyho koni malý skřítek a hleděl šokovanému lovci odměn do tváře. Tefanis sledoval rozhovor v hájku a proklínal svoji smůlu, když se hraničáři podařilo poslat lovce

odměn pryč. Prchlíka napadlo, že když se Roddy střetne s Drizztem, zbaví se obou, což Tefanisovi nijak nevadilo.

„Copakjsitakpitomý, abystomustarochoviuvěřil?“ vyhrkl Tefanis.

„Hej!“ vykřikl Roddy a nemotorně se po skřítkovi ohnal, ale ten jen seskočil na zem, proběhl kolem překvapeného psa a vylezl za Roddyho.

„Co, u Devíti pekel, jsi?“ zařval lovec odměn. „A chvíli se nehýbej!“

„Přítel,“ řekl Tefanis tak pomalu, jak jen to šlo.

Roddy ho obezřetně sledoval přes rameno.

„Pokudchcešdostatdrowa, jdeššpatnýmsměrem,“ prohlásil skřítek samolibě.

Krátce poté už se Roddy krčil na vysokých útesech jižně od Montoliova háje a sledoval, jak se hraničář s přítelem s tmavou pletí věnují každodenním povinnostem.

„Dobrýlov!“ popřál Tefanis a rozběhl se zpátky ke Karoakovi, k šedému vlkovi, který voněl příjemněji než tento člověk.

Roddy upíral oči na vzdálený háj a prchlíkovo zmizení vzal sotva na vědomí. „Za svoje lži mi zaplatíš, hraničáři,“ zabručel si pro sebe. Po tváři se mu rozlil zlý úsměv, když ho napadlo, jak se nepřátelům dostat na kůži. Nebude to snadné. Ale na druhou stranu, s Graulem nikdy nebylo lehké pořízení.

# # #

Montoliův posel se vrátil o dva dny později se zprávou od Holubice Sokolnice. Houkáček se pokusil předat hraničáři zprávu osobně, ale sova se snadno rozrušila a pak byla naprosto neschopná tak dlouhou a složitou historku povyprávět. Rozčilený Montolio tedy neměl na vybranou a musel zmuchlaný dopis předat Drizztovi a požádat ho, aby zprávu přečetl nahlas. A rychle. Drizztovi čtení ještě moc dobře nešlo, proto teprve až po několika řádcích pochopil, co vlastně čte. Holubice v dopise popsala, co se v Maldobaru a později v průběhu pronásledování stalo. Její verze událostí se velmi blížila pravdě, obhajovala Drizzta a za vrahy označovala barghesty.

Drizztovi se tak ulevilo, že skoro nedokázal promluvit, když dopis pokračoval a Holubice prohlašovala, jak je ráda a vděčná, že se „poctivý drow“ se starým hraničářem spřátelil.

„Nakonec dostaneš, co si zasloužíš, příteli.“ Víc už Montolio říkat nemusel.

ČÁST ČTVRTÁ

ROZHODNUTÍ

Zpětně na svoji dlouhou cestu pohlížím jako na pátrání po pravdě – po pravdě v mém srdci, ve světě kolem a v dalekosáhlejších otázkách smyslu a existence. Jak definovat dobro a zlo?

Vzal jsem si s sebou na cestu vnitřní kodex zásad, ale netuším, jestli jsou vrozené, nebo mi je předal Zaknafein, nebo prostě vyplynuly z mého vnímání okolí. Tento kodex mě přinutil opustit Menzoberranzan, protože i když jsem si nebyl těmito pravdami jist, nepochyboval jsem o tom, že v Llothině říši odpovědi nenajdu.

Po dlouhých letech v divočině Temných říší a po prvních strašlivých zážitcích na povrchu jsem začal pochybovat o tom, zda vůbec existuje nějaká všeobecně platná pravda, a dokonce mě napadlo, jestli má život vůbec nějaký smysl. Ve světě drowů byly jediným smyslem života ctižádost a materiální zisk, a čím vyšší postavení drow zastával, tím více po nich toužil. Ale ani tehdy jsem takové věci nepovažoval za důležité, za dobrý důvod k životu.

Děkuji ti, Montolio Debruši, že jsi potvrdil mé tušení. Poznal jsem, že ctižádost těch, kdo sledují sobecké cíle, je jen chaotickým mrháním, omezeným ziskem, po němž následuje nekonečná ztráta. Protože ve vesmíru panuje harmonie, píseň zpívající o společném prospěchu. Ale abyste se mohli ke zpěvu připojit, musíte nejdříve najít vnitřní harmonii, noty, které vám zní správně.

A existuje ještě jeden důvod, proč o této písni mluvím: Zlá stvoření neumějí zpívat.

Drizzt Do'Urden

16

BOHOVÉ A SMYSL ŽIVOTA

Lekce pokračovaly docela dobře. Starý hraničář ulevil drowovi od tíživého citového břemene a Drizzt chápal, jak to ve světě chodí, lépe než kdokoli jiný, s kým se Montolio v minulosti setkal. Ale Montolio cítil, že Drizzta stále něco tíží, netušil však, co by to mohlo být.

„To všichni lidé tak dobře slyší?“ zeptal se Drizzt znenadání, když táhli obrovskou ulomenou větev ven z háje. „Nebo je tvůj sluch požehnáním, které ti nahrazuje oči?“

Přímost otázky Montolia na okamžik zaskočila, než si uvědomil, jak je drow podrážděný a neklidný, protože nedokáže přítelovy schopnosti pochopit.

„Nebo je tvoje slepota jen léčkou, klamem, který používáš, abys získal výhodu nad protivníkem?“ naléhal Drizzt neodbytně.

„A co když je?“ odvětil Montolio ledabyle.

„Pak je velmi dobrá, Montolio Debruši,“ odpověděl Drizzt. „Pomáhá ti oklamat nepřátele… i přátele.“ Drizzt slyšel, jak jsou jeho slova hořká, a tušil, že se nechává ovládnout pýchou.

„V boji tě asi často neporazili, co?“ řekl Montolio, protože pochopil, že zdrojem Drizztova podráždění je jejich souboj. Kdyby viděl, Drizztův výraz by mu v tu chvíli prozradil, že se nemýlí.

„Příliš si to bereš,“ pokračoval Montolio po neklidné odmlce. „Vlastně jsem nad tebou nezvítězil.“

„Srazil jsi mě k zemi, byl jsem ti vydán na milost a nemilost.“

„Porazil ses sám,“ vysvětlil Montolio. „Jsem doopravdy slepý, ale ne tak bezmocný, jak si myslíš. Podcenil jsi mě. Věděl jsem, že to uděláš, i když jsem nedokázal uvěřit tomu, že bys byl tak slepý.“

Drizzt se zastavil a Montolio zůstal rovněž stát, protože větev náhle ztěžkla. Starý hraničář zavrtěl hlavou a zachechtal se. Vytáhl dýku, vyhodil ji do vzduchu, chytil ji a vykřikl: „Bříza!“ Pak dýkou mrštil a zabodl ji do jedné z mála bříz v jehličnatém háji.

„Dokázal by tohle slepý muž?“ zeptal se Montolio rétoricky.

„Takže vidíš,“ prohlásil Drizzt.

„Samozřejmě že ne,“ odsekl Montolio zostra. „Mé oči nepracují už pět let. Ale také nejsem slepý, Drizzte, obzvláště ne na místě, které nazývám domovem!

Ale ty jsi mě přesto za slepého považoval,“ pokračoval hraničář opět klidným hlasem. „Když jsme spolu bojovali a kouzlo temnoty vyprchalo, myslel sis, že jsi získal výhodu. Opravdu sis myslel, že všechny mé velmi efektivní činy, pokud to tak mohu říct, v bitvě s orky i při našem souboji byly prostě předem připravené? Kdybych byl takový mrzák, za jakého mě Drizzt Do’Urden považuje, jak bych v horách tak dlouho přežil?“

„Já ne…“ začal Drizzt, ale stud ho umlčel. Montolio měl pravdu a Drizzt to věděl. Od prvního setkání hraničáře považoval, alespoň nevědomky, za neúplného. Drizzt si byl jist, že přítele neurazil, vlastně si ho velmi vážil, ale dostatečně neoceňoval Montoliovy dovednosti a jeho nedostatky považoval za větší než ty své.

„Ale ano,“ opravil ho Montolio, „a já ti odpouštím. Musím přiznat, že jsi se ke mně choval zdvořileji než ti, kdo mě znali dřív, dokonce i lépe než společníci, kteří mě doprovázeli na nespočetných výpravách. Posaď se,“ požádal Drizzta. „Je na čase, abych ti taky vypověděl příběh.

Kde začít?“ přemýšlel Montolio a škrábal se na bradě. Všechno mu připadalo tak vzdálené, jiný život, který opustil. Zůstalo mu jen jedno pouto s minulostí, a to výcvik hraničáře bohyně Mieliki. Drizzt, kterého stejným způsobem vycvičil Montolio, to jistě pochopí.

„Už ve velmi mladém věku jsem zasvětil život lesu a přirozenému pořádku,“ začal Montolio. „Brzy jsem se naučil, tak

jako jsem začal učit tebe, jak příroda funguje, a rozhodl jsem se, že budu tuto dokonalost a harmonii cyklů, které jsou příliš velké a úžasné, než abychom je pochopili, chránit. Proto tak rád bojuji s orky a s jimi podobnou havětí. Jak už jsem řekl, jsou to nepřátelé přirozeného pořádku, nepřátelé stromů a zvířat stejně jako lidí a slušných národů. Jsou to odporná stvoření a já nijak nelituji toho, že je zabíjím!“

Montolio pak strávil několik hodin vyprávěním o výpravách, na které se vydal sám nebo jako zvěd obrovských armád. Pověděl Drizztovi o své učitelce Dilamon, o hraničářce, která uměla zacházet s lukem tak dokonale, že neminula, ani když vystřelila tisíckrát. „Zemřela v bitvě,“ vysvětlil, „bránila jednu farmu před nájezdem obrů. Ale není potřeba pro paní Dilamon truchlit, protože žádný z farmářů nebyl zraněn a žádný z obrů, kteří se odtamtud odplazili, se už v té oblasti nikdy neukázal!“

Když se Montolio dostal k nedávné minulosti, ztišil hlas. Vyprávěl o Hraničářské hlídce, o poslední družině, s níž se vydal na cestu, a o tom, jak bojovali s rudým drakem, který pustošil vesnice. Draka sice zabili, ale tři hraničáři přitom zemřeli a Montolio utrpěl popáleniny obličeje.

„Klerici mě dali docela dohromady,“ řekl Montolio zasmušile. „Nezůstaly mi skoro žádné jizvy, které by dosvědčily moji bolest.“ Odmlčel se a Drizzt poprvé od chvíle, kdy starého hraničáře potkal, uviděl, jak Montoliovi přelétl přes tvář mrak bolesti. „Ale s mýma očima nedokázali udělat nic. Na tak těžké zranění jejich dovednosti nestačily.“

„Přišel jsi sem zemřít,“ řekl Drizzt a v hlase mu zaznívalo větší obvinění, než zamýšlel.

Montolio to nepopřel. „Přetrpěl jsem dračí dech, orcké oštěpy, vztek zlých mužů a chamtivost těch, kdo byli připraveni znásilnit zemi pro vlastní zisk,“ řekl hraničář. „Nic z toho mě nezranilo tolik jako lítost. Litovali mě dokonce i hraničáři z Hlídky, kteří tolikrát bojovali po mém boku. Dokonce i ty.“

„Já ne…“ snažil se Drizzt namítnout.

„Ale ano,“ opáčil Montolio. „Myslel sis, že máš při souboji navrch. Proto jsi prohrál! Silou hraničáře je moudrost, Drizzte.

Hraničář rozumí sám sobě, nepřátelům i přátelům. Považoval jsi mě za slabého, jinak by ses nikdy o tak riskantní manévr nepokusil, nepokusil by ses mě přeskočit. Ale já tě chápal a něco takového jsem očekával.“ Přes tvář mu přelétl prohnaný úsměv. „Pořád tě bolí hlava?“

„Ano,“ přiznal Drizzt a promnul si modřinu, „ale zdá se, že se mi pročišťují myšlenky.“

„A co se týká tvé první otázky,“ řekl Montolio, protože byl spokojený, že Drizzt pochopil, „na mém sluchu není nic zvláštního, ani na mých ostatních smyslech. Jen věnuji větší pozornost tomu, co mi říkají, a jak sám nejlíp víš, vedou mě docela dobře. Když jsem sem přišel, vůbec jsem netušil, co všechno dokážu, a ty jsi hádal dobře, proč jsem to udělal. Myslel jsem, že bez očí jsem mrtvý, a chtěl jsem zemřít v tomhle háji, který jsem si při dřívějších výpravách zamiloval.

Možná to bylo díky Paní lesa Mieliki, i když spíše kvůli Graulovi a dalším nepřátelům, kteří žijí tak blízko, ale netrvalo dlouho a já změnil názor na to, co chci se svým životem udělat. Žil jsem tady sám a ochromený – zpočátku jsem skutečně byl mrzák ale našel jsem nový smysl života. Znovu jsem toužil žít, ale také jsem si uvědomil, kde leží mé hranice. Jsem starý, unavený a slepý. Kdybych zemřel před pěti lety, jak jsem zamýšlel, zůstal by můj život neúplný. Nikdy bych nezjistil, kam až mohu zajít. Musel jsem čelit nepřízni osudu, jakou si Montolio Debruši nedokázal ani představit, abych skutečně poznal sám sebe a svoji bohyni.“

Montolio zmlkl a zaposlouchal se. Když se zmínil o bohyni, Drizzt se zavrtěl a hraničář poznal, že mu zmínka o bohyni není příjemná. Chtěl zjistit víc, proto sáhl za kroužkovou košili a tuniku a vytáhl přívěsek ve tvaru hlavy jednorožce.

„Není krásný?“ zeptal se významně.

Drizzt zaváhal. Přívěsek byl nádherně tepaný, ale drowovi se nelíbilo, co představuje. V Menzoberranzanu byl svědkem pošetilostí, které byli drowové schopni z rozkazů bohyně provádět, a vůbec se mu to nelíbilo.

„Kdo je tvým bohem, drowe?“ zeptal se Montolio. Strávili spolu mnoho desetidnů, ale ještě nikdy nepřišla řeč na náboženství.

„Nemám boha,“ odvětil Drizzt odvážně, „a ani žádného nechci.“

Tentokrát se odmlčel Montolio.

Drizzt vstal a poodešel o několik kroků.

„Moji lidé uctívají Lloth,“ začal. „Možná není příčinou všeho zla, ale rozhodně je zodpovědná za to, že přetrvává. Stejné je to s Grúmšem u orků a s bohy u lidí. Uctívat bohy je bláznovství. Raději budu následovat vlastní srdce.“

Montoliovo tiché zasmání oloupilo Drizztovo prohlášení o sílu. „Máš boha, Drizzte Do’Urdene,“ řekl.

„Mým bohem je moje srdce,“ prohlásil Drizzt a obrátil se zpět k němu.

„Stejně jako mým.“

„Říkal jsi, že tvou bohyní je Mieliki,“ protestoval Drizzt.

„A ty jsi pro svého boha ještě nenašel jméno,“ odsekl Montolio. „Ale to neznamená, že žádného nemáš. Tvým bohem je tvé srdce. A co ti říká?“

„Nevím,“ přiznal Drizzt, když se nad znepokojivou otázkou zamyslel.

„Tak mysli!“ vykřikl Montolio. „Co ti řekly instinkty o gnolské tlupě nebo o farmářích v Maldobaru? Tvou bohyní není Lloth, to je jisté. A který bůh nebo bohyně tedy ztělesňuje to, co se ukrývá v srdci Drizzta Do’Urdena?“

Montolio skoro slyšel, jak Drizzt krčí rameny. „Nevíš?“ zeptal se starý hraničář. „Ale já ano.“

„Hádáš,“ odvětil Drizzt, protože stále nebyl přesvědčený.

„Pozoruji,“ řekl Montolio a zasmál se. „Řídí se tvé srdce stejnými zásadami jako Guenhwyvar?“

„O tom jsem nikdy nepochyboval,“ odvětil Drizzt upřímně.

„Guenhwyvar následuje Mieliki.“

„Jak to můžeš vědět?“ hádal se Drizzt pobouřeně. Drizztovi nevadilo, když Montolio prohlašoval podobné věci o něm, ale mluvit takto o panterovi považoval za urážku. Drizzt si myslel, že Guenwhyvar je povznesena nad bohy i nad všechny narážky, že by mohla nějakého ctít.

„Jak to mohu vědět?“ zopakoval Montolio nevěřícně. „Kočka mi to sama řekla! Podstatou Guenhwyvar je panter a ten je tvorem Mieličiny říše.“

„Guenwhyvar taková označení nepotřebuje,“ odsekl Drizzt vztekle a rychle se opět posadil vedle hraničáře.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasil Montolio. „Ale to na tom nic nemění. Nerozumíš Drizztu Do’Urdenovi. Vyrostl jsi ve společnosti, která uctívá zvrhlé spodobnění boha.“

„A tvá bohyně je opravdová?“ zeptal se Drizzt uštěpačně.

„Všichni bohové jsou opravdoví a obávám se, že všichni jsou jedna bytost,“ odvětil Montolio. Drizzt musel s Montoliem souhlasit. Opravdu nerozuměl.

„Pohlížíš na bohy jako na živé bytosti,“ pokoušel se Montolio vysvětlit. „Vidíš v nich fyzické tvory, kteří se snaží ovládat naše činy tak, aby vyhovovaly jejich cílům, a proto je v tvrdohlavé nezávislosti odmítáš. Ale já tvrdím, že se bohové nachází uvnitř nás, ať už jim dáš jméno, nebo ne. Celý život jsi následoval Mieliki, Drizzte. Jen jsi svému srdci ještě nedal jméno.“

Drizzt nyní pocítil spíše zájem než skepsi.

„Co jsi cítil, když jsi opustil Temné říše?“ zeptal se Montolio. „Co ti řeklo srdce, když jsi poprvé pohlédl na slunce, hvězdy nebo zelený les?“

Drizzt vzpomínal na dávný den, kdy spolu s drowí hlídkou vystoupil na povrch, aby napadli elfské shromáždění. Byly to bolestivé vzpomínky, ale nacházel v nich také malou útěchu, vzpomínku na nadšení, které v něm probudil vítr na tváři a vůně rozkvetlých květin.

„A jak jsi promluvil s Mrzoutem?“ pokračoval Montolio. „Není vůbec lehké přesvědčit medvěda, aby se s tebou podělil o jeskyni! Ať už to přiznáš, nebo ne, máš srdce hraničáře. A srdce hraničáře je srdcem Mieliki.“

Tak formální závěr opět vzbudil Drizztovy pochybnosti. „A co tvá bohyně žádá?“ zeptal se a do hlasu mu pronikl vztek. Chystal se vstát, ale Montolio ho plácl do nohy a přinutil ho zůstat sedět.

„Žádá?“ Hraničář se zasmál. „Nejsem žádný misionář, který by šířil učení a vnucoval pravidla chování! Copak jsem ti právě neřekl,

že bohové žijí uvnitř tebe? Znáš Mieličina pravidla stejně dobře jako já. Řídil ses jimi celý život. Já ti jen nabízím jméno, to je vše, zosobnění ideálního chování, příklad, který můžeš následovat v časech, kdy sejdeš ze správné stezky.“ S tím Montolio znovu popadl větev a Drizzt ho následoval.

Drow se nad jeho slovy dlouze zamyslel. Toho dne vůbec nespal, i když se zdržoval ve své ložnici. Přemýšlel.

„Chci o tvé… naší… bohyni vědět víc,“ přiznal Drizzt, když příštího večera našel Montolia, jak vaří večeři.

„A já tě chci učit,“ odvětil Montolio.

# # #

Stovka párů žlutých, krví podlitých očí zírala na statného člověka, který procházel táborem se psem těsně u boku. Roddymu se nelíbilo, že musí vstoupit do sídla orckého krále Graula, ale neměl v úmyslu nechat drowa opět uniknout. V posledních několika letech jednal Roddy s Graulem už několikrát. Orcký král měl v divokých horách spoustu zvědů, proto byl pro lovce odměn cenným, ale také velmi drahým spojencem.

Několik velkých orků zkřížilo Roddymu úmyslně cestu, strčilo do něj a rozzlobilo jeho psa. Roddy držel zvíře moudře zpátky, i když by se do smradlavých orků sám nejradši pustil. Hráli tuhle hru pokaždé, když sem přišel. Strkali do něj a plivali na něj a za každou cenu se ho snažili vyprovokovat. Orci byli vždy odvážní, když byli v přesile sto na jednoho.

Za McGristlem se shromáždil celý tábor a následoval ho posledních padesát yardů vzhůru do kopce ke vstupu do Graulovy jeskyně. Ze vchodu vyrazili dva orci s oštěpy a zatarasili vetřelci cestu.

„Pročs tady?“ zeptal se jeden rodnou řečí. Druhý natáhl ruku, jako by očekával, že mu zaplatí.

„Tentokrát žádné peníze,“ odvětil Roddy a dokonale napodobil jejich dialekt. „Tentokrát bude platit Graul!“

Orci se nevěřícně zadívali jeden na druhého, pak se obrátili k Roddymu a zavrčeli. Náhle však z jeskyně vyšel ještě větší ork, který je ihned utišil.

Graul vyrazil ven, odhodil strážce stranou a zamířil přímo k Roddymu. Přiblížil kapající čenich na palec k Roddyho nosu. „Graul platit?“ odfrkl si a zápach jeho dechu Roddyho málem omráčil.

Roddy se zachechtal, ale jen kvůli rozrušeným orkům, kteří ho obklíčili. Nesměl dát najevo žádnou slabost. Orci byli jako zákeřní psi a útočili na každého, kdo se jim odhodlaně nepostavil.

„Mám informace, králi Graule,“ pronesl lovec odměn pevným hlasem. „Informace, které by Graul mohl chtít.“

„Mluvit!“ rozkázal Graul.

„Platit?“ zeptal se Roddy, i když tušil, že teď už hodně riskuje.

„Mluvit!“ zavrčel Graul znovu. „Pokaď tvoje slova mít hodnotu, Graul tě nechat žít.“

Roddy v duchu zanaříkal, protože s Graulem to vždy končilo stejně. Bylo obtížné uzavřít se smrdutým náčelníkem výhodný obchod, když ho obklopovalo sto ozbrojených válečníků. Ale Roddy se nenechal zastrašit. Nepřišel si pro peníze, i když doufal, že by nějaké získat mohl, ale pro pomstu. Dokud žil drow u Mušiho, Roddy odmítal na Drizzta otevřeně zaútočit. V horách a obklopen zvířecími přáteli byl Muši mocným nepřítelem, a i kdyby se Roddy přes něj dostal až k drowovi, Muši měl mnoho spojenců, veteránů, jako byla Holubice Sokolnice, kteří by ho určitě pomstili.

„Na tvém území žije temný elf, mocný orcký králi!“ prohlásil Roddy. Graul se nezatvářil šokované, jak doufal.

„Odpadlík,“ objasnil Graul.

„Vy to víte?“ Roddy vytřeštil nevěřícně oči.

„Drow zabít Graulovy bojovníky,“ řekl orcký náčelník ponuře. Všichni shromáždění orci začali dupat, plivat a proklínat temného elfa.

„Tak proč ještě žije?“ zeptal se Roddy bez obalu. Lovec odměn přimhouřil oči, protože vytušil, že Graul neví, kde se drow nachází. Možná přece jen měl co nabídnout.

„Mí zvědi ho nemoct najít!“ zařval Graul a byla to víceméně pravda. Ale podráždění, které dal orcký král najevo, bylo pouze hrané. Graul věděl, kde se Drizzt nachází, i když to zvědové netušili.

„Našel jsem ho!“ zařval Roddy a všichni orci začali poskakovat a křičet hladovým nadšením. Graul zvedl ruce, aby je utišil. Orcký král věděl, že se dostává k nebezpečné části plánu. Rozhlédl se po shromáždění, aby našel kmenového šamana, spirituálního vůdce kmene. Ork v rudém hábitu pozorně naslouchal, přesně jak Graul doufal.

Šaman mu dlouhé roky radil, aby proti Montoliovi nic nepodnikal. Šaman považoval mrzáka, který nebyl zas tak zmrzačený, za posla zlé magie a na základě jeho varování se celý orcký kmen chvěl strachy pokaždé, když se Montolio přiblížil. Ale když se Montolio spojil s drowem, a pokud bylo Graulovo tušení správné, pomohl drowovi při bitvě na hřebeni, zasáhl hraničář na místě, kde neměl co dělat, a bez pozvání vstoupil na Graulovo území stejně jako odpadlý drow. Graul byl nyní přesvědčen, že drow je skutečně odpadlík, protože se v okolí nenašli žádní další temní elfové, a tak jen čekal na vhodnou příležitost, která by jeho poskoky přiměla na hraničářův háj zaútočit. A Roddy Graulovi právě takovou příležitost poskytl.

„Mluvit!“ zakřičel Graul Roddymu do obličeje, aby nemohl požádat o odměnu.

„Drow žije u Montolia,“ odvětil Roddy. „V háji slepého hraničáře!“ Pokud Roddy doufal, že jeho prohlášení vyvolá další výbuch klení, poskakování a plivání, byl velmi zklamán. Sotva se zmínil o slepém hraničáři, na tábor padlo tíživé ticho. Orci těkali pohledem od šamana ke Graulovi a zpátky a čekali na jejich rozhodnutí.

Bylo na čase, aby Roddy vyrukoval s historkou o spiknutí, přesně jak Graulovi slíbil.

„Musíte jít a zničit je!“ vykřikl Roddy. „Nejsou…“

Graul zvedl ruce, aby utišil jak mumlání, tak Roddyho. „To slepý hraničář zabít obra?“ zeptal se orcký král Roddyho lstivě. „A pomoct drowovi zabít moje bojovníky?“

Roddy samozřejmě netušil, o čem orcký král mluví, ale rychle pochopil, o co Graulovi jde.

„Ano!“ prohlásil hlasitě. „A drow s hraničářem teď kujou pikle proti vám všem! Musíte je zničit, rozdupat je, než přijdou sem a zabijou vás! Hraničář obrátí proti Graulovi zvířata, elfy – moc a moc elfů – a taky trpaslíky!“

Při zmínce o Montoliových přátelích, obzvláště o elfech a trpaslících, které Graulův lid nesnášel víc než cokoli jiného na světě, se všichni zatvářili kysele a nejeden ork se ohlédl přes rameno, jako by už hraničářova armáda obkličovala tábor.

Graul se zahleděl na šamana.

„Ten, který se dívat, muset útoku požehnat,“ odvětil šaman na nevyslovenou otázku. „Za nového měsíce!“ Graul kývl a ork v rudém hábitu se otočil, povolal k sobě dvacet orků a vydal se vše připravit.

Graul sáhl do váčku a podal Roddymu několik stříbrných mincí. Roddy neřekl Graulovi nic, co už by nevěděl, ale jeho zpráva o spiknutí proti orckému kmeni mu pomohla přesvědčit pověrčivého šamana, aby proti slepému hraničáři zakročil.

Roddy přijal ubohou odměnu bez protestů, protože mu stačilo pomyšlení, že dosáhl svého. Otočil se a chystal se odejít.

„Ty zůstat,“ prohlásil Graul náhle za jeho zády. Na králův pokyn obklopilo lovce odměn několik orckých stráží. Roddy se na Graula podezřívavě zadíval.

„Host,“ vysvětlil orcký král klidně. „Připojit se k boji.“

Nedal Roddymu na vybranou.

Graul mávl na strážce a vrátil se do jeskyně. Orcké stráže pokrčily rameny a usmály se, protože nijak netoužily jít dovnitř a setkat se s královými hosty. Obzvláště ne s velkým stříbrným vlkem.

Graul se vrátil do jeskyně, aby si promluvil s druhým hostem. „Ty mít pravdu,“ řekl Graul malému skřítkovi.

„Jsemdobrývzískáváníinformací.“ Tefanis se rozzářil a v duchu dodal: Avevytvářenípříhodnýchsituací!

Tefanis se považoval za nesmírně chytrého. Nejenže informoval Roddyho o tom, že drow žije v Montoliově háji, ale ještě zajistil, aby Roddy pomohl jemu i králi Graulovi. Tefanis věděl, že Graul slepého

hraničáře nijak nemiluje a přítomnost drowa mu posloužila jako dobrá výmluva k tomu, aby konečně přinutil šamana požehnat útoku.

„Karoak pomoct v boji?“ zeptal se Graul a podezřívavě se zadíval na obrovského a nepředvídatelného stříbrného vlka.

„Samozřejmě,“ řekl Tefanis ihned. „Jetakyvnašemzájmunepřátelezničit!“

Karoak rozuměl všemu, co řekli. Vstal a vyšel ven z jeskyně. Stráže u vchodu se mu nepokusily zatarasit cestu.

„Karoakvyburcujeworgy,“ vysvětlil Tefanis. „Protislepémuhraničářiseshromáždímocnásíla. UžpřílišdlouhojeKaroakovýmnepřítelem.“

Graul kývl a v duchu si probral události následujících desetidnů. Když se zbaví hraničáře a drowa, bude jeho údolí poprvé za dlouhá léta bezpečné – poprvé od chvíle, kdy Montolio dorazil. Hraničář se jen zřídkakdy střetl s orky osobně, ale Graul věděl, že jeho zvířecí špehové varují procházející karavany. Graul si nepamatoval, kdy válečníci naposledy zastihli nějakou karavanu nepřipravenou, čemuž orci dávali přednost. Ale kdyby hraničář zmizel…

Rychle se blížilo léto, období, kdy údolím procházelo nejvíce obchodníků, a tento rok si orci namastí kapsy.

Jedné, co teď Graul potřeboval, bylo šamanovo potvrzení, že Ten, který se dívá, Grúmš Jednooký, útoku požehná.

Nový měsíc, posvátný čas orků a chvíle, kdy se šaman dozví bohovo přání, měl nastat až za dva desetidny. Dychtivý a nedočkavý Graul bručel nad takovým zdržením, ale věděl, že mu nezbývá než čekat. Graul byl mnohem méně nábožensky založený, než si ostatní mysleli, a byl odhodlaný zaútočit bez ohledu na šamanovo rozhodnutí, ale statný orcký král neměl v plánu duchovnímu vůdci otevřeně vzdorovat, pokud to nebude nezbytně nutné.

Graul si řekl, že nový měsíc není zas až tak daleko. Brzy se slepého hraničáře i tajemného drowa zbaví.

17

PŘESILA

„Vypadáš ustaraně,“ řekl Drizzt Montoliovi, když uviděl dalšího dne hraničáře stát na provazovém mostě. Houkáček seděl ve větvích nad ním. Montolio byl tak ztracen v myšlenkách, že ihned neodpověděl. Drizztovi to nepřipadalo divné. Pokrčil rameny a odvrátil se, protože respektoval hraničářovo soukromí. Vytáhl z kapsy onyxovou sošku.

„Vydáme se s Guenhwyvar na krátký lov,“ vysvětlil Drizzt přes rameno, „než slunce vyšplhá příliš vysoko. Pak si půjdu odpočinout a panter stráví den s tebou.“

Montolio drowa sotva zaslechl, ale když vycítil, že Drizzt pokládá onyxovou sošku na provazový most, uvědomil si, co drow řekl, a probral se ze zamyšlení.

„Ne,“ řekl Montolio a natáhl ruku. „Nech pantera odpočívat.“

Drizzt nechápal. „Guenhwyvar je pryč už víc než den,“ řekl.

„Brzy možná budeme její pomoc potřebovat při něčem důležitějším než při lovu,“ vysvětlil Montolio. „Ať si panter odpočine.“

„Co se děje?“ zeptal se Drizzt náhle vážně. „Co Houkáček viděl?“

„Včera v noci nastal nový měsíc,“ řekl Montolio. Drizzt, který už pochopil, jak lunární cyklus funguje, kývl.

„Pro orky je to posvátný den,“ pokračoval Montolio. „Jejich tábor leží míle odsud, ale já minulou noc přesto slyšel jejich křik.“

Drizzt opět kývl. „Slyšel jsem zpěv, ale myslel jsem, že je to jen tichý hlas větru.“

„To vyli orci,“ ujistil ho Montolio. „Každý měsíc se shromáždí a omámeně sténají a divoce tančí – orci totiž nepotřebují žádné lektvary, aby takový stav vyvolali, víš? Nepovažoval jsem to za zvláštní, i když vyváděli dost hlasitě. Obvykle je odsud neslyším. Říkal jsem si, že sem hlasy zanesl příznivý… nebo nepříznivý… vítr.“

„Ale od té doby jsi zjistil víc?“ předpokládal Drizzt.

„Houkáček je taky slyšel,“ vysvětlil Montolio. „Pořád na mě dává pozor.“ Obrátil se k sově. „Zaletěl se podívat, co se děje.“

Drizzt se zadíval na úžasného ptáka, který byl celý načepýřený a hrdý, jako by Montoliovým komplimentům rozuměl. Navzdory hraničářovým starostem Drizzt přemýšlel, do jaké míry Montolio Houkáčkovi rozumí a do jaké míry sova chápe, co se kolem ní děje.

„Orci postavili vojsko,“ řekl Montolio a poškrábal se na strništi na bradě. „Zdá se, že Graula ovládla pomstychtivost.“

„Jak to víš?“ zeptal se Drizzt. „Rozumí Houkáček jejich řeči?“

„Ne, samozřejmě že ne!“ odvětil Montolio pobaveně.

„Tak jak to můžeš vědět?“

„Houkáček si všiml, že se v táboře objevila smečka worgů,“ vysvětlil Montolio. „Orci a worgové spolu obvykle nevycházejí, ale v případě nouze se z nich mohou stát spojenci. Orcké oslavy byly včera v noci divoké a s příchodem worgů už nemůže být pochyb.“

„Je poblíž nějaká vesnice?“ zeptal se Drizzt.

„Nejbližší je Maldobar,“ odvětil Montolio. „Pochybuji, že by se orci vydali tak daleko, ale už nastala obleva a průsmyky brzy začnou procházet karavany ze Sundabaru do Citadely Adbar a zpátky. Jedna asi musela vyrazit ze Sundabaru, protože nevěřím, že by Graul byl natolik odvážný nebo hloupý, aby napadl karavanu po zuby ozbrojených trpaslíků z Adbaru.“

„Kolik válečníků má orcký král?“

„Graul by jich mohl sebrat tisíce, kdyby měl čas a dal si tu práci,“ řekl Montolio. „Ale to by trvalo celé desetidny a Graul nikdy nebyl trpělivý. A kdyby čekal, až se shromáždí legie, nepřivedl by

worgy tak brzy. Když jsou worgové poblíž, orci mají tendenci mizet a worgové tloustnou a leniví, jestli chápeš, co tím chci říct.“

Drizzt se otřásl pochopením.

„Odhaduji, že Graul má asi sto bojovníků,“ pokračoval Montolio, „podle Houkáčka možná tucet nebo dvacet worgů a jednoho nebo dva obry.“

„To je pro útok na karavanu pořádná síla,“ řekl Drizzt, ale oba, drow i hraničář, tušili něco jiného. Když se před dvěma měsíci setkali, dali Graulovi pořádně na frak.

„Bude trvat tak den dva, než se připraví,“ řekl Montolio po nepříjemné odmlce. „Houkáček je bude dnes v noci pozorně sledovat a vyšlu ještě další zvědy.“

„Já se na ně půjdu taky podívat,“ dodal Drizzt. Montoliovi přelétl přes tvář ustaraný výraz, ale drow se rozhodl si ho nevšímat. „V Menzoberranzanu jsem býval zvědem a mnohokrát mi připadla taková povinnost,“ řekl. „Určitě to zvládnu. Neboj.“

„To bylo v Temných říších,“ připomněl Montolio.

„Copak je noc tak jiná?“ odvětil Drizzt lstivě, mrkl a usmál se, aby Montolia uklidnil. „Získáme odpovědi.“

Drizzt se rozloučil a šel si odpočinout. Montolio poslouchal, jak přítel téměř neslyšně odchází, a upřímně ho obdivoval. Skutečně to znělo jako dobrý plán.

Den uběhl hraničáři pomalu a bez problémů. Zaměstnával se, jak nejlépe mohl, a soustředil se na obranu háje. Montolio svůj domov bránil jen jednou, když se do háje zatoulala pošetilá tlupa zlodějů, ale strávil mnoho hodin tím, že vymýšlel a zkoušel různé strategie, protože si byl jist, že Graula jednou unaví to, jak se mu hraničář neustále plete do jeho záležitostí, sebere odvahu a zaútočí.

Montolio si byl jistý, že až ten den nastane, bude připraven.

Teď ale udělal jen málo, protože obranu mohl postavit až ve chvíli, kdy si bude jist Graulovým záměrem, a čekání připadalo hraničáři nekonečné. Konečně upozornil Houkáček Montolia na to, že se drow probouzí.

„Takže půjdu,“ poznamenal Drizzt, jakmile hraničáře našel a uviděl, že slunce klesá k obzoru. „Dozvíme se, co naši nepřátelští sousedé plánují.“

„Dávej na sebe pozor, Drizzte,“ řekl Montolio a upřímná starost v jeho hlase drowa dojala. „Graul je možná ork, ale je mazaný. Možná očekává, že se na něj jeden z nás přijde podívat.“

Drizzt tasil scimitary, s nimiž se ještě stále dobře neseznámil, a několikrát jimi zatočil, aby z pohybu načerpal sebejistotu. Pak je vrazil zpátky do pochev a sáhl do kapsy, aby se uklidnil dotykem onyxové sošky. Poplácal hraničáře po zádech a vyrazil.

„Houkáček poletí s tebou!“ zavolal za ním Montolio. „Doprovodí tě taky další přátelé, které bys možná nečekal. Zakřič, kdyby ses dostal do potíží, s nimiž by sis neporadil.“

# # #

Orcký tábor nebylo těžké najít, protože v jeho středu hořela velká vatra, která na pozadí tmavého nebe jasně zářila. Drizzt viděl, jak kolem ní tančí postavy, a to včetně jednoho obra, a slyšel vrčení a štěkot velkých vlků, kterým Montolio říkal worgové. Tábor se nacházel v malém údolí, na mýtině, kterou obklopovaly skály a obrovské javory. Drizzt orky v tiché noci docela jasně slyšel, proto se rozhodl nepřibližovat. Vybral si mohutný strom, soustředil se na spodní větev a pokusil se použít levitační schopnosti, aby se dostal nahoru.

Ale kouzlo úplně zklamalo. Drizzta to nepřekvapilo, proto zasunul čepele za opasek a nahoru vyšplhal. Kmen se několikrát rozvětvoval, hodně nízko, ale také dvacet stop nad zemí. Drizzt vylezl do nejvyšší rozsochy a chystal se vyrazit po dlouhé, zatočené větvi, když uslyšel nadechnutí. Opatrně proto vykoukl zpoza kmenu.

Naproti němu seděl v díře mezi kmenem a větví pohodlně uvelebený orcký strážce, ruce měl založené za hlavou a na obličeji znuděný výraz. Tvor si zjevně tichého temného elfa, který seděl sotva dvě stopy od něj, nevšiml.

Drizzt uchopil jílec scimitaru, ale když zjistil, že hloupý tvor našel příliš pohodlnou pozici, než aby se třeba jen rozhlédl, změnil názor a rozhodl se orka ignorovat. Místo toho se soustředil na scénu na mýtině.

Orcký jazyk se strukturou a skloňováním podobal goblinštině, ale ani v té nebyl Drizzt zrovna mistr, takže rozeznal jenom pár slov. Ale orci se vždy vyjadřovali lépe pohyby. Dva panáci s podobou temného elfa a hubeného muže s vousem Drizztovi brzy prozradili, co klan plánuje. Největší ork na shromáždění, pravděpodobně král Graul, na panáky plival a proklínal je. Orčtí vojáci a worgové je pak k šílené radosti diváků trhali, k radosti, která se proměnila v extázi, když kamenný obr rozmáznul falešného temného elfa o zem.

Trvalo to celé hodiny a Drizzt tušil, že budou pokračovat až do úsvitu. Graul a několik dalších velkých orků poodešli kousek stranou a začali něco kreslit do hlíny. Zjevně vymýšleli bojový plán. Drizzt neměl šanci přiblížit se natolik, aby tichý rozhovor vyslechl, a také neplánoval zůstat na stromě, protože úsvit se rychle blížil.

Než začal šplhat dolů, zadíval se na orckého strážce, který nyní spokojeně spal na opačné straně kmene. Drizzt věděl, že se orci chystají zaútočit na Montoliův domov. Neměl by zasadit první ránu?

Drizzta zradilo svědomí. Sešplhal dolů z velikánského javoru, uprchl z tábora a nechal hlídku spokojeně podřimovat v koruně stromu.

# # #

Montolio seděl s Houkáčkem na rameni na provazovém mostě a čekal na Drizztův návrat. „Jdou si pro nás," prohlásil starý hraničář, když se drow konečně objevil. „Graula něco pořádně naštvalo, asi ta nepodstatná událost na Rogeeho útesu." Montolio ukázal na západ, kde ležel hřeben, na něm se s Drizztem setkali.

„Máš pro takové případy připravené útočiště?" zeptal se Drizzt. „Myslím, že orci zaútočí dnes v noci. Je jich sto a mají mocné spojence."

„Utéct?" vykřikl Montolio. Natáhl se po nedalekém laně a seskočil dolů k drowovi. Houkáček se pevně chytil jeho tuniky a svezl se s ním dolů. „Utéct před orky? Copak jsem neříkal, že orci jsou havěť? Neexistuje na světě větší slast než rozseknout orkovi břicho."

„Mám ti připomenout, jak na tom jsme?“ řekl Drizzt a usmál se, přestože si dělal starosti.

„Měl bys to připomenout Graulovi!“ zasmál se Montolio. „Starý ork se úplně pomátl nebo se pořádně zmužil, když se rozhodl zaútočit, přestože jsme v tak jasné přesile!“

Drizzt odpověděl na takový nesmysl jediným možným způsobem: vybuchl smíchy.

„Ale,“ pokračoval Montolio, aniž by zpomalil, „vsadím vědro plné čerstvých pstruhů a tři krásné hřebce na to, že starý Graul se boje nezúčastní. Zůstane vzadu u stromů, bude se dívat a mnout si tlusté ruce, a až jeho vojsko rozprášíme, vezme nohy na ramena jako první! Nikdy neměl pro strach uděláno, tedy alespoň ne od chvíle, kdy se stal králem. Asi žije příliš pohodlný život, může toho příliš mnoho ztratit. No, však my už mu srazíme hřebínek!“

Drizzt opět nedokázal najít slova a nedokázal se takové absurditě přestat smát. Přesto nemohl popřít, že ho Montoliova slova povzbudila a utěšila.

„Jdi si odpočinout,“ řekl Montolio, poškrábal se na strništi na bradě a obrátil se kolem dokola, jako by si znovu prohlížel okolí. „Já začnu s přípravami – budeš žasnout, to ti slibuji – a za pár hodin tě vzbudím.“

Drow zalezl pod přikrývky v tmavé komůrce a hraničářova poslední zamumlaná slova postavila vše do jiného světla. „Ano, Houkáčku, přesně na tohle jsem už hodně dlouho čekal,“ prohlásil Montolio vzrušeně a Drizzt o tom ani na okamžik nepochyboval.

# # #

Pro Kellindila a jeho příbuzné nastalo mírumilovné jaro. Byli kočovníci, kteří se toulali oblastí a hledali si úkryt, kde se dalo, ve stromech nebo v jeskyních. Milovali otevřený svět, tanec pod hvězdami, zpěv do rytmu hučících horských řek a lov na jeleny a divočáky v hustých horských lesích.

Proto Kellindil snadno vycítil bratrancovu hrůzu, která byla u bezstarostné skupiny tak neobvyklá.

Sotva elf vstoupil do tábora, všichni se kolem něj shlukli.

„Orci se pohnuli,“ vysvětlil elf.

„Graul našel karavanu?“ zeptal se Kellindil.

Bratranec zavrtěl hlavou a zatvářil se zmateně. „Na kupce je příliš brzy,“ odvětil. „Graul se rozhodl pro jinou kořist.“

„Háj,“ řeklo několik elfů najednou. Všichni se obrátili ke Kellindilovi, protože si zjevně mysleli, že je za drowa zodpovědný.

„Nevěřím, že se drow spolčil s Graulem,“ odvětil na nevyslovenou otázku. „Montolio má tolik zvědů, že by se o tom určitě dozvěděl. Pokud je drow hraničářovým přítelem, pak není důvod považovat ho za nepřítele.“

„Háj leží mnoho mil odsud,“ nadhodil jeden z elfů. „Pokud chceme na místo dorazit včas, zjistit, co má orcký král v plánu, a pomoct starému hraničáři, musíme ihned vyrazit.“

Kočovní elfové si vzali beze slova protestu potřebné zásoby, ale především dlouhé luky a šípy. O několik minut později už utíkali po lesních a horských stezkách a nenadělali přitom víc hluku než jemný vánek.

# # #

Drizzt se probudil brzy odpoledne a to, co uviděl, když vylezl z příbytku a protáhl se, ho dokonale překvapilo. Den potemněl šedými mračny, ale drowovi stále připadal velmi jasný. Nad sebou uviděl hraničáře, jak šplhá v nejvyšších větvích vysoké borovice. Drizztova zvědavost se proměnila v hrůzu, když Montolio zavyl jako divoký vlk a vrhl se dolů ze stromu.

Montolio měl na sobě postroj z lan, který byl uvázaný ke štíhlému kmeni stromu. Jak padal, jeho tíha ohnula strom téměř v půli, takže lehce přistál na zemi. Sotva dopadl na zem, vyškrábal se na nohy a připevnil provaz k silným kořenům.

V tu chvíli si Drizzt uvědomil, že se kolem nachází několik dalších, stejně ohnutých borovic. Mířily na západ a všechny byly propojeny lany. Drizzt se opatrně vydal k Montoliovi a cestou minul síť, několik u země natažených drátů a jedno velmi nebezpečné lano, k němuž byl přivázán asi tucet nožů s oboustrannou čepelí. Až past

sklapne, strom se se švihnutím napřímí a lano se k neštěstí každého, kdo u něj bude stát, napne.

„Drizzte?“ zeptal se Montolio, když uslyšel lehké kroky. „Dávej pozor, kam šlapeš. Nerad bych musel všechny ty stromy znovu ohýbat, i když musím přiznat, že je to docela zábava.“

„Vypadá to, že už jsi s přípravami hodně pokročil,“ řekl Drizzt, když se zastavil vedle hraničáře.

„Na tenhle den jsem dlouho čekal,“ odvětil Montolio. „V mysli jsem si celou bitvu stokrát prošel a vím, jak bude probíhat.“ Dřepl si a na zem nakreslil protáhlý ovál, který se víceméně podobal borovicovému háji. „Ukážu ti to,“ vysvětlil a začal zakreslovat okolí háje tak podrobně, až Drizzt znovu potřásl hlavou a pohlédl na něj, aby se ujistil, že je hraničář skutečně slepý.

Háj tvořilo několik tuctů stromů, táhl se asi padesát yardů ze severu na jih a byl asi o polovinu užší. Půda v háji se mírně, ale přesto znatelně svažovala a severní konec byl o půl stromu níž než jižní. Dál na severu byla zem rozlámaná a kamenitá, tu a tam rostla tráva, nečekaně se v ní objevovaly díry a křížily ji klikaté stezky.

„Hlavní síla zaútočí ze západu,“ vysvětlil Montolio a ukázal na dva husté lesíky, které se krčily mezi útesy za skalnatou stěnou na opačné straně louky. „To je jediný směr, odkud můžou zaútočit společně.“

Drizzt se rychle rozhlédl a musel souhlasit. Na jih od háje byla půda příliš skalnatá a nerovná. Armáda, která by z toho směru zaútočila, by musela projít mezi dvěma velkými balvany a vběhnout tak na travnaté pole téměř po jednom, čímž by se stala snadným cílem pro Montoliův smrtící luk. Na jihu za hájem svah prudce stoupal, což sice bylo dokonalé místo pro orcké vrhače oštěpů a lučištníky, ale za hřebenem se nacházela rokle se stěnami tak prudkými, že se po nich nedalo vyšplhat.

„Z jihu nás nečekají žádné potíže,“ ozval se Montolio, jako by Drizztovi četl myšlenky. „A pokud přijdou ze severu, budou muset běžet do kopce, aby se k nám dostali. A to by Graul neudělal. Myslí si, že má početní výhodu, proto zaútočí ze západu a pokusí se háj ztéct.“

„Proto jsi připravil stromy,“ poznamenal Drizzt s obdivem. „A síť a provaz s noži.“

„Mazané,“ pochválil se Montolio. „Ale nezapomeň, že jsem měl na přípravy pět let. Teď pojď se mnou. Stromy jsou teprve začátek. Mám pro tebe práci a já budu pokračovat v přípravě pastí.“

Montolio zavedl Drizzta do dalšího tajného úkrytu zamaskovaného přikrývkou. Uvnitř visely podivné železné předměty, které se podobaly zvířecím čelistem se silným řetězem v základně.

„Pasti,“ vysvětlil Montolio. „Lovci kožešin je nechávají v horách. Zákeřné věcičky. Já je nacházím – Houkáček je v pátrání po nich moc dobrý – a beru jim je. Kéž bych měl oči a viděl, jak se lovec tváří, když se po desetidnu vrátí!

Tahle patřila Roddymu McGristlovi,“ pokračoval Montolio a sundal nejbližší past. Hraničář ji položil na zem a opatrně čelisti roztáhl nohama, dokud nezacvakly na místo. „Měly by orky zpomalit,“ řekl Montolio, sebral hůl a klepal jí po pasti, dokud ji nespustil.

Železné čelisti se srazily s lakovou silou, až zlomily hůl v půli a vytrhly ji Montoliovi z ruky. „Sesbíral jsem jich víc než dvacet,“ řekl Montolio pochmurně. Při strašlivém zvuku, který železné čelisti vydaly, sebou trhl. „Nikdy jsem nemyslel, že je použiju – jsou to odporné věci – ale proti Graulovi a jeho klanu možná napraví aspoň trochu škod, které napáchaly.“

Drizzt další pokyny nepotřeboval. Odnesl pasti na západní louku, ukryl je a zatloukl řetězy do země několik stop od nich. Pár jich položil i za kamennou zídku, protože ho napadlo, že bolest, kterou způsobí prvním orkům, možná zpomalí ty, kteří jim budou v patách.

V tu dobu už Montolio skončil se stromy. Ohnul jich a zavázal víc než tucet. Hraničář teď byl nahoře na provazovém mostě, který se táhl od severu k jihu, a připevňoval na západní podpěry kuše. Až budou připravené a nabité, bude stačit, aby Montolio nebo Drizzt běželi kolem a jednu za druhou odpalovali.

Drizzt chtěl vyšplhat nahoru a pomoct mu, ale napadl ho další trik. Zašel do zbrojnice a sebral tam velkou a těžkou korseku, kterou tam předtím zahlédl. V místě, kde chtěl bojovat, našel pevný kořen a vyhrabal za ním malou díru. Pak položil zbraň s kovovou násadou

přes kořen, takže její konec čněl asi stopu nad dírou, pak všechno zakryl trávou a listím.

Právě skončil, když na něj hraničář opět zavolal.

„Tohle je nejlepší," řekl Montolio a lstivě se zazubil. Zavedl Drizzta k rozpůlené kládě, která byla uvnitř dutá a dohladka vypálená a všechny otvory měla zalepené smůlou. „Když je v řece hodně vody a teče pomalu je to dobrá loďka," vysvětlil Montolio. „A dobře se v ní uskladňuje adbarská brandy," dodal s úsměvem.

Drizzt nechápal, proto se na něj zvědavě zadíval. Montolio ukázal Drizztovi před desetidnem svoji zásobu silného alkoholu, který dostal jako dar za varování sundabarské karavany před Graulovou léčkou, ale temný elf netušil, jaký smysl má nalít alkohol do duté klády.

„Adbarská brandy je hodně silná," vysvětlil Montolio. „A jen nejjemnější olej hoří lépe."

Drizzt konečně pochopil. Spolu s Montoliem odnesli kládu na konec jediného průsmyku, kterým se dalo projít z východu. Nalili do ní trochu brandy a zakryli ji listím a trávou.

Když se vrátili k provazovému mostu, Drizzt uviděl, že Montolio už všechno připravil. Na východ mířila jediná kuš, jejíž šíp byl obalený látkou nasáklou olejem, a poblíž ležely křemen a kus oceli.

„Střílet budeš muset ty," řekl Montolio. „Bez Houkáčka nemířím přesně a někdy i s jeho pomocí špatně odhadnu výšku."

Denní světlo už skoro uhaslo a Drizzt bystrým nočním viděním rozpůlenou kládu snadno našel. Montolio vyrobil podpěry mostu, mezi nimiž se táhly provazy, právě z tohoto důvodu, takže Drizztovi stačilo zbraň mírně přizpůsobit a už mířila přesně na cíl.

Všechny hlavní obrany už byly na místě, proto se Drizzt s Montoliem věnovali poslednímu vylepšování. Čas od času přilétl Houkáček nebo jiná sova a sdělili jim novinky. Jedna potvrdila jejich očekávání: Král Graul a jeho tlupa vyrazili na pochod.

„Už můžeš zavolat Guenhwyvar," řekl Montolio. „Napadnou nás dnes v noci."

„Hlupáci," řekl Drizzt. „Noc je na naší straně. Ty jsi slepý, takže světlo nepotřebuješ, a já dávám přednost tmě."

Sova znovu zahoukala.

„Hlavní síla zaútočí ze západu,“ řekl Montolio Drizztovi samolibě. „Přesně jak jsem předpovídal. Dvacítka orků a obr! Houkáček sleduje menší skupinu, která se oddělila od té hlavní.“

Při zmínce o obrovi se Drizzt otřásl, ale už měl plán, jak s ním bojovat. „Chci přilákat obra k sobě,“ řekl.

Montolio se k němu zvědavě obrátil. „Uvidíme, jak bude bitva probíhat,“ řekl hraničář. „Mají jen jednoho obra, takže ho jeden z nás dostane.“

„Chci přilákat obra k sobě,“ zopakoval Drizzt pevněji. Montolio neviděl drowovy pevně zatnuté čelisti ani vzteklé ohýnky v jeho levandulových očích, ale nemohl neslyšet odhodlání v Drizztově hlase.

„Mangura bok woklok,“ řekl a usmál se, protože věděl, že neznámá slova drowa překvapila.

„Mangura bok woklok,“ zopakoval Montolio. „Je to nadávka a doslova se dá přeložit jako ‚dutá skála‘. Kamenní obři ji nesnáší a pokaždé je rozzuří k nepříčetnosti.“

„Mangura bok woklok,“ zašeptal Drizzt. To si bude muset zapamatovat.

18

BITVA V MUŠIHO HÁJI

Drizzt si všiml, že se Montolio zatvářil velice ustaraně, když Houkáček, který jim přinesl zprávy, odletěl. „Graul rozdělil vojsko?“ zeptal se.

Montolio kývl a tvářil se pochmurně. „Několik orků nasedlo na worgy a zamířilo na západ.“

Drizzt se zadíval za skalnatou stěnu k průsmyku, který zatarasili alkoholem napuštěnou kládou. „Můžeme je zastavit,“ řekl.

Ale hraničář se dál tvářil ponuře. „Další skupina worgů, asi dvacet nebo i víc, se blíží z jihu.“ Drizztovi neunikl Montoliův strach, když hraničář dodal: „Vede je Karoak. Nikdy by mě nenapadlo, že se spojí s Graulem.“

„Obr?“ zeptal se Drizzt.

„Ne, zimní vlk,“ odvětil Montolio. Při jeho slovech přitiskla Guenhwyvar uši k hlavě a vztekle zavrčela.

„Panter chápe,“ řekl Montolio, když se Drizzt zatvářil překvapeně. „Zimní vlk je zvrhlost přírody, zhouba všech tvorů, kteří se řídí přirozeným pořádkem, a proto také Guenhwyvařin nepřítel.“

Černý panter znovu zavrčel.

„Je to velký tvor,“ pokračoval Montolio, „a na vlka příliš chytrý. Už jsem s Karoakem bojoval. I kdyby se proti nám postavil sám, měli bychom plné ruce práce! A teď ho doprovází worgové a nás zaměstná boj s orky, takže nakonec možná prosadí svou vůli.“

Guenhwyvar potřetí zavrčela a rozryla zem velkými drápy.

„Guenhwyvar si s Karoakem poradí,“ poznamenal Drizzt.

Montolio k panterovi přistoupil, popadl ho za uši a přinutil Guenhwyvar, aby se mu zadívala do slepých očí. „Dávej si pozor na jeho dech,“ řekl hraničář. „Zmrazí svaly i kosti. Viděl jsem, jak jím porazil obra!“ Montolio se obrátil k Drizztovi a věděl, že se drow tváří ustaraně.

„Guenhwyvar nesmí dovolit, aby se přiblížili, než zaženeme Graula a jeho tlupu,“ řekl hraničář. „Pak se postaráme o Karoaka.“ Pustil panterovy uši a poplácal Guenhwyvar po šíji.

Guenhwyvar zařvala a vyrazila do lesíka jako černý šíp mířící na srdce zkázy.

# # #

Hlavní část Graulovy tlupy skutečně zaútočila ze západu, křičela, výskala a rozdupávala vše, co se jí připletlo pod nohy. Orci se blížili ve dvou skupinách, každá jedním lesíkem.

„Miř na tlupu na jihu!“ zavolal Montolio na Drizzta, který stál u kuší na provazovém mostě. „O tu druhou se postarají naši přátelé!“

Sotva hraničářova slova utichla, rozlehl se severním lesíkem jekot orků, který zněl spíše jako vyděšené vřeštění než válečný pokřik. Výkřiky doprovázelo hrdelní vrčení. Drizzt věděl, že medvěd Mrzout odpověděl na Montoliovo zavolání, a podle hluku v lesíku s sebou přivedl několik přátel.

Drizzt nemínil pokoušet štěstěnu. Postavil se za nejbližší kuš, a sotva se z lesa na jihu vynořil první ork, vystřelil. Pak se rozběhl po mostě a rychle pálil z jedné kuše za druhou. Montolio zůstal na zemi a vystřelil několik šípů zpoza kamenné zdi.

V záplavě orků nedokázal Drizzt rozeznat, kolik jich vlastně zasáhli, ale bzučení šípů zpomalilo útok a rozprášilo orcké řady. Několik orků se vrhlo k zemi. Pár se jich otočilo a rozběhlo se zpátky k lesu, ze kterého přišli.

Montolio naposledy vypálil, pak si hmatem našel cestu zpátky do chráněného zákoutí za pastí z ohnutých stromů, kde bude ze tří stran chráněn dřevěnými stěnami a stromy. V jedné ruce držel luk, druhou zkontroloval meč a dotkl se lana.

Drizzt si všiml, že hraničář zaujal postavení dvacet stop pod ním a kousek stranou a napadlo ho, že má poslední volnou chvíli. Soustředil se na předmět nad Montoliovou hlavou a opředl ho kouzlem.

Šípy napáchaly mezi útočícími orky jen málo škody, ale pasti se ukázaly efektivnějšími. Orci do nich jeden po druhém šlapali a nad lomozem útoku se začaly rozléhat výkřiky. Když si ostatní orci všimli, co se jejich společníkům stalo a jak trpí, znatelně zpomalili nebo se docela zastavili.

Na poli se rozpoutal zmatek a Drizzt zaváhal a pečlivě zvážil poslední cíl. Všiml si, že z okraje severního háje vše sleduje velký, dobře oblečený ork. Drizzt ihned pochopil, že je to Graul, ale jeho pozornost upoutala postava vedle orckého krále. „Zatraceně," zabručel drow, když poznal McGristla. Zaváhal a pohyboval kuší od jednoho nepřítele k druhému. Drizzt toužil zastřelit Roddyho a skončit svá osobní muka hned teď a tady. Ale Roddy nebyl ork a Drizztovi připadalo odporné zabít člověka.

„Graul je důležitější cíl," řekl si drow, spíše aby odvedl svoji pozornost od vnitřních muk než z jiného důvodu. Rychle zamířil, a než si to stačil rozmyslet, vystřelil. Šíp zahvízdal, letěl daleko a nakonec se zabodl do kmene stromu tři palce nad Graulovou hlavou. Roddy ihned popadl orckého krále a vtáhl ho hlouběji do stínů. Na jejich místě se objevil řvoucí kamenný obr s balvanem v ruce.

Kámen zasáhl stromy vedle Drizzta a otřásl větvemi i mostem. Druhý balvan zasáhl podpěru mostu, takže se celá jeho přední část propadla.

Drizzt zásah očekával, přesto užasl. Taková přesnost na tak velkou vzdálenost ho vyděsila. Jakmile se mu přední část mostu propadla pod nohama, vyskočil Drizzt do vzduchu a zachytil se větví. Když se konečně zorientoval, čelil novému problému. Z východu se blížili jezdci na worzích a v rukou drželi pochodně.

Drizzt se zadíval na past s kládou, pak na kuš. Podpěra, na které byla připevněná, zůstala stát, ale nebyla šance, že by se k ní drow po propadlém mostě dostal.

# # #

V tu chvíli dorazili vůdci hlavního voje, který se nyní ocitl za Drizztem, ke kamenné zdi. První z orků, který ji přeskočil, naštěstí šlápl přímo do nastražené pasti a ostatní už s útokem tolik nepospíchali.

Guenhwyvar přeskakovala rozlámaná skaliska na severním svahu. Panter zachytil první vzdálené výkřiky v háji, ale spíše naslouchal vytí blížící se smečky vlků. Guenhwyvar vyskočila na nízkou římsu a čekala.

Útok vedl Karoak, obrovský stříbrný vlk. Tolik se soustředil na vzdálený háj, že ho dokonale překvapilo, když mu Guenhwyvar přistála na hřbetu a začala ho divoce drásat.

Stranou odlétávaly chuchvalce stříbrné srsti. Karoak vyjekl a odvalil se stranou. Guenhwyvar se však nenechala setřást a běžela po valícím se tělu, jako když dřevorubec kutálí kládu do jezera, a neustále sekala a kopala. Ale Karoak byl starý vlk a přežil stovku soubojů. Když se netvor převrátil na záda, vyfoukl na pantera ledový dech.

Guenhwyvar uskočila, nejen před mrazem, ale také před útokem několika worgů. Mráz ale zasáhl část panterovy čelisti a Guenhwyvar v ní ihned ztratila cit. Rozpoutal se hon. Guenhwyvar poskakovala a točila se kolem vlčí smečky a worgové a vzteklý Karoak jí chňapali za patami.

# # #

Drizztovi s Montoliem vypršel čas. Drow věděl, že jim musí ochránit bok. Drizzt si skopl z nohou boty, do ruky popadl křesadlo, kus oceli si strčil do úst a vyskočil na větev, po níž se dostal k poslední kuši.

O chvíli později už byl nad ní. Držel se jednou rukou a druhou začal křesat. Vylétly jiskry, ale oheň se nevzňal. Drizzt křesal znovu a znovu a nakonec jedna z jisker zasáhla olejem napuštěný hadr na hrotu šípu a zapálila ho.

Pak už drow neměl takové štěstí. Houpal se a točil, ale nedokázal přiblížit nohu ke spoušti.

Montolio samozřejmě nic neviděl, ale dokázal si představit, jak asi situace zhruba vypadá. Slyšel, jak se zezadu blíží worgové, a věděl, že útočníci vpředu přelezli zídku. Jen pro jistotu vyslal do hustých korun ohnutých stromů další šíp a třikrát hlasitě zahoukal.

Na znamení se z větví borovice snesla skupina sov a vrhla se na orky podél kamenné zdi. Ptáci stejně jako pasti napáchali jen málo skutečné škody, ale vyvolali zmatek, který obráncům poskytl trochu času.

# # #

Do této chvíle byl jedinou skutečnou výhodou obránců les na severu, kde Mrzout a tři jeho nejbližší a největší medvědí kamarádi zabili tucet orků a další dvacítku přiměli k bezhlavému útěku.

Jeden ork, který prchal před medvědem, oběhl strom a málem vrazil do Mrzouta. Ork si zachoval dost zdravého rozumu a bodl zvíře oštěpem, ale neměl dost sil na to, aby hrubou zbraní prorazil Mrzoutovu silnou kůži.

Mrzout se ohnal těžkou tlapou a orkova hlava odlétla mezi stromy.

Kolem se proloudal další velký medvěd. Obrovské tlapy měl sevřené před sebou a jedinou známkou toho, že v drtivém sevření drží orka, byly orkovy nohy, které divoce kopaly v husté srsti.

Mrzout si všiml dalšího nepřítele, menšího a rychlejšího, než byl ork. Medvěd zařval a zaútočil, ale drobný tvor zmizel dřív, než se vůbec stačil přiblížit.

Tefanis neměl v úmyslu zapojit se do bitvy. Přidal se k severní tlupě, aby se držel Graulovi z dohledu, a plánoval zůstat mezi stromy a počkat, až boj skončí. Ale tady už nebyl v bezpečí, proto uháněl pryč, aby se ukryl v jižním lesíku.

Asi uprostřed cesty mezi lesíky byly ale skřítkovy plány opět zhaceny. Byl tak rychlý, že železným čelistem pasti téměř unikl, ale jeden ostrý zub zachytil konec jeho chodidla a trhl s ním tak prudce, až mu vyrazil dech a Tefanis se rozplácl tváří k zemi v trávě.

# # #

Drizzt věděl, že ohýnek na šípu prozradí jeho pozici, proto ho nijak nepřekvapilo, když po něm kamenný obr hodil další balvan. Kámen zasáhl ohnutou větev, na které Drizzt visel, a ta zapraskala a zhoupla se dolů.

Drizzt při pádu zahákl nohu za kuš a stiskl spoušť dřív, než stačila příliš změnit směr. Pak se tvrdohlavě držel a díval se.

Ohnivý šíp letěl do tmy za skalnatou stěnou na východě. Prolétl tak nízko, že zasypal trávu jiskrami, a se zaduněním se zabodl do vnější strany alkoholem naplněné klády.

Půlka jezdců na worzích past přeskočila, ale poslední tři neměli takové štěstí, protože se přiblížili zrovna ve chvíli, kdy plameny olízly vrcholek vydlabané klády. Brandy a dřevo se vzňaly, když se jezdci vrhli přes kládu. Worgové a orci se zmítali ve vysoké trávě a zapalovali další ohně.

Ti, kdo se přes past dostali, se při náhlém požáru zprudka otočili. Jeden ork slétl worgovi ze hřbetu a těžce dopadl na pochodeň, ostatní se sotva udrželi v sedle. Neexistovalo nic, co by worgové nenáviděli víc než oheň, a pohled na to, jak se tři z nich válí v plamenech po zemi, jejich odhodlání zúčastnit se bitvy nijak neposílil.

# # #

Guenhwyvar vběhla na malou mýtinu, které dominoval velký javor. Přihlížející by jen nevěřícně zamrkali a přemýšleli, jestli strom vlastně není kládou ležící na zemi, tak rychle po něm kočka vyběhla.

Vzápětí vrazila na mýtinu smečka worgů, čenichala a pobíhala kolem. Byla si jistá, že Guenhwyvar je někde na stromě, ale nedokázala černou kočku v temných větvích rozeznat.

Panter se ale brzy opět objevil, těžce přistál na hřbetě zimního vlka a chňapl Karoakovi po uchu.

Zimní vlk sebou zmítal a kňučel, ale Guenhwyvar pevně sevřela čelisti.

Karoakovi se podařilo obrátit a Guenhwyvar uslyšela prudké nadechnutí, stejné, jaké předcházelo ledovému poryvu.

Guenhwyvar napnula mohutné svaly na krku a zkroutila Karoakovy otevřené čelisti do strany. Vlk přesto vydechl a zasáhl tři worgy přímo do čenichu.

Guenhwyvar znovu napnula svaly na šíji, zprudka škubla opačným směrem a uslyšela, jak Karoakovi praskl vaz. Zimní vlk klesl na zem a Guenhwyvar na něm přistála.

Tři worgové, kteří se nacházeli nejblíže Guenhwyvar, nepředstavovali žádné nebezpečí, protože je zasáhl vlkův ledový dech. Jeden ležel na boku a lapal po vzduchu, který nedokázal vtáhnout do zmrzlých plic, druhý běhal dokolečka, protože byl dočista slepý, a třetí ztuhle stál a zíral na své přední tlapy, které ho z nějakého důvodu odmítaly poslouchat.

Ale zbytek smečky, skoro dvacet worgů, se metodicky blížil a svíral pantera v smrtícím kruhu. Guenhwyvar se rozhlédla po únikové cestě, ale worgové se nevrhali vpřed bezhlavě, neponechávali žádná otevřená místa.

Spolupracovali, stáli bok po boku a pomalu utahovali smrtící smyčku.

# # #

Orci v čele se točili kolem změti ohnutých stromů a snažili se najít cestu dovnitř. Některým se dařilo postupovat vpřed, ale celá past byla propojená a kterýkoli z tuctů drátů mohl ohnuté borovice uvolnit.

Jeden z orků našel Montoliovu síť a vyzkoušel ji na vlastní kůži. Zakopl o lano, spadl obličejem přímo na síť a spolu s orkem, který stál vedle něj, vylétli vysoko do vzduchu. Vůbec si neuvědomovali, že jsou na tom mnohem lépe než orci na zemi, a obzvláště ten, který zrovna stál na laně s noži. Když se stromy se švihnutím napřímily a ďábelská past sklapla, rozřízla netvora téměř v půli, zvedla ho do vzduchu a obrátila vzhůru nohama.

Ale ani orkům, kteří se druhé pasti vyhnuli, se nevedlo zrovna nejlépe. Kolem vylétly větve naježené borovicovým jehličím, které vymrštily několik orků do vzduchu, jiné poškrábaly a ještě další naprosto dezorientovaly.

A co bylo pro orky ještě horší, Montolio využil zvuk, který vydaly uvolněné stromy, jako znamení a začal pálit. Šíp za šípem prolétávaly chráněným zákoutím a většina zasáhla cíl. Jeden z orků zvedl oštěp, ale šípy ho zasáhly napřed do obličeje, pak do hrudi. Další ork se obrátil na útěk a přitom zběsile křičel: „Zlá magie!“

Překvapeným orkům, kteří zrovna přelézali zeď, se zdálo, jako by ječící kamarád letěl a jeho kopající nohy se ani nedotýkaly země. Pochopili ve chvíli, kdy jim padl k nohám a ze zad mu trčel šíp.

Drizzt, jenž ještě stále visel na nebezpečně nalomené větvi, neměl čas obdivovat efektivnost Montoliových dokonale promyšlených plánů. Ze západu se blížil obr a na opačné straně se zbývajícím dvěma jezdcům s pochodněmi podařilo uklidnit worgy natolik, že pokračovali v útoku.

# # #

Kruh vrčících worgů se zmenšil. Guenhwyvar cítila jejich páchnoucí dech. Panter neměl šanci jejich řadami proběhnout ani je přeskočit dost rychle na to, aby uprchl.

Guenhwyvar našla jinou cestu. Zapřela se zadními běhy do Karoakova těla, které sebou ještě stále cukalo, odrazila se a vyskočila dobrých dvacet stop do výšky. Guenhwyvar se drápy zachytila nejnižších větví javoru, zahákla za ně tlapy a vytáhla se nahoru. Panter zmizel v koruně a rozčilená smečka dole na zemi mohla jen výt a vrčet.

Ale Guenhwyvar se opět rychle objevila, seskočila na zem kousek stranou a smečka se pustila do pronásledování. Panter během posledních desetidnů dobře poznal okolí a teď přesně věděl, kam vlky zavést.

Běželi po hřebeni a po levém boku jim zela tmavá, strašlivá prázdnota. Guenhwyvar si dobře všímala balvanů a několika o samotě rostoucích stromů. Panter protilehlý útes rokle neviděl, proto se musel plně spolehnout na paměť. Guenhwyvar se neuvěřitelně rychle otočila, skočila do noci, lehce přistála na opačné straně široké průrvy a rozběhla se k háji. Pokud chtěli worgové pantera

pronásledovat, čekal je dlouhý skok – pro většinu příliš dlouhý – nebo daleká cesta.

Připlížili se k útesu, vrčeli a škrábali drápy o skálu. Jeden se přiblížil k okraji a chystal se skočit, ale do boku se mu zabodl šíp. Worg svůj záměr ihned vzdal.

Worgové nebyli hloupá stvoření a pohled na šíp v nich probudil pud sebezáchovy. Déšť střel, kterými je následně zasypali Kellindil a jeho příbuzní, rozhodně nečekali. Do vzduchu vylétly tucty šípů a rychle si hledaly cíle. Útoku uniklo jen několik worgů a ti se rychle rozutekli do noci.

# # #

Drizzt zastavil jezdce s pochodněmi dalším magickým trikem. Pod plameny se náhle objevil neškodný kouzelný oheň, který se plazil dolů po dřevěné rukojeti a začal orkům olizovat ruce. Nepálil, nebyl dokonce ani teplý, ale když orci uviděli, jak jim ruce pohlcují plameny, ztratili hlavu.

Jeden z orků se zeširoka rozmáchl, aby pochodeň odhodil, a sklouzl worgovi ze hřbetu. Spadl do trávy a worg se po něm otočil a podrážděně zavrčel.

Další ork pochodeň prostě pustil a ta přistála zvířeti, na němž jel, na hlavě. Worgův hustý kožich vzplál a kolem se rozlétly jiskry, které ho pálily v očích a v uších, a zvíře zešílelo. Vrhlo se po hlavě do kotoulu a převalilo se přes překvapeného orka.

Ork se vrávoravě postavil na nohy. Byl omráčený a pohmožděný a doširoka rozpažil, jako by se omlouval. Ale popáleného worga omluvy nezajímaly. Vrhl se přímo na orka a chňapl mu mocnými čelistmi po obličeji.

Drizzt nic z toho neviděl. Mohl jen doufat, že trik fungoval, protože sotva kouzlo použil, pustil kuš, kterou držel nohama, a nechal se větví snést až na zem.

Dva orci konečně zahlédli nějaký cíl, proto se k drowovi rozběhli. Ale sotva Drizzt přistál na zemi a pustil větev, sevřel v rukou scimitary. Orci se na něj i přesto vrhli. Drizzt srazil jejich zbraně stranou a sekl po nich. Drow se probojoval nesourodým

odporem k místu, které si připravil. Po tváři se mu rozlil pochmurný úsměv, když bosou nohou vyhledal kovovou násadu korseky. Vzpomněl si na obry, kteří v Maldobaru zmasakrovali nevinnou rodinu, a těšilo ho, že zbaví svět dalšího z nich.

„Mangum bok woklok!“ vykřikl Drizzt. Jednou nohou se opřel o kořen a druhou položil na konec násady ukryté zbraně.

# # #

Montolio se usmál, když uslyšel drowovo zvolání, a načerpal z blízkosti mocného spojence jistotu. Jeho luk ještě několikrát zazpíval, ale hraničář cítil, že se k němu orci blíží oklikou a ukrývají se za hustě rostoucími stromy. Hraničář čekal, lákal je blíž. Když už byli téměř u něj, odhodil luk, tasil meč a přesekl lano těsně pod obrovským uzlem. Přeseknutý provaz vylétl do výšky a uzel se zachytil v rozsoše nejnižší větve. Dolů spadl Montoliův štít opředený Drizztovým kouzlem temnoty a zůstal viset přímo ve výšce hraničářovy čekající paže.

Slepému hraničáři tma nevadila, ale několik orků, kteří se chystali Montolia napadnout, se ocitlo v prekérní situaci. Strkali jeden do druhého a divoce mávali zbraněmi – jeden z nich zabil vlastního bratra – a Montolio se zatím ve zmatku klidně zorientoval a metodicky se pustil do práce. Během minuty byli čtyři z pěti orků, kteří ho napadli, mrtví nebo umírali a pátý se dal na útěk.

Ale hraničář ještě nebyl spokojený. S přenosnou koulí tmy pronásledoval uprchlíka a pátral po hlasech nebo zvucích, které by ho zavedly k dalším orkům. Opět se rozlehl Drizztův výkřik a Montolio se znovu usmál.

# # #

„Mangura bok woklok,“ zakřičel Drizzt. Jeden z orků hodil po drowovi oštěp, ale temný elf ho snadno odrazil. Ork nyní zůstal neozbrojený, ale Drizzt ho nemínil pronásledovat a dál držel pozici.

„Mangura bok woklok!“ volal Drizzt. „Pojď si pro mě, dutá skálo!“

Obr, který se chystal přelézt zeď a napadnout Montolia, jeho slova tentokrát uslyšel. Obrovský netvor na okamžik zaváhal a zvědavě se na drowa zadíval.

Drizzt využil příležitost. *„Mangura bok woklok!“*

Obr zavyl, rozkopl kamennou zeď, až se země zatřásla, a vyrazil přímo k Drizztovi.

„Mangura bok woklok!“ zopakoval Drizzt pro jistotu a pořádně se rozkročil.

Obr se rozběhl, odhazoval stranou vystrašené orky a bušil o sebe kamenem a kyjem. Během několika vteřin byl u Drizzta a celou dobu ho proklínal slovy, kterým Drizzt nikdy neporozumí. Byl třikrát vyšší než drow a mnohokrát těžší, tyčil se nad Drizztem a zdálo se, že ho pod sebou jistojistě pohřbí, ale Drizzt stál klidně.

Když už byl obr vzdálen jen na dva dlouhé kroky a nemohl se tedy srážce vyhnout, přenesl Drizzt váhu na zakročenou nohu. Konec korseky zapadl do díry a hrot vylétl do vzduchu.

Ve chvíli, kdy obr do korseky narazil, Drizzt rychle uskočil. Hrot zbraně s ostny se obrovi zabodl do břicha a pronikl mu bránicí do srdce a do plic. Kovová násada se ohnula, zdálo se, že se zlomí, a její konec se zarazil víc než stopu do země.

Ale korseka vydržela a obr se zprudka zastavil. Upustil kyj a kámen a bezmocně sáhl po kovové násadě, neměl však ani dost sil na to, aby ji sevřel rukama. Vytřeštil obrovské oči nevírou, hrůzou a naprostým překvapením. Jeho veliká ústa se otevřela dokořán, podivně se zkroutila, ale nedokázal popadnout dech, aby mohl zakřičet.

Drizzt také málem vykřikl, ale spolkl slova dřív, než je stačil vyslovit. „Úžasné,“ řekl jen a zadíval se do míst, kde bojoval Montolio, protože málem pochválil bohyni Mieliki. Drizzt potřásl bezmocně hlavou a usmál se, šokován bystrostí ne úplně slepého společníka.

S těmito myšlenkami v hlavě a s pocitem zadostiučinění v srdci vyběhl Drizzt po násadě korseky a podřízl obrovi hrdlo. Pokračoval dál, odrazil se obrovi od ramene a od hlavy, vyskočil do vzduchu k přihlížející skupině orků a zavýskl.

Pohled na zlého obra, který se chvěl a lapal po dechu, orky znervóznil, ale když se na ně vrhl drowí netvor s černou kůží a planoucíma očima, rozprchli se. Drizzt dopadl, zabil dva nejbližší orky a útočil dál.

Dvacet stop po drowově levici vylétla ze stromů černá koule a hnala před sebou asi tucet vyděšených orků. Ti věděli, že spadnout do neproniknutelné koule znamená dostat se nadosah slepému poustevníkovi a zemřít.

# # #

Z jezdců s pochodněmi zůstali už jen dva orci a tři worgové, kteří se přeskupili a tiše se plížili k východnímu konci háje. Věřili, že pokud se jim podaří vpadnout nepříteli do zad, pořád mohou bitvu vyhrát.

Ork, poslední v řadě, pelášícího černého tvora ani nezahlédl. Guenhwyvar se přes něj přehnala a pádila dál, protože si byla jistá, že už nevstane.

Další přišel na řadu worg. Zareagoval rychleji než ork, zprudka se obrátil, postavil se panterovi čelem, vycenil zuby a zacvakal čelistmi.

Guenhwyvar zavrčela, zastavila se kousek před ním a zaútočila drápy. Worg se nedokázal rychlosti kočky vyrovnat. Chňapal čelistmi ze strany na stranu, ale vždy příliš pozdě na to, aby sekající drápy zachytil. Stačilo pět úderů a worg byl poražen. Jedno oko měl navždy zavřené, jazyk mu bezmocně visel napůl utržený z tlamy a dolní čelist už neměl ve stejné úrovni jako horní. Zachránila ho jen přítomnost dalších nepřátel, protože když se obrátil a vzal nohy na ramena, Guenhwyvar ho nepronásledovala a raději se věnovala jiné kořisti.

Drizzt s Montoliem zahnali většinu útočníků zpět za zeď. „Zlá magie!“ křičeli orci zoufale. Houkáček a jeho soví společníci ještě zvětšovali nastalý zmatek tím, že se vrhali z nebe orkům do tváří, klovali je zobáky a škrábali drápy a opět mizeli z dosahu. Jeden z orků, který se pokusil uniknout, objevil další z pastí. Padl k zemi, vyl a vřeštěl, čímž ještě zesiloval hrůzu svých společníků.

„Ne!“ vykřikl Roddy McGristl nevěřícně. „Dostali vás samotní dva chlapi!“

Graul se na statného muže zamračil.

„Můžou se vrátit,“ řekl Roddy. „Když vás uvidí, obrátí se zpátky a budou bojovat.“ Zálesák se nemýlil. Kdyby se v tu chvíli Graul s Roddym objevili, orci, kterých bylo stále ještě víc než padesát, by se možná přeskupili. Většina pastí už sklapla a Drizzt s Montoliem by se ocitli v úzkých! Ale orcký král zahlédl na severu další potíže, a tak se i přes Roddyho protesty rozhodl, že stařec a temný elf za to prostě nestojí.

Většina orků nové nebezpečí dřív slyšela, než viděla, protože Mrzout a jeho přátelé nadělali velký rámus. Největší problém, kterému medvědi čelili, když vrazili do chumlu orků, byl vybrat si ve zmatku jeden cíl. Mlátili orky hlava nehlava, pak je pronásledovali do lesíku a dál až do jejich díry v zemi u řeky. Bylo jaro, vzduch byl plný života a vzrušení a hraví medvědi tloukli orky tak rádi!

# # #

Horda prchajících orků se prohnala přímo kolem padlého prchlíka. Když se Tefanis probral, zjistil, že je na krvavém poli jediný živý. Ze západu se k němu neslo vrčení a křik a z hraničářova háje ještě stále doléhal jekot prchající tlupy a lomoz bitvy. Tefanis věděl, že jeho role v bitvě, jakkoli malá, skončila. Skřítka příšerně bolela noha. Takovou bolest ještě nikdy nezažil. Zadíval se na roztrhanou nohu a s hrůzou si uvědomil, že jediný způsob, jak se ze zákeřné pasti osvobodit, byl dokončit strašné dílo a přijít přitom o všech pět prstů. Nebylo to těžké, protože visely za tenký proužek kůže, a Tefanis nezaváhal, obával se, že se každým okamžikem objeví drow a najde ho.

Prchlík potlačil výkřik, ovázal si ránu roztrženou košilí a pomalu odkulhal do lesa.

# # #

Ork se tiše plížil a byl rád, že jeho kroky přehlušuje hluk souboje pantera s worgem. Všechny myšlenky na to, že by mohl starce a drowa zabít, se orkovi vypařily z hlavy, když uviděl, jak jeho kamarády zahnala smečka medvědů. Toužil teď jen zmizet, což nebylo v hustém lese plném nízko visících jehličnatých větví nic snadného.

Vstoupil na mýtinu, ale šlápl přitom na suché listí a ztuhl, když se ozvalo hlasité zapraskání. Ork se ohlédl doleva, pak pomalu obrátil hlavu doprava. Najednou zprudka vyskočil a otočil se, protože očekával útok zezadu. Ale všechno se zdálo být v pořádku a jedinými zvuky, které slyšel, bylo panterovo vrčení a kňučení worga. Ork si zhluboka oddechl a znovu vykročil.

Zničehonic se však instinktivně zastavil, zaklonil hlavu a zadíval se nahoru. Na větvi nad orkem se krčila tmavá postava a stříbřitý záblesk se objevil dřív, než ork stačil zareagovat. Zahnutá čepel scimitaru vklouzla orkovi pod bradu a podřízla mu hrdlo.

Ork zůstal s roztaženými pažemi stát na místě, škubal sebou a pokoušel se křičet, ale měl rozříznuté hlasivky. Scimitar znovu sekl a ork padl k zemi mrtvý.

Nedaleko se další ork konečně vyprostil z visící sítě a rychle odřízl i přítele. Dvojice zuřila a nechtělo se jí utéct bez boje, proto se tiše připlížila blíž.

„Ve tmě," vysvětlil první, když opustili shluk stromů a našli neproniknutelnou černou kouli. „Hluboko."

Orci zvedli oštěpy a mrštili jimi tak silně, až zabručeli. Oštěpy zmizely ve středu koule, jeden zasáhl kovový předmět, druhý však něco měkčího.

Vítězoslavný výkřik orků však umlčelo dvojí brnknutí tětivy luku. První zemřel dřív, než padl k zemi, ale druhý se tvrdohlavě držel na nohou a hleděl dolů na šíp, který mu trčel z hrudi. Žil tak dlouho, aby uviděl, jak kolem něj Montolio klidně prošel a vstoupil do tmy, aby sebral svůj štít.

Drizzt sledoval starce z dálky, vrtěl hlavou a žasl.

# # #

„Je po všem,“ oznámil elfí zvěd, když ho ostatní dohonili mezi balvany jižně od Mušiho háje.

„Tím si nejsem tak jist,“ odvětil Kellindil a zvědavě se zadíval na západ, odkud se ozýval medvědí řev a křik orků. Kellindil tušil, že za útokem nestojí jen Graul, a protože se cítil za drowa do jisté míry zodpovědný, toužil zjistit kdo.

„Hraničář a drow ubránili háj,“ vysvětlil zvěd.

„To ano,“ řekl Kellindil, „a váš úkol skončil. Vraťte se do tábora.“

„Připojíš se k nám?“ zeptal se jeden z elfů, i když už znal odpověď.

„Pokud si to bude osud přát,“ odpověděl Kellindil. „Ale teď mám na práci něco jiného.“

Ostatní už se Kellindila dál nevyptávali. Navštěvoval je jen zřídka a nikdy nezůstával dlouho. Kellindil byl dobrodruh a jeho životem byla cesta. Rozběhl se, aby prchající orky dohnal, pak běžel trochu dál na jihu souběžně s nimi.

# # #

„Nechali jste dva chlapy, aby vás dostali!“ nadával Roddy, když se s Graulem na okamžik zastavili, aby popadli dech. „Dva chlapy!“

Graul odpověděl tím, že se po něm ohnal těžkým kyjem. Roddy ránu zčásti vykryl, ale byla tak silná, že ho stejně srazila k zemi.

„Za to mi zaplatíš!“ zavrčel zálesák a vytáhl zpoza opasku Krvotok. V tu chvíli se vedle Graula objevil tucet nohsledů, kteří ihned pochopili, jaká je situace.

„Ty nás zničit!“ vyštěkl Graul. Pak zakřičel na orky: „Zabít!“

Roddyho pes podrazil nejbližšímu orkovi nohy a Roddy nečekal, až je ostatní dohoní. Obrátil se, rozběhl se do noci a použil všechny triky, které znal, aby pronásledovatele setřásl.

Slavil úspěch – orci už si nepřáli tu noc znovu bojovat – a byl by udělal lépe, kdyby se přestal ohlížet přes rameno.

Uslyšel před sebou zašustění a obrátil se právě včas, aby ho útočník zasáhl hruškou meče přímo do obličeje. Uder byl silný a Roddyho setrvačnost mu ještě napomohla, a tak zálesák padl v bezvědomí k zemi.

„Proč mě to nepřekvapuje?“ poznamenal Kellindil, když se zastavil nad svíjejícím se tělem.

19

KAŽDÝ SVOU CESTOU

Ani po osmi dnech nepřestala Tefanise bolet noha. Skřítek dělal, co mohl, ale pokaždé, když se rozběhl, táhlo ho to nevyhnutelně do strany a často narazil do křoví, nebo ještě hůř do nepoddajného kmene stromu.

„Mohlbysnaměprosímpřestatvrčet, hloupýpse?“ obořil se Tefanis na žlutého psa, který ho od bitvy doprovázel. Nijak se nespřátelili. Tefanis často litoval, že se ošklivý čokl v ničem nepodobá Karoakovi.

Ale Karoak byl mrtvý. Prchlík našel roztrhanou zdechlinu zimního vlka. Skřítek přišel o dalšího společníka a opět byl sám. „Sámažnatebe, hloupýpse,“ naříkal.

Pes vycenil zuby a zavrčel.

Tefanis chtěl prašivému zvířeti podříznout krk, chtěl kolem něj běhat a sekat a bodat. Ale všiml si, že slunce zapadá, a věděl, že zvíře může brzy být nesmírně užitečné.

„Ječas, abychšel!“ vyhrkl skřítek. Tefanis proběhl kolem psa rychleji, než zvíře stačilo zareagovat, popadl lano, které mu pověsil na krk, a třikrát obkroužil nedaleký strom. Pes za ním vyrazil, ale Tefanis se snadno držel mimo dosah, dokud se lano nenapnulo a nestrhlo psa na záda. „Zachvílisevrátím, hloupézvíře!“

Tefanis běžel horskými stezkami a věděl, že tohle může být jeho poslední šance. V dálce svítila světla Maldobaru, ale prchlíka

přitahovala jiná zář, táborový oheň. O několik minut později dorazil do malého tábora a potěšilo ho, když zjistil, že elf není nikde poblíž.

Našel Roddyho McGristla, jak sedí u paty obrovského stromu a zápěstí má uvázaná za zády kolem kmene. Zálesák vypadal stejně uboze jako jeho pes, ale Tefanis neměl na vybranou. Ulgulu a Kempfana byli mrtví, Karoak byl mrtvý, a Graul po pohromě v háji dokonce vypsal na prchlíkovu hlavu odměnu.

A tak mu zůstal jen Roddy. Nebyla to žádná sláva, ale Tefanis byl rozhodnutý už nikdy se neprotloukat životem sám. Aniž by si ho kdokoli všiml, přiběhl ke stromu, schoval se za něj a zašeptal zálesákovi do ucha: „ZítrabudešvMaldobaru.“

Roddy při zvuku nečekaného, pištivého hlasu ztuhl.

„Zítra budeš v Maldobaru,“ zopakoval Tefanis, jak nejpomaleji dokázal.

„Táhni,“ zavrčel Roddy, protože si myslel, že si z něj skřítek dělá legraci.

„Mělbysbýtnaměhodnější, měl!“ vyštěkl Tefanis. „Elftěvsadídovězení, víš? Protožejsichtělzabítslepéhohraničáře.“

„Drž hubu,“ zavrčel McGristl hlasitěji, než zamýšlel.

„Co říkáš?“ zavolal Kellindil, který stál nedaleko.

„Podívej, cojsiudělal, hlupáku!“ zašeptal Tefanis.

„Řek jsem, ať táhneš!“ odpověděl Roddy.

„Můžutoudělat, alecosepakstanestebou? Budešvevězení?“ řekl Tefanis rozzlobeně. „Můžutipomoct, pokudmojipomocchceš.“

Roddy začínal chápat. „Rozvaž mi ruce,“ rozkázal.

„Užjemášrozvázané,“ odvětil Tefanis a Roddy zjistil, že skřítek říká pravdu. Chystal se vstát, ale když se Kellindil vrátil do tábora, změnil názor.

„Nehýbejse,“ poradil Tefanis. „Rozptýlímtvéhověznitele.“ Tefanis ještě nedomluvil a už se pohnul, takže Roddy slyšel jen nesrozumitelné zamumlání. Ale držel ruce za zády, protože mu nic jiného nezbývalo, když se k němu po zuby ozbrojený elf blížil.

„Naše poslední noc na cestě,“ poznamenal Kellindil a hodil k ohni králíka, kterého ulovil. Postavil se před Roddyho a sklonil se k němu. „Až dorazíme do Maldobaru, pošlu pro paní Sokolnici,“ řekl.

„Považuje Montolia Debrušiho za přítele a bude ji nesmírně zajímat, k čemu v háji došlo.“

„Co ty víš?“ vyštěkl Roddy. „Hraničář byl taky můj přítel!“

„Když jsi přítelem orckého krále Graula, nemůžeš být zároveň přítelem hraničáře v háji,“ namítl Kellindil.

Roddy neměl zdání, jak zareagovat, ale pomohl mu Tefanis. Za elfem se ozvalo bzučení a Kellindil položil ruku na jílec meče a zprudka se obrátil.

„Kdo jsi?“ zeptal se prchlíka a vytřeštil oči úžasem.

Nikdy se to nedozvěděl, protože Roddy za ním náhle vyskočil a srazil ho k zemi. Kellindil byl zkušený bojovník, ale zblízka se nemohl síle Roddyho McGristla vyrovnat. Roddy sevřel elfův štíhlý krk obrovskýma umouněnýma rukama.

„Mámtvéhopsa,“ řekl Tefanis, když Roddy dokončil špinavou práci. „Přivázaljsemhokestromu.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Roddy a snažil se ukrýt nadšení z toho, že je opět volný a jeho pes žije. „A co ode mě chceš?“

„Jsemmaličký, tosámnejlípvidíš,“ vysvětlil Tefanis. „Mámrádvelképřátele.“

Roddy se nad nabídkou na okamžik zamyslel. „No, zasloužíš si to,“ řekl a zasmál se. Krvotoka, svoji věrnou sekyru, našel mezi věcmi mrtvého elfa, pak se postavil a na tváři se mu usadil ponurý výraz. „Tak pojď, vrátíme se do hor. Musím se vypořádat s drowem.“

Po jemných rysech prchlíkovy tváře přelétl kyselý výraz, ale Tefanis ho ukryl dřív, než ho mohl Roddy zahlédnout. Tefanis neměl v úmyslu přiblížit se k háji slepého hraničáře. Nejen že orcký král vypsal na prchlíkovu hlavu odměnu, ale ostatní elfové by mohli začít něco tušit, kdyby se Roddy objevil bez Kellindila. A co víc, Tefanis si uvědomil, že ho hlava a noha bolí mnohem víc, když na setkání s temným elfem třeba jen pomyslí.

„Ne!“ vyhrkl skřítek. Roddy nebyl zvyklý na to, aby mu někdo odmlouval, proto se na něj nebezpečně zahleděl.

„Nenítřeba,“ lhal Tefanis. „Drowjemrtvý, zabilhoworg.“

Roddy nevypadal přesvědčeně.

„Užjednoujsemtězadrowemzavedl,“ připomněl Tefanis.

Roddy byl skutečně zklamaný, ale už o prchlíkovi nepochyboval. Věděl, že kdyby nebylo Tefanise, nikdy by Drizzta nenašel. Byl by sto mil odsud, čenichal kolem jeskyně Morueme a utratil by všechno zlato za dračí lži. „A co slepý hraničář?“ zeptal se Roddy.

„Žije, alenechhožít,“ odvětil Tefanis. „Připojilosekněmumnohomocnýchpřátel.“ Ukázal na Kellindilovo tělo. „Elfové, mnohoelfů.“

Roddy kývl na souhlas. Proti Mušimu vlastně nic neměl a s Kellindilovými příbuznými se nijak setkat netoužil.

Zahrabali Kellindilovo tělo a všechny zásoby, které nedokázali pobrat, našli Roddyho psa a ještě té noci se vydali na západ.

# # #

V Mušiho háji minulo léto mírumilovně a produktivně. Drizzt pochytil způsoby a metody hraničářů dokonce snadněji, než optimistický Montolio doufal. Drizzt se naučil pojmenovat každý strom a keř a také každé zvíře v okolí, ale především se naučil rozpoznávat a nacházet stopy, které mu Mieliki zanechala. Když narazil na zvíře, které nikdy předtím neviděl, zjistil, že prostě stačí pozorovat jeho pohyby a chování a snadno odhalí jeho záměry, povahu a náladu.

„Jdi a sáhni si na něj,“ zašeptal Montolio jednou za šedého, větrného soumraku. Starý hraničář ukázal přes pole na stromy a na bílý záblesk jeleního ocásku. Drizzt měl problém jelena v šeru rozeznat, ale vycítil jeho přítomnost stejně jako Montolio.

„Dovolí mi to?“ zašeptal Drizzt. Montolio se usmál a pokrčil rameny.

Drizzt se opatrně a tiše plížil vpřed a držel se stínů na okraji louky. Rozhodl se přiblížit ke zvířeti ze severu, po větru, ale to ho musel napřed obejít z východu. Pochopil však, že udělal chybu. Byl od jelena ještě dva tucty yardů, když zvíře najednou zvedlo hlavu, začenichalo a švihlo ocasem.

Drizzt ztuhl a dlouhou dobu stál bez hnutí. Jelen se znovu pustil do žraní. Ale neklidné stvoření zbystřilo a sotva udělal Drizzt další krok, jelen zmizel.

Avšak Montolio, který se ke zvířeti přiblížil z jihu, se dostal tak blízko, že jelena poplácal po zadku, když kolem něj proběhl.

Drizzt užasle zamrkal. „Měl jsem vítr na své straně!“ namítl samolibému hraničáři.

Montolio zavrtěl hlavou. „Jen posledních dvacet yardů, když jsi ke zvířeti zamířil ze severu,“ vysvětlil. „Do té doby byl západ lepší volbou než východ.“

„Ale kdybych se vydal na západ, nemohl bych se ke zvířeti přiblížit ze severu,“ řekl Drizzt.

„To nebylo potřeba,“ odvětil Montolio. „Támhle vzadu je vysoký útes,“ ukázal na jih. „Odřízne vítr a stočí ho zpátky.“

„To jsem nevěděl.“

„Musíš to vědět,“ řekl Montolio lehce. „O to právě jde. Musíš vidět krajinu jako pták, který hledí dolů z nebe, než se rozhodneš, co uděláš.“

„Nenaučil jsem se létat,“ odvětil Drizzt uštěpačně.

„To ani já!“ odsekl starý hraničář. „Podívej se nahoru.“

Drizzt zamžoural na šedé nebe. Rozeznal ptáka, jenž se lehce vznášel na poryvech větru, které zachytával do široce roztažených křídel.

„Jestřáb,“ řekl drow.

„Zanesl ho sem vítr z jihu,“ vysvětlil Montolio, „ale vítr se pak zlomil na útesu a strhl ho na západ. Kdybys pozoroval jeho let, odhadl bys změnu v krajině.“

„To je nemožné,“ řekl Drizzt bezmocně.

„Opravdu?“ zeptal se Montolio a vykročil pryč, aby skryl úsměv. Drow měl samozřejmě pravdu. Tvar krajiny se podle letu ptáka skutečně nedal odhadnout. Montolio se o změně větru dozvěděl od lstivé sovy, která se objevila na hraničářovo zavolání, když Drizzt vyrazil přes louku, ale to Drizzt nemusel vědět. Ať si drow chvíli láme nad nevinnou lží hlavu. Zopakuje si tak všechno, co se naučil, a to pro něj bude cennou lekcí.

„Prozradil ti to Houkáček,“ řekl Drizzt o půl hodiny později, když se vydal zpět k háji. „Houkáček ti pověděl o větru a o jestřábovi.“

„Zní to, jako by sis tím byl jistý.“

„Taky jsem,“ řekl Drizzt pevným hlasem. „Jestřáb nezakřičel, toho bych už si teď všiml. Neviděl jsi ho, a ať už říkáš cokoli, vím, že jsi neslyšel, jak mu na křídlech šustí vítr!“

Montolio se rozchechtal a drow se usmál, protože si potvrdil své podezření.

„Dneska sis vedl dobře,“ řekl starý hraničář.

„Nedostal jsem se do blízkosti jelena,“ připomněl Drizzt.

„O to vůbec nešlo,“ odvětil Montolio. „Věřil jsi svým znalostem natolik, že jsi vyvrátil mé tvrzení. Jsi si jist tím, co jsi se naučil. A naučím tě toho ještě víc. Prozradím ti pár triků, jak se přiblížit k nervóznímu jelenovi.“

Hovořili spolu celou cestu zpátky k háji a ještě dlouho do noci. Drizzt dychtivě naslouchal, hltal každé slovo a odhaloval nová úžasná tajemství.

O desetiden později se Drizztovi podařilo na jiné louce položit ruku na zadek srny a druhou na skvrnitého kolouška. Obě zvířata po nečekaném dotyku uprchla, ale Montolio „viděl“ i ze vzdálenosti sta yardů, jak se Drizzt usmívá.

Léto se chýlilo ke konci a Drizztovo učení ještě zdaleka neskončilo, ale Montolio už netrávil tolik času vysvětlováním. Drizzt už věděl dost na to, aby se učil sám, poslouchal tiché hlasy a pozoroval nepatrná znamení, která mu dávaly stromy a zvířata. Drizzta nekonečné objevování tak uchvátilo, že si skoro nevšiml, jak moc se Montolio změnil. Hraničář se cítil mnohem starší. Za chladných rán se skoro nedokázal napřímit a často vůbec necítil ruce. Montolio však přijímal svůj úděl stoicky, nelitoval se ani si nestěžoval, přestože věděl, co přijde.

Žil dlouho a naplno, hodně toho dosáhl a poznal svět způsobem, o jakém si ostatní mohli nechat jen zdát.

„Jaké jsou tvé plány?“ zeptal se Drizzta nečekaně jednou při večeři, k níž Drizzt připravil dušenou zeleninu.

Otázka Drizzta tvrdě zasáhla. Neměl žádné plány, a proč také? Žil přítomností, která byla tak snadná a příjemná, že utrápený drowí odpadlík něco podobného nikdy dřív nezažil. Drizzt o tom skutečně nechtěl přemýšlet, proto hodil Guenhwyvar suchar, aby změnil téma. Panter se pohodlně rozvaloval na Drizztových přikrývkách a drow se obával, že jediný způsob, jak ho z lůžka dostat, bude poslat ho zpátky domů do Astrální sféry.

Montolio se však nevzdával. „Jaké jsou tvé plány, Drizzte Do'Urdene?" zopakoval starý hraničář pevným hlasem. „Kde a jak budeš žít?"

„Vyhazuješ mě?" zeptal se Drizzt.

„Samozřejmě že ne."

„Pak budu žít s tebou," odvětil Drizzt klidně.

„Ale co pak?" řekl Montolio rozčileně.

„Kdy pak?" zeptal se Drizzt a napadlo ho, že Muši ví něco, co mu neřekl.

Montoliův smích se posmíval jeho tušení. „Jsem starý muž," vysvětlil hraničář, „a ty jsi mladý elf. Jsem starší než ty, ale i kdybych byl ještě dítě, stejně bys mě přežil. Kam půjde Drizzt Do'Urden, až už Montolio Debruši nebude?"

Drizzt se odvrátil. „Já ne…" začal zdráhavě. „Zůstanu tady."

„Ne," odvětil Montolio vážně. „Doufám, že tě v životě čeká víc než jen tohle. Takový život se pro tebe nehodí."

„Tobě vyhovoval," vyštěkl Drizzt rozzlobeněji, než zamýšlel.

„Pět let," řekl Montolio a vůbec se neurazil. „Pět let po životě plném dobrodružství a vzrušení."

„Já taky nežil klidně," připomněl mu Drizzt.

„Ale jsi ještě pořád dítě," řekl Montolio. „Pět let není pět set a přesně to tě čeká. Slib mi, že zvážíš své rozhodnutí, až už tady nebudu. Svět je velký, příteli, plný bolesti, ale také plný radosti. Bolest ti umožňuje růst a radost dělá cestu životem snesitelnou.

Slib mi, teď a tady," řekl Montolio, „že až už Muši nebude, Drizzt půjde a najde si své místo."

Drizzt chtěl něco namítnout, chtěl se hraničáře zeptat, proč si je taký jistý, že právě háj není jeho „místem". Měl pocit, jako by se mu v mysli pohybovaly misky vah. Na jednu misku položil vzpomínky

na Maldobar, smrt farmářů a všechny zkoušky, kterými musel projít, všechno zlo, které ho tak neodbytně pronásledovalo. Na druhou misku položil touhu poznat svět. Kolik lidí jako Muši mohl ještě nalézt? Kolik přátel? A jak prázdný bude háj, až v něm zůstanou s Guenhwyvar sami?

Montolio ticho přijal, protože věděl, jak je drow zmatený. „Slib mi, že až přijde čas, alespoň moje slova zvážíš."

Montolio příteli věřil, proto ani nemusel vidět jeho kývnutí.

# # #

První sníh přišel toho roku brzy, jen lehký poprašek, který padal z potrhaných mračen, která si hrála na schovávanou s měsícem. Drizzt se vydal s Guenhwyvar ven a liboval si ve změně ročních období, jež potvrzovala nekonečný cyklus. Když vběhl zpátky do háje, měl dobrou náladu, a jak procházel lesem, setřásal sníh z hustých borovicových větví.

Táborový oheň už skoro dohoříval. Houkáček seděl na nízké větvi a zdálo se, že dokonce ani vítr nevydává žádný zvuk. Drizzt se zadíval na Guenhwyvar a hledal nějaké vysvětlení, ale panter jen seděl vážně a nehybně u ohně.

Hrůza je zvláštní pocit, vyvrcholení jemných náznaků, které vzbuzují zmatek a strach.

„Muši?" zavolal Drizzt tiše a zamířil k příbytku starého hraničáře. Odhrnul stranou přikrývku, zakryl jí světlo žhavých uhlíků skomírajícího ohně a nechal zrak přejít do infračerveného vidění.

Stál tam velmi dlouho a sledoval, jak z hraničáře vyprchává poslední teplo. Ale přestože bylo Mušiho tělo studené, jeho spokojený úsměv hřál dál.

Během několika následujících dnů bojoval Drizzt mnohokrát se slzami, ale kdykoli si vzpomněl na hraničářův poslední úsměv, na mír, který starce prostoupil, uvědomil si, že pláče pro to, co sám ztratil, ne pro Mušiho.

Drizzt postavil hraničáři vedle háje mohylu a zimu strávil tiše. Plnil každodenní povinnosti a přemýšlel. Houkáček se objevoval

stále méně a méně často a jednou věnoval drowovi při odletu pohled, kterým dal Drizztovi jasně najevo, že už se do háje nevrátí.

Na jaře Drizzt Houkáčkovy pohnutky pochopil. Víc než deset let hledal Drizzt domov a našel ho u Montolia. Ale po hraničářově smrti mu už háj nepřipadal jako příjemné místo k životu. Byl to Mušiho domov, ne Drizztův.

„Jak jsem slíbil," zamumlal Drizzt jednou zrána. Montolio Drizzta požádal, aby pečlivě zvážil svoji budoucnost, až tady hraničář nebude, a Drizzt dodržel slovo. Drizztovi se v háji žilo stále pohodlně, přijali ho zde, ale už to nebyl jeho domov. Věděl, že jeho domov je někde tam venku, v širém světě, o němž Montolio tvrdil, že je plný bolesti, ale také radosti.

Drizzt si zabalil pár věcí – praktickou výstroj a několik hraničářových zajímavých knih – připnul si opasek se scimitary a přes rameno si pověsil dlouhý luk. Pak se naposledy prošel hájem, prohlédl si provazové mosty, zbrojnici, sud s brandy a vydlabanou kládu, kořen, u kterého zastavil útočícího obra, a chráněné zákoutí, kde bojoval Muši. Pak zavolal Guenhwyvar a panter ihned po příchodu pochopil.

Vyrazili pryč horskou stezkou a ani jednou se neohlédli. Mířili vstříc radostem a strastem širého světa.

ČÁST PÁTÁ

ÚTOČIŠTĚ

Cesta, po níž opouštím Mušiho háj, se tolik liší od té, která mě do něj zavedla. Opět jsem zůstal sám a mojí jedinou společnicí byla Guenhwyvar. Ale tentokrát jsem byl sám jen navenek. V mysli jsem si nesl jméno, ztělesnění svých drahocenných zásad. Muši nazval Mieliki bohyní. Pro mě byla životním stylem.

Doprovázela mě na všech cestách, po nichž jsem se vydal. Zavedla mě do bezpečí a pomohla mi potlačit zoufalství, když mě zahnali a pronásledovali trpaslíci z Citadely Adbar, z pevnosti, jež ležela severovýchodně od Mušiho háje. Mieliki a víra v sebe sama mi dodaly odvahu vydat se na sever, od města k městu. Všude na můj příchod reagovali stejně: šokem a strachem, které se rychle proměnily ve zlost. Ti velkorysejší mi prostě řekli, abych šel pryč, ostatní mě odehnali zbraněmi. Dvakrát mě přinutili bojovat, ale podařilo se mi utéct, aniž by někdo utrpěl vážnější zranění.

Drobná poranění byla jen malou daní, kterou jsem musel zaplatit. Muši mě požádal, abych nežil jako on, a opět se ukázalo, že starý hraničář měl pravdu. Cestou na sever jsem opět získal naději, a to by se nestalo, kdybych žil jako poustevník v jehličnatém háji. S každou novou vesnicí, která se objevila na obzoru, zrychlilo očekávání můj krok. Byl jsem přesvědčen, že jednoho dne mě přijmou a já najdu domov.

Představoval jsem si, že k tomu dojde náhle. Přistoupím k bráně, formálně pozdravím a odhalím svůj původ. Ale dokonce i moji fantazii tlumila realita, protože ani v představách se přede mnou brána neotevřela dokořán. Dovolí mi vstoupit, ale jen pod dohledem, na zkoušku, jako ve svirfneblijském městě Třpytivé Skaliště. Dlouhé měsíce mě budou podezřívat, ale nakonec

poznají moji zásadovost a pochopí, že charakter je důležitější než barva kůže a pověst národa.

Během let mi tato vize znovu a znovu běžela myslí a vzdoroval jsem tak neustálému odmítání. Nestačilo by to, ale vždy se mnou byla Guenhwyvar, a teď také Mieliki.

Drizzt Do'Urden

20

ROKY A MÍLE

Hostinec Sklizeň v Západním mostě byl oblíbeným místem poutníků, kteří cestovali po Dlouhé silnici, jež se táhla mezi dvěma velkými městy na severu, a to Hlubinou a Mirabarem. Kromě pohodlného ubytování za rozumné ceny nabízela Sklizeň také Derryho tavernu a jídelnu, proslulou hospodu, kde si hosté vyměňovali příběhy a kdykoli se zde dali najít dobrodruzi z tak vzdálených končin, jako byl Luskan nebo Sundabar. V krbu jasně a teple plápolal oheň, pití tu bylo, co hrdlo ráčilo, a příběhy, které se vykládaly u Derryho, prosluly v celých Říších.

Roddy si stáhl kápi obnošeného cestovního pláště hluboko do čela, aby ukryl zjizvenou tvář, a pustil se do dušeného skopového a sucharů. Starý žlutý pes seděl na podlaze vedle něj a vrčel a Roddy mu občas hodil kus masa.

Hladový lovec odměn jen zřídkakdy zvedl hlavu od jídla, ale jeho krví podlité oči neustále podezřívavě vyhlížely ze stínu kápě. Znal některé rváče, kteří se tu noc u Derryho sešli, buďto osobně, nebo z doslechu, a nevěřil jim o nic víc, než by oni věřili jemu, kdyby byli chytří.

Jeden vysoký muž poznal Roddyho psa, když procházel kolem jeho stolu, a zastavil se, aby lovce odměn pozdravil. Nakonec však šel mlčky dál, protože si uvědomil, že za to mizera McGristl nestojí. Nikdo přesně nevěděl, co se před lety v horách poblíž Maldobaru

stalo, ale Roddy si odtamtud odnesl hluboké fyzické i citové jizvy. McGristl byl vždy nevlídný, ale teď už spíše vrčel, než mluvil.

Roddy ještě chvíli okusoval silnou kost, pak ji hodil psovi, utřel si mastné ruce do pláště, ale nechtě přitom odhalil své strašlivé jizvy. Rychle si opět stáhl kápi do obličeje a rozhlédl se, aby se ujistil, že si toho nikdo nevšiml. Kvůli znechucení, které jeho jizvy vyvolávaly, zabil už několik mužů.

Ale zdálo se, že tentokrát pozornosti unikl. Většina hostů jedla nebo se hádala u baru.

„Nebyl to on!“ zavrčel jeden muž.

„Říkám, co jsem viděl!“ vyštěkl další. „A říkám pravdu!“

„Tvoje oči!“ zakřičel první a další se přidal: „I kdybys nějakého viděl, nepoznal bys ho!“ Několik mužů přiskočilo a začalo se navzájem postrkovat.

„Ticho!“ zařval další muž. Protlačil se davem a ukázal na Roddyho. Ten ho nepoznal, proto instinktivně položil ruku na Krvotoka, svoji opotřebovanou sekyru.

„Zeptejte se McGristla!“ vykřikl muž. „Roddyho McGristla. On zná temný elfy líp než kdokoli jiný.“

Ve skupině se najednou rozpoutalo tucet hovorů a dav se jako nějaký neforemný tvor přesunul k Roddymu. Roddy pustil sekyru a sepjal ruce na stole.

„Jsi McGristl?“ zeptal se muž Roddyho a projevil tak lovci odměn jistou míru úcty.

„Může být,“ odvětil Roddy a užíval si pozornosti. Od chvíle, kdy vyvraždili Bodlákovic klan, jeho názor nikoho nezajímal.

„Pcha,“ ozval se nabručený hlas zezadu, „co ten může vědět o temných elfech?“

Roddy se zamračil a muži v první řadě poodstoupili. Všiml si toho a zalíbilo se mu to, líbilo se mu být znovu důležitý a respektovaný.

„Drow mi zabil psa,“ řekl nevrle. Natáhl se dolů a trhl hlavou starého žlutého psa vzhůru, aby ukázal jeho jizvu. „A promáčk tomuhle hlavu. Ten zatracený temný elf,“ řekl procítěně a stáhl si kápi z obličeje, „mi udělal tohle.“ Roddy obvykle šeredné jizvy ukrýval, ale když dav zalapal po dechu a začal mumlat, lovce odměn

to nesmírně uspokojilo. Obrátil hlavu na stranu a užíval si jejich reakce, dokud to jen šlo.

„S černou kůží a bílýma vlasama?“ zeptal se malý tlustý muž, který celý rozhovor u baru začal, když dal k dobru historku o temném elfovi.

„Musel být, když to byl temný elf,“ zafuněl Roddy. Muž se zatvářil vítězoslavně.

„To jsem se jim pokoušel říct,“ řekl Roddymu. „Říkaj, že jsem viděl špinavého elfa nebo možná orka, ale já vím, že to byl drow!“

„Když̌s viděl drowa,“ řekl Roddy pochmurně a zvažoval každé slovo, „taks viděl drowa. Když̌s nějakého viděl, nezapomeneš! A každý, kdo tvrdí něco jiného, by měl jít a nějakého sám najít. Až se vrátí, omluví se!“

„No, já temného elfa viděl,“ prohlásil muž. „Tábořil jsem ve Stínovém lese severně od Věčného lesa. Myslel jsem, že noc bude klidná, tak jsem přiložil do ohně, aby mi nebylo tak zima. A najednou se objevil ten cizinec a bez varování přišel blíž!“

Všichni nyní viseli na každém jeho slově, protože viděli příběh v docela jiném světle, když ho drowem zjizvený cizince víceméně potvrdil.

„Beze slova, ani nezavolal!“ pokračoval tlustý muž. „Na hlavě měl kapuci, a to mi přišlo divné, a tak jsem zavolal: ‚Co tu chceš?’

‚Hledám místo, kde bychom se mohli s přáteli utábořit,‘ odpověděl klidně. To mi přišlo rozumné, ale pořád se mi nelíbila ta jeho kapuce.

‚Tak si sundej kápi,’ řek jsem mu. ‚Dokud neuvidím tvůj obličej, o nic se nepodělím.‘ Chvíli nad tím přemýšlel, pak zvedl fakt pomalu ruce.“ Muž pohyb dramaticky napodobil a rozhlédl se, aby se ujistil, že ho pozorně sledují.

„Nic víc jsem nepotřeboval vidět!“ vykřikl muž náhle a všichni, i když už příběh jednou slyšeli, překvapeně vyskočili. „Ruce měl černé jako uhel a štíhlé jako elf. V tu chvíli jsem věděl, i když nevím, jak jsem si tím moh být tak jistý, že mám před sebou drowa. Drowa, a kdo mi nevěří, ať si najde vlastního!“

Roddy kývl na souhlas a tlustý muž se upřeně zadíval na posluchače, kteří mu předtím nevěřili. „Připadá mi, že jsem toho v

poslední době o temných elfech slyšel až moc," zabručel lovec odměn.

„Já slyšel jenom o jednom," ozval se další muž. „Teda dokud jsme nemluvili s tebou a neslyšeli o tvé bitvě. To jsou dva drowové za šest let."

„Jak jsem řek," poznamenal Roddy pochmurně, „slyšel jsem o nich až moc…" Roddy nedomluvil, protože dav vybuchl smíchy. Lovci odměn to připomnělo staré časy, kdy všichni napjatě viseli na každém jeho slově.

Jediný, kdo se nesmál, byl tlustý muž, kterým vyprávění o setkání s drowem otřáslo. „Stejně," řekl a snažil se překřičet rámus, „když si vzpomenu, jak na mě z kápě hleděly jeho fialové oči!"

Roddyho úsměv v okamžení zmizel. „Fialové oči?" vydechl. Roddy se setkal s mnoha tvory, kteří používali infravidění, zrak citlivý na světlo, jenž byl mezi stvořeními Temných říší běžný, a věděl, že takové oči obvykle září ve tmě rudě. Roddy si stále jasně vzpomínal na fialové oči, které na něj shlížely, když zůstal uvězněný pod javorem. Tehdy stejně jako nyní věděl, že podivná barva očí je dokonce i mezi temnými elfy raritou.

Muži, kteří stáli Roddymu nejblíže, se přestali smát, protože si mysleli, že Roddyho otázka zpochybňuje pravdivost mužova příběhu.

„Byly fialové," trval na svém tlustý muž, i když jeho roztřesený hlas nezněl přesvědčeně. Muži kolem čekali na Roddyho souhlas nebo odmítnutí, protože nevěděli, jestli se mají vypravěči smát, nebo ne.

„Jaké zbraně u sebe měl?" zeptal se Roddy ponuře a hrozivě se postavil

Muž se na chvíli zamyslel. „Zahnuté meče," vyhrkl.

„Scimitary?"

„Scimitary," souhlasil další.

„Řek ti ten drow své jméno?" zeptal se Roddy, a když muž zaváhal, popadl ho Roddy za límec a přetáhl ho přes stůl. „Řek ti jméno?" zopakoval lovec odměn a zafuněl muži do tváře.

„Ne… hm, Driz…"

„Drizzit?"

Muž bezmocně pokrčil rameny a Roddy ho pustil. „Kde?“ zařval lovec odměn. „A kdy?“

„Stínový les,“ řekl tlustý muž znovu roztřeseně. „Před třema desetidny. Řek bych, že míří s Plačícími bratry do Mirabaru.“ Většina mužů v davu při zmínce o fanatické náboženské sektě zasténala. Plačící bratři byli otrhaná banda trpících žebráků, která věřila, nebo to aspoň tvrdila, že ve světě je jen určité množství bolesti. Čím víc budou oni trpět, tím méně bolesti zůstane pro zbytek světa. Skoro všichni řádem pohrdali. Někteří byli upřímní, ale jiní jen žebrali o drobňáky a slibovali, že budou za dárce trpět.

„Doprovázeli drowa,“ pokračoval tlustý muž. „Na začátku zimy jdou vždycky kvůli mrazu do Mirabaru.“

„Dlouhá cesta,“ poznamenal někdo.

„Ještě delší,“ řekl další. „Plačící bratři jdou vždycky tunely.“

„Tři sta mil,“ řekl první muž. Poznal, jak je Roddy rozčilený, a snažil se ho uklidnit. Ale Roddy ho ani neslyšel. Obrátil se a se psem v patách vyrazil z hospody, práskl za sebou dveřmi a nechal dav překvapeně stát.

„To Drizzit zabil Roddyho psa a uříz mu ucho,“ pokračoval muž a obrátil se k zástupu. Nevěděl, jak se drow jmenoval, prostě hádal na základě Roddyho reakce. Dav ho obklopil a bez dechu čekal, až jim poví příběh o Roddym McGristlovi a fialovookém drowovi. Jako správný host Derryho taverny se muž nenechal odradit od vyprávění nedostatkem informací. Zahákl si palce za poutka opasku, spustil a velké mezery vyplňoval tím, co se mu líbilo.

Tu noc hosté v Derryho taverně ještě mnohokrát lapali po dechu, tleskali a výskali nadšením, ale Roddy McGristl už nic z toho neslyšel, protože se psem a s vozem, jehož kola se bořila hluboko do bahna, vyrazil po Dlouhé silnici.

„Hej, cotoděláš?“ stěžoval si unavený hlas z pytle za Roddyho kozlíkem. Vylezl z něj Tefanis. „Pročodjíždíme?“

Roddy se otočil a ohnal se, ale Tefanis byl i v rozespalém stavu dost rychlý na to, aby ucukl z dosahu.

„Lhals mi, ty koboldský parchante!“ zavrčel Roddy. „Řeks mi, že drow je mrtvý. Ale není! Je na cestě do Mirabaru a já ho chytím!“

„Mirabar?“ vykřikl Tefanis. „Mocdaleko, mocdaleko!“ Prchlík a Roddy projeli Mirabarem předchozího jara. Tefanis považoval město za ošklivé a plné ponurých trpaslíků, mužů s ostřížím zrakem a příliš studeného větru. „Nazimumusímenajih. Najihujeteplo!“

Roddy po něm střelil tak zlostným pohledem, že skřítek zmlkl. „Zapomenu na to, cos mi proved,“ zavrčel, ale výhružně dodal, „když mi pomůžeš dostat drowa.“ Odvrátil se a Tefanis si vlezl zpátky do pytle. Cítil se nešťastně a přemýšlel, jestli Roddy McGristl za všechny ty potíže vůbec stojí.

Roddy jel celou noc, předkláněl se, hnal koně vpřed a znovu a znovu si pro sebe mumlal: „Šest let!“

# # #

Drizzt se krčil u ohně, který s hučením plápolal ve starém sudu od oleje. Drowa čekala už sedmá zima na povrchu, ale pořád si nedokázal na chlad zvyknout. Celá desetiletí, jeho lid dokonce tisíciletí, žil v teplých Temných říších, kde se nestřídala roční období. Zima neměla nastat ještě několik měsíců, ale její příchod už ohlašovaly studené severáky, které fičely z Páteře světa. Drizzt měl na sobě oblečení, kroužkovou košili a opasek se zbraněmi a halil se do tenké a potrhané staré přikrývky.

Drow se usmál, když si všiml, jak se jeho společníci neklidně vrtí a hádají se o to, kdo se z láhve vína, již vyžebrali, napije jako další a rozčilují se nad tím, kolik toho poslední z nich vypil. Drizzt zůstal u sudu sám. Plačící bratři se drowa tak docela nestranili, ale nijak jeho společnost nevyhledávali. Drizzt to přijal a věděl, že fanatici oceňují jeho přítomnost z praktických, když už ne z estetických důvodů. Někteří členové výpravy útoky netvorů vítali, protože v nich viděli skutečnou možnost trpět, ale praktičtěji založení bratři byli rádi, že je chrání ozbrojený a bojem zocelený drow.

Drizztovi takový vztah stačil, i když ho nenaplňoval. Před lety opustil Mušiho háj plný naděje, tlumila ji však realita. Drizzt znovu a znovu přicházel k vesnicím, jen aby narážel na hradbu krutých slov, kleteb a tasených zbraní. Pokaždé však jen pokrčil rameny. Zůstával

věrný duchu hraničářství, protože skutečně byl hraničářem, a to výcvikem i srdcem, a přijímal osud stoicky.

Poslední odmítnutí však Drizztovi ukázalo, že jeho odhodlání polevuje. Opustil Luskan na Mečovém pobřeží, ale nevyhnaly ho stráže, protože se k městu ani nepřiblížil. To strach mu nedovolil přiblížit se, což Drizzta vylekalo víc než jakákoli zbraň, které kdy čelil. Na cestě pak narazil na skupinku Plačících bratrů a vyhnanci ho zdráhavě přijali, protože s ním nemohli bojovat, a byli příliš zaujatí vlastním neštěstím, než aby se zajímali o rozdíly v barvě pleti. Dva mniši se dokonce vrhli Drizztovi k nohám a žadonili, aby proti nim obrátil svoji „temnou hrůzu“ a přiměl je trpět.

Během jara a léta se jejich vztah mírně proměnil. Drizzt sloužil mnichům jako mlčenlivý strážce, zatímco bratři se věnovali žebrání a trpění. Zásadovému drowovi to sice připadalo nechutné, a někdy dokonce i nečestné, ale neměl na vybranou.

Drizzt hleděl do poskakujících plamenů a přemýšlel o svém osudu. Kdykoli mohl povolat Guenhwyvar a nejednou použil scimitary a luk. Každý den si opakoval, že neslouží jen bezmocným fanatikům, ale také Mieliki a svému srdci. Ale přesto si bratrů nevážil a nepovažoval je za přátele. Když se teď na pět mužů zadíval a viděl, jak se opile potácejí a slintají jeden na druhého, tušil, že se to nikdy nezmění.

„Zbij mě! Ložšekej mě!“ vykřikl náhle jeden z bratrů, rozběhl se k sudu a vrazil do Drizzta. Drizzt ho zachytil, pomohl mu nabýt rovnováhu, ale rychle ho pustil.

„Oblať ploti mně svoji dlowí hlůžu!“ blekotal špinavý, neoholený bratr a jeho kostnatá postava se zhroutila na nevzhlednou hromádku.

Drizzt se odvrátil a zavrtěl hlavou. Nevědomky vsunul ruku do váčku a dotkl se onyxové sošky, aby si připomněl, že není doopravdy sám. Přežíval, bojoval nekonečnou, osamělou bitvu, ale zdaleka nebyl spokojený. Možná našel místo, ale ne domov.

„Je to jako háj bez Montolia,“ přemýšlel drow. „Nikdy ne domov.“

„Říkal jsi něco?“ zeptal se zavalitý mnich, bratr Matouš, který si pro opilého společníka přišel. „Prosím, odpusť bratru Jankinovi, příteli. Obávám se, že to přehnal s pitím.“

Drizztův bezmocný úsměv prozradil, že se neurazil, ale jeho následující slova zastihla bratra Matouše, vůdce a nejrozumnějšího, i když ne nejpoctivějšího člena skupiny, nepřipraveného.

„Dojdu s vámi až do Mirabaru,“ řekl Drizzt, „a pak vás opustím.“

„Opustíš?“ zeptal se Matouš ustaraně.

„Tohle není místo pro mě,“ vysvětlil Drizzt.

„Dešetiměští je!“ vyhrkl Jankin.

„Pokud tě někdo urazil…“ řekl Matouš Drizztovi a opilého muže si nijak nevšímal.

„Neurazil,“ řekl Drizzt a opět se usmál. „V životě toho na mě čeká mnohem víc, bratře Matouši. Nezlobte se, prosím, ale odcházím. Nebylo to pro mě snadné rozhodnutí.“

Matouš se nad jeho slovy krátce zamyslel. „Jak si přeješ,“ řekl, „ale doprovodíš nás aspoň tunely do Mirabaru?“

„Dešetiměští!“ trval na svém Jankin. „To je místo plo utlpení! Líbilo by še ti, dlowe! Žijou tam odpadlíči a dlow tam může taky najít švé místo!“

„Ve stínech se často ukrývají darebáci, kteří by se mohli pokusit neozbrojené mnichy napadnout,“ přerušil Matouš Jankina a zatřásl s ním.

Drizzt se na okamžik odmlčel, Jankinova slova ho totiž uchvátila. Jankin se však zhroutil, proto se drow zadíval na Matouše. „Copak právě proto nevstupujete do města tunely?“ zeptal se Drizzt zavalitého bratra. Tunel obvykle používali jen horníci a spouštěli jím z Páteře světa dolů vozíky, ale bratři ho použili pokaždé, i když museli obejít celé město a prodloužili si tak cestu. „Abyste se stali oběťmi a trpěli?“ pokračoval Drizzt. „Cesta je určitě prázdná a pohodlnější, protože zima je ještě daleko.“ Drizzt neměl tunel do Mirabaru rád. Poutníci, na které by tam narazili, by byli příliš blízko, než aby před nimi mohl drow ukrýt svoji identitu. Prošel jím už dvakrát a pokaždé ho tam zastavili.

„Ostatní trvají na tom, že půjdeme tunelem, i když si tak prodloužíme cestu o mnoho mil,“ odvětil Matouš ostře. „Ale já dávám přednost osobnějšímu utrpení a velice bych ocenil, kdybys nás až do Mirabaru doprovodil.“

Drizzt toužil na prolhaného mnicha zakřičet. Matouš považoval i jedno vynechané jídlo za kruté utrpení a používal tuto masku jen proto, aby oklamal lidi, kteří fanatikům v hávech rádi zaplatili třeba jen proto, aby se jich zbavili.

Drizzt kývl a díval se, jak Matouš táhne Jankina pryč. „Pak odejdu,“ řekl si pro sebe. Mohl si donekonečna opakovat, že slouží bohyni a svému srdci, když zdánlivě bezmocné mnichy chrání, ale chování bratrů jeho slovům často odporovalo.

„Dlow! Dlow!“ plácal bratr Jankin, zatímco ho Matouš táhl zpátky k ostatním.

21

HÉFAISTOS

Tefanis sledoval, jak se šestičlenná výprava, pět mnichů a Drizzt, pomalu blíží k tunelu na západ od Mirabaru. Roddy prchlíka poslal, aby oblast prohlédl a poslal drowa, pokud ho najde, jeho směrem. „Krvotok se o něj postará," zavrčel Roddy a plácl si sekyrou do dlaně.

Tefanis si tím nebyl tak jist. Skřítek viděl, jak drow zabil Ulgula, který byl rozhodně mocnější než Roddy McGristl, a drowův panter zabil Tefanisova druhého pána, Karoaka. Pokud by se Roddymu splnilo přání a střetl se s drowem v souboji, Tefanis by si možná musel brzy hledat nového pána.

„Tentokrátužne, drowe," zašeptal skřítek, protože ho náhle něco napadlo. „Tentokráttědostanu!" Tefanis tunel do Mirabaru dobře znal, protože ho s Roddym použili minulou zimu, když sníh zasypal západní silnici, a poznal mnoho jeho tajemství, a to včetně toho, které se skřítek nyní rozhodl využít ve svůj prospěch.

Oběhl skupinu velkým obloukem, protože na sebe nechtěl drowa s bystrým sluchem upozornit, a přesto se dostal ke vstupu do tunelu dlouho před ostatními. Během několika minut urazil tunelem celou míli a pustil se do odemykání složitého zámku na padací mříži, který připadal zručnému prchlíkovi nesmírně nešikovný.

# # #

Bratr Matouš zavedl skupinu do tunelu. Jeden z bratrů mu kráčel po boku a další tři vytvořili ochranný půlkruh kolem Drizzta. Drow je o to požádal, aby si ho nikdo, koho by cestou potkali, nevšiml. Kápi si stáhl hluboko do obličeje a šel se svěšenými rameny, aby ho přes bratry nikdo neviděl.

Nikoho však nepotkali a stejnoměrným krokem kráčeli pochodní osvětlenou chodbou. Dorazili na křižovatku a Matouš se zničehonic zprudka zastavil, protože si všiml, že padací mříž po pravé straně je vytažená. Asi tucet kroků za ní se nacházela železná vrata, která byla dokořán a průchod za nimi byl černočerný a na rozdíl od hlavního tunelu neosvětlený.

„Podivné," poznamenal Matouš.

„Neopatrné," opravil ho jeden z bratrů. „Modleme se, aby tudy neprošli žádní poutníci, kteří neznají cestu tak dobře jako my. Mohli by sejít z cesty!"

„Možná bychom měli vrata zavřít," nadhodil další.

„Ne," odmítl rychle Matouš. „Tam dole může někdo být, možná nějací obchodníci, a těm by se asi nelíbilo, kdybychom to udělali."

„Ne!" vykřikl náhle bratr Jankin a rozběhl se vpřed. „To je znamení! Znamení od boha! Vyzývá nás, bratři, abychom vstoupili k Faistovi. Největší utrpení!"

Jankin vyrazil k tunelu, ale Matouš a další z bratrů, které Jankinův obvyklý výbuch nijak nepřekvapil, na něj skočili a srazili ho k zemi.

„Faiste!" vykřikl Jankin divoce a rozcuchané černé vlasy mu létaly kolem tváře. „Už jdu!"

„Co se děje?" zeptal se Drizzt, protože netušil, o čem bratři mluví, i když se mu zdálo, že už to jméno někde slyšel. „Kdo nebo co je Faistos?"

„Héfaistos," opravil ho bratr Matouš.

Tentokrát Drizzt jméno poznal. Jedna z knih, kterou si vzal z Mušiho háje, obsahovala dračí pověsti a jedna kapitola hovořila o Héfaistovi, o ctihodném rudém drakovi, který žil v horách severozápadně od Mirabaru.

„Samozřejmě to není drakovo pravé jméno,“ pokračoval Matouš a funěl, protože přitom zápasil s Jankinem. „To už nikdo nezná.“ Jankin se náhle zkroutil, odhodil druhého mnicha stranou a dupnul Matoušovi na nohu.

„Héfaistos je ctihodný rudý drak, který žil odpradávna v jeskyních západně od Mirabaru,“ vysvětlil další mnich, bratr Heršel, který byl méně zaneprázdněný než Matouš. „Město ho toleruje, protože je líný a hloupý, i když já bych to o něm neřekl. Většina měst bude rudého draka raději tolerovat než s ním bojovat! Ale Héfaista plundrování moc nezajímá, nikdo si nepamatuje, kdy naposledy vylezl ze sluje, a dokonce taví rudu, ale stojí to spoustu peněz.“

„Někteří ale rádi zaplatí,“ dodal Matouš, když opět dostal Jankina pod kontrolu, „obzvláště na konci sezóny, když chtějí vypravit ještě poslední karavanu na jih. Nic nedokáže oddělit kovy lépe než dračí dech!“ Ale jeho smích rychle utichl, protože ho Jankin uhodil tak silně, až se rozplácl o zem.

Jankin se na okamžik osvobodil. Drizzt zareagoval rychleji než ostatní, shodil ze sebe plášť, rozběhl se za prchajícím mnichem a chytil ho těsně za železnými dveřmi. Stačil jediný krok a povalil Jankina na záda tak tvrdě, až mnichovi s divokým pohledem vyrazil dech.

„Pojďme odsud, hned,“ prohlásil drow a zadíval se na omámeného mnicha. „Jankinovy kousky mě už tak unavují, že ho možná přenechám drakovi!“

Dva bratři přistoupili blíž, popadli Jankina a celá skupina se obrátila k odchodu.

„Pomoc!“ dolehlo k nim z temného tunelu.

Drizzt ihned tasil scimitary. Mniši se kolem něj shlukli a zadívali se do tmy.

„Vidíš něco?“ zeptal se Matouš drowa, protože věděl, že Drizztovo noční vidění je mnohem lepší než to jeho.

„Ne, ale tunel se kousek odsud zatáčí,“ odpověděl Drizzt.

„Pomoc!“ ozval se výkřik znovu. Tefanis se v hlavním tunelu snažil potlačit smích. Prchlíci byli velmi dobří břichomluvci a Tefanisovým největším problémem bylo křičet dostatečně pomalu, aby mu rozuměli.

Drizzt udělal opatrný krok vpřed a mniši, dokonce i Jankin, kteří při výkřiku zvážněli, ho následovali. Drizzt jim pokynul, ať ustoupí, protože si uvědomil, že by to mohla být past.

Ale Tefanis byl rychlejší. Dveře se s hlasitým zaduněním zavřely, a než se Drizzt stačil protlačit překvapenými mnichy, skřítek je zamkl. O chvíli později Drizzt s bratry uslyšel druhou ránu, jak někdo spustil padací mříž.

O několik minut později už byl Tefanis opět na denním světle. Považoval se za nesmírně chytrého a připomněl si, že se musí tvářit zmateně, až bude Roddymu vysvětlovat, že drowovu výpravu nikde nenašel.

# # #

Mnichy volání o pomoc rychle unavilo, když jim Drizzt vysvětlil, že křik může probudit tvora na opačném konci tunelu. „I kdyby někdo kolem mříže procházel, přes dveře vás neuslyší," řekl drow a prohlédl si těžkou bránu ve světle svíčky, kterou Matouš zapálil. Dveře vyrobili trpaslíci a sestávaly z dokonalé kombinace železa, kamene a kůže. Drizzt se na ně pokusil zabušit hruškou scimitaru, ale ozvala se jen tupá rána, která nedolehla o nic dál než křik.

„Jsme ztraceni," zasténal Matouš. „Neexistuje cesta ven a máme jen velmi málo zásob."

„Další znamení!" vyhrkl náhle Jankin, ale dva bratři ho srazili k zemi a sedli si na něj dřív, než stačil vyrazit do dračí sluje.

„Možná má bratr Jankin pravdu," řekl Drizzt po dlouhé odmlce.

Matouš na něj podezřívavě pohlédl. „Myslíš, že kdyby se bratr Jankin vydal za Héfaistem, vydržely by nám zásoby déle?" zeptal se.

Drizzt nedokázal potlačit pousmání. „Nemám v úmyslu nikoho obětovat," řekl a zadíval se na Jankina, který se zmítal pod mnichy. „Bez ohledu na to, jak ochotný by to byl udělat! Ale zdá se, že existuje jen jedna cesta, kterou se můžeme vydat."

Matouš se zadíval stejným směrem jako Drizzt, a to do temného tunelu. „Pokud neplánuješ žádnou oběť, pak se díváš špatným

směrem,“ zafuněl zavalitý mnich. „Přece nechceš projít kolem draka!“

„Uvidíme,“ odvětil drow prostě. Zapálil druhou svíčku od první a poodešel kus tunelem. Drizztův zdravý rozum se snažil potlačit vzrušení, které cítil při představě, že se střetne s Héfaistem, ale očekával, že vnitřní spor se brzy vyřeší sám. Drizzt si vzpomněl, že Montolio s drakem bojoval a přišel přitom o zrak. Hraničářovy vzpomínky na bitvu, tedy všechny až na zranění, nebyly tak strašné. Drizzt začínal chápat, co měl slepý hraničář na mysli, když hovořil o rozdílech mezi prostým přežitím a naplněním. Jak cenných může být pět set let, která měl Drizzt ještě před sebou?

Drizzt kvůli mnichům doufal, že někdo opravdu půjde kolem a otevře padací mříž a vrata. Ale drowovi brněly prsty vzrušením, když sáhl do brašny a vytáhl knihu dračích legend, kterou sebral v háji.

Drowovy citlivé oči potřebovaly jen málo světla, proto rozeznal text jen s malými obtížemi. Rychle našel kapitolu o ctihodném rudém drakovi, který žil západně od Mirabaru. Kniha potvrdila, že se drak skutečně nejmenuje Héfaistos, že jde o jméno, které mu dali lidé s ohledem na podivného boha kovářů.

Kapitola nebyla obsáhlá, většinou šlo o vyprávění obchodníků, kteří si draka najali pro jeho dech, a o historky o kupcích, kteří zjevně řekli něco špatného nebo se příliš hádali o cenu nebo byl drak ve chvíli, kdy ho navštívili, prostě hladový protože už nikdy nevyšli ven. Ale pro Drizzta bylo nejdůležitější to, že text potvrdil slova mnichů a popsal draka jako líného a poněkud hloupého tvora. Podle poznámek byl Héfaistos jako každý drak velice hrdý a hovořil obecným jazykem, ale „postrádal podezřívavý nadhled, který je pro tento národ, a především pak pro ctihodné rudé, tak typický“.

„Bratr Heršel se snaží vypáčit zámek,“ řekl Matouš, když přistoupil blíž k Drizztovi. „Máš hbité prsty, nechceš to taky vyzkoušet?“

„Ani Heršel, ani já se přes ten zámek nedostaneme,“ odvětil Drizzt nepřítomně, aniž by zvedl hlavu od knihy.

„Ale Heršel to aspoň zkouší,“ zavrčel Matouš, „a nekrčí se někde sám a neplýtvá svíčkami jenom proto, aby si četl nějakou bezcennou knihu!“

„Pro ty z nás, kdo se odsud chtějí dostat živí, tak bezcenná není," řekl Drizzt a ještě stále nevzhlédl. To upoutalo pozornost zavalitého mnicha.

„Co je to?" zeptal se Matouš a naklonil se Drizztovi přes rameno, přestože neuměl číst.

„Vypráví o marnivosti," odvětil Drizzt.

„O marnivosti? Co ta má společného s…"

„O dračí marnivosti," vysvětlil Drizzt. „To by mohlo být důležité. Všichni draci jsou marniví, a zlí ještě víc."

„No, ohání se drápy dlouhými jako meče a dechem taví kámen, takže na to mají právo," zabručel Matouš.

„Možná," připustil Drizzt, „ale nepochybujte o tom, že marnivost je slabinou i pro draka. Několik hrdinů jí využilo a podařilo se jim draka zabít."

„Ty ho chceš zabít?" Matoušovi poklesla čelist.

„Pokud budu muset," řekl Drizzt nepřítomně. Matouš rozhodil rukama, vyrazil zpátky a na tázavé pohledy ostatních bratrů zavrtěl hlavou.

Drizzt se potutelně usmál a vrátil se ke čtení. Jeho plán začínal získávat jasné obrysy. Přečetl si kapitolu několikrát a zapamatoval si každý detail.

O tři svíčky později si Drizzt ještě stále četl a mniši začínali být netrpěliví a hladoví. Pobídli Matouše a ten si vytáhl opasek přes tlusté břicho a vydal se k Drizztovi.

„Další marnivost?" zeptal se uštěpačně.

„Tu část už jsem dočetl," odvětil Drizzt. Zvedl knížku a ukázal Matoušovi náčrt velkého černého draka, který ležel obtočený kolem několika vyvrácených stromů v bažině. „Teď si čtu o drakovi, který by nám mohl pomoct."

„Héfaistos je rudý," poznamenal Matouš káravě, „ne černý."

„Je to jiný drak," vysvětlil Drizzt. „Mergandevinasander z Chultu, možná by si mohl s Héfaistem promluvit."

Bratr Matouš vůbec nic nechápal. „Rudí a černí se zrovna dobře nesnášejí," utrhl se na něj skepticky. „To ví každý hlupák."

„Já hlupáky poslouchám jen zřídkakdy," odvětil Drizzt a mnich se opět otočil, zamířil zpátky a vrtěl přitom hlavou.

„Je tady ještě jedna věc, o které nevíte, ale Héfaistos o ní pravděpodobně vědět bude,“ řekl Drizzt tak tiše, že ho nikdo neslyšel. „Mergandevinasander má fialové oči!“ Drizzt knihu zavřel, protože si byl jistý, že ví dost na to, aby se pokusil uvést plán do chodu. Kdyby někdy viděl strašlivou krásu ctihodného rudého, neusmíval by se. Ale nevědomost a vzpomínky na Montolia dodaly mladému drowímu válečníkovi odvahu. Neměl co ztratit a odmítal se poddat strachu z neznámého. Ale na druhou stranu ještě nemínil vyrazit vpřed.

Napřed si potřeboval procvičit dračí hlas.

# # #

Drizzt v životě viděl mnoho úžasných věcí – velká menzoberranzanská sídla, jeskyni illithidů, žíravinové jezero – ale žádná se nevyrovnala velkolepé dračí sluji. Obrovská jeskyně byla plná hromad zlata a drahokamů, které byly zvlněné jako moře za lodí. V kupách zde ležely úžasně lesklé zbraně a zbroje a přepychové předměty jako kalichy, poháry a podobné věci, které by naplnily pokladnice stovky bohatých králů.

Když se Drizzt na tu nádheru zadíval, musel si připomenout, aby dýchal. Neuchvátilo ho bohatství – nezajímal se o materiální věci – ale dobrodružství, která se za poklady ukrývala a táhla Drizzta stovkou směrů najednou. Drakova sluj znevažovala jeho prosté přežívání s Plačícími bratry i jednoduchou touhu najít mírumilovné a tiché místo, které by mohl nazývat domovem. Znovu si vzpomněl na Montoliova draka a na další dobrodružství, o nichž mu slepý hraničář vyprávěl. Náhle pocítil potřebu zažít taková dobrodružství na vlastní kůži.

Drizzt toužil po domově a po porozumění, ale při pohledu na válečnou kořist si uvědomil, že rovněž touží po místě v knihách bardů. Chtěl cestovat po nebezpečných a vzrušujících cestách, a dokonce psát vlastní příběhy.

Jeskyně byla obrovská, ale členitá se spoustou slepých zákoutí. Tlumeně ji osvětlovala tmavě rudozlatá zář. Bylo zde až nepříjemně teplo, když si Drizzt s ostatními uvědomil, odkud žár vychází.

Drizzt se otočil k čekajícím mnichům a mrkl, pak ukázal na otvor vlevo. „Víte, jaké je znamení," pohnul bezhlesně rty.

Matouš zdráhavě kývl, přestože si stále nebyl jist, jestli dělá dobře, když drowovi věří. Drizzt byl během posledních měsíců pro prakticky založeného bratra cenným spojencem, ale drak byl přece jen drak.

Drizzt se znovu rozhlédl po jeskyni, ale tentokrát si nevšímal pokladů. Mezi dvěma hromadami zlata zahlédl svůj cíl, který byl stejně nádherný jako klenoty a drahokamy. V údolí mezi kopci ležel obrovský šupinatý ocas, stejně rudozlatý jako odstín světla, a lehce a rytmicky švihal ze strany na stranu, přičemž se s každým švihnutím bořil hlouběji a hlouběji.

Drizzt už v minulosti viděl obrázky draků. Jeden z kouzelnických mistrů v Akademii dokonce vytvořil iluze různých typů draků, aby si je studenti mohli prohlédnout. Ale nic nemohlo drowa připravit na tento okamžik, na první pohled na živého draka. V žádné ze známých říší neexistovalo nic úžasnějšího a ze všech dračích druhů byli rudí nejvelkolepější.

Když se Drizztovi konečně podařilo odtrhnout oči od ocasu, podíval se, kudy do jeskyně sejít. Tunel končil vysoko v boční zdi, ale dolů na dno jeskyně vedla vyšlapaná stezka. Drizzt ji chvíli studoval, aby si zapamatoval každý krok. Pak si nabral do kapes dvě hrsti hlíny, vytáhl z toulce šíp a zahalil ho i sebe tmou. Drizzt se opatrně a tiše vydal poslepu dolů stezkou a nechal se vést šustěním šupinatého ocasu. Když narazil na první hromadu drahokamů, málem zakopl a ocas se náhle zastavil.

„Dobrodružství," připomněl si Drizzt tiše, šel dál a soustředil se na obraz jeskyně, který si v mysli vytvořil. Představil si, jak se před ním drak zvedá, protože prohlédl černou kouli, do které se ukryl. Instinktivně sebou trhl a očekával, že ho každým okamžikem zahalí plameny a spálí ho na místě na popel. Ale šel dál, a když přelezl poslední hromadu zlata, ulevilo se mu, protože slyšel jen hromové oddechování spícího draka.

Drizzt se pomalu vydal přes druhou hromadu zlata a v myšlenkách si připravil levitační kouzlo. Neočekával, že by dokonale fungovalo, protože pokaždé, když se o ně pokusil, víc a víc

selhávalo. Ale jakákoli pomoc by mohla dodat jeho lsti na působivosti. V půlce zlatého svahu se Drizzt rozběhl, až s každým krokem odhazoval stranou mince a drahokamy. Slyšel, že se drak probudil, ale nezpomalil, nýbrž v běhu natáhl luk.

Když dorazil na vrchol, vyskočil, použil levitační kouzlo, které ho na zlomek vteřiny udrželo ve vzduchu, pak selhalo. Drizzt padal, ale vystřelil a vyslal kouli přes jeskyni.

Nikdy by nevěřil, že někdo tak velký mohl být tak mrštný, ale když těžce dopadl na hromadu pohárů a drahokamy posázených cetek, zjistil, že hledí do očí velice rozzuřenému netvorovi.

Ty oči! Ulpěly na Drizztovi jako dva plameny zatracení, zabodly se do něj, nutily ho padnout na zem, plazit se a žadonit o milost a přiznat bohovi Héfaistovi každý klam a hřích. Drak naklonil velký hadí krk do strany, ale nespustil z drowa oči a držel ho zrakem stejně pevně jako Mrzout medvědím objetím.

V Drizztových myšlenkách se rozlehl tichý, ale pevný hlas slepého hraničáře, vyprávějící příběhy o hrdinských bitvách. Drizzt ho zpočátku sotva slyšel, ale zněl velmi naléhavě a zvláštním způsobem Drizztovi připomínal, že na něm závisí životy pěti mužů. Pokud selže, mniši zemřou.

Tato část plánu nebyla pro Drizzta nijak obtížná, protože svým slovům skutečně věřil. „Héfaiste!“ vykřikl obecným jazykem. „Opravdu se konečně setkáváme? Ach, nejvelkolepější! Mnohem skvostnější, než tvrdí příběhy.“

Drak stočil hlavu, takže hleděl na Drizzta ze vzdálenosti asi tuctu stop, a v jeho vševědoucích očích se objevil zmatený pohled, který prozradil, že vzteklý výraz je jen maskou. „Znáš mě?“ zařval Héfaistos a jeho horký dech odfoukl Drizztovi z ramen bílou hřívu.

„Všichni tě znají, mocný Héfaiste!“ vykřikl drow, vyškrábal se na kolena, ale neodvažoval se vstát. „Hledal jsem tě, našel a nejsem vůbec zklamaný!“

Drak podezřívavě přimhouřil strašlivé oči. „Proč by temný elf pátral po Héfaistovi, Ničiteli Kokleby, Požírači desetitisícihlavého stáda, Drtiči Angalandera Hloupého Stříbrňáka…“ Drak pokračoval ještě několik minut a Drizzt stoicky snášel jeho smrdutý dech a po celou dobu předstíral, jak ho popis drakových zvrhlých činů uchvátil.

Když Héfaistos konečně skončil, Drizzt se musel na okamžik zamyslet, aby si vzpomněl, jak zněla původní otázka.

Jeho zmatek v tu chvíli napomohl klamu. „Temný elfe?“ zeptal se, jako by nechápal. Vzhlédl k drakovi a zopakoval svá slova ještě zmateněji. „Temný elfe?“

Drak se rozhlédl, jeho žhnoucí oči přelétly přes hromady pokladů a na okamžik se zastavily u Drizztovy koule temnoty uprostřed místnosti. „Myslím tím tebe!“ zařval Héfaistos znenadání a síla jeho hlasu srazila Drizzta k zemi. „Drowe!“

„Drow?“ řekl Drizzt, jenž se rychle vzpamatoval a odvážil se postavit. „Ne, nejsem drow.“ Podíval se na sebe a kývl, jako by náhle pochopil. „Ach, ano,“ řekl. „Často zapomínám na převlek, který nosím!“

Héfaistos dlouze, hluboce a velice netrpělivě zavrčel a Drizzt poznal, že si musí pospíšit.

„Nejsem drow,“ řekl. „Ale brzy se jím možná stanu, pokud mi Héfaistos nepomůže!“ Drizzt mohl jen doufat, že vzbudil drakovu zvědavost. „Určitě jsi o mně slyšel, mocný Héfaiste. Byl jsem, a doufám, že opět budu, Mergandevinasanderem z Chultu, starým černým a docela slavným drakem.“

„Mergandevin…?“ začal Héfaistos, ale zmlkl dřív, než jméno dořekl. Héfaistos o černém drakovi samozřejmě slyšel. Draci znali jména většiny ostatních draků na světě. Héfaistos rovněž věděl, přesně jak Drizzt doufal, že Mergandevinasander má fialové oči.

Drizzt použil pro vysvětlení vzpomínku na Klapoka, nešťastného pecha, kterého kouzelník proměnil v hákovce. „Porazil mě kouzelník,“ začal zasmušile. „Do mé sluje vstoupila skupina dobrodruhů. Zloději! Ale jednoho z nich jsem dostal, paladina.“

Héfaistovi se ta drobnost zjevně líbila a Drizzt, kterého teprve teď napadla, si v duchu poblahopřál.

„Jak jeho stříbrná zbroj syčela pod mým žíravým dechem!“

„Je ho škoda,“ přerušil ho Héfaistos. „Paladinové jsou chutný zákusek.“

Drizzt se usmál, aby zakryl neklid, který ho při té představě přepadl. Jak by asi chutnal temný elf? Drakova tlama byla tak blízko, že o tom nemohl nepřemýšlet. „Všechny bych je zabil a rozmnožil

tak své poklady, kdyby nebylo toho zatraceného kouzelníka! Byl to on, kdo mi provedl tuhle strašnou věc!“ Drizzt se nesouhlasně zadíval na svoji drowí postavu.

„Polymorfní kouzlo?“ zeptal se Héfaistos a Drizztovi se zdálo, doufal, že v jeho hlase slyší náznak soucitu.

Drizzt pochmurně kývl. „Odporné kouzlo. Sebralo mi tělo, křídla i dech. V myšlenkách jsem zůstal Mergandevinasanderem, ale…“ Héfaistovi se při jeho odmlce rozšířily oči, a když se Drizzt zatvářil sklíčeně a zmateně, drak se napřímil.

„Najednou se ve mně probudila záliba v pavoucích,“ zabručel Drizzt. „Chci je hladit a líbat…“ Takže tak se tváří znechucený rudý drak, pomyslel si Drizzt, když vzhlédl. Jeskyní se rozlehlo cinkání mincí a cetek, jak se drak bezděčně otřásl.

# # #

Mniši v nízkém tunelu neviděli, co se děje, ale slyšeli dost na to, aby pochopili drowův plán. Bratr Jankin se snad poprvé v životě nezmohl na slovo, ale Matoušovi se podařilo šeptem popsat jejich společné pocity.

„Je to odvážný chlapík!“ Zavalitý mnich se zachechtal, rychle si však zakryl ústa rukou, protože se vylekal, že promluvil příliš hlasitě.

# # #

„Proč jsi přišel za mnou?“ zařval Héfaistos vztekle. Drizzt sklouzl dozadu, ale tentokrát se mu podařilo udržet na nohou.

„Prosím, mocný Héfaiste!“ žadonil Drizzt. „Nemám na vybranou. Vydal jsem se do Menzoberranzanu, města drowů, ale řekli mi, že kouzlo je příliš silné a nemohou mi pomoci. Proto jsem přišel za tebou, za velkým a mocným Héfaistem, který proslul kouzly proměny. Možná jeden z mých…“

„Černý?“ Tentokrát řev Drizzta opět srazil. „Jeden z tvých?“

„Ne, ne, drak,“ řekl Drizzt rychle, vzal zjevnou urážku zpět a rychle vyskočil, protože ho napadlo, že možná bude muset vzít brzy nohy na ramena. Héfaistos však dál vrčel a Drizzt poznal, že ho musí

nějak rozptýlit. Všiml si spálených stěn v zadní části obdélníkového výklenku za drakem. Drizzta napadlo, že právě tam Héfaistos taví rudu, za což si nechává bohatě platit. Drow nedokázal potlačit zachvění, když ho napadlo, kolik nešťastných kupců nebo dobrodruhů našlo mezi spálenými stěnami smrt.

„Co způsobilo takovou zkázu?“ vykřikl Drizzt užasle. Héfaistos se neodvažoval odvrátit, protože se obával léčky. Ale o chvíli později si uvědomil, čeho si temný elf všiml, a ihned přestal vrčet.

„Který bůh sestoupil z nebes, mocný Héfaiste, a obdaroval tě takovou silou?

Nikde v celých říších neexistuje tak rozdrcená skála! Od chvíle, kdy oheň stvořil svět…“

„Dost!“ zařval Héfaistos. „Tolik toho víš a neznáš dech rudého draka?“

„Oheň je silou rudých,“ odvětil Drizzt, aniž by odtrhl oči od výklenku, „ale jak žhavé musely ty plameny být? Přece nemohly napáchat takovou škodu!“

„Chtěl bys je vidět?“ zasyčel drak a hrozivě zadýmal.

„Ano!“ vykřikl Drizzt, ale pak dodal: „Ne!“ Schoulil se. Věděl, že velmi riskuje, ale neměl na vybranou. „Opravdu bych takové plameny rád viděl na vlastní oči, ale obávám se žáru.“

„Pak se dívej, Mergandevinasandere z Chultu!“ zařval Héfaistos. „Dívej se a poznej, kdo z nás dvou je lepší!“ Drak se nadechl tak zprudka, že Drizzt popoběhl o dva kroky vpřed, bílé vlasy ho zašvihaly do očí a málem přišel o přikrývku, do které se zahalil jako do pláště. Na hromadě za ním se mince začaly s hlasitým řinčením sunout vpřed.

Drak stočil dlouhý hadí krk ve velkém oblouku a obrátil obrovskou rudou hlavu k výklenku.

Následný ohnivý výbuch sežehl všechen vzduch v jeskyni. Drizzta pálily plíce i oči z horka a ostrého jasu. Ale díval se, jak dračí oheň dunivě hučí a naplňuje výklenek žárem. Drizzt si rovněž všiml, že Héfaistos zavřel při výdechu pevně oči.

Když plameny uhasly, Héfaistos se vítězoslavně otočil. Drizzt ještě stále hleděl do výklenku, kde po stěnách stékal a ze stropu kapal roztavený kámen, a nemusel předstírat úžas.

„U bohů!“ zašeptal chraptivě. Podařilo se mu odtrhnout oči a pohlédnout drakovi do samolibého obličeje. „U bohů,“ zopakoval. „Mergandevinasander z Chultu se vždy považoval za nadřazeného všem, ale nyní se cítí pokořen.“

„A taky by měl!“ zaduněl Héfaistos. „Žádný černý se nevyrovná rudému! Teď už to víš, Mergandevinasandere. To vědomí by ti mohlo zachránit život, kdyby ti jednou na vrata sluje zabušil rudý!“

„Máš pravdu,“ souhlasil Drizzt rychle. „Ale obávám se, že žádnou sluj mít nebudu.“ Opět se zadíval na svoji postavu a znechuceně se zamračil. „Budu bydlet ve městě temných elfů!“

„To je tvoje věc, ne má,“ řekl Héfaistos. „Ale slituji se nad tebou. Nechám tě odejít živého, i když si to nezasloužíš, protože jsi mě probudil!“

Drizzt věděl, že nastal kritický okamžik. Mohl Héfaistovu nabídku přijmout, protože si v tu chvíli nepřál nic víc než z jeskyně odejít. Ale jeho zásady a vzpomínka na Mušiho mu to nedovolily. Co se stane s mnichy v tunelu? připomněl si. A co dobrodružství pro knihy bardů?

„Tak mě sežer,“ řekl drakovi a sotva dokázal uvěřit tomu, co právě vyslovil. „Poznal jsem nádheru draků a nemohu se spokojit se životem temného elfa.“

Héfaistova obrovská tlama se přiblížila.

„Jaké neštěstí pro draky!“ naříkal Drizzt. „Je nás čím dál míň a lidé se množí jako havěť. Jaké neštěstí, že dračí poklady loupí kouzelníci a paladinové!“ Způsob, jakým poslední slovo vyplivl, přiměl Héfaista zaváhat.

„A jaké neštěstí pro Mergandevinasandera,“ pokračoval Drizzt dramaticky, „že ho zničil lidský kouzelník, jehož moc překoná i Héfaista, nejmocnějšího ze všech draků!“

„Překoná!“ zvolal Héfaistos a celá jeskyně se otřásla jeho řevem.

„Copak tomu tak není?“ zakřičel Drizzt a jeho hlas zněl v porovnání s dračím velmi uboze. „Copak by Héfaistos jinak nepomohl jednomu ze svých, když draků stále ubývá? Ne, tomu nevěřím a neuvěří tomu ani svět!“ Drizzt ukázal prstem na strop a kázal dál. Věděl, co se stane, pokud zklame. „Všichni v širém světě budou tvrdit, že se Héfaistos nepokusil zrušit kouzelníkovu magii, že

se velký rudý neodvážil uznat, že si s tak mocným kouzlem neporadí, protože se bál, aby nepřilákal výpravu vedenou kouzelníkem sem na sever za dalšími dračími poklady!

Ach!“ vykřikl Drizzt a vytřeštil oči. „Ale když se Héfaistos takto podřídí, nevzbudí tak v kouzelníkovi a jeho odporných zlodějských společnících naději, že jejich rabování bude slavit úspěch? A který drak má větší poklady než Héfaistos, rudý z bohatého Mirabaru?“

Drak nevěděl, co si počít. Héfaistovi se líbilo spát na pokladech, které se díky bohatým kupcům stále rozrůstaly. Nepotřeboval, aby se mu do sluje pokusili vplížit nějací dobrodruzi! A přesně na to Drizzt spoléhal.

„Zítra!“ zařval drak. „Dnes vymyslím způsob, jak kouzlo zlomit, a zítra bude Mergandevinasander opět černým drakem! A pak odejde, a pokud se odváží něco namítnout, podpálím mu ocas! Teď si musím odpočinout a vymyslet zaklínadlo. Ani se nehni, draku v těle drowa. Cítím, kde jsi, a slyším tě stejně dobře jako cokoli jiného na světě. Nespím tak tvrdě, jak si mnozí zloději přáli!“

Drizzt o tom samozřejmě nepochyboval, a tak, přestože vše dopadlo přesně, jak doufal, se nakonec dostal do potíží. Nemohl pokračovat v rozhovoru s rudým až příští den a jeho přátelé nemohli čekat. Drizzt přemýšlel, jak by hrdý Héfaistos zareagoval, kdyby se pokusil zlomit kouzlo, které neexistuje. A co by udělal, kdyby ho Héfaistos opravdu proměnil v černého draka? Drizzt téměř panikařil.

„Dech černého draka je samozřejmě lepší než dech rudého,“ vyhrkl Drzzt, když se Héfaistos odvrátil.

Rudý se k němu s děsivou rychlostí a s děsivým vztekem obrátil.

„Chceš můj dech okusit?“ zavrčel Héfaistos. „Jak by ses vychloubal pak?“

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ odvětil Drizzt. „Prosím, neuraz se, mocný Héfaiste. Tvá síla mě opravdu připravila o hrdost! Ale nesmíš podceňovat dech černého draka. Dokáže jím věci, které překonají i oheň rudého.“

„Co to říkáš?“

„Kyselina, Neuvěřitelný Héfaiste, Požírači desetitisícihlavého stáda,“ odpověděl Drizzt. „Kyselina se prožere rytířovou zbrojí a způsobí mu mnohem delší muka.“

„Jako roztavený kov?“ zeptal se Héfaistos uštěpačně. „Kov, který roztaví dechem rudý?“

„Obávám se, že ještě delší,“ přiznal Drizzt a sklopil zrak. „Dech rudého ničí v krátkém výbuchu, ale dech černého zabíjí nepřítele pomalu.“

„V krátkém?“ zavrčel Héfaistos. „Jak dlouho vydrží dech tobě, ubohý černý? Vím, že mně déle!“

„Ale…“ začal Drizzt a ukázal na výklenek. Drakův nádech tentokrát přitáhl Drizzta o několik kroků blíž a málem ho srazil na zem. Ale drow si zachoval dost zdravého rozumu na to, aby vykřikl domluvené znamení. „Ohně Devíti pekel!“ Héfaistos otočil hlavu zpět k výklenku.

# # #

„Znamení!“ překřičel Matouš rámus. „Běžte jako o život! Utíkejte!“

„Nikdy!“ vykřikl vyděšený bratr Heršel a ostatní, až na bratra Jankina, nemohli nesouhlasit.

„Ach, jak krásné utrpení!“ naříkal rozcuchaný fanatik, když opustil tunel.

„Musíme! Jinak zemřeme!“ připomněl Matouš a popadl Jankina za vlasy, aby mu zabránil vydat se špatným směrem.

Matouš a Jankin spolu několik vteřin zápasili ve východu z tunelu, ale ostatní si uvědomili, že mohou přijít o jedinou šanci na útěk, proto do nich strčili a celá skupina se skutálela po stezce dolů do jeskyně. Když se vzpamatovali, najednou nevěděli, co dělat, jestli vyšplhat zpátky do tunelu nebo se rozběhnout k východu. Zoufalé škrábání nahoru po stěně by jim ale nijak nepomohlo, obzvláště když se Matouš stále snažil udržet na uzdě Jankina, a tak byl východ jejich jedinou možností. Mniši se rozběhli přes jeskyni a zakopávali přitom jeden o druhého.

Ale ani hrůza jim nezabránila, dokonce ani Jankinovi, v tom, aby si cestou nenaplnili kapsy cetkami.

# # #

Ještě nikdy nikdo neviděl tak žhavý dračí oheň! Héfaistos se zavřenýma očima funěl a funěl a rozpouštěl skálu ve výklenku. Plameny vystřelovaly do místnosti – Drizzt se málem zalkl žárem – ale vzteklý drak se nevzdával, protože byl odhodlaný jednou provždy protivného návštěvníka pokořit.

Drak otevřel jedno oko, aby zjistil, jaký dojem udělal. Draci znali své pokladnice lépe než cokoli jiného na světě, proto mu neuniklo pět postav, které prchaly přes jeskyni k východu.

Oheň ihned uhasil a drak se zprudka otočil. „Zloději!“ zařval a pod silou mocného hlasu praskala skála.

Drizzt věděl, že lest byla prozrazena.

Po drowovi chňapla velká tlama se zuby jako oštěpy. Drizzt ustoupil a vyskočil do vzduchu, protože neměl na vybranou. Zachytil se jednoho z dračích rohů a nechal se zvednout vzhůru. Drizztovi se podařilo vyšplhat na drakovu hlavu a držel se jako klíště, protože se ho rozzuřený drak pokoušel setřást. Drizzt sáhl po scimitaru, ale nakonec místo toho hmátl do kapsy a vytáhl hrst hlíny. Bez zaváhání ji vhodil do drakova zlého oka.

Héfaistos zešílel, trhal hlavou zběsile ze strany na stranu a nahoru a dolů. Drizzt se však tvrdohlavě držel a prohnaný drak musel přijít na jiný způsob.

Když Héfaistos zprudka zvedl hlavu, Drizzt pochopil jeho plán. Strop nebyl tak vysoko, aby na něj drak s dlouhým hadím krkem nedosáhl. Drizzta čekal dlouhý pád, ale přesto si raději zvolil tento osud. Skočil těsně předtím, než drak vrazil hlavou do skály.

Sotva se Drizzt omámeně vyškrábal na nohy, Héfaistos, kterého drtivý náraz sotva zpomalil, se zhluboka nadechl. Drowa zachránila štěstěna a nebylo to poprvé ani naposledy. V tu chvíli se totiž z popraskaného stropu odloupl obrovský balvan a praštil draka do hlavy. Héfaistos neškodně vyfoukl a Drizzt se, jak nejrychleji mohl, vrhl za hromadu pokladů.

Héfaistos zařval vzteky a bez přemýšlení vydechl zbytek vzduchu z plic přímo na hromadu. Zlaté mince se topily, obrovské drahokamy praskaly. Kopec byl dvacet stop široký a poklady byly

pečlivě naskládané na sobě, ale Drizzt na opačné straně přesto cítil, jak ho pálí záda. Uskočil stranou a nechal na místě kouřící přikrývku, která se přilepila na roztavené zlato.

Drizzt tasil scimitary a drak se vzepjal. Drow se odvážně, hloupě vrhl vpřed a vší silou sekl. Ale už po dvou ranách se šokovaně zastavil, protože scimitary mu bolestivě vibrovaly v rukou. Připadalo mu, jako by bušil do skály!

Héfaistos zvedl hlavu a útoku nevěnoval žádnou pozornost. „Moje zlato!“ zakvílel drak. Pak se zadíval dolů a žhavý pohled znovu zabodl do drowa. „Moje zlato!“ zopakoval Héfaistos hrozivě.

Drizzt hloupě pokrčil rameny a dal se na útěk.

Héfaistos švihl ocasem do hromady pokladů a zasypal jeskyni deštěm zlatých a stříbrných mincí a drahokamů. „Moje zlato!“ řval drak a rozhazoval pečlivě naskládané hromady.

Drizzt se schoval za další kupu. „Pomoz mi, Guenhwyvar,“ zaprosil a hodil sošku na zem.

„Já tě cítím, zloději!“ zapředl drak s hromovým zaduněním nedaleko Drizztovy hromady.

V tu chvíli vyskočil panter na kupu, vzdorně zařval a rozběhl se. Drizzt se krčil u paty kopce pokladů, pečlivě naslouchal a počítal kroky, jak se Héfaistos vrhl za kočkou.

„Rozkoušu tě na kaši, měňavče!“ křičel drak a chňapl po Guenhwyvar.

Ale ani dračí zuby nemohly nehmotné mlze, v kterou se Guenhwyvar proměnila, ublížit.

Drizztovi se podařilo popadnout pár cetek a ryk vzteklého draka přehlušil jeho úprk. Jeskyně byla velká a Drizzt z ní nebyl ještě úplně venku, když se Héfaistos vzpamatoval a všiml si ho. Drak byl zmatený, ale pořád stejně vzteklý, proto znovu zařval a vyrazil za Drizztem.

Drizzt z knihy věděl, že Héfaistos rozumí goblinštině, a doufal, že drak o tom neví. „Až ta hloupá potvora vyběhne za mnou ven, seberte zbytek!“ zavolal goblinsky.

Héfaistos sklouzl a zastavil se, pak se obrátil a podezřívavě se zadíval na tunel, který vedl do dolu. Hloupý drak se vztekal, chtěl drzého drowa sežrat, ale na druhou stranu se obával, aby ho mezitím

neokradli. Héfaistos se vydal k tunelu, uhodil šupinatou hlavou do stěny nad otvorem a potom ustoupil, aby si vše promyslel.

Drak věděl, že zloději uprchli. Pokud by je chtěl chytit, musel by vyrazit z jeskyní ven, ale to by nebylo moudré, protože v tuto roční dobu mu obchody nejvíc vynášely. Héfaistos nakonec vyřešil dilema stejně jako všechny ostatní problémy. Rozhodl se, že sežere příští kupeckou karavanu, která k němu vstoupí. Tímto rozhodnutím, na které však během spánku určitě zapomene, se mu vrátila hrdost. Začal pochodovat po jeskyni a nahrnovat zlato zpátky na kupky, aby se z hromad, které nechtě roztavil, pokusil zachránit, co se dá.

22

K DOMOVU

„Dostal jsi nás ven!“ vykřikl bratr Heršel. Když Drizzt dohonil mnichy v kamenitém údolíčku západně od východu z drakovy sluje, všichni bratři až na Jankina ho mohutně objali.

„Pokud se ti někdy budeme moct nějak odvděčit…“

Drizzt si vyprázdnil kapsy a pět párů dychtivých očí se rozšířilo při pohledu na zlaté cetky, které se třpytily v odpoledním slunci. Obzvláště jeden drahokam, dva palce velký rubín, sliboval bohatství, jaké mniši nikdy nepoznali.

„To je pro vás,“ vysvětlil Drizzt. „Všechno. Já poklady nepotřebuji.“

Mniši se provinile rozhlédli, protože se jim nechtělo přiznat, že už si namastili kapsy. „Možná by sis to měl nechat,“ nadhodil Matouš. „Pokud chceš jít dál sám.“

„Ano, chci,“ prohlásil Drizzt odhodlaně.

„Tady nemůžeš zůstat,“ namítl Matouš. „Kam půjdeš?“

Drizzt o tom popravdě ještě nepřemýšlel. Věděl jen to, že mezi Plačící bratry nepatří. Na chvíli se zamyslel a zvážil všechny cesty, po nichž se vydal a které nikam nevedly. Pak ho něco napadlo.

„Zmínil jste se o jednom místě,“ řekl bratru Jankinovi. „Mluvil jste o něm asi desetiden předtím, než jsme dorazili k tunelu.“

Jankin na něj zvědavě pohlédl, protože si to nepamatoval.

„Desetiměstí,“ řekl Drizzt. „Země pobudů, kde každý tulák může najít domov.“

„Desetiměstí?“ zalekl se Matouš. „Rozmysli si to, příteli. Planina ledového větru není zrovna příjemné místo a příjemní nejsou ani hrdlořezové v Desetiměstí.“

„Pořád tam řičí severák,“ dodal Jankin a v tmavých, prázdných očích se mu objevil roztoužený výraz, „vzduchem se žene písek a mráz se zařezává do těla. Půjdu s tebou!“

„A žijí tam netvoři!“ namítl další mnich a dal Jankinovi pohlavek. „Tundroví yeti, bílí medvědi a zuřiví barbaři! Ne, já bych se do Desetiměstí nevydal, ani kdyby se mě tam pokusil zahnat sám Héfaistos.“

„No, možná to taky udělá,“ řekl Heršel a nervózně se ohlédl po nedalekém doupěti. „Kousek odsud je několik farem. Možná bychom tam mohli přespat a vrátit se do tunelu zítra.“

„Já s vámi nepůjdu,“ řekl Drizzt. „Říkáte, že Desetiměstí je nehostinné místo, ale copak by mě v Mirabaru uvítali lépe?“

„Dnešní noc strávíme u farmářů,“ rozhodl Matouš a vážil slova. „Koupíme ti koně a potřebné zásoby. Nechci, abys odešel,“ řekl, „ale Desetiměstí je pro drowa,“ významně se zadíval na Jankina, „dobrou volbou. Mnozí tam našli domov. Pro toho, kdo žádný nemá, to skutečně domov je.“

Drizzt poznal, že to Matouš myslí upřímně, a ocenil jeho laskavost. „Jak ho najdu?“ zeptal se.

„Jeď podél hor,“ odvětil Matouš. „Měj je pořád po pravici. Až je objedeš, ocitneš se na Planině ledového větru. Rovinaté zemi za Páteří světa dominuje jediná hora. Města jsou postavená kolem ní. Přeji ti, abys tam našel to, co hledáš!“

Mniši se připravili k odchodu. Drizzt si založil ruce za hlavu a opřel se o skálu. Skutečně bylo na čase, aby se s mnichy rozešel, ale přesto se cítil provinile a osaměle. Malý poklad, který sebrali z drakovy sluje, životy jeho společníků velice změní, poskytne jim přístřeší a vše potřebné k životu, ale ani bohatství nemohlo odstranit překážky, kterým čelil Drizzt.

Desetiměstí, země, kterou Jankin označil za domov pro tuláky bez domova, za shromaždiště těch, kdo nemají kam jít, vrátilo drowovi naději. Kolikrát už ho osud odkopl? Ke kolika branám už s nadějí přistoupil, jen aby ho odehnali oštěpy? Tentokrát to bude jiné,

říkal si Drizzt, protože pokud nenajde domov v zemi odpadlíků, kam jinam by mohl jít?

Pro sužovaného drowa, který tak dlouho utíkal před tragédií, vinou a předsudky, jimž nemohl uniknout, nebyla naděje zrovna příjemný pocit.

# # #

Drizzt se tu noc utábořil v malém háji a mniši se vydali do farmářské vesnice. Příštího rána se vrátili s krásným koněm, ale bylo jich o jednoho méně.

„Kde je Jankin?“ zeptal se Drizzt ustaraně.

„Uvázaný ve stodole,“ odvětil Matouš. „Včera v noci se pokusil utéct a vrátit se zpátky…“

„K Héfaistovi,“ dokončil Drizzt.

„Pokud na tom bude trvat ještě i dnes, možná ho necháme jít,“ dodal Heršel znechuceně.

„Tady máš koně,“ řekl Matouš. „Tedy pokud jsi přes noc nezměnil názor.“

„A tady je nový plášť,“ nabídl Heršel. Podal Drizztovi nádherný, kožešinou lemovaný plášť. Drizzt věděl, že mniši jsou až nepřirozeně štědří, a málem změnil názor. Ale nemohl zapomenout na své potřeby a věděl, že v jejich společnosti je neuspokojí.

Aby dokázal své odhodlání, vyrazil Drizzt přímo ke zvířeti a chystal se nasednout. Už v minulosti koně viděl, ale nikdy ne tak zblízka. Užasl nad jeho silou, nad svaly, které se mu vlnily na šíji, ale také nad tím, jak je vysoký.

Na dlouhou chvíli se zadíval koni do očí, aby mu co nejlépe vyložil svůj záměr. Všechny, a to včetně Drizzta, překvapilo, když se kůň sklonil, aby mohl drow snadněji vyšplhat do sedla.

„S koňmi to umíš,“ poznamenal Matouš. „Nikdy jsi se nezmínil o tom, že jsi dobrý jezdec.“

Drizzt jen kývl, a když kůň klusem vyrazil, ze všech sil se snažil udržet v sedle. Drowovi nějakou dobu trvalo, než zjistil, jak zvíře ovládat, a ujel velký kus cesty na východ a tudíž špatným směrem, než se mu podařilo koně obrátit. Drizzt se po celou dobu snažil

předstírat, že ví, co dělá, a mniši, kteří to s koňmi také nijak neuměli, jen kývali hlavami a usmívali se.

O několik hodin později už pádil Drizzt podél jižního svahu Páteře světa na západ.

# # #

„Plačící bratři,“ zašeptal Roddy McGristl o několik dní později a zadíval se dolů z kamenitého srázu na skupinu, která mířila zpět k mirabarskému tunelu.

„Co?“ Tefanisovi poklesla čelist, vyrazil z pytle a připojil se k Roddymu. Poprvé byla skřítkovi rychlost na škodu, protože než se stačil zastavit, vyhrkl: „Tonemůžebýtpravda! Drak…“

Roddyho zamračený pohled padl na Tefanise jako stín bouřkového mraku.

„Chciříct, žejsempředpokládal…“ vykoktal Tefanis, ale pak si uvědomil, že Roddy zná tunel lépe než on, ví, jak to skřítek umí se zámky, a uhádl tedy, co provedl.

„Rozhod ses zabít drowa sám,“ řekl Roddy klidně.

„Prosím, můjmistře,“ odvětil Tefanis. „Nechtěljsem… Báljsemseovás. Tendrowjemoczlý, víte? Poslaljsemjedodračíhotunelu. Mysleljsem, že…“

„Zapomeň na to,“ zavrčel Roddy. „Udělals, cos udělal. Už o tom nebudem mluvit. Teď se vrať do vaku. Pokud drow není mrtvý, dá se s tím ještě něco udělat.“

Tefanis ulehčené kývl a zmizel ve vaku. Roddy vak sebral a zavolal na psa.

„Však já už přinutím mnichy mluvit,“ přísahal lovec odměn, „ale napřed…“ Roddy se ohnal a praštil vakem do skály.

„Mistře!“ ozval se skřítkův tlumený výkřik.

„Ty zatracený zloději drowů…“ funěl Roddy a tloukl vakem nemilosrdně o kámen. Tefanis se napřed vzpíral, a dokonce se mu podařilo udělat dýkou do látky dírku. Ale potom vak potemněl krví a skřítek už se nepohnul.

„Ta zatracená zrůda mi sebrala drowa,“ zamumlal Roddy a odhodil pytel stranou. „Pojď, pse. Jestli drow žije, mniši budou vědět, kde je.“

# # #

Plačící bratři zasvětili život utrpení a někteří z nich, obzvláště Jankin, toho v životě skutečně hodně vytrpěli. Ale žádný z nich si nedokázal představit, čím projdou v krutých rukách zvrhlého Roddyho McGristla. Během hodiny pádil také Roddy podél jižního úbočí horského hřebene na západ.

# # #

Studený východní vítr mu zpíval v uších nekonečnou píseň. Drizzt ji slyšel od chvíle, kdy objel západní konec Páteře světa a zamířil na severovýchod, do pusté rovinaté země, které se podle vichrů říkalo Planina ledového větru. Drizzt rád přijal teskné sténání ledového větru, protože s sebou přinášelo svobodu.

Dalším symbolem svobody se pro něj stalo širé moře, které spatřil, když hory objel. Drizzt navštívil pobřeží jen jednou, a to když zamířil do Luskanu, a nyní se toužil zastavit a znovu se vydat těch několik mil ke břehu. Ale studený vichr mu připomněl, že se blíží zima, a on věděl, že až napadne sníh, bude se planinou cestovat velmi špatně.

Kelvinovu mohylu, osamělou horu v tundře severně od velkého pohoří, zahlédl Drizzt hned prvního dne poté, co vstoupil na planinu. Pln úzkosti se k ní vydal a představoval si, že bude její vrchol nazývat domovem. Kdykoli se na horu zadíval, naplnila ho zdráhavá naděje.

Přiblížil se k Desetiměstí po karavanové stezce z jihozápadu a cestou potkal několik malých výprav, pár vozů a hrstku mužů na koních. Slunce klesalo k obzoru, svítilo jen mdle a Drizzt si na hlavě ponechal kápi krásného pláště, který ukryl jeho ebenovou kůži. Každému poutníkovi kývl krátce na pozdrav.

Oblasti dominovala tři velká jezera a vrchol skalnaté Kelvinovy mohyly, který se tyčil do výše tisíce stop nad kamenitou planinou a i za krátkého léta ho pokrýval sníh. Z deseti měst, která dala místu jméno, stálo stranou jen hlavní město Bryn Šander. Rozkládalo se na kopci nad planinou a jeho vlajka se vzdorovitě třepotala v ledovém větru. Karavanová stezka vedla právě k tomuto městu, v němž se nalézal zdejší hlavní trh.

Kouř ze vzdálených ohňů Drizztovi napověděl, že se nedaleko nachází další sídliště. Zapřemýšlel, jestli by se neměl vydat k některé z menších vesnic, a ne rovnou k hlavnímu městu.

„Ne," řekl si drow odhodlaně a ruka mu klesla k váčku s onyxovou soškou. Drizzt kopl koně do slabin a vyjel po svahu vzhůru k mohutným branám.

„Obchodník?" zeptal se jeden ze znuděných strážců, kteří stáli před železem vyztuženými vraty. „Na obchody je už trochu pozdě."

„Nejsem obchodník," řekl Drizzt tiše. Nastala rozhodující chvíle a on ztrácel nervy. Pomalu zvedl ruku ke kápi a ze všech sil se snažil, aby se netřásla.

„Odkud jste?" zeptal se druhý strážce. Drizzt nechal ruku klesnout, protože mu neomalená otázka sebrala odvahu.

„Z Mirabaru," odvětil upřímně, a než si to stačil rozmyslet, než mohly stráže položit další otázku, sundal si kápi.

Muži vytřeštili oči a ruce jim sklouzly k jílcům mečů.

„Ne!" vykřikl Drizzt. „Ne, prosím." Do hlasu i do držení těla mu pronikla únava, které stráže nemohly rozumět. Drizzt už neměl sílu bojovat nesmyslné bitvy pramenící z nedorozumění. Proti hordě goblinů nebo útočícímu obrovi snadno tasil scimitary, ale proti někomu, kdo bojoval jen s předsudky, ho zbraně tížily v rukou.

„Přicházím z Mirabaru," pokračoval Drizzt a jeho hlas s každým slovem sílil, „a chci v Desetiměstí v klidu žít." Rozpřáhl ruce, aby ukázal, že není hrozbou.

Strážci nevěděli, co dělat. Ještě nikdy temného elfa neviděli – i když nepochybovali o tom, že jím Drizzt je – a o drowech věděli jen to, co se povídalo u táborových ohňů, a sice že kdysi dávno vypukla mezi elfy válka, která je rozdělila na dva národy.

„Počkej tady,“ pošeptal jeden strážce druhému, kterého rozkaz zjevně nepotěšil. „Zajdu pro mluvčího Cassia.“ Zabušil na železem vyztužená vrata, a sotva byla škvíra mezi křídly dost široká, vklouzl dovnitř. Zbývající strážce na Drizzta bez mrkání hleděl a stále nespustil ruku z jílce meče.

„Když mě zabijete, zabodne se do vás stovka šípů,“ prohlásil a marně se snažil, aby to znělo sebejistě.

„Proč bych to dělal?“ zeptal se Drizzt nevinně a dál držel ruce neškodně rozpažené. Věřil, že setkání probíhá dobře. V každé vesnici, k níž se zatím přiblížil, před ním ti, s nimiž se setkal, v hrůze uprchli nebo ho zahnali tasenými zbraněmi.

Druhý strážce se zakrátko vrátil s malým, štíhlým mužem s vyholenými tvářemi a modrýma očima, který se neustále rozhlížel a všímal si každé podrobnosti. Byl krásně oblečený a podle úcty, kterou mu strážci prokazovali, to musel být vysoce postavený muž.

Dlouze se na Drizzta zadíval a zvažoval každý jeho pohyb, každý rys. „Jsem Cassius,“ řekl nakonec, „mluvčí Bryn Šanderu a hlavní mluvčí rady Desetiměstí.“

Drizzt se krátce uklonil. „Drizzt Do’Urden,“ řekl. „Přišel jsem do Desetiměstí z Mirabaru a z dalších míst.“

„Proč?“ zeptal se Cassius, aby ho zaskočil.

Drizzt pokrčil rameny. „Potřebuji důvod?“

„Jste temný elf, takže možná ano,“ odvětil Cassius upřímně.

Drizztův úsměv mluvčího odzbrojil a utišil strážce, kteří mu stáli ochranitelsky po boku. „Nemůžu nabídnout žádný jiný důvod než touhu přijít sem,“ pokračoval Drizzt. „Jsem už na cestě hodně dlouho, mluvčí Cassie. Jsem unavený a potřebuji si odpočinout. Slyšel jsem, že Desetiměstí je domovem darebáků, a já nepochybuji o tom, že obyvatelé povrchu temného elfa za darebáka považují.“

Drizztova slova zněla logicky a všímavý mluvčí poznal, že drow mluví pravdu. Cassius si podepřel bradu dlaní a dlouze se zamyslel. Nebál se drowa ani o jeho slovech nepochyboval, ale věděl, že příchod temného elfa by ve městě způsobil pozdvižení, a to nemínil dopustit.

„Bryn Šander není místo pro vás,“ prohlásil Cassius neomaleně a Drizzt nad nespravedlivým prohlášením přimhouřil oči. Cassius se

nenechal zastrašit a ukázal na sever. „Jděte do Osamělého Lesa na severním břehu Maer Dualdonu," řekl a obrátil se na jih. „Do Medoviny nebo do Douganovy Díry na jezeře Rudá voda. V menších městech způsobíte méně rozruchu a najdete méně potíží."

„A když mě odmítnou vpustit?" zeptal se Drizzt. „Kam mám jít potom, mluvčí? Mám zemřít zimou na holé pláni?"

„Nevíte…"

„Vím," přerušil ho Drizzt. „Už jsem tuhle hru hrál mnohokrát. Kdo přijme drowa, i když se vzdal svého lidu i jeho zvyků a netouží po ničem jiném než po míru?" Drizztův hlas byl přísný, nezaznívala v něm žádná sebelítost a Cassius věděl, že má pravdu.

Cassius s ním skutečně soucítil. Sám byl kdysi darebákem a musel se vydat až na konec světa, na bohem zapomenutou Planinu ledového větru, aby našel domov. Nikam dál už člověk nemohl jít. Planina ledového větru byla pro každého poslední zastávkou. V tu chvíli Cassia něco napadlo, řešení dilematu, které by nezatížilo jeho svědomí.

„Jak dlouho už žijete na povrchu?" zeptal se Cassius, protože ho to upřímně zajímalo.

Drizzt otázku zvážil, protože netušil, kam mluvčí míří. „Sedm let," odvětil.

„Na severu?"

„Ano."

„A přesto jste nenašel žádný domov, žádnou vesnici, která by vás přijala," řekl Cassius. „Přežil jste kruté zimy a bezpochyby jste zabil mnoho nepřátel. Umíte s čepelemi u opasku zacházet?"

„Jsem hraničář," řekl Drizzt vyrovnaně.

„To je pro drowa neobvyklé povolání," poznamenal Cassius.

„Jsem hraničář," zopakoval Drizzt důrazněji. „Umím žít v přírodě a zacházet se zbraněmi."

„O tom nepochybuji," ujistil ho Cassius. Odmlčel se, pak řekl: „Je tady místo, které nabízí přístřeší a samotu." Mluvčí ukázal Drizztovi na sever, na skalnaté úbočí Kelvinovy mohyly. „Za trpasličím údolím leží hora," vysvětlil, „a za ní otevřená tundra. Desetiměstí by prospělo, kdyby mělo na severním svahu hlídku. Odtamtud vždy přichází nebezpečí."

„Hledám domov," přerušil ho Drizzt, „a vy mi nabízíte díru v hromadě kamení a službu těm, kterým nic nedlužím." Ve skutečnosti se však nabídka Drizztovu hraničářskému duchu líbila.

„Chtěl byste, abych vám řekl, že se věci mají jinak?" odvětil Cassius. „Nedovolím, aby se Bryn Šanderem toulal drow."

„Musel by i člověk dokázat, že je vás hoden?"

„Lidi neprovází pochmurná pověst," odpověděl Cassius klidně a bez zaváhání. „Kdybych se zachoval velkoryse, spolehl se na vaše slovo a otevřel vám brány, vstoupil byste dovnitř a našel domov? Oba víme, že by to tak nebylo, drowe. Ne každý v Bryn Šanderu by byl tak velkodušný. Kamkoli byste šel, způsobil byste pozdvižení, a bez ohledu na své chování a záměry byste byl nucen bojovat.

V ostatních městech by to bylo stejné," pokračoval Cassius, protože vycítil, že drow poznal, že říká pravdu. „Nabízím vám díru v hromadě kamení uvnitř hranic Desetiměstí, kde vám vaše činy, dobré i špatné, vytvoří pověst, která nebude mít nic společného s barvou kůže. Připadá vám moje nabídka nedostatečná?"

„Budu potřebovat zásoby," řekl Drizzt, protože uznal, že Cassius říká pravdu. „A co bude s koněm? Horské svahy nejsou pro takové zvíře vhodné."

„Tak koně prodejte," nabídl Cassius. „Můj strážce pro vás získá dobrou cenu a vrátí se s potřebnými zásobami."

Drizzt se nad návrhem na okamžik zamyslel, pak podal Cassiovi uzdu.

Mluvčí odešel. Byl sám se sebou spokojen. Odvrátil bezprostřední potíže a přesvědčil Drizzta, aby střežil hranice na místě, kde se Bruenor Válečné kladivo a jeho klan ponurých trpaslíků postarají o to, aby nepůsobil žádné potíže.

# # #

Roddy McGristl zajel s vozem do malé vesnice uhnízděné ve stínu západního výběžku pohoří. Lovec odměn věděl, že brzy přijde první sníh, a nijak netoužil být zrovna uprostřed planiny, až začne sněžit. Zůstane s farmáři a počká na jaro. Kdokoli by chtěl planinu

opustit, musel by projít tudy, a pokud byl Drizzt opravdu v Desetiměstí, jak tvrdili mniši, neměl kam utéct.

# # #

Drizzt vyrazil od bran ještě té noci, protože navzdory chladu raději cestoval potmě. Zamířil přímo k hoře a musel se tedy vydat podél východního okraje kamenité rokliny, kterou trpaslíci prohlásili za svůj domov. Drizzt si dal pozor, aby se vyhnul strážím, které vousatý lid postavil. S trpaslíky se setkal jen jednou, když opustil Mušiho háj a minul Citadelu Adbar, a nebyla to příjemná zkušenost. Trpasličí hlídky ho odehnaly, aniž by si vyslechly jeho vysvětlení, a mnoho dnů ho pronásledovaly horami.

Ale přestože chtěl Drizzt údolí co nejrychleji opustit, nemohl ignorovat navršenou hromadu kamení s vytesanými schody, na kterou cestou narazil. Nebyl ještě ani v půli cesty k hoře, před sebou měl ještě několik mil a také část noci, ale přesto odbočil ze stezky a schod po schodu stoupal vzhůru, uchvácen rozšiřujícím se panoramatem městských světel.

Kopec nebyl vysoký, měřil asi jen padesát stop, ale tundra kolem byla rovinatá a noc jasná. Drizzt před sebou uviděl pět měst. Dvě ležela na březích jezera na východě, dvě u největšího jezera na západě a Bryn Šander na pahorku o několik mil dál na jih.

Drizzt netušil, jak dlouho tam stál, protože v něm rozhled vzbuzoval příliš mnoho nadějí a představ, než aby sledoval ubíhající čas. Byl v Desetiměstí teprve den, ale už se tady cítil příjemně, protože věděl, že o něm uslyší tisíce lidí a možná ho také přijmou.

Z úvah Drizzta vytrhl bručivý, drsný hlas. Podřepl do obranného postoje a ukryl se za balvanem. Blížící se postavu doprovázela záplava stížností. Příchozí měl široká ramena, a přestože byl o stopu menší než Drizzt, byl očividně těžší než on. Drizzt věděl, že je to trpaslík, ještě dřív, než se postava zastavila, aby si upravila přilbu – a to tak, že praštila hlavou o skálu.

„Dagnaggit!“ zabručel trpaslík a znovu si přilbu „upravil“.

Vzbudil v drowovi zvědavost, ale Drizzt byl natolik chytrý, aby si uvědomil, že nabručený trpaslík by drowa uprostřed noci asi

nepřivítal s otevřenou náručí. Trpaslík se chystal k další úpravě přilby. Drizzt vyskočil a lehce a tiše odběhl po boční stezce. Minul trpaslíka v těsné blízkosti, ale v okamžení byl pryč a nenadělal víc hluku než stín mraku.

„Ech?“ zamumlal trpaslík, když se napřímil, konečně spokojený s tím, jak mu helma sedí na hlavě. „Kdo je tu? Co tu chceš?“ Poskakoval kolem, točil se a oči mu pozorně těkaly ze strany na stranu.

Ale obklopovala ho jen tma, kamení a vítr.

23

VZPOMÍNKA OŽÍVÁ

První sníh té zimy zasypal Planinu ledového větru téměř líně. Velké vločky padaly z nebe v úchvatném tanci, který se tolik lišil od sněhových bouří, jež byly pro tuto oblast tak typické. Catti vše okouzleně sledovala ze dveří jeskyně, která byla jejím domovem, a její tmavěmodré oči odrážely bílou přikrývku, jež zakryla zem, a vypadaly tak ještě modřejší.

„Přišla pozdě, ale zato nás čeká dost krutý počasí," zabručel Bruenor Válečné kladivo, rudovousý trpaslík, když ke Catti, k adoptivní dceři, přistoupil. „Todle bude dost krutá zima, jako všecky v týdle zemi pro bílý draky!"

„Ale tati!" pokárala ho Catti. „Přestaň fňukat! Todle je přece krásné a bez větru i neškodné."

„Lidi," zafuněl trpaslík za dívkou znechuceně. Catti neviděla, že se tváří laskavě, i když bručí, ale ani nemusela. Vždy říkala, že Bruenor je mrzout a bručoun k tomu.

Catti se náhle k trpaslíkovi zprudka otočila a po ramena dlouhé kaštanové lokny jí zavířily kolem tváře. „Můžu si jít hrát ven?" zeptala se s úsměvem plným naděje. „Prosím, prosím, táto!"

Bruenor se přiměl zašklebit. „Ven!" zařval. „Jenom blázen by si hrál na Planině ledovýho větru v zimě! Zmrzneš až na kost!"

Catti se přestala usmívat, ale odmítala se vzdát. „To jsou dobrý slova od trpaslíka," odsekla k Bruenorově zděšení. „Hodíš se akorát do díry, a čím míň vidíš modré nebe, tím jsi radši. Ale mě čeká

dlouhá zima a todle může být moje poslední šance vidět nebe. Prosím, tati.“

Bruenor na dceru nedokázal dál vrčet, ale nechtěl, aby šla ven. „Bojím se, že tam venku něco je,“ prohlásil co nejautoritativněji. „Cítil sem to před několika nocema na výstupu, ale nic sem neviděl. Může to bejt bílej lev nebo bílej medvěd. Lepší bude…“ Bruenor zmlkl, protože Cattin nešťastný výraz byl silnější než všechny trpaslíkovy obavy.

Catti moc dobře věděla, jak je planina nebezpečná. Žila s Bruenorem a jeho klanem už sedm let. Když byla Catti ještě batole, tlupa goblinských nájezdníků jí zavraždila rodiče, a přestože byla člověk, Bruenor ji přijal za svou.

„Seš tvrdá, děvče,“ řekl Bruenor, když se Catti dál tvářila nešťastně. „Tak di a hrej si, ale nechoď moc daleko! Dej mi svý slovo, ty malej žabci, že se budeš držet na dohled jeskyní a meč i roh budeš mít furt u vopasku!“

Catti se k Bruenorovi rozběhla a políbila ho na tvář. Zachmuřený trpaslík si utřel obličej a bručel si pod vousy, zatímco dívka zmizela v tunelu. Bruenor byl vůdce klanu a byl tvrdý jako kámen, který těžili. Ale pokaždé, když ho Catti políbila na tvář, uvědomil si, že jí ustoupil.

„Lidi!“ zavrčel znovu trpaslík a oddupal pryč tunelem, odhodlaný vykovat pár kousků železa, aby si dokázal, jak je neoblomný.

# # #

Když čilá mladá dívka vyšplhala na úpatí Kelvinovy mohyly a ohlédla se přes údolí zpátky k Bruenorovu domovu, který ležel tři míle daleko, snadno ospravedlnila svoji neposlušnost. Bruenor říkal, že se má držet na dohled jeskyní, a to taky splnila. No, viděla odsud aspoň jejich okolí.

Catti šťastně klouzala po kamenitém svahu, brzy však zjistila, že možná přece jen měla varování zkušenějšího otce uposlechnout. Právě sklouzla celá nadšená až úplně dolů a mnula si zeboucí ruce, když uslyšela hluboké, zlověstné zavrčení.

„Bílej lev,“ vydechla Catti, protože si vzpomněla na Bruenorova slova. Ale když vzhlédla, zjistila, že otec nehádal tak docela správně. Z holého skalnatého valu na dívku skutečně shlížela velká kočka, ale byla černá, a ne bílá, a byl to panter, a ne lev.

Catti vzdorně tasila nůž. „Drž se zpátky, kočko!“ řekla a hlas se jí sotva zachvěl, protože věděla, že strach vybízí divoká zvířata k útoku.

Guenhwyvar přitiskla uši k hlavě, lehla si na břicho a skalami se rozlehlo její dlouhé, hlasité zařvání.

Catti nedokázala na mocný řev ani na panterovy dlouhé, ostré zuby odpovědět. Rozhlédla se a zapátrala po únikové cestě, ale moc dobře věděla, že ať už se vydá jakýmkoli směrem, panterovu prvnímu mocnému skoku neunikne.

„Guenhwyvar!“ ozvalo se zavolání shora. Catti přelétla pohledem zasněžený svah a uviděla, jak dolů opatrně šplhá štíhlá postava v plášti. „Guenhwyvar!“ zavolal nově příchozí znovu. „Běž odsud!“

Panter hrdelně zavrčel, pak vyrazil pryč a přeskakoval zasněžené balvany a malé srázy stejně snadno, jako by běžel po rovném poli.

Catti se stále bála, ale přesto hleděla za panterem s upřímným obdivem. Vždy milovala zvířata a často je studovala, ale nikdy neviděla nic tak úžasného, jako byla hra svalů na Guenhwyvařině štíhlém těle. Když se konečně probrala ze zasnění, uvědomila si, že štíhlá postava stojí přímo za ní. S nožem v ruce se zprudka otočila.

Ale dýka jí vypadla z ruky a dech se jí zadrhl v hrdle, když si uvědomila, že hledí na drowa.

Drizzta setkání také překvapilo. Chtěl se ujistit, že je dívka v pořádku, ale když se na Catti zadíval, jeho mysl zaplavily vzpomínky.

Drizzt si ihned uvědomil, že děvče je asi stejně staré jako farmářský chlapec s pískovými vlasy, a to v něm vzbudilo bolestivé vzpomínky na Maldobar. Ale když se zadíval na Catti pozorněji, když se jí zahleděl do očí, vrátil se ještě dál do minulosti, do dnů, kdy ještě žil se svým národem. Dívčiny oči byly stejně veselé a nevinné jako oči elfského dítěte, které Drizzt zachránil před smrtonosnými čepelemi drowích nájezdníků. Vzpomínky Drizzta

zahltily a vrhly ho zpět do krvavého háje v elfském lese, kde jeho bratr s drowími přáteli zmasakroval elfské shromáždění. Drizzt tehdy v záchvatu zuřivosti elfské dítě málem zabil. Vydal by se tak po stejné temné stezce, po níž dobrovolně kráčel jeho lid.

Drizzt potřásl hlavou, probral se ze zamyšlení a připomněl si, že jde o jiné dítě z jiného národa. Chtěl děvče pozdravit, ale to mezitím zmizelo.

Když se drow vydal zpět k jeskyni na severním úbočí hory, v níž našel domov, v mysli se mu několikrát rozlehlo slovo „drizzit“.

# # #

Té noci ukázala zima svoji pravou tvář. Ledový severák, který dul z Regedského ledovce, navál sníh do vysokých, neproniknutelných závějí.

Catti pozorovala sníh s bezútěšným výrazem, protože se obávala, že uplyne mnoho desetidnů, než bude moci znovu vyšplhat na Kelvinovu mohylu. Nepověděla o drowovi Bruenorovi ani ostatním trpaslíkům, protože se bála trestu a také toho, že by Bruenor drowa odehnal. Catti upírala pohled na rostoucí sněhové závěje a litovala, že nebyla odvážnější, že nezůstala a s podivným elfem si nepromluvila. Vítr vyl a ona litovala čím dál víc, protože se obávala, že přišla o svoji jedinou šanci.

# # #

„Du do Bryn Šanderu,“ oznámil Bruenor jednou ráno o víc než dva měsíce později. Na Planině ledového větru trvala zima obvykle sedm měsíců, ale tento rok neočekávaně nastalo lednové tání. Bruenor se na dceru dlouze a podezřívavě zadíval. „Ty pudeš dneska taky ven, co?“

„Jestli můžu,“ odpověděla Catti. „Jeskyně jsou strašně těsný a vítr není tak studený.“

„Pošlu s tebou jednoho nebo dva trpaslíky,“ navrhl Bruenor.

Catti napadlo, že je to její šance vrátit se na horu a porozhlédnout se po drowovi, proto ji návrh vylekal. „Všichni opravujou dveře!“ odsekla ostřeji, než zamýšlela. „Neotravuj je kvůli mně!“

Bruenor přimhouřil oči. „Seš moc paličatá.“

„To mám po tátovi,“ řekla Catti a její mrknutí umlčelo všechny další protesty.

„Buď vopatrná,“ začal Bruenor, „a drž se…“

„…na dohled jeskyní!“ dokončila Catti. Bruenor se zprudka otočil, oddupal ven z jeskyně a celou dobu přitom bezmocně brblal a proklínal den, kdy přijal člověka za dceru. Catti se předstíranému nabručení jen zasmála.

Jako první našla dívku s kaštanovými vlasy opět Guenhwyvar. Catti zamířila přímo k hoře a vydala se nejzápadnějšími stezkami, když si všimla, že ji panter pozoruje z vysokého skalnatého výběžku.

„Guenhwyvar,“ zavolala dívka, protože si vzpomněla na jméno, které drow použil. Panter tiše zavrčel, seskočil z výčnělku a vydal se blíž.

„Guenhwyvar?“ zopakovala Catti méně jistě, protože panter už byl jen několik tuctů kroků od ní. Guenhwyvar při druhém zavolání nastražila uši a koččiny napjaté svaly se uvolnily.

Catti se pomalu vydala k ní. „Kde je temný elf, Guenhwyvar?“ zeptala se tiše. „Můžeš mě k němu zavést?“

„A proč ho hledáš?“ ozvalo se za ní.

Catti ztuhla, protože si příjemný, melodický hlas pamatovala. Pomalu se otočila tváří k drowovi. Stál sotva tři kroky od ní a hleděl na ni levandulovýma očima. Catti netušila, co říct, a Drizzt, kterého opět trápily vzpomínky, tiše stál, pozoroval ji a čekal.

„Seš drow?“ zeptala se Catti, když už jí ticho připadalo nesnesitelné. Sotva však otázku vyslovila, v duchu se za takovou hloupost pokárala.

„Jsem,“ odvětil Drizzt. „Co ty na to?“

Catti nad podivnou odpovědí pokrčila rameny. „Slyšela jsem, že drowové jsou zlí, ale ty mi zlej nepřipadáš.“

„Velmi jsi riskovala, když jsi sem přišla sama,“ poznamenal Drizzt. „Ale nemusíš se bát,“ dodal rychle, když dívka zneklidněla, „protože opravdu nejsem zlý a neublížím ti.“ Drizzt strávil dlouhé

měsíce sám v jeskyni, která sice byla pohodlná, ale prázdná, proto nechtěl, aby setkání rychle skončilo.

Catti kývla. Věřila mu. „Jmenuju se Catti," řekl. „Můj táta je Bruenor, král klanu Válečnýho kladiva."

Drizzt naklonil zvědavě hlavu na stranu.

„Trpaslíci," vysvětlila Catti a ukázala zpátky na údolí. Ihned pochopila, proč se Drizzt tváří tak zmateně. „Není to můj opravdovej táta," řekla. „Bruenor se měl ujal, když jsem byla ještě dítě, když mí rodiče…"

Nedokázala větu dokončit a Drizzt to ani nepotřeboval. Moc dobře její bolestný výraz pochopil.

„Já jsem Drizzt Do'Urden," promluvil drow. „Zdravím tě, Catti, dcero Bruenorova. Jsem rád, že si mohu s někým promluvit. Celé desetidny už trávím jen s Guenhwyvar a ta toho samozřejmě moc nenamluví!"

Catti se zazubila. Ohlédla se po panterovi, který se líně rozvalil na stezce. „Je to krásná kočka," poznamenala Catti.

Drizzt nepochyboval o tom, že dívčina slova i její obdivný pohled jsou upřímné. „Pojď sem, Guenhwyvar," řekl Drizzt a panter se protáhl a pomalu vstal. Prošel těsně kolem Catti a Drizzt kývl na dívčinu nevyslovenou, ale očividnou otázku. Catti pohladila panterovu hladkou srst napřed zdráhavě, pak odhodlaněji, a cítila přitom pod rukama jeho sílu a dokonalost. Guenhwyvar přijala hlazení bez námitek, a dokonce strčila Catti do boku, aby ji přiměla pokračovat, když na okamžik přestala.

„Jsi sama?" zeptal se Drizzt.

Catti kývla. „Táta řekl, abych se držela na dohled jeskyní." Zasmála se. „Řekla bych, že je vidím docela dobře!"

Drizzt se zadíval do údolí a na skalnatou stěnu vzdálenou několik mil. „Tvůj otec by z tebe neměl radost. Zdejší krajina není bezpečná. Žiji na hoře teprve dva měsíce a už jsem musel dvakrát bojovat s chlupatými bílými netvory, které neznám."

„Tundroví yeti," odvětila Catti. „Musíš žít na severním svahu. Tundroví yeti horu neobcházej."

„Jsi si tím nějak jistá," poznamenal Drizzt sarkasticky.

„Nikdy jsem tu žádného neviděla,“ odpověděla Catti, „ale já se jich nebojím. Přišla jsem najít tebe a našla jsem tě.“

„To ano,“ souhlasil Drizzt. „A co teď?“

Catti pokrčila rameny a znovu se pustila do hlazení Guenhwyvar.

„Pojď,“ nabídl Drizzt, „najdeme si příjemnější místo. Sníh tak září, že mě z něj bolí oči.“

„Seš zvyklý na tmavé tunely, co?“ zeptala se Catti s nadějí v hlase, protože toužila slyšet o zemích za hranicemi Desetiměstí, v němž zatím prožila celý život.

Drizzt s dívkou strávil úžasný den. Vyprávěl jí o Menzoberranzanu a Catti mu naopak pověděla o Planině ledového větru a o životě s trpaslíky. Drizzt se obzvláště zajímal o Bruenora a jeho lid, protože to byli jeho nejbližší a nejobávanější sousedé.

„Bruenor dělá, že je tvrdší než skála, ale já ho znám líp!“ ujistila Catti drowa. „Je hodný a zbytek klanu taky.“

To Drizzt rád slyšel a byl vděčný, že s dívkou navázal vztah. Mohla mu pomoci a také si užíval její okouzlující společnost. Catti přímo bublala energií a nadšením ze života. V její přítomnosti drowa netrápily vzpomínky a naplňoval ho jen dobrý pocit z toho, že před lety zachránil elfské dítě. Dívčin melodický hlas a bezstarostný způsob, jakým si odhazovala vlasy z tváře, sňal Drizztovi z ramen těžké břemeno, jako když obr zvedne ze země velký balvan.

Mohli si vyprávět celý den a celou noc a ještě mnoho desetidnů, ale Drizzt si všiml, že se slunce kloní k obzoru a uvědomil si, že nastal čas, aby se dívka vrátila domů.

„Odvedu tě,“ nabídl Drizzt.

„Ne,“ odvětila Catti. „Radši ne. Bruenor by to nepochopil a dostal bys mě do průšvihu. Budu v pořádku, neboj! Já to tu znám líp než ty, Drizzte Do’Urdene, a i kdybys chtěl, neudržel bys se mnou krok!“

Drizzt se jejímu vychloubání zasmál, ale téměř mu věřil. Vyrazili a drow dívku doprovodil až k nejjižnějšímu výběžku hory, kde se rozloučili a slíbili si, že se setkají při dalším tání, a pokud by žádné nenastalo, pak na jaře.

Dívka cestou do trpasličího domova vesele poskakovala, ale pohled na otcovu nevrlou tvář ji o část radosti připravil. Bruenor

vyrazil ráno do Bryn Šanderu, protože potřeboval něco projednat s Cassiem. Trpaslíka nijak nepotěšilo, když se dozvěděl, že se mu za humny usadil temný elf, ale uhádl, že jeho příliš zvědavá dcera to bude považovat za naprosto úžasnou věc.

„Drž se vod hory dál," rozkázal Bruenor, sotva Catti uviděl, a dívka si ihned zoufala.

„Ale táto…" pokusila se protestovat.

„Dej mi svý slovo, děvče!" obořil se na ni trpaslík. „Bez mýho svolení už na horu nevylezeš! Cassius říká, že tam žije temnej elf. Dej mi svý slovo!"

Catti bezmocně kývla a následovala Bruenora zpět do trpasličího domova.

Věděla, že otcovo mínění tak lehce nezmění, ale zároveň si byla jistá, že Bruenorův názor na Drizzta Do'Urdena není spravedlivý.

# # #

O měsíc později přišlo další tání a Catti dodržela slib. Nevystoupila na Kelvinovu mohylu, nýbrž na Drizzta a Guenhwyvar zavolala z údolí pod ní. Drizzt i panter dívku se změnou počasí vyhlíželi a brzy už byli u ní v údolí, povídali si a jedli oběd, který Catti přinesla.

Když se Catti toho včera vrátila do trpasličích dolů, Bruenor se jí jen jednou podezřívavě zeptal, jestli dodržela slovo. Vždy dceři věřil, ale když Catti odpověděla, že na Kelvinově mohyle nebyla, jeho podezření tentokrát nezmizelo.

24

ODHALENÍ

Bruenor se velkou část dopoledne procházel po úbočí Kelvinovy mohyly. Většina sněhu s příchodem jara roztála, ale na některých místech se závěje tvrdohlavě držely a chůze byla obtížná. Bruenor se však plahočil dál, v jedné ruce svíral sekyru, ve druhé štít se znakem pěnícího džbánku, který byl standartou klanu Válečného kladiva, a proklínal každé hladké místo, každou překážku a temné elfy všeobecně.

Obešel severozápadní výběžek hory. Dlouhý špičatý nos měl od rezavého větru rudý a namáhavě dýchal. „Je čas si vodpočinout," zamumlal, když si všiml skalnatého výklenku, který vysoké stěny chránily před neodbytným větrem.

Ale Bruenor nebyl jediný, kdo příjemné místo našel. Zrovna se chystal do deset stop široké pukliny ve skále vejít, když se ozvalo zaplácání kožovitých křídel a zvedla se před ním obrovská, jakoby hmyzí hlava. Poznal, že se jedná o polárního červa remoráze, a nijak netoužil pustit se s ním do křížku.

Remoráz vyrazil z výklenku a jeho čtyřicet stop dlouhé hadovité tělo se za ním táhlo jako ledově modrá stuha. Bíle zářící hmyzí oči se zabodly do trpaslíka. Malá kožovitá křídla udržovala přední polovinu tvora zvednutou a připravenou k útoku, zatímco tucty nohou popoháněly vpřed zbytek dlouhého těla.

Bruenor cítil, jak se hřbet rozčileného tvora rozžhavil napřed dohněda, pak až doruda.

„Aspoň mi na chvíli nebude zima!“ zachechtal se trpaslík, když si uvědomil, že červovi neunikne. Zastavil se a hrozivě se rozmáchl sekyrou.

Remoráz se vrhl vpřed a hladově chňapal obrovskou tlamou, která byla dost velká na to, aby spolkla menší kořist celou.

Bruenor uskočil do strany, naklonil štít a tělo tak, aby se mu tlama nemohla zakousnout do nohou, pak udeřil netvora sekyrou přímo mezi rohy.

Křídla zběsile zaplácala a zvedla červovu hlavu. Remoráz byl téměř nezraněný a rychle se připravil znovu k útoku, ale Bruenor ho předběhl. Uchopil sekyru do stejné ruky, v níž držel štít, tasil dlouhou dýku a vrhl se netvorovi mezi první pár nohou.

Velká hlava se po něm ihned ohnala, ale Bruenor už vklouzl pod nízké břicho, které bylo netvorovým nejzranitelnějším místem. „Už je ti to jasné?“ zeptal se trpaslík červa a vrazil dýku netvorovi mezi šupiny.

Bruenor byl příliš statný a měl příliš tuhou zbroj, než aby ho zmítající se červ vážně zranil, ale pak se netvor začal otáčet s úmyslem nalehnout na trpaslíka rozžhaveným hřbetem.

„Tak to teda ne, ty zmatenej červe!“ zaječel Bruenor a snažil se odlézt z dosahu. Dostal se zpod netvora a vší silou trhl, takže vrávorajícího remoráze povalil.

Když červ dopadl na rozžhavěný hřbet, sníh prskal a syčel. Bruenor kopal a srážel mávající nohy stranou, aby se dostal ke zranitelnému břichu. Trpaslík sekl sekyrou s mnoha zářezy a způsobil netvorovi hlubokou ránu.

Remoráz se kroutil a zmítal, až ze sebe Bruenora shodil. Trpaslík vyskočil zpět na nohy, ale nebyl dost rychlý. Polární červ se na něj převalil. Žhavý hřbet zasáhl Bruenora do stehna, zrovna když uskakoval, a trpaslík odkulhal stranou a držel se za kouřící kožené kalhoty.

Opět si stáli tváří v tvář a oba projevovali protivníkovi mnohem větší úctu.

Červ chňapl, ale Bruenor se rychle ohnal sekyrou, vylomil mu z tlamy zub a srazil ji stranou. Ale trpaslíkova zraněná noha se

podlomila a on nedokázal uskočit. Dlouhý roh se zahákl za Bruenorovu paži a odhodil ho.

Přistál na malé kamenité louce, vzpamatoval se a udeřil hlavou do velkého balvanu, aby si urovnal přilbu a zbavil se závratě.

Remoráz za sebou nechával krvavou stopu, ale odmítal se vzdát. Otevřel velkou tlamu, zasyčel a Bruenor mu bez váhání hodil kámen do chřtánu.

# # #

Na problémy na severozápadním výběžku upozornila Drizzta Guenhwyvar. Drow ještě nikdy polárního červa neviděl, ale sotva souboj z hřebene zahlédl, poznal, že trpaslík má potíže. Drizzt zalitoval, že nechal luk v jeskyni, ale tasil scimitary a rozběhl se za panterem dolů ze svahu tak rychle, jak jen kluzké stezky dovolovaly.

# # #

„No tak poď!“ zařval tvrdohlavý trpaslík na remoráze a červ skutečně zaútočil. Bruenor se připravil a chystal se zasadit aspoň jednu dobrou ránu, než se z něj stane červí žrádlo.

Remoráz se na něj vrhl, ale pak za sebou uslyšel zařvání, zaváhal a odvrátil se.

„Hlupáku!“ vykřikl trpaslík s nadšením, sekl netvora sekyrou do spodní čelisti a málem ji mezi dvěma velkými zuby rozpůlil. Remoráz zavřeštěl bolestí a zamával kožovitými křídly, aby dostal hlavu z dosahu strašlivého trpaslíka.

Bruenor do netvora sekal a sekal, zanechával v tlamě další rány a tlačil hlavu dolů.

„Myslíš, že mě můžeš sežrat, co?“ křičel trpaslík. Ohnal se štítem, zrovna když se červ začal zvedat. Netvor trhl hlavou do strany a odhalil tak její zranitelnou část. Svaly v Bruenorově napjaté paži ihned zareagovaly a trpaslík vrazil polárnímu červovi mohutnou sekyru do lebky.

Netvor se ještě chvíli zmítal a chvěl, pak zůstal nehybně ležet a záda mu stále žhavě zářila.

Guenhwyvar znovu zařvala a hrdý trpaslík odtrhl oči od mrtvého netvora. Bruenor byl zraněný a už se mu nechtělo bojovat, ale když vzhlédl, uviděl, jak se k němu rychle blíží panter a drow se scimitary v rukách.

„Tak poď!“ zařval Bruenor, protože to špatně pochopil. Zabušil sekyrou do štítu. „Poď a okus moji čepel!“

Drizzt se zprudka zastavil a přikázal Guenhwyvar, ať udělá to samé. Ale panter se dál plížil vpřed s ušima přitisknutýma k hlavě.

„Jdi odsud, Guenhwyvar!“ rozkázal Drizzt.

Panter naposledy uraženě zavrčel a odskákal.

Bruenor se zaradoval, že kočka zmizela, a obrátil vzteklý pohled k Drizztovi, který stál na opačném konci mrtvého polárního červa.

„Takže jenom ty a já, co?“ vyštěkl trpaslík. „Máš nervy postavit se mý sekyře, drowe, nebo si troufáš jenom na malý holky?“

Narážka na Catti zažehla v Drizztových očích vzteklé plamínky a drow sevřel pevněji zbraně.

Bruenor se rozmáchl. „Tak poď,“ burácel posměšně. „Máš nervy hrát si s trpaslíkem?“

Drizzt toužil zakřičet, až by ho slyšel celý svět. Toužil přeskočit mrtvého netvora, vrhnout se na trpaslíka a umlčet ho brutální silou, ale nemohl. Nemohl zapřít Mieliki a zradit Mušiho. Opět musel potlačit zuřivost a stoicky přijmout urážky s vědomím, že on a bohyně znají pravdu.

Drizzt mávl scimitary, zasunul je do pochev a s Guenhwyvar po boku vyrazil pryč.

Bruenor pár zvědavě sledoval. Napřed považoval drowa za zbabělce, ale jak krvežíznivost polevovala, začal přemýšlet. Přiběhl drow, aby oba bojovníky zabil, jak si Bruenor zpočátku myslel? Nebo snad přispěchal Bruenorovi na pomoc?

„Ne,“ zamumlal trpaslík odmítavě. „Je to temnej elf.“

Cesta domů byla pro kulhajícího trpaslíka dlouhá a Bruenor si tak mohl v duchu znovu a znovu procházet, co se na severozápadním výběžku stalo. Když se konečně vrátil do dolů, slunce už dávno zapadlo a Catti a několik trpaslíků byli připraveni vyrazit ho hledat.

„Seš raněnej,“ poznamenal jeden z trpaslíků. Catti si ihned představila souboj mezi otcem a Drizztem.

„Polární červ,“ vysvětlil Bruenor klidně. „Dostal sem ho, ale von mě na voplátku vožeh.“

Ostatní trpaslíci pokývali obdivně hlavami, protože polárního červa nebylo snadné zabít, a Catti si ulehčeně oddechla.

„Viděl sem drowa!“ zavrčel Bruenor, protože tušil, proč tak zareagovala. Trpaslík ještě stále netušil, co se stalo, když se s temným elfem setkal, a rovněž nechápal, jak do celé věci zapadá Catti. Přemýšlel, jestli se s drowem setkala.

„Viděl sem ho, vopravdu!“ pokračoval a hovořil teď spíše k ostatním trpaslíkům. „Drowa a tu největší černou kočku, jakou tydle voči kdy zahlídly. Napad mě, zrovna když sem zabil červa.“

„To by Drizzt neudělal!“ přerušila ho Catti, než se otec mohl jako obvykle pustit do dlouhého vyprávění.

„Drizzt?“ zeptal se Bruenor a dívka se odvrátila, protože si uvědomila, že se prozradila. Bruenor to prozatím nechal být.

„Říkám, že jo!“ pokračoval trpaslík. „Přiběh s voběma čepelema tasenýma! Vodehnal sem ho i kočku!“

„Mohli bysme ho dostat,“ nadhodil jeden z trpaslíků. „Vyhnat ho z hory!“ Ostatní kývali hlavami a souhlasně mumlali, ale Bruenor si stále nebyl jist drowovými úmysly, proto je přerušil.

„Má horu,“ řekl jim Bruenor. „Dal mu ji Cassius a my nepotřebujem potíže s Bryn Šanderem. Dokaď drow zůstane tam, kde je, a nechá nás bejt, my necháme bejt jeho.

Ale,“ pokračoval Bruenor a zadíval zpříma na Catti, „už nikdy s ním nepromluvíš ani se k němu nepřiblížíš!“

„Ale…“ namítla Catti marně.

„Nikdy!“ zařval Bruenor. „Dáš mi teď a tady svý slovo, děvče, jinak toho temnýho elfa, při Moradinovi, připravím vo hlavu!“

Catti zaváhala, strašlivě zahnaná do kouta.

„Mluv!“ obořil se na ni Bruenor.

„Máš mý slovo,“ zamumlala dívka a uprchla do temného zákoutí jeskyně.

# # #

„Cassius, mluvčí Bryn Šanderu, mě poslal za váma,“ vysvětlil nevrlý muž. „Říkal, že jestli někdo ví, kde drowa hledat, jste to vy.“

Bruenor se rozhlédl po audienční síni. Hrubý muž neudělal na žádného ze shromážděných trpaslíků dojem. Bruenor si podepřel bradu dlaní a zeširoka zívl, protože byl rozhodnut se do ničeho neplést. Mohl drzého muže a jeho smrdutého psa snadno oklamat a poslat pryč, ale Catti, která seděla po otcově boku, se neklidně zavrtěla.

Roddy McGristl si toho všiml. „Cassius říkal, že jste museli drowa vidět, když žije tak blízko.“

„Pokaď ho někdo z mejch lidí viděl,“ odvětil Bruenor roztržitě, „neřek mi vo tom ani slovo. Estli tady váš elf někde je, nevotravuje nás.“

Catti na otce zvědavě pohlédla a ulehčeně vydechla.

„Neotravuje?“ zamumlal Roddy a v očích se mu objevil lstivý pohled. „To on nikdy.“ Zálesák si pomalu a dramaticky sundal kapuci a odhalil jizvy. „Nikdy neotravuje, dokud si nepřestanete dávat pozor!“

„To vám proved drow?“ zeptal se Bruenor, kterého jizvy nevyděsily ani na něj neudělaly dojem. „Pěkný jizvy – ale viděl sem už lepší.“

„Zabil mi psa!“ zavrčel Roddy.

„Podle mě nevypadá mrtvej,“ posmíval se Bruenor a ostatní trpaslíci se zachechtali.

„Druhýho psa,“ vyštěkl Roddy, když pochopil, jak na tom s tvrdohlavým trpaslíkem je. „Nezajímám vás, dobrá. Ale já ho nepronásleduju kvůli sobě ani kvůli odměně. Slyšel jste o Maldobaru?“

Bruenor pokrčil rameny.

„Leží severně od Sundabaru,“ vysvětlil Roddy. „Je to malé, mírumilovné místo. Žijou tam farmáři. Jedna rodina, Bodlákovi, žili kus od města, tři pokolení v jednom domě, slušná rodina. Bartoloměj Bodlák byl dobrý chlap, jako jeho táta. Měl pět dětí, čtyři chlapce a jedno děvče jako to vaše, vysoké, hrdé a plné života a lásky k světu.“

Bruenor tušil, kam statný muž míří, a podle toho, jak se Catti neklidně vrtěla, věděla to i ona.

„Dobrá rodina,“ prohlásil Roddy a předstíral zasněný pohled. „Bylo jich devět.“ Zálesákův výraz náhle ztvrdl a zlostně se na Bruenora zadíval. „A devět jich taky zemřelo,“ prohlásil. „Rozsekal je drow a jednoho sežrala jeho kočka!“

Catti se pokusila odpovědět, ale jen nesrozumitelně vyjekla. Bruenor byl rád, protože kdyby promluvila jasně, její námitky by zálesákovi prozradily víc, než si Bruenor přál. Trpaslík položil dceři paži kolem ramen, pak klidně odpověděl Roddymu: „Pověděl ste nám temnej příběh. Votřás ste mojí dcerou a to nemám rád!“

„Omlouvám se, královský trpaslíku,“ řekl Roddy a uklonil se, „ale musíte vědět, jaké nebezpečí máte za humny. Drow je zlý a stejně tak jeho ďábelská kočka! Nechci, aby se opakovala maldobarská tragédie.“

„V mejch síních k žádný tragédii nedojde,“ ujistil ho Bruenor. „My nejsme žádní vobyčejní farmáři. Drow nás nebude votravovat vo nic víc než vy.“

Roddyho nepřekvapilo, že mu Bruenor nepomůže, ale trpaslík nebo alespoň dívka toho o Drizztovi věděli víc, než přiznávali. „Když ne kvůli mně, tak kvůli Bartolomějovi Bodlákovi, já vás prosím, dobrý trpaslíku. Povězte mi, jestli víte, kde můžu toho černého démona najít. A pokud nevíte, dejte mi vojáky, kteří by mi pomohli ho vyčenichat.“

„Moji trpaslíci teď maj spoustu práce s tavením,“ vysvětlil Bruenor. „Nemůžem honit nepřítele, kerej není náš.“ Bruenora Roddyho spor s drowem nezajímal, ale zálesákova historka trpaslíkovi potvrdila, že by se všichni, a hlavně jeho dcera, měli temnému elfovi vyhýbat. Bruenor by Roddymu možná pomohl, spíše aby dostal zálesáka i drowa z údolí než z morálních důvodů, ale nemohl si nevšimnout, jak je Catti rozrušená.

Roddy se marně pokoušel zamaskovat vztek a snažil se najít jinou možnost. „Kam byste šel, kdybyste utíkal, králi Bruenore?“ zeptal se. „Cassius řek, že znáte horu líp než kdokoli jiný. Kde mám hledat?“

Bruenorovi se líbilo, že zálesáka rozčílil. „Velký údolí,“ řekl tajemně. „Velká hora. Hodně děr.“ Na chvíli zůstal tiše sedět a jen vrtěl hlavou.

Tentokrát se Roddy neovládl. „Vy chcete pomoct vraždícímu drowovi?“ zařval. „Říkáte si král, ale…“

Bruenor vyskočil a Roddy obezřetně o krok ustoupil a položil ruku na topůrko Krvotoka.

„Mám slovo jednoho darebáka proti druhýmu!“ zavrčel Bruenor. „A podle mýho ste jeden jako druhej!“

„Ne podle Bodlákových!“ vykřikl Roddy a pes, který vycítil jeho rozčilení, zavrčel a vycenil zuby.

Bruenor se na podivné žluté zvíře zvědavě zadíval. Už byl skoro čas na večeři a Bruenor měl po hádkách vždycky hlad. Přemýšlel, jak by asi žlutý pes chutnal.

„Nic víc mi nedáte?“ obořil se na něj Roddy.

„Můžu vás třeba nakopnout do zadku,“ zavrčel Bruenor. Několik dobře vyzbrojených trpasličích válečníků postoupilo vpřed, aby se ujistilo, že výbušný člověk neudělá nic pošetilého. „Nabíd bych vám večeři,“ pokračoval Bruenor, „ale moc smrdíte a nevypadáte jako někdo, kdo by byl ochotnej se vokoupat.“

Roddy trhl provazem, na kterém měl uvázaného psa, odpochodoval pryč a mlátil všemi dveřmi, kterými prošel. Bruenor kývl a čtyři trpaslíci se vydali za zálesákem, aby se ujistili, že bez dalších problémů odejde. V přijímací síni zatím ostatní řvali smíchy nad tím, jak se Bruenor s mužem vypořádal.

Bruenor si však všiml, že Catti se k veselí nepřipojila, a tušil proč. Roddyho příběh, ať už byl pravdivý, nebo ne, jí do mysli zasel semínko pochybností.

„Tady to máš,“ prohlásil Bruenor drsně a snažil se tak ukončit nekonečný spor. „Drow je hledanej vrah. Teď si snad vezmeš mý varování k srdci, děvče!“

Catti se hořce kousla do rtu. Drizzt jí toho o svém životě na povrchu mnoho neřekl, ale nemohla uvěřit tomu, že by byl schopný vraždy. Ale zároveň nemohla popřít, že je to temný elf, a podle jejího zkušenějšího otce to dodávalo McGristlově historce na váze.

„Slyšíš, děvče?“ zavrčel Bruenor.

„Musíme je dát všechny dohromady,“ řekla Catti najednou. „Drowa a Cassia a vošklivýho Roddyho McGristla. Musíme…“

„Nejni to můj problém!“ zařval Bruenor, aby ji umlčel. Tváří v tvář otcovu nečekanému vzteku vyhrkly Catti do očí slzy. Celý svět se jí obracel vzhůru nohama. Drizzt byl v nebezpečí a pak tady byla pravda o jeho minulosti. A Catti také bolelo, že otec, kterého celý život milovala a obdivovala, se nyní obrací zády ke spravedlnosti.

V tu strašlivou chvíli udělala Catti tu jedinou věc, jakou může jedenáctileté dítě, které čelí takovému protivenství, udělat – otočila se a utekla.

# # #

Catti nevěděla, co zmůže, přesto se však rozběhla ke Kelvinově mohyle a porušila tak slib, který Bruenorovi dala. Nemohla nejít, i když neměla Drizztovi kromě varování před McGristlem co nabídnout.

Dělala si velké starosti a byla zmatená, ale ve chvíli, kdy stála před drowem, poznala pravý důvod, proč za ním přišla. Neudělala to kvůli Drizztovi, i když samozřejmě nechtěla, aby se mu něco stalo. Udělala to pro klid vlastní duše.

„Nikdys mi neřek o Bodlákových z Maldobaru,“ řekla ledově místo pozdravu. Drowův úsměv zmizel. Temný výraz, který se mu objevil na tváři, jasně prozrazoval bolest.

Dívka si myslela, že Drizztova melancholie je přiznáním viny, proto se ublíženě otočila a pokusila se utéct. Ale Drizzt ji chytil za rameno, obrátil ji a objal. Byl by skutečně zatracen, kdyby děvče, které ho celým srdcem přijalo, uvěřilo lžím.

„Nikoho jsem nezabil,“ zašeptal Drizzt a Catti se rozvzlykala. „Jenom netvory, kteří Bodlákovy zavraždili. Přísahám!“ Pověděl jí všechno, dokonce i o útěku před Holubicí Sokolnicí.

„A teď jsem tady,“ dokončil. „Už na celou tu věc nechci myslet, i když přísahám, že na to nikdy nezapomenu!“

„Každý vyprávíte něco jinýho,“ odvětila Catti. „Ty i McGristl.“

„McGristl?“ Drizzt měl pocit, jako by mu někdo vyrazil dech. Drizzt statného muže už celé roky neviděl a myslel si, že už se s ním nikdy nesetká.

„Dneska za náma přišel,“ vysvětlila Catti. „Velkej chlap se žlutým psem. Jde po tobě.“

Její slova Drizzta málem zlomila. Copak minulosti nikdy neunikne? Jak by ho pak vůbec mohli někde přijmout?

„McGristl řek, žes je zabil,“ pokračovala Catti.

„Pak máš jen naše slova,“ řekl Drizzt, „a žádné důkazy, které by některou z verzí potvrdily.“ Rozhostilo se ticho, které jako by trvalo hodiny.

„Nikdy se mi ten odpornej hrubián nelíbil.“ Catti popotáhla a poprvé od chvíle, kdy se setkala s McGristlem, se usmála.

Její přátelství Drizzta zahřálo, ale nemohl zapomenout na problémy, které ho čekaly. Bude muset s Roddym bojovat a možná i s dalšími lidmi, pokud se lovci odměn podaří vyvolat bouři – což nebude s ohledem na Drizztův původ nic těžkého. Nebo bude muset Drizzt utéct a opět žít na cestách.

„Co uděláš?“ zeptala se Catti, protože vycítila jeho zármutek.

„Neboj se o mě,“ ujistil ji Drizzt a objal ji, protože věděl, že je to možná jeho sbohem. „Blíží se večer. Musíš se vrátit domů.“

„Najde tě,“ odvětila Catti pochmurně.

„Ne,“ řekl Drizzt klidně. „Aspoň ne brzy. S Guenhwyvar si udržím Roddyho McGristla od těla, dokud nevymyslím, co dál. Teď už běž! Brzy nastane noc a myslím, že otci by se nelíbilo, kdyby věděl, že jsi tady.“

Připomínka toho, že se bude muset postavit Bruenorovi, přiměla Catti vyrazit. Rozloučila se a otočila se k odchodu, ale pak se znovu obrátila zpátky, přiběhla k Drizztovi a pevně ho objala. Věděla, že Drizztovi moc nepomohla, ale jeho problémy se nemohly rovnat úlevě, která ji zaplavila, když si uvědomila, že její přítel není netvor, za kterého ho někteří považovali.

Pro Drizzta Do’Urdena nastala skutečně temná noc. Považoval McGristla za vzdálený problém, ale teď byl tady a nikdo kromě Catti se Drizzta nezastal.

Bude se mu muset postavit sám, pokud se mu vůbec postaví. Kromě Guenhwyvar a scimitarů neměl žádné spojence a nelíbilo se mu, že by měl s McGristlem bojovat, ať už by vyhrál, nebo prohrál.

„Tady nejsem doma,“ zamumlal Drizzt do mrazivého větru. Vytáhl onyxovou sošku a povolal svoji společnici. „Pojď ke mně, má přítelkyně,“ řekl kočce. „Musíme odtud, než se objeví nepřítel.“

Guenhwyvar stála na stráži a životem unavený drow si zatím balil věci a vyklízel svůj domov.

25

TRPASLÍKOVO TLACHÁNÍ

Catti uslyšela vrčení psa, ale neměla čas zareagovat, když obrovský muž vyskočil zpoza balvanu a popadl ji hrubě za paži. „Věděl jsem, že víš, kde je!“ vykřikl a jeho smrdutý dech zavál dívce do tváře.

Catti ho kopla do holeně. „Pusťte mě!“ odsekla. Roddyho překvapilo, že její hlas nezní vůbec vystrašeně. Zatřásl s ní a ona se ho pokusila znovu nakopnout.

„Šla jsi do hor z nějakého důvodu,“ řekl Roddy klidně, ale neuvolnil sevření. „Šla jsi za drowem – věděl jsem, že se s ním kamarádíš. Viděl jsem ti to na očích!“

„Nevíte vůbec nic!“ Catti mu plivla do tváře. „Jenom lžete.“

„Takže ti drow pověděl o Bodlákových, co?“ odvětil Roddy, protože snadno uhádl, co tím dívka myslí. Catti pochopila, že ve vzteku udělala chybu a prozradila, kam doopravdy šla.

„Drow?“ řekla Catti nechápavě. „Nevím, o čem to mluvíte.“

Roddy se jí vysmál. „Bylas s drowem, děvče. Řeklas to dost jasně. A teď mě za ním odvedeš.“

Catti na něj zavrčela a vysloužila si další hrubé zatřesení.

Roddymu náhle zmizel z tváře úšklebek a výraz, který se mu objevil v očích, se Catti vůbec nelíbil. „Jseš statečné děvče, co?“ zapředl Roddy, popadl Catti za ramena a obrátil ji k sobě. „Plné života, co? Zavedeš mě k drowovi, děvče, to je jisté. Ale napřed bysme mohli udělat ještě něco jiného, co by tě naučilo, že se nemáš

plíst do cesty chlapům, jako je Roddy McGristl.“ Pohladil Catti po tváři a jeho gesto vypadalo směšně, ale přesto strašlivě a výhružně, a Catti se zvedl žaludek.

Musela sebrat všechny zbytečky odvahy, aby se Roddymu postavila. Byla sice ještě malá, ale vychovali ji trpaslíci z klanu Válečného kladiva, hrdá a drsná rodina. Bruenor byl bojovník a jeho dcera také. Catti nakopla Roddyho do rozkroku, a když uvolnil sevření, zvedla ruku a škrábla ho do obličeje. Nakopla ho podruhé, i když s menším úspěchem, ale protože se Roddy zkroutil, aby jí uhnul, podařilo se jí odtáhnout a téměř mu vyklouzla.

Roddy ji však náhle pevně popadl za zápěstí a chvíli se přetahovali. Náhle Catti ucítila, jak ji někdo stejně pevně chytil za volnou ruku, a než se nadála, vytrhl ji Roddymu a postavil se před ni.

„Takžes přišel,“ zavrčel Roddy nadšeně.

„Běž,“ řekl Drizzt Catti. „Tohle se tě netýká.“ Catti byla otřesená a vyděšená, takže se nehádala.

Roddy sevřel pokroucenými prsty topůrko Krvotoka. Lovec odměn se už s drowem jednou střetl a věděl, že jeho rychlosti a mrštnosti se nevyrovná. Kývl a pustil psa z vodítka.

Pes už byl v půli cesty k Drizztovi a právě se chystal skočit, když se na něj vrhla Guenhwyvar, srazila ho k zemi a odkutálela se s ním stranou. Pes vyskočil zpátky na nohy, protože nebyl nijak vážně zraněný, ale pokaždé, když Guenhwyvar zařvala, o několik kroků ucouvl.

„Dost,“ řekl Drizzt vážným hlasem. „Ani roky a vzdálenost vám nezabránily v tom, abyste mě pronásledoval. Skláním se před vaším odhodláním, ale říkám vám, že máte vztek na nepravého. Nezabil jsem Bodlákovy. Nikdy bych proti nim nepozvedl zbraň!“

„Do Devíti pekel s Bodlákovýma!“ zařval Roddy. „Myslíš, že tady jde o ně?“

„Za moji hlavu nezískáte žádnou odměnu,“ namítl Drizzt.

„Do Devíti pekel se zlatem!“ křičel Roddy. „Připravils mě o psa a o ucho, drowe!“ Píchl se špinavým prstem do jizev na obličeji.

Drizzt chtěl odporovat, chtěl Roddymu připomenout, že to on zaútočil první, že to on podetnul strom, který mu roztrhl obličej. Ale Drizzt chápal, co Roddyho motivuje, a věděl, že ho prostými slovy

neuklidní. Drizzt ranil Roddyho hrdost a pro muže, jako byl Roddy, to bylo horší než jakákoli fyzická bolest.

„Nechci s vámi bojovat," řekl Drizzt pevným hlasem. „Vezměte si psa a jděte. Bude mi stačit vaše slovo, že už mě nebudete dál pronásledovat."

Roddy se posměšně rozchechtal a Drizzta zamrazilo u páteře. „Půjdu až na konec světa, abych tě dostal, drowe!" zařval Roddy. „A vždycky tě najdu. Žádná díra není dost hluboká na to, aby ses v ní přede mnou schoval. Žádné moře není dost široké! Dostanu tě, drowe. Dostanu tě teď nebo později, pokud mi utečeš!"

Roddy odhalil zažloutlé zuby v úsměvu a obezřetně se vydal k Drizztovi. „Dostanu tě, drowe," zavrčel lovec odměn znovu tiše. Náhle vyrazil vpřed a divoce se ohnal Krvotokem. Drizzt uskočil dozadu.

Druhé seknutí by přineslo stejný výsledek, ale Roddy útok nezopakoval a místo toho udeřil Drizzta bleskurychle hřbetem ruky do brady.

Okamžitě byl u Drizzta a sekal a sekal. „Stůj!" křičel Roddy, když Drizzt před každým útokem ustoupil, uskočil nebo se přikrčil. Drizzt věděl, že riskuje, když nebezpečné údery neoplácí, ale doufal, že když protivníka unaví, podaří se mu najít mírumilovné řešení.

Roddy byl na tak velkého muže mrštný a rychlý, ale Drizzt byl mnohem rychlejší a věřil, že může tuto hru hrát ještě hodně dlouho.

Krvotok zaútočil Drizztovi ze strany na hruď. Byla to však lest. Roddy chtěl, aby se Drizzt před seknutím sklonil a on ho tak mohl nakopnout do obličeje.

Drizzt však léčku prohlédl. Místo aby se přikrčil, vyskočil do vzduchu, saltem prolétl nad sekyrou, a když lehce dopadl, ocitl se ještě blíž Roddymu. Tentokrát mu Drizzt oplatil a udeřil Roddyho jílci scimitarů do obličeje. Lovec odměn se zapotácel vzad a cítil, jak mu z nosu vytéká teplá krev.

„Běžte pryč," naléhal Drizzt upřímně. „Vezměte si psa a vraťte se do Maldobaru nebo na jiné místo, které nazýváte domovem."

Ale pokud si Drizzt myslel, že se Roddy tváří v tvář novému pokoření vzdá, velice se mýlil. Roddy vztekle zařval, zaútočil, sklonil rameno a chystal se do drowa vrazit.

Drizzt praštil Roddyho do skloněné hlavy jílci zbraní, pak se mu vrhl po hlavě přes ohnutá záda, překulil se a vyskočil na nohy. Lovec odměn přistál tvrdě na zemi, ale ihned se zvedl na kolena a mrštil po Drizztovi dýkou zrovna ve chvíli, kdy se drow otáčel.

Drizzt zahlédl stříbrný záblesk na poslední chvíli a zvedl čepel, aby srazil zbraň stranou. Ale po první dýce následovala další a další a Roddy se s každou o krok přiblížil.

„Znám všechny tvé triky, drowe," prohlásil Roddy a zle se usmál. Dvěma rychlými kroky se dostal přímo k Drizztovi a opět sekl Krvotokem.

Drizzt uskočil do strany, překulil se a ocitl se tak několik stop od lovce odměn. Roddyho neutuchající sebejistota Drizzta zneklidnila. Zasadil už Roddymu rány, které by jiného muže srazily k zemi. Začal přemýšlet, kolik toho statný muž vydrží. A to ho přivedlo k nevyhnutelnému závěru, že možná bude muset na Roddyho zaútočit i jinak než jen jílci.

Krvotok opět přilétl ze strany. Ale tentokrát Drizzt neuhnul. Naopak udělal krok vpřed, zablokoval sekyru scimitarem a odkryl tak Roddyho pro útok druhou čepelí. Třemi krátkými bodnutími oslepil jedno z Roddyho očí, ale lovec odměn se jenom zazubil a zaútočil. Popadl Drizzta a strhl lehčího protivníka k zemi.

Drizzt se zmítal a bojoval, protože pochopil, že ho svědomí zradilo. V boji zblízka se nemohl Roddyho síle vyrovnat a krátké pohyby omezovaly jeho rychlost. Roddy se nad ním zvedl a rozmáchl se Krvotokem.

Vyjeknutí žlutého psa bylo jediným varováním, které Roddy dostal, ale nezaregistroval ho dost rychle na to, aby se vyhnul panterovu skoku. Guenhwyvar srazila Roddyho dolů z Drizzta a přitiskla ho k zemi. Ale statný muž zachoval klid, sekl po panterovi, když ho zvíře míjelo, a škrábl Guenhwyvar do boku.

Tvrdohlavý pes opět zaútočil, ale Guenhwyvar se rychle vzpamatovala, oběhla Roddyho a zahnala psa na útěk.

Roddy se obrátil zpět k Drizztovi a musel náhle čelit divokému dešti ran, které nedokázal ani sledovat, natož odrážet. Když Drizzt uviděl, že protivník zranil pantera, v očích mu zahořely plameny, které už nenabízely smíření. Praštil Roddyho do obličeje jílcem, pak

plochou stranou čepele. Nakopl ho do břicha, do hrudi a do rozkroku a zdálo se, jako by to všechno provedl jedním pohybem. Roddy se nevzdával a vše přijímal s vrčením, ale rozzuřený drow útočil dál. Jeden scimitar se zachytil o sekyru a Roddy opět skočil vpřed, protože si myslel, že se mu Drizzta znovu podaří strhnout k zemi.

Ale Drizztova druhá zbraň zasáhla cíl jako první a rozřízla Roddymu předloktí. Lovec odměn ucouvl, chytil se za zraněnou paži a Krvotok mu vypadl z ruky.

Drizzt nezpomalil. Útok zastihl Roddyho nepřipraveného a stačilo několik kopů a úderů a muž zavrávoral. Drizzt vyskočil vysoko do vzduchu, vykopl oběma nohama najednou a zasáhl Roddyho přímo do čelisti. Muž dopadl těžce na zem. Přesto se otřepal a pokusil se znovu vstát, ale tentokrát na krku ucítil ostří scimitarů.

„Řekl jsem vám, abyste odešel," řekl Drizzt pochmurně. Nepohnul čepelemi, ale dal Roddymu pocítit chlad kovu.

„Zabij mě," řekl Roddy klidně, protože vycítil protivníkovu slabinu, „pokud na to máš žaludek!"

Drizzt zaváhal, ale mračil se dál. „Táhněte," řekl, jak nejklidněji dokázal. Věděl, že ho čeká těžká zkouška.

Roddy se mu vysmál. „Zabij mě, ty černý ďáble!" zařval a blížil se po kolenou k Drizztovi. „Zabij mě, jinak já zabiju tebe! O tom nepochybuj, drowe. Budu tě pronásledovat až na konec světa a třeba i do jeho hlubin!"

Drizzt zbledl a hledal podporu u Guenhwyvar.

„Zabij mě!" vykřikl Roddy téměř hystericky. Popadl Drizzta za zápěstí a přitáhl si ho blíž. Na krku se mu objevila jasně rudá říznutí. „Zabij mě, jako jsi zabil mýho psa!"

Drizzt se zhrozil a snažil se ucouvnout, ale Roddyho sevření bylo ocelově pevné.

„Nemáš na to žaludek?" řval lovec odměn. „Pak ti pomůžu!" Trhl Drizztovými zápěstími a scimitary se mu zařízly hlouběji do krku. Pokud šílený muž cítil bolest, nedal to na sobě znát a dál se zubil.

Drizzta zalily vlny zmatených emocí. Opravdu toužil Roddyho zabít, spíše ze šokovaného podráždění než z pomstychtivosti, ale

věděl, že to nemůže udělat. Podle toho, co Drizzt věděl, se Roddy provinil jen tím, že ho bezdůvodně pronásledoval, a to nestačilo. Drizzt považoval každý lidský život za drahocenný, i život tak odporného tvora, jakým byl Roddy McGristl.

„Zabij mě!“ ječel Roddy znovu a znovu a zvrhle si liboval v drowově sílícím odporu.

„Ne!“ vykřikl Drizzt tak hlasitě, že lovce odměn umlčel. Zuřil tak strašně, až se chvěl, proto nepočkal, aby zjistil, jestli Roddy začne znovu řvát. Nakopl Roddyho kolenem do brady, vytrhl se mu a uhodil ho jílci zbraní do spánků.

Roddy zašilhal, ale neklesl k zemi, jen se tvrdohlavě otřásl. Ale Drizzt ho tloukl a tloukl, až ho srazil k zemi. Zhrozil se toho, co dělá, ale také protivníkova neutuchajícího vzdoru.

Drizztova zuřivost konečně polevila. Stál nad statným mužem, třásl se a levandulové oči měl plné slz. „Zažeň psa!“ zakřičel na Guenhwyvar. Pak upustil zakrvácené čepele a sklonil se, aby se ujistil, že Roddy ještě žije.

# # #

Když se Roddy probudil, zjistil, že nad ním stojí jeho žlutý pes. Rychle se stmívalo a znovu se zvedl vítr. Hlava a paže ho bolely, ale on bolest potlačil. Chtěl se znovu vydat za drowem, protože věděl, že Drizzt nikdy nenajde sílu ho zabít. Pes ihned zachytil stopu, a tak vyrazili na jih. Roddy však ztratil něco ze své odvahy, když obešel skalnatý výběžek a zjistil, že tam na něj čekají rudovousý trpaslík a dívka.

„Neměl ses dotknout mýho děvčete, McGristle,“ řekl Bruenor klidně. „Prostě ses neměl dotknout mýho děvčete.“

„Spojila se s drowem!“ protestoval Roddy. „Řekla tomu vražděícímu ďáblovi, že si pro něho jdu!“

„Drizzt není vrah!“ zaječela Catti. „Nezabil farmáře! Prý to říkáte jenom proto, aby vám ostatní pomohli ho chytit!“ Catti si náhle uvědomila, že tím otci přiznala, že se s drowem skutečně setkala. Když Catti našla Bruenora, pověděla mu jen to, že se k ní McGristl choval hrubě.

„Šla jsi za ním,“ řekl Bruenor ublíženě. „Lhalas mi a šla za drowem! Řek sem ti, abys to nedělala! Řeklas, že to neuděláš…“

Bruenorovo káráni Catti velmi zabolelo, ale držela se svého přesvědčení.

Bruenor ji vychoval k tomu, aby vždy jednala čestně, ale to také znamenalo udělat to, co považovala za správné. „Jednou jsi mi řekl, že každej vždycky dostane, co mu patří,“ opáčila Catti. „Řekl si, že každý z nás je jiný a na každýho se musíme dívat jinak. Já Drizzta viděla a říkám ti, že je to dobrý chlap. Nejni to žádný vrah! A on,“ ukázala obviňujícím prstem na McGristla, „je lhář! Nejsem hrdá na to, že jsem ti lhala, ale nemohla jsem dovolit, aby Drizzta tendle chytil!“

Bruenor zvážil její slova, pak jí položil paži kolem pasu a pevně ji objal. Dceřina lež trpaslíka bolela, ale byl hrdý na to, že si dívka stála za tím, čemu věřila. Bruenor popravdě nepřišel hledat Catti, o které si myslel, že trucuje v dole, nýbrž drowa. Čím víc Bruenor o souboji s remorázem přemýšlel, tím si byl jistější, že se mu Drizzt chystal pomoci, ne ho napadnout. A nedávné události ho zbavily skoro všech pochybností.

„Drizzt přišel a osvobodil mě od něho,“ pokračovala Catti. „Zachránil mě.“

„Drow ji poplet,“ řekl Roddy, protože cítil, jak Bruenorův vztek sílí, a nechtěl s nebezpečným trpaslíkem bojovat. „Je to vraždící zrůda a stejnou věc by vám řek i Bartoloměj Bodlák, kdyby moh!“

„Pcha!“ odfrkl si Bruenor. „Neznáš mý děvče, jinak bys neříkal, že lže. Jak sem řek, McGristle, nelíbí se mi, když někdo třese mojí dcerou! Myslím, že bys měl vypadnout z mýho údolí. A myslím, že bys měl jít hned.“

Roddy zavrčel a stejně tak i jeho pes, který skočil mezi Roddyho a Bruenora a vycenil na trpaslíka zuby. Bruenor bezstarostně pokrčil rameny a také vycenil zuby, aby zvíře vyprovokoval.

Pes se vrhl trpaslíkovi po kotníku. Bruenor zvedl nohu v těžké botě, strčil mu ji do tlamy a přišlápl mu dolní čelist k zemi. „A vem si svýho smradlavýho psa s sebou!“ zařval Bruenor, ale když si všiml, jak je pes tlustý, napadlo ho, že by tu protivnou potvoru mohl využít jiným způsobem.

„Půjdu, kam budu chtít, trpaslíku!“ odsekl Roddy. „Jdu po drowovi, a dokud je ve tvém údolí, zůstanu tu i já!“

Bruenor zaslechl v mužově hlase nespokojenost a všiml si modřin na Roddyho tváři a krvavého šrámu na paži. „Drow ti utek,“ řekl trpaslík a jeho zasmání Roddyho pálilo.

„Ale ne na dlouho,“ slíbil Roddy. „A žádný trpaslík se mi nepostaví do cesty!“

„Vrať se do dolů,“ řekl Bruenor Catti. „Řekni vostatním, že možná přijdu pozdě na večeři.“ Bruenor si sundal z ramene sekyru.

„Vypráskej mu kožich!“ zamumlala Catti, která ani na okamžik nepochybovala o otcově zdatnosti. Vlepila Bruenorovi polibek na přilbu, pak šťastně odběhla. Otec jí věřil. Všechno na světě bylo zase v naprostém pořádku.

# # #

Roddy McGristl a jeho pes opustili krátce poté údolí. Roddy rozpoznal Drizztovy slabiny a myslel si, že by mohl drowa porazit, ale zdálo se, že Bruenor Válečné kladivo žádnou slabinu nemá. Když Bruenor srazil Roddyho k zemi, což netrvalo nijak dlouho, Roddy ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že kdyby trpaslíkovi řekl, ať ho zabije, Bruenor by s radostí poslechl.

Drizzt vyšplhal na jižní útes, aby se naposledy rozhlédl po Desetiměstí, a uviděl, jak z údolí odjíždí vůz. Tušil, že patří lovci odměn, a i když nevěděl, co to znamená, nevěřil, že by Roddy jen tak změnil názor. Zadíval se na své sbalené věci a přemýšlel, kam jít.

V městech se začala rozsvěcovat světla a Drizzt je sledoval se smíšenými pocity. Mnohokrát stál na útesu a uchváceně pozoroval okolí v přesvědčení, že konečně našel domov. Tentokrát však viděl něco jiného. McGristl Drizztovi připomněl, že je stále odpadlíkem a navždy jím zůstane.

„Drizzit,“ zamumlal si pro sebe zatracují pojmenování. V tu chvíli Drizzt nevěřil, že kdy najde domov, že na světě, na povrchu nebo v Temných říších, existuje místo pro drowa, který srdcem není drow. Drizzt choval v srdci vždy jen málo naděje, ale i ta se teď vytratila docela.

„Tomudle místu se říká Bruenorův výstup,“ ozval se drsný hlas. Drizzt se zprudka otočil a chtěl uprchnout, ale rudovousý trpaslík stál příliš blízko, než aby se mu podařilo proklouznout kolem. Guenhwyvar si pospíšila k drowovi a vycenila zuby.

„Chyť si svýho mazlíčka, elfe,“ řekl Bruenor. „Jestli kočka chutná stejně jako pes, nechci s ní nic mít.

Todle je moje místo,“ pokračoval trpaslík, „protože jsem Bruenor a todle je Bruenorův výstup!“

„Nikde jsem neviděl označení,“ odsekl Drizzt. Dlouhá cesta, která se nyní zdála ještě delší, vyčerpala všechnu jeho trpělivost. „Ale když teď vím, že patří vám, půjdu. Nebojte se, trpaslíku, nevrátím se.“

Bruenor zvedl ruku, aby drowa umlčel a také mu zabránil odejít. „Je to jenom kupa kamenů,“ řekl. Větší omluvy nebyl Bruenor schopen. „Dal jsem jí svý méno, ale vopravdu mi tím patří? Je to jenom zatracená kupa kamenů!“

Drizzt nad trpaslíkovým neočekávaným a nesmyslným plácáním naklonil hlavu na stranu.

„Nic není, jak vypadá, drowe!“ prohlásil Bruenor. „Nic! Řídíš se tím, co víš, víš? Ale pak zjistíš, že vlastně nevíš, co sis myslel, že víš! Myslel sem, že pes bude chutnat dobře – byl dost tlustej – ale teď mě z něho bolí břicho!“

Když se trpaslík zmínil o psovi, Drizzt pochopil, proč Roddy McGristl odjel. „Poslal jste ho pryč,“ řekl Drizzt a ukázal na cestu, která vedla pryč z údolí. „Přinutil jste McGristla, aby mě přestal pronásledovat.“

Bruenor neposlouchal a stejně by se k činu, ke kterému ho přimělo dobré srdce, nepřiznal. „Nikdy sem lidem nevěřil,“ řekl vyrovnaně. „Nikdy nevíš, co maj v plánu, a když na to přijdeš, často už je pozdě s tím něco udělat! Ale vo vostatních sem si vždycky myslel jen dobrý. Elf je přece jenom elf a gnóm je gnóm. Orci sou blbí a vošklivý k tomu. Nepoznal jsem žádnýho, kterej by nebyl, a že jsem jich poznal dost!“ Bruenor poplácal sekyru a Drizzt pochopil, co tím myslí.

„A to samý sem si myslel i vo drowech,“ pokračoval Bruenor. „Nikdy sem žádnýho nepotkal a ani sem nechtěl. Teda, kdo by chtěl?

Drowové sou špatný a podlý, to mi říkal můj táta a jeho táta a každej, kdo mi vo nich kdy povídal.“ Zadíval se na světla Termalainu na Maer Dualdonu, zavrtěl hlavou a kopl do kamene. „A teď slyším, že se mi po údolí toulá nějakej drow. Co sem měl jako král dělat? A pak za ním de moje dcera!“ V Bruenorových očích zahořelo, ale když trpaslík pohlédl na drowa, plamen jako by zahanbení uhasil. „Lže mi do vočí. Nikdy dřív to neudělala, a pokaď má aspoň trochu rozumu, už to ani nikdy neudělá!“

„Nebyla to její vina,“ začal Drizzt, ale Bruenor zamával divoce rukama na znamení, že na tom nezáleží.

„Myslel sem, že vím, co vím,“ pokračoval Bruenor po chvíli a jeho hlas zněl téměř naříkavě. „Myslel sem, že vím, jak to ve světě chodí. Je to jednoduchý, když žiješ v díře.“

Zadíval se Drizztovi do tlumeně zářících levandulových očí. „Bruenorův výstup?“ řekl trpaslík a odevzdaně pokrčil rameny. „Co znamená, dyž dáš kupě kamenů méno, drowe? Myslel sem, že to vím, a myslel sem, že pes chutná dobře.“ Bruenor si promasíroval břicho a zamračil se. „Říkej tomu kupa kamenů a nemám na ni větší právo než ty! Říkej tomu Drizztův výstup a můžeš mě vodsaď vykopnout!“

„To bych neudělal,“ odvětil Drizzt tiše. „A i kdyby, nevím, jestli by se mi to podařilo!“

„Říkej tomu tady, jak chceš!“ vykřikl Bruenor rozčileně. „A řikej psovi třeba kráva, na chuti masa to nic nezmění!“ Bruenor rozhodil podrážděně rukama, odvrátil se, dupal pryč kamenitou stezkou a mumlal si pod vousy.

„A dávej pozor na mý děvče,“ zavrčel mezi brbláním, „dyž už je tak paličatá, aby lezla do hor, který sou plný smradlavejch yeti a červů! Říkal jsem jí to…“ Víc už Drizzt neslyšel, protože Bruenor zmizel za zatáčkou.

Bruenorovo tlachání bylo naprosto nesmyslné a zmatené, ale to Drizztovi nevadilo. Položil ruku na Guenhwyvar a doufal, že se s panterem podělí o náhle tak úžasný výhled. Drizzt v tu chvíli věděl, že bude ještě mnohokrát sedět na útesu, na Bruenorově výstupu, a dívat se, jak se ve městech rozžíhají světla. Když totiž shrnul vše, co

trpaslík řekl, do jediné jasné věty, byla to slova, která toužil tolik slyšet:

Vítej doma.

EPILOG

Ze všech národů, které na světě žijí, není žádný tak matoucí ani tak zmatený jako lidé. Muši mě přesvědčil, že bohové nejsou skutečné bytosti, nýbrž zosobnění toho, co se nachází v našich srdcích. Pokud je to pravda, pak různorodí bohové lidských sekt, bohové, kteří se svým chováním jeden od druhého naprosto liší, toho o lidském národě mnoho vypovídají.

Když oslovíte půlčíka, elfa, trpaslíka či příslušníka jiného národa, dobrého či zlého, zhruba asi víte, co od něj můžete očekávat. Samozřejmě existují výjimky a já jsem jednou z nich! Trpaslík bude pravděpodobně nevrlý, ale spravedlivý, a já se ještě nikdy nesetkal s elfem, který by žil raději v jeskyni než pod otevřeným nebem, a ani jsem o žádném takovém neslyšel. Ale člověk se sám rozhoduje, co chce, nebo nechce – pokud to vůbec ví.

V otázkách dobra a zla musíte lidi soudit uvážlivě. Bojoval jsem se lstivými lidskými zabijáky, narazil na lidské kouzelníky, které uchvátila jejich moc natolik, že nemilosrdně ničili všechny bytosti, jež jim vstoupily do cesty, a viděl jsem města, v nichž skupiny lidí vykořisťovaly nešťastníky z vlastního národa a žily v královských palácích, zatímco jiní muži a ženy, a dokonce i děti hladověli a umírali na zablácených ulicích. Ale setkal jsem se i s jinými lidmi, s Catti, s Mušim, s Wulfgarem nebo s Agorwalem z Termalainu, o jejichž cti nemohlo být pochyb a kteří za svůj

krátký život přispěli k dobru světa mnohem víc než většina trpaslíků a elfů žijících půl tisíciletí i déle.

Je to opravdu matoucí národ a osud světa stále více spočívá v jeho dychtivých rukách. Možná je to křehká rovnováha, ale rozhodně ne nudná. Lidé mají mnohem pestřejší povahové rysy než kdokoli jiný. Je to jediný „slušný“ národ, který vede válku sám se sebou – a až děsivě často.

Elfové na povrchu stále doufají. Žijí nejdéle a stáli u zrodu mnoha staletí, takže věří, že lidský národ dospěje a zmoudří, že zlo v něm rozdrtí samo sebe a svět zůstane těm, kdo přežijí.

V rodném městě jsem viděl, jak je zlo omezené, viděl jsem, jak se drowové ničí navzájem a nejsou schopni dosáhnout vyšších cílů, dokonce ani těch, které vyplývají z nabytí moci. A proto ani já neztratím naději v lidi a ve svět. Lidé jsou různorodí, a proto také nejvíce učenliví a nejsnadněji dokáží odmítnout tu část sebe, která se ukáže jako špatná.

Na víře, že život má nějaký vyšší smysl, že zásady jsou samy o sobě odměnou, jsem založil vlastní přežití. Proto nemohu pohlížet do budoucnosti se zoufalstvím, ale spíše s nadějí a s odhodláním pomoci ostatním dosáhnout nových výšin.

Toto je tedy můj příběh tak, jak si ho pamatuji a jsem ochoten ho vypovědět. Ušel jsem dlouhou cestu, která byla plná vyježdených kolejí a překážek, a teprve nyní, když už jsem toho tolik prožil, o ní dokážu vyprávět upřímně.

Nikdy se při pohledu zpátky nebudu smát. Vytrpěl jsem příliš mnoho, než abych o tom dokázal žertovat. Ale často vzpomínám na Zaknafeina, na Belwara a Mušiho a na další přátele, které jsem opustil.

Často také přemýšlím o nepřátelích, jimž jsem se postavil, o životech, které ukončily mé čepele. Žil jsem ve světě plném násilí a nepřátel, kteří ohrožovali mě nebo ty, na nichž mi záleželo. Chválili mě za dokonalé šermířské umění, za mé dovednosti v boji a musím přiznat, že jsem byl mnohokrát na své těžce vydobyté schopnosti hrdý.

Ale když odsunu stranou vzrušení a vše si dobře rozmyslím, lituji, že to nedopadlo jinak. Bolí mě, když si vzpomenu na

Masoje Hun'etta, na jediného drowa, kterého jsem zabil. Napadl mě, a kdybych nebyl silnější, určitě by mě zabil. Mohu ospravedlnit to, co jsem osudného dne udělal, ale nikdy s tím nebudu smířený. Měl by existovat lepší způsob, než je meč.

Ve světě plném nebezpečí, kde jako by se za každou zatáčkou ukrývali orci a trollové, je schopný bojovník často opěvován jako hrdina a tleskají mu. Ale já říkám, že se pod pojmem „hrdina" ukrývá víc než jen síla nebo obratnost v boji. Muši byl opravdový hrdina, protože překonal protivenství, protože ani nemrkl nad nepřízní osudu, ale hlavně proto, že jednal v rámci přesně stanovených zásad. A dá se říct něco jiného o Belwaru Svárlivci, o bezrukém hlubinném gnómovi, který se spřátelil s odpadlým drowem? Nebo o Klapokovi, který byl ochotný zemřít, jen aby neuvedl přátele do nebezpečí?

A stejně tak nazývám hrdinou Wulfgara z Planiny ledového větru, protože se řídil zásadami, a ne bojovou krvežíznivostí. Wulfgar se přenesl přes špatné lekce divokého dětství a naučil se pohlížet na svět jako na místo plné naděje, a ne jen potenciálních výbojů. A pak je tady Bruenor, který Wulfgara na tento důležitý rozdíl upozornil a je skutečným králem. Ztělesňuje principy, které jsou ostatním nejdražší, proto za něj poddaní rádi nasazují životy a opěvují ho i posledním dechem.

A také můj otec se stal hrdinou, když nakonec našel sílu a odmítl poslechnout Matronu Zlovůli. Zaknafein, který během života prohrál bitvu o zásady a identitu, nakonec vyhrál.

Ale žádný z těchto válečníků není lepší než dívka, s níž jsem se setkal, když jsem přišel do Desetiměstí. Nikdo, koho jsem kdy potkal, se nedržel pevnějších zásad, nebyl čestnější a mravnější než Catti. Viděla mnoho bitev, ale v očích jí stále jiskří nevinnost a na rtech pohrává bezelstný úsměv. Smutný den, kdy jí do melodického hlasu pronikne disharmonie cynismu, opláče celý svět.

Ti, kdo mě nazývají hrdinou, často hovoří jen o mém umění v boji a neví nic o zásadách, které vedou mé čepele. Přijímám chválu kvůli jejich spokojenosti, ne kvůli své. Až mě hrdinou nazve Catti, mé srdce se nadme pýchou, protože budu vědět, že

soudila mé srdce, ne můj meč. Teprve pak se odvážím uvěřit, že přízvisko je spravedlivé.

Mohu říct, že můj příběh končí? Pohodlně si sedím vedle přítele, právoplatného krále Mitrilové síně, a žiji klidným, mírumilovným a spokojeným životem. Konečně jsem našel domov a své místo. Ale připomínám si, že jsem ještě mladý. Možná mi zůstává ještě desetkrát víc let, než kolik prožili ti, kdo již zemřeli. A přestože jsem v tuto chvíli spokojený, svět zůstává nebezpečným místem, na němž se hraničář musí řídit zásadami, ale také bojovat.

Opravdu můj příběh skončil?

Myslím, že ne.

Drizzt Do'Urden

DOSLOV

R. A. SALVATORE O ÚTOČIŠTI

Drizztův odchod z Temných říší je znovuzrozením, motivem, který se ve vaší sérii znovu a znovu objevuje. Je Drizzt postavou, která přizpůsobí sama sebe okolí, nebo spíše typickým hrdinou, který trvá na tom, že změní svět k obrazu svému?

No, máme tady několik naprosto odlišných otázek. Ano, a ne. Drizztův odchod z Temných říší nepovažuji za „znovuzrození“, ale spíše za prozření. Nezapomeňte, že jsem tyto knihy napsal až po trilogii Planiny ledového větru, a když jsem se do nich pouštěl, bylo mi jasné, že Drizzt musí odhalit, že se zvyky drowů naprosto liší od toho, co mu říká vlastní srdce. Potřeboval jsem několik drobných příběhů a pak jednu nebo dvě zlomové události, které by ho konečně přiměly pochopit.

Zní to, jako bych měl všechno předem připravené, ale není tomu tak. Dovolte, abych se na okamžik vrátil zpět. Zúčastnil jsem se konferencí, kde jiní autoři diskutovali o Campbellově teorii (založené na literárních modelech Josepha Campbella), o různých dekonstrukcionalistech nebo o kritických rozborech literatury. Hovoří o hrdinově cestě v rámci knih, které vystavěli podle Campbella nebo podle podobných teorií. Ano, i já to všechno studoval. Ale nikdy jsem do toho nepronikl. Herman Melville se možná v Bílé velrybě zabývá hlubokými tématy s dalekosáhlým dopadem, ale sám říká, že se o nic takového nepokoušel. Řídil se

instinktem. Takže já při takových diskusích prostě vypínám. Nikdy jsem nevěřil, že by záleželo na autorově záměru. Záleží jen na tom, co si z knihy odnese čtenář. Jednou se mě na tyhle „teorie“ zeptali a já jim popravdě odpověděl: „Já si prostě vymýšlím příběhy a lidi je čtou.“

Nemyslím to uštěpačně. Opravdu. Drizztův vývoj je pro mě instinktivní cestou, něčím, co plyne a překvapuje mě stejně jako čtenáře. Logika Drizztovy cesty je, myslím, velmi plynulá, protože se silně identifikuji s emocemi, které v knihách představuje. Prochází Menzoberranzanem a musí kousek po kousku odhalovat pravdu.

Následující knihy však musí být stejně zajímavé, proto Drizzt při cestě životem odhaluje nové pravdy a nové perspektivy. Kdyby se jako postava nevyvíjel, lidé by o něj ztratili zájem a já bych ztratil zájem o něm psát. Možná by ani nevěděli, proč už se o něj nezajímají – a já bych to možná taky nevěděl – ale došlo by k tomu.

Co se týká druhé části otázky, vždy jsem Drizzta považoval za malého hráče ve velkém světě a vadí mi, když z něj někdo dělá něco většího. Myslím, že je to součást jeho šarmu. Vím, že já sám už se dlouho cítím stejně. Většina lidí je na tom asi podobně. Ať už jde o válku v Iráku, o cenu benzínu, o to, jestli se dostaneme nebo nedostaneme na vysokou, nebo jestli nám milovaná dívka věnuje pozornost, na velkou část našich životů prostě nemáme žádný vliv.

Ale nemyslím si, že by důsledkem bylo, že Drizzt mění sám sebe, aby se přizpůsobil okolí, jak říkáte. Mění se, protože se přirozeně vyvíjí, ale jeho podstata zůstává stejná už od dětství v Menzoberranzanu. Myslím, že „podstata“ člověka se nemění, ale nemůžete ji poznat jen z jeho činů. Někdo může dělat velmi špatné věci, aby například ukryl svoji bolest, ale jeho srdce může říkat něco jiného, může mít jinou podstatu než tu, kterou ukazuje světu. Co se týká Drizzta, je velmi konzistentní, ale to neznamená, že se neustále nevyvíjí.

Ale zpátky k problému malé postavy proti velkému světu. Zjistil jsem, že je důležité, že v našem širém světě žijí osoby, které nás ovlivní, a které naopak ovlivníme my. Existuje abstraktní velký svět a důležitější (alespoň podle mě) malinký koutek světa. Drizzt nemůže změnit svět FORGOTTEN REALMS© – není to můj svět!

Ale může se obklopit lidmi, kteří ho mají rádi, a z celého srdce a duše se pokusit změnit alespoň malinký koutek. Myslím, že je to docela univerzální pravda, která platí pro každou lidskou bytost. Kdo ví, možná mu okolnosti jednoho dne umožní vrátit se do Menzoberranzanu, postavit se do čela vzpoury a docílit mnohem větších změn. Anebo možná taky ne. Po téhle cestě jsme se spolu ještě nevydali. Do budoucnosti nevidím.

Dalším z témat, které se v Legendě o Drizztovi objevují, je motiv vykoupení, skutečnost, že každý je zodpovědný za své činy, ale může se změnit, poučit se z chyb a stát se lepším. Co vás přimělo tento motiv použít?

Myslím, že jsem se inspiroval vlastním životem. Vyrostl jsem v nižší střední třídě, které ještě stále patří mé srdce. Usilovně pracujete, a pokud nejste spokojeni s výsledkem, pracujete ještě víc! Takový jsem a takový jsem vždy byl. Když jsem v roce 1984 obdržel první odmítavé dopisy, zuřil jsem. (Jako každý jiný autor a nováčci to jistě pochopí!) Ale překonal jsem vztek a přijal výzvu. Vy mi řeknete „Nemůžeš!“ a já vám dokážu, že se mýlíte, i kdybych za to měl zaplatit životem.

Na emocionální úrovni se tento přístup, jako u Drizzta, projevuje přijetím možnosti, že se mýlím. Ve všem. Říkají mi, že jsem velice tvrdohlavý *(smích)*, ale jen proto, že když někomu přednesu svůj názor, vyzývám ho tím, aby mi dokázal, že se mýlím. Pokud se to někomu podaří, získám tím. Od někoho, kdo s vámi jen souhlasí, se nic nenaučíte.

To platí pro všechny stránky lidské existence. Jedním z mých hrdinů je „Úžasný Randy“, chlápek, který nabídl milion dolarů každému, kdo mu ukáže něco nadpřirozeného, co by se vymykalo vědeckému vysvětlení. Vím, proč to udělal. Zoufale touží po tom, aby mu někdo alespoň jednou dokázal, že se mýlí, protože by tak podal důkaz o duchovnu a víře. Přemýšlejte o tom.

Ale zpátky k Drizztovi… Jedním z námětů, které jsem se snažil do svých knih vědomě vložit, je skutečnost, že hrdinou je ten, kdo má největší srdce, ne největší zbraň. Pokud má hrdina výborný pár

scimitarů, dokáže samozřejmě mnohem víc! Už mě unavují akční filmy nebo knihy, kde se „hrdina“ chová velmi nehrdinsky. Vzpomínáte si na *Total Recall*, kde Arnold utíkal před policií? Na jezdících schodech popadl nevinného kolemjdoucího a využil ho jako štít. Promiň, ale tím jsi u mě ztratil status „hrdiny“, Arnolde. Opravdový hrdina by se za každou cenu snažil omezit ztráty na životech.

Takže ano, Drizzt Do'Urden není dokonalý a bude neustále dělat chyby – všichni je děláme! – ale když si je uvědomí, pokusí se z nich poučit. Nic víc bychom neměli po sobě ani po ostatních žádat.

A je tady ještě další věc: mé pojetí štěstí. Víte, já věřím, že být šťastný je ta nejdůležitější věc na světě. V naší zemi se prosadil velmi mylný názor, že výhra v loterii učiní lidi šťastnými. Není to pravda. Štěstí vychází z pocitu naplnění a ten si nemůžete koupit. Nakupování je plytkou náhražkou skutečného štěstí. To vychází z vnitřního míru, který získáte, když přijmete, co děláte, jak to děláte a kdo jste. Spokojenost vyplývá z víry, že jste udělali něco pozitivního. A to se nedá ničím nahradit.

Drizzta zčásti motivuje vina. Bojuje s ní, přiznává jí a snaží se ji odčinit, ale nikdy se jí nevyhýbá. Je to ponaučení obzvláště pro mladé čtenáře, nebo může být ku prospěchu všem?

Myslím, že toto ponaučení je vlastně paradox. Vina není Drizztovou silnou stránkou, je jeho slabinou. Nemá důvod cítit vinu. Na základě informací, které má k dispozici, a vnitřního morálního kodexu se téměř vždy rozhodne správně. Ale když se ukáže, že jeho rozhodnutí správné nebylo, jako třeba na konci *Sea of Swords*, zbytečně se zatíží pocitem viny. Nebo když se cítí provinile, protože má pocit, že zklamal své přátele, i když vlastně nemohl nic dělat. Vina ho zavede do míst, kde nemá co dělat. Trilogie Hunter's Blades je právě o tom.

Zdráhám se hovořit o jakýchkoli „ponaučeních“ ve svých knihách, protože když je čtenář při čtení nepochopí, tak tam pro něj prostě nejsou. Dává to smysl?

Abych odpověděl na otázku, a tohle je jen můj názor, pokud v sobě Drizzt nese nějaké „poslání“ pro mladé čtenáře nebo pro čtenáře všeobecně, pak to, že mají mít srdce na pravém místě a vždy se snažit udělat správnou věc. Ale myslím, že tím vlastně nic neprozrazuji, protože to je podstatou hrdinství!

Ale zpět k „vině“. Vina může být samozřejmě nástrojem učení. Pokud cítíte vinu oprávněně, pak jste očividně udělali něco špatného. Upřímná a spravedlivá vina je jako barometr, a pokud jí budete naslouchat, stane se z vás lepší bytost. Ale myslím, že lidi častěji ochromí neoprávněná vina. Když zemřel můj otec, ostatní přijímali jeho smrt hůře než já, a ne proto, že by mu byli bližší – nikdo nebyl otci bližší než já. Ale já po jeho smrti necítil žádnou vinu. Řekl jsem mu totiž, že ho mám rád. Po celou dobu jsem se k němu choval jako k velmi jedinečnému člověku, protože pro mě byl mimořádný. Bylo pro mě snazší tu těžkou dobu překonat, protože mě netížil nesmyslný pocit viny.

Když už o tom mluvíme, jistý temný elf potřebuje přijmout realitu, potřebuje vyrůst. Možná proto musím napsat další knihy.

Drizzt se zdá být agnostický – pochybuje o hodnotě, a dokonce o existenci bohů, kteří v Říších skutečně žili – a přesto v jistém ohledu slouží bohyni. Co inspirovalo Drizztovo duchovní hledání a boj s vírou?

Věřím, že většina lidí se někdy chová agnosticky. Myslím, že tak zareaguje každá myslící bytost, když se nemůže opřít o vědecké ani jiné důkazy. Pochybuje o Bohu, o spiritualitě, o významu života. Pochybovat je zdravé. Když nepochybujete, nemůžete růst. Někteří lidé odhalí odpověď rychle, jiným to chvíli trvá a další ji naneštěstí nenajdou nikdy. Drizzt právě prochází fází pochybování jako mnozí čtenáři fantasy z řad teenagerů.

Použít tento námět ve světě FORGOTTEN REALMS bylo samozřejmě mnohem těžší, protože důkazy o existenci bohů jsou zde mnohem hmatatelnější než v tom našem. Jim Lowder ztvárnil tento námět brilantně v *Prince of Lies*, což byl jeden z hlavních důvodů,

proč jsem ho pozval, aby napsal knihu v mém světě DemonWars – ten je celý o spirituálním hledání.

Drizzt brzy zjistil – vlastně v této knize – že jméno boha není tak důležité jako reprezentace toho, co srdce považuje za správné a spravedlivé. Najde Mieliki, ale popravdě ji znal celou dobu, jen pro ni neměl jméno.

Toto téma se objevuje ve všech mých knihách, v Legendě o Drizztovi, v Cleric Quintet, v DemonWars, protože věřím, že je to nejdůležitější problém lidstva jako celku. Jsme tady tak krátce, že je lidské přemýšlet o tom, proč a jak a co se stane potom.

Můžete se snažit získat peníze. Můžete se snažit získat přítelkyni. Můžete se snažit být první ve třídě. Všechno jsou to hodnotné cíle. Ale to vše bledne ve srovnání s tím, co hledáme úplně všichni: se smyslem života.

Pro někoho, jako je Drizzt, který velmi brzy poznal, že podstatou života nemůže být ničivá, zvrhlá společnost Menzoberranzanu, má toto pátrání mnohem důležitější význam.

Alespoň v prvních třech knihách byla motivem Drizztova cesta od nešťastného dětství k milované, akceptující a hodné rodině. Do jaké míry odráží jeho hledání zkušenosti lidí, kteří se musí ve skutečném světě vyrovnat s měnícím se prostředím rodinného života?

Všichni potřebujeme bezpečné místo. Všichni potřebujeme rodinu a přátele, o nichž víme, že budou v těžkých časech držet s námi. Když můj bratr onemocněl rakovinou, dostalo se mu úžasné podpory. Spoluhráči D&D si oholili hlavy, když při chemoterapii přišel o vlasy. Rodina s ním jezdila až do Bostonu a zůstávala s ním každý týden celé hodiny při chemoterapii. To jsou důležité věci v životě. Zbytek – sportovní auto, velký dům, šperky a oblečení – je jen ozdoba.

Před několika lety jsem promluvil na promoci místní střední školy. Toto téma slavilo velký úspěch. Podle externích měřítek, jakými jsou prodej knih, příjem a popularita, jsem dosáhl docela velkého „úspěchu“. Ale víte co? Nic to neznamená. Nic. Nebo by to

alespoň nic neznamenalo, kdybych neměl manželku, kterou zbožňuji, tři děti, pro které bych bez váhání zemřel, a přátele, na které se mohu kdykoli spolehnout. Opravdový úspěch je uvnitř, ne zvnějšku. Výhrou je upřímně se smát. Velkou mírou úspěchu je ztráta, kterou ostatní pocítí, až už tady nebudete.

Na bratrův pohřeb přišlo tisíc lidí. Kostel byl plný dospělých mužských a všichni oplakávali Garyho smrt. Na pohřbu jsem si vzpomněl na to, jak jsem před lety, než se ze mě stal spisovatel na plný úvazek, chodil s Garym do práce. Jeden z jeho spolupracovníků nás uviděl na parkovišti a zeptal se Garyho, jaké to je mít tak úspěšného mladšího bratra.

Nechápal to. Na pohřbu jsem si uvědomil, že jen málokdo na světě je úspěšnější než můj bratr Gary.

Měnící se prostředí rodinného života? Je to strašné a já jsem přesvědčen, že je to jeden z důvodů, proč tolik lidí cítí prázdnotu a vztek. Chlápci v BMW troubí a řvou v koloně, rodiče jsou tak uštvaní, že se nedokáží radovat z toho, jak si jejich děti hrají. Hrají si děti ještě vůbec? Kdy se baseball stal ze hry něčím, co děláte, abyste se dostali na vysokou?

Dětství ztrácí na radosti a já myslím, že to je největší ztráta ze všech. Dítě nemůže popadnout balón, aniž by mu zástup dospělých netvrdil, že to dělá špatně. Už na základní škole (a někdy ještě dřív) je na dítě vyvíjen tlak, aby bylo lepší než ostatní.

Pitomost.

Vyhrajete tím, že akceptujete sami sebe a najdete lidi, které byste mohli milovat a obejmout a kteří vás přijmou. Pro rodinu, ať už ji tvoří pokrevní příbuzní nebo přátelé, neexistuje náhražka. Drizzt už to taky zjistil a je zvláštní, že ho to zavedlo na pěkně temná místa. Ve *Starless Night* odešel z Mitrilové síně, protože se obával, aby neuvedl přátele do nebezpečí.

Je to zvláštní, protože teprve před několika lety jsem si uvědomil, jak dalekou cestu Drizzt urazil. Když odešel z Menzoberranzanu, byl opravdu sám. (Měl sice Guenhwyvar a kočka je taky přítel, ale koneckonců je to kočka!) Když se podíváte na *Magický krystal* a první knížky z povrchu, Drizzt je lehkovážný chvastoun který rád riskuje a nemá co ztratit. Opravdu se tak cítil,

protože ještě nechápal, jak jsou jeho přátelé a nová rodina důležití. Když si to začal uvědomovat, přibrzdil.

A zrovna když Drizzt uzavírá svůj životní kruh, když se začíná osvobozovat od strachu, že ztratí lidi, které se naučil milovat stejně jako samotný život, když se začíná osvobozovat od pocitu viny a strachu, když poprvé v životě cítí opravdovou spokojenost a štěstí, objeví se tenhle záludný autor a zavalí mu srdce kamením.

V mé profesi tomu říkáme „záruka další práce“.

R. A. Salvatore
Útočiště

1. vydání
Anglický originál Sojourn
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Todd Lockwood
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 106. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč
www.fantomprint.cz